Nicolae Frânculescu

COLTII SACALULUI

COLECTIA WESTERN

N. FRÂNCULESCU

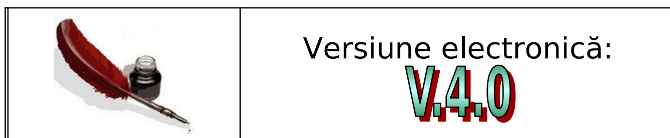
COLŢII ŞACALULUI

ROMAN

Versiune electronica realizată
după volumul apărut la
EDITURA ALBATROS 1975

Titlul original:

N. FRÂNCULESCU
COLŢII ŞACALULUI
Colecţia CUTEZĂTORII
EDITURA ALBATROS
1975

Capitolul I – CÎNTĂ LĂSTUNII LA DEFILEUL MORŢII

Mă grăbeam spre gospodăria octogenarului Ştefan Şercanu, cu gândul să ajung înainte de înserare. Locuia în celălalt capăt al vetrei satului, iar uliţele întroienite, asemeni unor cărări părăsite de pe altă planetă, le-am străbătut încins de căldura blănii de oaie în care eram încotoşmănit. Am ajuns în apropierea costişei pe care-şi ridicase casa nouă de bârne bătrânul Ştefan şi un suspin de uşurare mi-a scăpat fără voie. Din vârful ţuguiat şi albit al acoperişului, un şarpe vineţiu de fum se topea în siluetele fantomatice ale norilor. M-am apropiat de stinghiile ocolului, iscodind cu privirea zăvorul cioplit într-un lemn de alun şi l-am tras cu greutate, sfărâmând gheţuşul ce-l lipise de poartă. Pe bătrân l-am aflat în toane bune, la măsuţa lui joasă, cu ulcica de vin alături. Privirile le avea pierdute în para unui buştean ce sfârâia în vatră. Un codru de pită acoperit cu un ştergar făcea bună tovărăşie cu nelipsita slană. În pridvorul casei m-am debarasat de omătul lipit de cizme, iar şuba îngreunată de chiciură am atârnat-o de un piron de lemn.

Mai întâi ne-am dat ziua-bună, iar privirile bătrânului, de obicei reci ca oţelul, se încălziră pe măsură ce i-am destăinuit îngrijorarea ce mă pornise la el.

— Nu mă trec cu firea, băiete, dintr-un fleac ca ăsta. Nu m-am speriat nici de alte ierni mai câinoase ca aici. În Arizona am dormit mai bine de o săptămână în pădure, pe zăpadă, alături de Picior Uşor, bidiviul şi tovarăşul meu de hoinăreală. Nici lupii n-au putut rupe din noi. Când micşorau distanţa de locul taberei, ce să zic, am secerat din ei, de le-am uitat numărul.

Bătrânul vorbea liniştit şi undeva, în sufletul lui, se

născuse poate o umbră de recunoştinţă pentru grija ce i-o purtam. Uită de mine un timp lung, după care îmi aruncă o căutătură ciudată. În lumina ochilor săi de oţel avea o strălucire stranie.

Eram de vreo şaptesprezece ani, când l-am cunoscut pe bătrân, sunt mulţi ani de atunci, de când colindam pădurea, pitind în faţa vizuinelor laţuri de prins iepuri. La început am fost rivali, mă simţeam nedreptăţit de norocul lui la vânat, dar curând mă transformai în cel mai sârguincios învăţăcel al neîntrecutului vânător şi trapper ce colindase preria şi pădurile îndepărtatei Americi. În vacanţa acelei ierni îl găsisem răcit cobză. Se reparase totuşi singur, într-o seară, văduvind de conţinut o sticlă de palincă. Mă oferisem să-i ţiu şi eu tovărăşie, dar fui nevoit repede să mă întind pe laviţa sa acoperită cu scoarţele şi velinţele lucrate de el.

Citisem cu atenţie caietele cu însemnările lui scrise mai toate în româneşte, din care aflai despre zbuciumata lui viaţă. Trecuse prin întâmplări peste aşteptări de vitrege şi mă bucuram când Ştefan şi prietenii lui reuşeau să iasă din încurcături. Poate dorul meu de fapte deosebite mă apropiase de acest bătrân. Anii ce se adunaseră şi în parte se citeau pe chipul său se risipiseră cu încetul. Ascultându-i povestirile, începusem să cutreier alături de el preria şi cotloanele înfricoşătoare ale văioagelor ce coborau din canioane. Înfăţişarea fostului Steve, cum se numea pe atunci bătrânul Ştefan, a renumitului vânător din Far West, o înlăturase parcă pe cea a moşneagului de care mă ataşasem. În urmă cu două zile, ca şi în seara de care vorbesc, bătrânul fu răpus de amintiri. Cu mişcări domoale vârî un buştean în vatră şi-l aşeză în cruce peste un retevei ce se mistuia. Mă cercetă din nou, cu o curiozitate bolnăvicioasă. Privirile sale tăioase abia lăsau să se prelingă printre pleoape tăişul gândurilor. Mă simţeam ca în camera obscură, sub fascicolele razelor.

— Că prin multe strâmtori am mai trecut prin anii tinereţii, măi flăcăule. Le-am notat când am avut timp, să-mi pot aduce aminte mai lesne de vremurile acelea de luptă neîncetată.

Începuse din nou să povestească şi aproape îmi ţineam răsuflarea. Avea un dar de povestitor, cum rar întâlnisem la dascălii mei din gimnaziu. Se opri însă din senin. Luă caietele de pe măsuţa joasă din lemn de tei şi ridică greul capac al cufărului, o adevărată tainiţă.

— Aici ţin toate lucrurile mele mai de preţ. Priveşte, băiete! apropie bătrânul Ştefan lampa cu petrol, să risipească umbrele neguroase ce stăpâneau acolo. Astea sunt pistoalele mele! Să ştii că nu m-au trădat niciodată! Ele mi-au scăpat deseori viaţa. Şaua o păstrez în cealaltă odaie. O mai folosesc din an în Paşte, să nu râzi de mine, c-aşa fac! Uite, cămaşa din vizon şi pantalonii pe care i-am purtat ultima oară în prerie.

Privirile mele însetate mai desluşiră o seamă de obiecte printre sumedenia celora din sipet. Un colac din frânghie, în care recunoscusem un lassou, o pereche de pinteni, o toporişcă, o sită, o carabină, pe al cărui pat erau crestate un număr mare de şanţuri. Un săculeţ doldora cu cartuşe şi o insignă cu însemnele unui şerif dintr-un oraş îndepărtat al vestului.

— Lasă acum astea, flăcăule! Să trecem lângă foc şi ţi-oi mai arăta altădată şi altele, că n-au intrat zilele în sac… Mai bine să-mi reînnod povestea…

Din nou mă cuprinse un sentiment ciudat. Izvorul era poate în filele caietelor, pe care le citisem de câteva ori. Aceeaşi bucurie amestecată cu dorinţa nebună să-l ascult pe bătrân îmi produceau dificultăţi în respiraţie. Instalat ca pe ghimpi între droturile unui jilţ, îl priveam din nou ca hipnotizat. La răstimpuri, bătrânul deschidea pleoapele, iar diafragmele viorii ale ochilor săi, mistuiţi de un foc tineresc, se micşorau ca pentru a străpunge preria în lungul căreia Rio Pecos trândăvea între malurile lui înveşmântate cu frunziş. Timpul alerga în trecut cu viteza unei clipe. Sunetele unei nicovale venită din lumea de atunci mă opriră o clipă să le ascult. Dar melodia din câteva note inspirate se destrămă repede şi din măruntaiele alămite ale orniculului din perete, opt lovituri de gong vestiră orele acelei seri. Gazda reînnodă firul povestirii şi din nou se reînfiripară

pe ecranul imaginar peripeţiile reale ale vânătorului. Preria, copacii, orăşelul Blue Town, soarele încins al păşunilor fură aduse în universul acelei închipuiri. Vocea povestitorului hrănea lumea născută la câţiva paşi de mine. Lumea reală, cea din jurul meu, se ascunsese în ungherele adormite ale odăii. Glasul acela legănat mă conducea pe drumul ce urca la ranchul lui Mulligan, lăsându-mă purtat de vraja insuflată de octogenarul companion…

Vedeam turmele reunite de la ranchul lui Gallanger, ranchul lui Donnald, al lui Terence Short, Wallie Simson şi Murphy, numărând câteva mii de capete, urcând spre El Paso, cu aproape două mile pe oră. Era tot ce putuseră strânge cowboy-ii angajaţi la rancheri, din preria ce se întindea la dreapta lui Rio Pecos, unde păşunaseră de-a valma cu ale celorlalţi fermieri, aşezaţi pe aceleaşi meleaguri.

Ocoliseră câteva înălţimi muntoase ale Guadalupe, iar acum pătrundeau într-un defileu. Crescătorii de vite îl aleseseră pe Murphy să conducă băieţii de la ferme în lungul drum ce-l aveau de străbătut peste New Mexico şi Arizona, iar afacerea s-o încheie tot el.

Învăţat cu viaţa grea de cowboy şi cu asprimea Vestului îndepărtat, Murphy nu făcuse nazuri, mai ales că peste o mie de vite din turmă erau însemnate cu dangaua ranchului său.

Fluviul vineţiu, mişcător, având în frunte câteva taurine care-l conduceau ca nişte sergenţi-majori disciplinaţi, era vegheat cu străşnicie de cowboys. Până acum nu înnoptaseră decât de cinci ori. Călăriseră în fiecare zi cel puţin câte douăsprezece ore.

Locul vegetaţiei îl luaseră făgetele ce înverziseră poalele munţilor, prin văile cărora treceau. Preria fusese lăsată mult în urmă şi înlocuită de stânci dezolante şi pământ acoperit de pietre, ce arăta ca după o veritabilă ploaie cu meteoriţi. Alunişuri sălbăticite şi tufe de păducel formau adevărate oaze ale binefacerii. Din loc în loc întâlneau fâşii de păşuni sărăcăcioase, căţărate pe platouri, presărate cu

insule de corcoduşi. Băieţii, trecând peste cicălelile lui Murphy, se abăteau sub frunzişul încărcat de fructe galbene şi roşii, să-şi umple calota pălăriilor.

Firele stinghere de salvie căpătaseră culoarea alburie, iar mirosul ei parfumat şi încins de soare se amesteca pe alocuri cu izul greu şi înăbuşitor al oazelor răzleţite de cactuşi.

Urcaseră şi o spinare uşor înclinată a podişului dintre Rio Pecos şi Rio Grande del Norte, iar aerul devenise înăbuşitor. La răstimpuri, câte un vultur negru, urmat de alţi fârtaţi hămesiţi descriseseră cercuri mari şi scrutaseră tufele sărăcăcioase de mărăcinişuri, în căutarea vreunui viţel părăsit.

Turma trecu ceva mai târziu prin albia unui râu, călcând prin grohotişuri, unde câteva vite îşi sângerară picioarele, după care ore în şir fluviul de spinări, căruia abia i se zărea începutul, se căţără curgând domol şi anevoie pe podiş. În jurul ei călăreau cowboys încercaţi. Printre ei erau Clarke şi Whitey Roy de la ranchul lui Donnald, doi vlăjgani închişi la culoare, care îmblânzeau cai nărăvaşi neîncălecaţi. Veniseră şi Hyde Burt şi Wilkins, ambii băieţi de vaci la ranchul lui Terence Short, Shadow şi Olson de la Wallie Simson şi Gavin. Mai erau Gerry şi Wide, însărcinaţi cu această treabă de Gallanger.

Gerry folosise prilejul să-şi strângă vitele rătăcite în turma imensă ce păşuna în valea râului Pecos, cam o sută de capete, toate. Însemnul lui Mulligan, ce-l zărea rareori, îi amintea de vremurile lor mai bune, când bătrânul Tom Mulligan, într-o turmă mânată spre California, număra cel puţin cinci sute de vite. Drumul îl făcea a doua oară. Rareori, întinsele pământuri aride sau frumuseţea locurilor pe care le recunoştea îi aţineau atenţia.

Oricât a încercat să se gândească la altceva, nu a izbutit. Figura omului care i-a salvat viaţa îi revenea deseori în faţă. Prietenul său, Steve, dispăruse într-un chip cât se poate de misterios, fără să-i fi destăinuit nimic din intenţiile sale nici măcar Anniei, care petrecuse nopţi în şir veghindu-l la căpătâi. Nu lăsase nici un fir care să ducă la el. Este

adevărat că a doua zi, după ce plecase, şeriful Warner le făcuse o vizită, iscodindu-i şi vârându-şi nasul prin toate cotloanele ranchului. A încercat să scruteze cât a putut cu privirea sa vulturească şi spre corral. Nu din întâmplare a intrat în casă, făcându-i-se subit sete iar ochii şi i-a plimbat prin toate ungherele. Era răspândită vorba în Blue Town că vânătorul se luptase cu moartea trei săptămâni încheiate după ce Timber îl adusese în ascuns la ranch. Ca un făcut, chiar în după-amiaza aceea, după vizita lui Warner, mai mulţi indivizi, cu cârpe negre la ochi, au pătruns în ranch şi, cu pistoale în mâini, au cotrobăit toate tainiţele în căutarea lui Steve. Annie şi Cecilly au asistat neputincioase la percheziţia făcută. Negăsind nimic, indivizii n-au pus de fel întrebări, au dispărut înspre ţarcuri, pe urmele lui Steve.

Gerry cunoştea câteva lucruri din destăinuirile Anniei. Îi mărturisise că i-a rămas vie culoarea viorie a ochilor vânătorului şi că nu va uita până la capătul vieţii tremurul glasului lui cu o zi înainte de plecare. Tânărul Mulligan ştia că Annie nu mai întâlnise un alt băiat, iar pe Steve nu era uşor să-l alungi din închipuire. Toate acestea îi treceau lui Gerry prin gând, fără însă a găsi vreo explicaţie în care să creadă, dispariţia vânătorului rămânând în continuare o enigmă. Oare să fi aflat Steve că viaţa îi este din nou în pericol? Să-l fi prevenit cineva din Blue Town şi neavând altă scăpare să fi dispărut amânând deocamdată explicaţiile? Nici el, Gerry, deşi intra aproape zilnic în Blue Town, chiar la Pearson în saloon, nu reuşise să afle ceva. Nici chiar Timber, care nu mai bătuse beat potecile ţintirimului, nu ştia mai mult decât el. După percheziţia de la ranch, unde bandiţii n-au lăsat semne mai de loc, Gerry a venit însoţit de trei băieţi de la Gallanger. Warner, adus de această dată la reclamaţia sa, a dat din umeri, privind nesfârşirea preriei, deasupra căreia se roteau cormoranii, cu ochii aţintiţi spre bălţile vecine Pecosului. Nu era de loc simplu să se aventureze pe urmele lui Steve şi ale hăituitorilor lui…

Gândurile lui Gerry fură întrerupte de vacarmul imensei turme la apropierea unui râu. Animalele obosite au fost

lăsate în voie să se adape, mai bine de două ore. Băieţilor le-a trebuit încă pe atât să le strângă din albia apei şi din văioagele unde se căţăraseră după smocuri răzleţite de iarbă sârmoasă. După destulă caznă, turma era pusă în mişcare şi îndreptată pe drumul croit de cirezile care treceau în New Mexico.

Lăsaseră de acum mult în urmă spinarea stâncoasă a Guadalupei, iar înălţimile scăzuseră. Rio Grande i-a întâmpinat cu apele destul de bogate, pentru acel timp, trebuindu-le să mai piardă o zi, să coboare pe valea întinsă a fluviului, mai sus de locul de trecere, lângă El Paso. Au înnoptat într-o vâlcea bogată cu iarbă, unde lăsară vitele în voie. Hrană şi apă fiind la îndemână, cowboy-ii şi-au aprins focuri de popas. Şi-au pregătit cina şi făcând cu rândul de pază s-au odihnit, în aşteptarea dimineţii.

A doua zi au trecut Rio Grande cu multă trudă, călări şi făcând o baie în toată legea. Prin locurile mai adânci, animalele înotară, într-un pod de spinări roşiatic, mişcător. Pe margini, cowboy-ii călărind în jurul imensei cirezi, hăuiau împingând cu ţepuşa vitele nevolnice, ce se lăsau târâte în josul apei.

Se aflau de acum în New Mexico şi mai aveau un drum greu în faţă de străbătut. La primul popas făcură un scurt bilanţ. Pierderile nu erau alarmante: cam o duzină de vite, rătăcite sau sacrificate pe teritoriul texan. Asprimea ţinuturilor prin care trecuseră îşi obţinuse tributul de vieţi din uriaşa turmă.

Mai urcară câteva zile malul drept al lui Rio Grande, străjuiţi de apa fluviului, al cărei vad întortocheat ducea în direcţia Fortului Fillmore.

Deseori străbăteau tăpşane inundate de violete şi zambile sălbatice. Pe aria lată de aproape o sută de picioare, pe unde trecea tăvălugul de copite, nu mai rămânea decât un glod mocirlos, din ierburi amestecate cu nisipul şi prundişul văii. Vitele îşi aleseseră parcă înadins căpetenii mai leneşe, pe care Clarke şi Olson le împungeau

cu ţepuşele, să păstreze iuţeala de înaintare a turmei, ce se deplasa cu peste patru mile pe oră.

Aproape de înserat, Murphy ochise un loc pentru înnoptare într-o uriaşă văioagă, acoperită cu iarbă şi străjuită pe margini de lizierele unor pâlcuri de arţari şi plopi scămoşi. La capătul văioagei, un afluent neînsemnat al lui Rio Grande îşi purta apele printre pereţii prăvăliţi şi întortocheaţi, pentru a se risipi apoi în fluviul care-l înghiţea ca pe o sorbitură.

Câteva focuri de popas îşi legănau acum flăcările, iar legăturile de găteje adunate de băieţi asigurau pentru noapte îndepărtarea musafirilor nepoftiţi. De serviciu fiind Wilkins şi Wide, ei se apucară să pregătească cina. De fapt erau şi cei mai flămânzi din grupul cowboy-lor şi de fiecare dată se încărcau de bună voie cu această mult aşteptată corvoadă.

Gerry şi Clarke dispăruseră în liziera plopilor scămoşi, de unde ajunsese până la ei grohăitul înfundat al unui mistreţ. Ideea lui Gerry de a schimba meniul obişnuit al cărnii de vită conservată, cu o friptură proaspătă de porc sălbatic a fost îmbrăţişată de Murphy, care îi scuti de corvoada ce le revenea la aşezarea taberei. Le făcu însă recomandarea să fie atenţi.

— Am uitat gustul vânatului, zise Gerry, căruia îi şi venise apă în gură, iar Clarke plescăi de parcă tocmai înfulecase o ciozvârtă zdravănă de ţap sălbatic.

— Tu ai răpus până acum vreun râmător de pădure, Gerry?

— Să fiu sincer, nu mă pot lăuda cu prea multe trofee şi nici n-am făcut indigestie din carne de vânat. Dar mai ştii! Poate reuşesc vreodată să nu mănânc un timp altceva decât fripturi de porc, să mi se aplece de atâta vânat proaspăt. Trebuie însă linişte, Clarke! Altfel nici măcar n-o să-i vedem culoarea!

— Îhî! îl aprobă Clarke.

— Dacă nu ne simt, avem noroc chior, îl încurajă Gerry. Era mai bine să fi fost încălţaţi cu cizme din piele de bizon, am fi făcut mai puţin zgomot.

— Ar fi bun un indian, îi şopti Clarke. Ăla se târăşte ca un şarpe şi abia după ce-ţi ia scalpul, îl simţi c-a fost lângă tine.

— Sst! îl făcu atent Gerry. Ascultă!

— Ce, ai adulmecat ceva? râse Clarke.

Zgomotul făcut de un roi de sturzi se îngâna cu al unei codobature. Peste ele se adăuga foşnetul unei familii de raccooni care se zbenguiau pe craca joasă a unui stejar. Arborele secular se ridica sfidător dintre câţiva plopi, al căror puf albicios se desprindea din încremeneală la adierea vânticelului pornit din creasta văioagei.

— Hai pe aici, Clarke! îl trase după el Gerry prin spărtura unui hăţiş ce le răsărise în faţă. Tata a vânat o groază de curcani. Fac pariu că pe această potecă trec şi înaripaţii spre locul de adăpare al mistreţilor.

Se târâră cam o sută de paşi, spre un luminiş împânzit de o vinariţă cu floarea alburie, atenţi să nu le scape nici un zgomot. Vântul le bătea în faţă şi pe deasupra luminişului părea că ninge cu zăpadă diafană.

— Nu mişca, Clarke! porunci Gerry încordat la culme.

În faţă, la numai douăzeci de paşi, poiana era împânzită de ferigi şi înconjurată de un lăstăriş de aluni. Ca un simbol de adevărată bărbăţie, trei goruni străjuiau o viroagă înecată de umbrele pădurii. Deodată, arma lui Gerry detună de două ori şi un mistreţ tânăr făcu un salt în aer, pentru a se pierde în desişul protector. Alte câteva râmătoare se răspândiră spre muchia viroagei, înecând vinariţa cu pămătufii scămoşi ai plopilor treziţi din culcuşul ales în faptul acela de seară.

— Eşti grozav, Gerry! râse flegmatic Clarke. Puteam înnopta şi chiar dormi lângă el, că tot nu-l deosebeam dintre frunzele astea uriaşe de ferigi. Nu mă dumiresc cum l-ai văzut, când eu habar n-aveam că e la câteva picioare de noi.

— Nu-i mare scofală! vorbi înciudat Gerry. Totul este să ai miros de copoi! glumi fiul lui Mulligan, deşi râsul nu-i venea la socoteală. Adevărul este că Archie, bunul şi mai ales un vânător a-ntâia mi-a vândut nişte secrete, peste ce

ştiam de-acasă. Aş fi reuşit cu siguranţă, de nu mă mişcam ca dracu' şi m-a simţit.

Fără să mai aştepte răspuns de la Clarke, Gerry, urmat de tovarăşul său de vânătoare, porni pe urmele porcului mistreţ dar nici un semn nu arăta că ar fi fost atins.

Se întoarseră în tabără mofluzi. Gerry şi Clarke ar fi vrut să se mândrească cu vânatul atârnat pe un trunchi mlădiu de alun, cu care să intre în tabără iuhăind. Nefăcând nici o ispravă, reveniră pe tăcute, ascunşi de umbra crescută a nopţii.

La unul din focurile de popas, într-un ceaun, Wide fierbea cafeaua, iar Wilkins tocmai scotea bucăţile de carne de la fiert, rânduindu-le pe o faţă de masă din frunze de ferigă. În lipsă de vânat proaspăt, Murphy sacrificase un viţel ochit de cu ziuă că şchiopăta. Sub mâinile meştere ale lui Wide şi Wilkins, partea din spate a animalului începea să se rumenească la para unui foc hrănit de Gerry şi Clarke. Pentru că nu se întâlneau prea des cu aşa ceva, nici un băiat nu s-a lăsat până nu şi-a mâncat porţia de carne, stropită cu o cană de apă rece ca gheaţa de la izvorul ce clipocea în apropiere, la rădăcina unei stânci. Caii, după ce păscuseră în voie şi se adăpaseră pentru noapte, fură legaţi la conovăţ.

Pe câteva pături aşternute pe un strat gros din frunze de arţar, rupţi de oboseală, băieţii se culcară. Conform obiceiului şi îndatoririlor stabilite de Murphy, Gavin şi Shadow începură primii garda. Mergând călări şi înarmaţi cu carabine dădeau ocol vitelor ce ocupaseră mijlocul văioagei, aducându-le de fiecare dată pe cele ce se încăpăţânau să se răzleţească de grosul cirezii. Oricând, indienii nomazi puteau să le despartă de turmă şi să le mâie spre locurile lor de tabără.

Gerry se foia în culcuşul său, nereuşind să adoarmă. Gândurile îi zburau fără voie la prietenul său. Steve n-ar fi putut rata vânatul. Oare îl va mai întâlni vreodată? Banditii l-au ajuns oare? Sau poate chiar l-au ucis? Oricum ar fi fost, Gerry ştia că nu va avea odihnă, până nu va risipi vălul aşternut peste aceste întâmplări. Medalionul primit în dar

de la Steve îi reaminti că nu cedase rugăminţilor insistente ale Anniei de a i-l lăsa ei. Îl iubea oare cu adevărat?

Se gândi la transformările petrecute cu Annie, chiar Cecilly încredinţându-l că sora lui devenise peste măsură de visătoare.

Dar oboseala acelei zile îl copleşi…

Noaptea trecu fără nici un incident. Numai chelălăitul îndepărtat al coioţilor şi în două rânduri răgetele îndepărtate ale unui cerb spintecară liniştea nopţii. Ţipetele jalnice ale unor răpitoare şi vaietul somnambulic al unei raccoon le-au însoţit visele în somn.

Dimineaţa, după ce se răcoriră în apa mereu primenită a izvorului, mâncară ceva la repezeală, apoi săriră în şei. Întreaga turmă se mişcă întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, până intrară în ritmul voit al băieţilor care o îndemnau cu ihuituri şi împunsături de ţepuşe.

Puhoiul vineţiu se revărsa pe partea ridicată a platoului Sierra Madre, prin sudul lui New Mexico, trecând la o distanţă apreciabilă de bătrânul Fort Thorn. Ţinutul devenise din nou arid pe cea mai mare întindere şi peticit cu oaze de salcâmi, ierburi ţepoase şi cactuşi giganţi. Folosiră câteva văi ale unor râuri, unde vegetaţia era mai bogată, iar apa pentru adăpat cireada, la îndemână.

După alte şapte zile, caravana vie, condusă de Murphy, înaintase pe neregularităţile terenului din New Mexico, trecând printre şeile unor munţi împăduriţi dincolo, în Arizona, pe un timp în care părea că toţi norii, adunaţi asupra văilor, se rupseseră şi se prăvăleau peste ei din înalt. Pentru a ocoli o spinare muntoasă, aşezată ca o barieră în calea convoiului, tăiaseră drumul ce lega Demingul de Fort Lowell. Animalele înaintau într-o curmătură cu pământul tare, pe faţa căruia adevărate râuri se scurgeau în val. Cowboy-ii călăreau tăcuţi şi înfricoşaţi de trăsnete şi de ecourile înspăimântătoare ce huiau în imensitatea sihlei.

Gerry, ca şi ceilalţi băieţi erau uzi până la piele. Hainele li se îngreunaseră de apă, iar şeile muiate erau reci şi greu

de suportat.

Spre ora prânzului, timpul se îndulci, iar faţa îmbietoare a soarelui se arătă după creştetul îndepărtatului Pichacho. Un pod de funii multicolore se ridica dinspre albia nehotărâtului Gila, prăvălindu-se dincolo, în pânzele albăstrii ale râului Magdalena din Mexic.

Drumul devenise şi mai obositor, după ploaie.

Din spinarea unui munte, acoperit pe versante de o sihlă măruntă de făget, se ridicau figuri curioase de aburi, în timp ce norii se spărgeau în vârfurile stâncoase, deasupra văilor peste care treceau. Prin văioage, apa spăla grohotişurile, cărând resturi de lemne, ferigi desprinse de pe stânci şi conuri căzute din pinii ce bravau pe stâncile golaşe. Trecuseră prin văile munţilor Chiricahua şi văile Dragoonului, urmând de aproape albia unui râu leneş.

Când cerul se limpezi, puhoiul de animale coborî într-o curmătură, unde oamenii făcură un popas bine meritat. Nu departe de ei, câteva izvoare susurau din peretele stâncos, oferindu-le apă proaspătă din belşug. Un viţel fătat cu două luni înaintea plecării, rătăcit în turmă şi cărat pe şa de Shadow, le-a asigurat carnea proaspătă, îndestulându-i pe toţi. Au fost însă obligaţi să sacrifice şi un mânzat ce-şi rupsese un picior, alunecând într-o viroagă. După ce l-au jupuit, i-au tăiat numai pulpele, restul aruncându-l într-un lăstăriş, pradă vulturilor negri.

— Cum merge, Gavin? îl întrebă Murphy pe tânărul cu ochii de culoarea florilor de salvie. Din câte ştiu, aceasta este prima ta trecere prin New Mexico şi Arizona.

— Ca pe roate, şefule! Parcă am călătorit de când mă ştiu pe aici! Mai mulţi arţari, ceva mai multă răcoare decât pe la noi şi stâncile astea care nu se mai termină…

— Arăţi clasa-ntâi, nenişorule, îl zeflemisi Clarke. N-am strâns noi toţi atâta praf, cât duci tu pe tine. L-ai cărat taman din Texas şi de nu era ploaia, tulburai fluviul Colorado cu el.

Murphy, văzând buna dispoziţie a băieţilor, îi lăsă să sporovăiască, iar el se aruncă în şa, să dea o raită în jurul

imensei cirezi aşezată în curmătura aleasă, treabă pe care numai el însuşi trebuia s-o facă.

Gerry, venit în apropiere, auzi ultimele cuvinte ale lui Clarke şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet văzând cât de muiat arăta Gavin.

— Nici cu noi nu mi-e ruşine, căută Gerry să-i ia parte lui Gavin, mai ales că înfăţişarea celorlalţi nu strălucea.

— Încă zece zile şi suntem la Colorado. Facem o baie prima întâi, se bucură Clarke. Asta de astăzi n-a făcut decât să ne vâre mai bine praful în piele.

— Mă îmbăiez în bere, se amestecă Wide, terminându-şi treaba şi strângând împreună cu Wilkins proviziile pe care le încărcară pe samarul catârilor.

— Altceva mai ştii, pistruiatule? Dacă ar fi pe aici barul lui Buxton, ai fi deşertat pe gât un butoi cu bere.

— Să ajungem acolo şi o să vedem în ce ne spălăm, se răţoi Murphy, care nu plecase încă, fiind obligat să-şi strângă o curea la şa, slăbită din cauza udăturii.

— În regulă, şefule! Nu mă spăl în bere! Dar un butoi, cum spune Clarke, tot îl deşert pe gât.

— Îhî! îl aprobă Murphy. N-ar fi rău pentru nimeni. Până una alta, luaţi-vă păpurişurile de pe mutrele voastre împădurite, că speriaţi vacile cu ele şi înţarcă…

Murphy porni întâi la trap, pentru a se depărta în galop, intrând pe arcul ocolului ce voia să-l facă turmei.

După ce sorbiră cafeaua din gamele, Shadow, Clarke, Burt şi Gavin, urmaţi de Gerry, îşi arătară bărbile pe rând într-un ciob de oglindă, canonindu-se să nu se ciopârţească. Cu această ocazie se spălară şi până la brâu.

Wide şi Olson, la un semnal al lui Murphy, dădură şi ei o raită printr-o parte a cirezii, de unde aduseră aproape treizeci de vite răzleţite. Wilkins cercetă şi el cum erau împărţite merindele şi troacele de gospodărie ale băieţilor pe şeile de povară. Murphy, revenit în tabără, înteţi unul din focuri, atârnând la uscat pălăriile băieţilor şi câteva bluze din stofă.

— Ce-o mai fi şi asta? se minună Burt, venit primul de la izvor, unde-şi lăsase podoaba roşcovană de barbă.

Tocmai îşi încheia bluza care se zvântase pe nişte pietre de prundiş încălzite de soarele ce se răsfăţa acum pe cer. Burt privea uimit la cercul descoperit în iarba măcinată şi bătătorită, care avea diametrul de peste douăzeci de picioare.

— La ce te holbezi, spilcuitule? îl râcâi Clarke, scărpinându-se după ceafă. Privea şi el mirat şi nu se dumirea ce minune pământeană ar fi putut trage o asemenea roată în iarbă. Ocoli roata aceea suspectă, căutând să găsească locul a niscaiva ţăruşi, pentru vreo tabără. Aşa ceva îi umbla prin minte! Nu reuşi să înţeleagă tâlcul drăcoveniei, dar tăcu cunoscător şi privi flegmatic la Burt. Ce, n-ai mai văzut aiureli de astea, spilcuitule?

Burt, simţindu-se mai totdeauna în inferioritate faţă de Clarke, crezând că acesta cunoştea rostul acelei afaceri sau se dumirise, aproape strigă la el. Îi era ciudă pe Clarke chiar din şcoală, unde învăţaseră amândoi, avându-l pe Guernnsey învăţător. Burt, aşteptând nerăbdător răspunsul lui Clarke, se jurase că nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Deşi la ultimul lor popas, acolo în curmătură ar fi putut să vadă, dacă ar fi avut ochi pentru asta.

Murphy, trecând prin apropiere, mirosi că aerul este pe cale să se încingă, cei doi fiind gata de harţă, ca de obicei.

— Ce-i, Clarke? Burt? Aţi crezut c-aţi descoperit o mină de aur şi v-aţi înşelat, de-aţi făcut moacele astea prăpăstioase?

— Şefule, e aici un cerc bătătorit, de parcă l-a tras cu compasul învăţătorul din Blue Town pe tablă. Taman la lecţia asta a lipsit Burt, iar acum i s-a oprit mintea în loc şi nu pricepe unde a stat ţepuşa drăciei care l-a croit, vorbi Clarke în glumă, în timp ce Burt se aprinse mai tare în obraz.

— Parcă tu ştii mai multe, Clarke! căpătă glas Burt. La vreuna din lecţii oi fi fost eu lipsă, dar mă prind pe ce vrei, că la asta nu-i cunoşti rostul nici tu.

Murphy deveni curios şi se apropie şi el de locul la care se holbau cei doi. Se aplecă, privi încordat terenul şi deodată obrazul i se lumină.

— Să mai beţi lapte, băieţi. Şi la întoarcere să nu mai mâncaţi cozonac cu mac. Ar fi bine să vă pună în rachiuri agrişe sau coacăze. Aţi auzit ce sunt alea „hore ale zânelor”? Ei bine, ăsta este clenciul! E în regulă! Ştiţi acum şi voi!

Cum lui Clarke şi Burt abia acum li se lungiseră de-a binelea figurile, privind speriaţi spre desişul de arţari şi lăstărişul de ferigi, în aşteptarea unor necruţătoare zâne care să-i preschimbe în ţapi sau alte drăcovenii, Murphy se scărpină în cap contrariat că cei doi n-au priceput tâlcuirea dată de el. Îi făcu să creadă că este supus unor dificile eforturi mintale, oftă şi ridicând din umeri continuă rar, cu o exagerată bunăvoinţă.

— Bizonii fac treaba asta grozavă, măi ţâncilor! Ce nu-i clar în vorba mea? Mai bine zis, el, bizonul, bărbatul, când îşi apără femeia, ce vreţi, jumătatea lui şi puii, se învârteşte în jurul lor şi azvârle cu picioarele dindărăt, când se apropie vreo puma să-i împuţineze familia. E în regulă acum?

— La dracu! Bizonii ăştia îşi păzesc femeia mai abitir ca mexicanii, se strâmbă Clarke, scuipând într-o parte şi prinzându-şi mâinile în centură. Pe Sfântul Laurenţiu, dacă nu-i grozavă întâmplarea! mai boscorodi Clarke. Muream şi asta nu ştiam...

Când Clarke se apropie de focul de popas, Gerry tocmai arunca în foc o creangă de pin, al cărui miros îi amintea de sărbătorile de iarnă când, după ce Annie, despodobea pomul, în odaie rămânea un miros persistent de răşină. Gândurile îi zburaseră acum la Cecilly lăsată singură cu Annie şi cu toate angaralele gospodăriei, când se auzi strigat. La umbra unui jugastru, pe o pătură stăteau Shadow, Gavin şi Wide. Jucătorii despărţeau cărţile de joc pe figuri şi puncte, să se asigure că nu lipseşte niciuna. Gerry refuză să joace lăsându-i locul lui Clarke, care era totdeauna mai amator decât el.

— Te ţin paralele, Clarke, pentru unul mic? îl luă în primire Shadow.

— Unul în glumă, Clarke, îl îmbie şi Wide. Ne mai omorâm timpul.

— Ori jucăm serios, ori îmi pun pălăria pe faţă şi trag un pui de somn!

— Uită-te, Wide! Clarke a luat-o razna! Hai la un dolar deschiderea, sau la un dolar nu te ţine punga? Mă faci din nou să-ţi spun Bot de Peşte, dacă te faci că n-auzi. Clarke?

— Foloseşti vorbe de hâră, pistruiatule, dar astăzi n-am chef de tine. Vă scot din mocasini, dacă mă încurc cu voi la joc. Până la Colorado şi înapoi, în Texas, îmi fac şmotru' cu paralele voastre.

— Jucăm fără să manipulăm cărţile! sări Wide. În caz contrar îl găuresc pe necinstit. Arătând că nu glumeşte, îşi scoase pistolul din toc, aşezându-l alături, după ce-l rotise în jurul degetului de câteva ori.

Gavin, Shadow şi Wide, parcă vorbiţi, îi zâmbiră liniştitor lui Gerry, care-i privea contrariat. Numai Clarke luase jocul în serios şi era atent la pumnul de mărunţiş, pe care încerca să-l aşeze după mărimea monedelor.

— Aţi înnebunit cu toţii, băieţi! râse Gerry. E mai tare ca la Pearson, pe legea mea!

Nu-i răspunse nimeni. Shadow deschise, iar Clarke, Gavin şi Wide primiră cărţi. Primul anunţă că este servit.

— Te crezi deştept mare, botosule, îl râcâi Gavin pe Shadow, care împărţise cărţile. Ţi-o fi intrat carte tare dintr-o dată, aşa, la prima mână?

Gavin dorea să-l scoată din sărite pe Shadow, dar acesta, absent, cu o figură pe care nu tresărea nici un muşchi, privea aiurea spre lăstărişul de ferigi, de unde venise Clarke, urmat de Burt.

— Şi eu am mers cinstit, făcu Wide. Am luat caravana şi să vedem care ne aruncăm mai lung…

— Am luat şi eu caravana, făcu Gavin. Dă-ţi drumu' la plisc, Shadow, c-ai fost servit. Ce grijă am de tine, buzatule! îl mai întărâtă în continuare Gavin.

La trei dolari ceruţi de Shadow, Wide se aruncă, iar Clarke plusă cinci.

— Ţin şi eu, sobolilor şi daţi-mi zece pe deasupra, aşa, să vă gonesc, clipi şiret Gavin.

— Puh! Te-am plătit sec, pistruiatule, făcu Clarke,

aruncând zece dolari peste cei de jos şi încă cinci, cât era partea lui. Tu nu mergi, botosule, se adresă lui Shadow, frământându-se pe pătură şi arătându-i cărţile lui Gerry şi lui Olson, care chibiţau pe margine.

Shadow se aruncă şi câştigă Clarke cu un full cinstit de valeţi, faţă de trei regi cât arătase Gavin şi trei aşi ai lui Shadow.

— Te foloseşti de cacialmale, botosule, îl luă în balon Wide, care se aruncase, dându-i cărţile lui Shadow să le împartă.

Între timp se aşeză lângă ei şi Olson, care-şi sprijini capul pe o pătură făcută sul. Să se apere de suliţele fierbinţi ale soarelui, îşi pusese pălăria pe faţă de părea că doarme.

După ploaia din dimineaţa aceea, căldura atât de mult aşteptată mângâia înălţimile acoperite cu făget şi pâlcuri de pini. Aerul înmiresmat de respiraţia pădurii şi de mirosul crud al ferigilor inundase curmătura, dăruindu-le prospeţime şi voie bună. Pe tot cuprinsul văii, vitele, după ce au dat iama în tufărişurile întinse şi sălbatice, se adăpară din găvanele şi pârâiaşele izvoarelor ce susurau în iarba câtorva tăpşane. Multe din animale se odihneau sătule cu boturile întinse, rumegând şi apărându-se de muştele aduse din prerie. Altele, mai tinere, cuprinse de neastâmpăr, se fugăreau, împiedicându-se în mulţimea celorlalte, transformând joaca în veritabile încăierări stinse de căldura moleşitoare aşternută între timp.

Marea de trupuri roşiatice şi vineţii era din nou în mişcare. Trecuseră două zile de când părăsiseră curmătura, unde Burt şi Clarke învăţaseră de la Murphy sensul ocolurilor bătătorite. Drumul lor urma acum o veche potecă de bizoni, ştiută de Murphy, ce tăia un întins podiş, pe unde cetele acestor coloşi hălăduiau odinioară libere.

Intraseră pe valea unui râu mărişor, să aibă apă la îndemână şi mâncare la fel. Lungimea cirezii era acum de câteva sute de picioare, pătând în maroniu întinderea de salvie pitică ce îi însoţea. În dreapta şi în stânga, în văile prin care se vărsau afluenţi în râul ce-l urmau, se profilau

stânci semeţe. Vântul îşi făcea mendrele pe înălţimi, iar siluete îndepărtate şi înfricoşătoare de stânci vitregite de vegetaţie se înecau în cerul închis la culoare. Din desimea pădurilor de stejari căţărate pe versantele văioagelor răsunau chemări enigmatice. Clipocitul ademenitor al apei era acoperit de izbiturile copitelor ce o tulburau, călcând pe marginea mai puţin adâncă a râului. Lăstărişuri de ferigi erau făcute una cu pământul de tăvălugul viu, ce şerpuia molcom, dar ameninţător şi de neînfruntat.

Încă două ore de mers şi geana asfinţitului îi va surprinde într-un loc de păşunat ştiut de Murphy. Acolo aveau apă şi vânat din belşug. Locul de odihnă ocupa fundul unei văi cunoscută sub numele de Valea Raconului, poreclită aşa pentru sumedenia de ratoni ce o populaseră cândva.

Se găseau încă departe de confluenţa râului Gila cu Salt River. Înălţimile îndepărtate se apropiaseră mult. De acolo vor avea numai de coborât, până la râul Colorado, hotarul natural între partea cea mai de jos a Californiei şi Arizona.

Pe deasupra lor săgetau văzduhul stoluri de turturele. Din cuiburile făcute prin crăpăturile stâncilor şi în micile cratere din peretele drept al râului, ajungea până la ei vuietul puilor acelei veri.

— Numai cu şapte decenii în urmă, ţinutul era stăpânit de bizoni şi indieni, se minună Murphy, scuipându-şi ghemotocul de tutun. Ce n-ar fi dat alde nevastă-mea să-mi mut ranchul de lângă Blue Town în acest stat! Am fi putut creşte pe puţin zece mii de capete, iar hrană şi apă erau din belşug.

În timp ce Murphy admira dărnicia naturii, torentul de trupuri în mişcare se prelingea înainte. Un stol de păsărele ce însoţeau înainte bizonii în peregrinările lor, invada spatele câtorva rumegătoare, uşurându-le de muscăria care sugea din sângele adunat în rănile căpătate de la ţepuşele ascuţite ale băieţilor. Gerry călărea nu prea departe de marginea peretelui abrupt, bucurându-se de răcoarea lui binefăcătoare. În spatele turmei, călăreau Wide, Gavin, Shadow şi Whitey Koy. În faţă mergeau Murphy, Burt şi Clarke, iar în partea stângă, unde viroagele erau mai puţin

abrupte şi vitele s-ar fi putut căţăra destul de uşor, călăreau Wilkins şi Olson.

Încă o jumătate de oră de coborâş forţat şi liniştea virgină a ţinutului nu va mai fi tulburată de zgomotul surd al miilor de copite care sunau înăbuşit şi monoton. La răstimpuri, chemările stinghere ale vacilor căutându-şi viţeii rătăciţi în turmă erau întrecute de ihuiturile cowboy-lor ce forţau cireada să nu încetinească mersul. Animalelor obosite nu li se lăsa timp de odihnă, fiind mânate laolaltă cu celelalte viguroase, care păşeau neostoite pe valea largă a râului.

Gerry avu la un moment dat senzaţia că în apropiere mai călăresc şi alţi oameni. Bănuiala i se accentuă şi începu să cerceteze împrejurimile. Presimţirile i se adeveriră mai curând decât se aştepta. Câteva umbre îşi profilau siluetele pe crestele peretelui abrupt, de dincolo de râu. Cu ce intenţii călăreau pe stâncă nu putea ghici. Nu putea deduce nici dacă sunt răufăcători sau indieni răzleţiţi de vreun trib pornit la vânătoare. Gerry bănui, după modul în care îşi trăgeau umbrele ce dansau în pânzele subţiate ale râului vecin, că nu puteau avea intenţii bune. „Să fie nişte pierde-vară, sau greenhorni care calcă cu nasul pe sus? Aşa ceva poţi întâlni foarte rar chiar şi în prerie. Nu prea se încumetă ei pe muchia stâncilor, unde prăpastia îi poate înghiţi. De ce nu se alăturau lor? Pe aici, călăritul este oarecum mai puţin anevoios. Sau fac ocolul să mai câştige din timp? Foarte puţin probabil! Mai mult ca sigur că oamenii sunt certaţi cu legea şi n-au gânduri curate sub sombrerouri, îşi spuse în gând Gerry. Hai să-i anunţ pe băieţi! Dacă pun la cale niscaiva treburi necurate? Dacă sunt nişte desperados porniţi pe tâlhării? Să nu ne găsească nepregătiţi!”…

— Wide! Clarke! Roy! Pe cinstea mea, dacă nu suntem păscuţi! strigă Gerry, să acopere zgomotul ciurdei.

— Ce-ţi veni, Mulligan? se amestecă Shadow care, nefiind prea departe, auzise odată cu ceilalţi.

— Nişte bravos călăresc pe sus şi mi-e frică să nu fure năravul ăluia care aruncă pietroaie din nori, când cerne ploaia toamna peste prerie, de-ţi vine lehamite să scoţi

capul de la adăpost. Astfel de bandiţi sunt în stare de orice.

— Mai curând hoţi de vite ar putea fi, Gerry! îşi dădu cu presupusul Clarke. Şi să nu-i pară cumva rău că n-a ascultat un sfat bun, scoase carabina din oblâncul şeii, ţinând-o pe braţ.

— Faceţi-vă că habar n-aveţi de nimic! mai mult mârâi Wide, spre cei trei prieteni. I-am zărit şi eu. Pe legea mea, dacă indivizii nu sunt hoţi de vite. Mi-a arătat unu' obrazul. Parcă-i o arătare de speriat viţeii!

— Nu e rău să ţinem puştile pregătite, propuse Gerry. Şi-şi pregăti arma, imitându-l pe Clarke. Să meargă cineva să-l anunţe pe Murphy şi să dăm de ştire şi celorlalţi.

Clarke se duse el să facă acest serviciu, iar toţi ceilalţi deveniseră din cale afară de prevăzători.

— Dacă au în tărtăcuţă gânduri rele, probabil ne vor ataca la popas.

De fapt, mai aveau vreo opt nopţi până să iasă din Arizona. Mai trebuiau să străbată o bucată zdravănă de deşert, după aceea ajungeau la Colorado. Între Gila City şi Castle Dome, mai sus de rezervaţia indienilor Yuma, îi aştepta Matt Clame, negustorul originar din Mohave, pentru a încheia târgul.

Cât s-a străduit Gerry să mai zărească vreo mutră sau măcar un sombrero, n-a reuşit. E adevărat că i s-a mai năzărit că zăreşte două siluete, dar s-au amestecat cu rămurişurile sărăcite ce acopereau stânca. Apoi silueta unui pag şi a unui călăreţ voinic, ale cărei plete închise la culoare îi ieşeau de sub sombrero, îi trecură prin faţa ochilor ca o nălucă născută în faptul acelei după-amiezi. Gerry privi cu atenţie şi fu nevoit să se frece la ochi. Pe creasta defileului nu mai era nimeni.

„Drace, Gerry băiete, ai început să ai vedenii ca Archie bunul... Cel puţin, el născocea, pe drept cuvânt, indienii care-i râvneau scalpul. Eu văd numai desperados azvârlind în mine cu plumbi. Ce-aş râde să fie nişte vânători de curcani fricoşi şi nu tâlhari de drumul mare. Aşa cum arătăm, au motive să ne asemuie cu o bandă de hoţi, care a dat o lovitură grasă, iar acum mână prada pe drumuri

neumblate, spre California”.

Trecuseră binişor de confluenţa apei mărunte, cu a râului vecin ce-i răcorise până atunci. Undele de culoarea chihlimbarului se rostogoleau peste prundişul cărat de puhoaie. Se traseră în partea stângă a apei, lărgimea defileului crescuse mult. Samarele de pe catâri fură descărcate de Gavin şi Clarke. Proviziile începură să apară pe vegetaţia săracă încinsă de soare. În afara unui roi de lăstuni care săgeta aerul răcorit al zilei, nimic nu tulbura salvia răzleţită şi tufărişurile de pe înălţimi. Cât cuprindeai cu ochii, pe versantele defileului, arţari şi molidişuri semeţe hălăduiau în voie. Pe muchiile înalte ale pereţilor stâncoşi ce mărgineau albia râului vecin, stăpâneau pâlcurile de pini.

Cowboy-ii respirară cu nesaţ aerul curat al zilei, înmiresmat de vegetaţia luxuriantă. Dezbrăcarea chaps-urilor le fusese prima lor grijă. După debarasarea de aceste resturi stingheritoare de piele de oaie, mişcările le deveniră mai iuţi şi îşi luară în primire îndatoririle. Cum nici o mişcare nu se mai simţise pe aproape, uitaseră de incomozii călăreţi, ce-i urmăriseră. Gerry se înhămă la burduful de apă, secat pe drum, să-l umple trecând râul pe la un vad din susul apei. Burt şi Wilkins, cu mâini dibace de profesionişti, încropiră un foc, alimentat de vreascurile aduse de Gavin. Apoi, conform unui ritual împământenit, de la Murphy, hălci respectabile de carne cărate pe samare se rotiră în ţepuşe, la para focului. Shadow, făcând adevărate salturi acrobatice, se ferea de răcăneii ce îi săreau pe carâmbul cizmei. Apa rămasă în găleată era destulă pentru cafea. Din altă traistă cu provizii, Wilkins aşeză în iarbă pesmeţii, ce înlocuiau pâinea băieţilor.

Roy Whitey, Wide şi Olson mânau călări din urmă vitele răzleţite. Masa fu curând gata. După socotelile lui Murphy, în afara celor douăzeci de capete accidentate şi părăsite cu câte un glonţ în cap, cel puţin încă pe atâtea se desprinseseră de cireadă, fiind probabil capturate de indienii nomazi sau căzute pradă pumei sau lupilor de prerie. Nici vulturii negri de prerie, ce-i urmaseră, nu

pierduseră nimic din praznicul îndestulător, dăruit de imensa cireadă. Cât priveşte însoţitorii nepoftiţi, ce scrijeluiseră cu potcoavele vârfurile stâncilor, fuseseră definitiv daţi uitării.

Gerry, având puţin timp liber, până la anunţarea mesei de către Wilkins (care bătea, conform obiceiului, cu o lingură soioasă de supă în fundul unei tingiri), se apucă să-l buşumeze şi să-l ţesale pe Blaky. Apa o adusese nu fără osteneală în burduf. Credinciosul animal fusese la înălţime. Primul drum întins pe care-l străbătuse îi priise de minune. Când Gerry îi ţesăla tocmai greabănul, Blaky ciuli urechile, fornăind zdravăn, după obiceiul cailor crescuţi în prerie. La acest semnal, calul lui Murphy îi răspunse; apoi calul lui Wide îi ţinu isonul. Ca la comandă, Gerry şi Murphy întoarseră capetele. Murphy nu zări nimic. Gerry, în schimb, cu privirea sa vulturească, identifică câteva umbre ce coborau printr-o viroagă, tupilându-se la înălţimea buruianului, spre câteva stânci de dincolo de îngustimea râului. Căutând să le numere, nu reuşi. Siluetele dispărură ca intrate în pământ. „Cu siguranţă că acum, acolo după stânci, clocesc planuri viclene”, îl fulgeră un gând pe Gerry. După îmbrăcămintea şi feţele întunecoase ale acestora, înţelese că are de-a face cu indivizi de intenţii nu tocmai paşnice.

— Atenţie, Murphy! Sunt ascunşi după stânca aceea, care aduce cu spatele cămilei. Suntem încolţiţi! mai strigă Gerry, zărind încă trei sau patru bandiţi spre dreapta, adăpostindu-se la ieşirea dintr-o altă viroagă.

Cam în acelaşi timp piui primul glonţ, iar Clarke îşi strânse cu putere braţul stâng, aruncându-se la pământ.

Gavin şi Shadow se rostogoliră cu iuţeală să apuce armele sprijinite mai încolo pe un bolovan. Distanţa era însă prea mare şi renunţară. Wide şi Murphy fură mai norocoşi, îşi rezemaseră carabinele pe un samar la îndemână.

Gerry, aflat lângă Blaky, ordonă bidiviului să se tupileze la firul ierbii. Calul ascultător se supuse poruncii. Pentru a-l feri de gloanţe, Gerry se târî la iuţeală, pe coate, mai departe de animal, la mai bine de treizeci de picioare

distanţă. De acolo trimise primul glonţ spre stânci. Situaţia era critică. Bandiţii aveau ca protecţie naturală stâncile prăvălite de pe povârnişuri, adevărate blocuri de granit, de cel puţin patru-cinci picioare înălţime. Cowboy-ii nu aveau nici un fel de adăpost, în afara salviei întreţesute de lăstăraşi de ferigi, unde puteau fi lesne reperaţi.

Detunăturile pornite din spatele pietroaielor se înmulţiră. Cireada începu să se agite, pornind-o spre ieşirea din defileu, unde cei trei băieţi păzeau coborârea. Şi în direcţia aceea răsunară împuşcături. Gerry recunoscu arma lui Olson cu două ţevi. „Ne încercuiesc blestemaţii! Vor să ne taie retragerea şi au de gând să ocupe şi cealaltă ieşire. Doamne, va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte… Dar unde sunt blestemaţii, să le vedem mutrele?” înjură printre dinţi Gerry, scrutând stâncile, însă nu zări nici unul dintre asediatori.

— Mi-a găurit pălăria, porcul de câine! se răţoi Shadow, trimiţând spre una din stânci toată încărcătura pistolului. Cincisprezece dolari m-a costat!

La ultima împuşcătură, unul dintre bandiţi îşi arătă obrazul negricios, prilej pentru Wide să-i împlânte un glonte în piept.

— Trageţi, băieţi, spre pietroaie şi cu economie! le dădu Shadow câteva sfaturi, în clipa aceea.

Clarke, cu braţul sfârtecat mai sus de cot, pierdea sânge. Câteva împuşcături detunară consecutiv din spatele unei stânci şi Gavin, cu un strigăt, dădu de ştire băieţilor că acolo ceva nu este în regulă.

Gerry, fiind cel mai aproape, se târî pe coate prin lăstăriş şi ajungând la faţa locului înţelese că venise prea târziu: Gavin fusese rănit mortal şi zăcea în iarbă, fără suflare. Manevra lui Gerry a fost observată de bandiţi şi, în jurul lui, o încărcătură de gloanţe se împlântară în pământ. Tirul ucigaş se abătu apoi spre stânga, iar Shadow înjură înfundat, cu osul frunţii crestat de un plumb.

Lui Gerry i se păru că viaţa le era pecetluită. Orice tentativă de fugă era curată sinucidere. Nu exista nici o şansă de scăpare. Mascarada semăna cu o vânătoare de

curcani încolţiţi pe un pământ acoperit de gheţuş.

Murphy, în disperare, împuşcă un catâr de povară şi-şi făcu adăpost în spatele lui. Câteva gloanţe ale bandiţilor împănară urechiatul cu plumb, dar Murphy scăpă teafăr. Adăpostul improvizat îi oferi un loc bun de ochire şi carabina lui detună de câteva ori.

Vitele se neliniştiseră de-a binelea. Porniră speriate înspre Valea Raconului, de unde le întorceau înapoi băieţii din faţă. Neliniştea se întinsese în cireada ca o molimă, iar animalele se loveau între ele, făcând un vacarm ce acoperea aproape zgomotul împuşcăturilor.

Fără ca nimeni să cunoască ce face, Wilkins se aruncă în şa. Calul său ţâşni înainte, spre a ocoli turma ce se urnise bine la trap, ameninţând să-l transforme într-o goană bezmetică, imposibil de înfrânat. Nu reuşi să se depărteze în galop mai mult de 30–40 de picioare şi un spic de gloanţe îl ajunse din urmă. Calul se poticni şi căzu în grumaz, prăvălindu-se peste Wilkins. În şocul izbiturii, băiatul de la ranchul lui Terence îşi pierdu carabina. Încercă să se ridice în genunchi, dar câteva gloanţe spintecară aerul şi îl izbiră în piept. Wilkins se roti cu faţa spre stânci, având ochii mari, holbaţi de neputinţă şi se prăbuşi.

„Nu ne vor pe nici unul viu, gândi Gerry, cutremurându-se. Dacă nu am neşansa să mă altoiască vreunul, îmi vând scump pielea”. Văzând o mişcare suspectă în spatele stâncilor, Gerry încercă să ghicească ce se întâmplă. „Mai mult ca sigur că vor trimite câţiva în urmărirea cirezii, iar restul ne vor face aici de petrecanie”. O transpiraţie rece îi acoperi fruntea. Simţi că i se usucă gura, iar limba îi înţepenise. Era sigur că-i sunase ceasul. Nu putea crede în nici o minune. Tâlharii erau cu siguranţă de câteva ori mai numeroşi şi apăraţi de meterezele din stânci.

„Mor ca un curcan cotonog, încolţit de nişte câini hămesiţi, îşi căina ursita Gerry. Cu doi băieţi s-a zis! Alţi doi-trei sunt poate răniţi. Noi am redus la tăcere unul. Întregi mai suntem poate trei. Vom putea ţine piept unei duzini de hiene turbate? Oricum, până mă curăţă, trec şi eu frontiera câţiva. Un Mulligan îşi vinde scump pielea!”

Când Gerry se hotărâse să folosească câteva şiretlicuri, să poată vedea mutrele celor tupilaţi după stânci, auzi în spate, la cel mult cincizeci de paşi, zgomote aidoma cu cele făcute de şarpele cu clopoţei. Numai norocul îl făcu să repereze sombreroul banditului ce se târa pe coate, prin iarbă. Gerry îi trimise un glonţ, apoi se rostogoli fulgerător prin ierburi, la mai mult de zece picioare. Locul părăsit fu împroşcat de gloanţe. Sombreroul cenuşiu dispăruse, dar un altul negru se arătă. Lui Gerry i se strânse inima de emoţie. Nu-şi amintea să mai fi tras într-un om şi totuşi o făcuse. „Pe toţi dracii! Vânatul ăsta rar vine drept în bătaia armei mele”. Auzise de la alţii aceste vorbe şi se înspăimântă cât de uşor le-a rostit. „Să-ţi fie de bine, slujitor la Talpa Iadului!” şi tremurând în străfundul sufletului trase la două palme, sub calota zărită printre ierburi. Se târî cât putu de iute în vecinătatea unui lăstăriş de ferigi. Din nou trosni arma lui Gerry, din nou o pălărie căzu moale în iarbă. Un trup al cuiva râcâi pământul şi se cutremură. Norocul ce nu-l părăsise până atunci îi surâsese din nou.

Situaţia lor era însă precară. Până atunci, Gerry lichidase trei tâlhari, dar ceilalţi, adăpostiţi de stânci, pândeau să-i vâneze. Furioşi pentru pierderea câtorva fârtaţi, transformaseră tirul într-o adevărată canonadă. Shadow şi Clarke încetaseră să tragă şi se adăpostiseră după hoitul celui de-al doilea catâr omorât. O adevărată grindină de foc se abătu brusc asupra ascunzătorii din ferigi şi salvie, ce-l adăpostea pe Gerry. Un glonţ îi crestă umărul, iar altul îi lovi patul carabinei, smulgându-i arma şi aruncându-i-o la câţiva paşi. Plumbii icneau în pământ din ce în ce mai aproape de el.

Murphy terminase muniţia din carabină şi acum trăgea cu pistolul. Wide trimitea la răstimpuri câte o şarjă de şase gloanţe asupra asediatorilor, apoi se oprea să încarce.

Dintre stânci se desprinseră doi bandiţi, târându-se ca nişte şopârle, să le cadă în spate.

Gerry i-a zărit, dar abia îşi mai putea mişca mâna stângă şi cu greutate îşi reţinea gemetele să nu-i scape. Se târî

totuşi până la armă.

Canonada continua din ce în ce mai îndrăcită. Numai o minune cerească îi mai putea salva pe băieţii de la ferme. Când totul părea sfârşit, la concertul împuşcăturilor se adăugă un glas străin de armă. Prin două ţevi fulgerau trăsnete, urmate de blestemele şi înjurăturile înfundate ale bandiţilor. Cei ascunşi în spatele meterezelor de granit încercară să-şi aleagă alte locuri ferite. Însă Murphy, Wide şi Burt nu-i cruţară.

De sus, din spinarea muntelui, arma detună din nou. Urlete şi gemele înfundate însoţiră acest dialog al plumbilor.

Gerry, cu privirile ţintă spre locul unde apăruse un nesperat aliat, nu pierdu din vedere ţeava unei carabine înălţate dintr-un lăstăriş către cel care-i ajuta. Intuind primejdia, trase de două ori, fără să gândească. Din vegetaţia bogată se înălţă un cap inform. Mai zări un obraz spelb, tumefiat şi doi ochi holbaţi de groază. O înjurătură horcăită îi însoţi bufnitura în iarbă. Din nou, Gerry încercă o senzaţie de vomă. Simţea că toate măruntaiele din el deveniseră rebele.

De pe muchia stâncii se mai auziră trei-patru detunături şi tot atâţia bandiţi se rostogoliră în buruieni. Asediatorii fuseseră lichidaţi. Lupta luase o întorsătură neprevăzută. Lui Gerry i se umeziseră ochii.

Doi dintre răufăcători reuşiră însă să treacă albia râului, la adăpostul unei sihle din pini. Viroaga ce li se deschidea înainte le oferi prilejul să urce teferi spre desişul salvator. Gloanţele trimise de băieţii de la ferme ţiuiră şi se pierdură între pereţii tăiaţi de râu. Bandiţii dispăruseră, însă, în umbra nesigură a câtorva arţari, unde-şi aveau legaţi caii. Gerry recunoscu totuşi vag în unul din ei pe Jacky, fratele lui Ace.

Privi în sus spre locul de unde se trăsese şi zări o armă ce fumega. Gândurile lui Gerry zburară la salvatorul lor. „Cu siguranţă că nu putea fi decât un mare gunman! Cine ar fi putut să întoarcă pe dos cu asemenea repeziciune planurile mârşave ale bandiţilor?”.

Cei doi fugari se mai arătară o dată. În groaza disperării îşi însângeraseră caii cu pintenii şi zburau ca aruncaţi din praştie. În speranţa că-şi vor pierde urmele, făcuseră şi un larg ocol, urcând şi coborând pieziş versantele câtorva viroage ce dansau în lumina înşelătoare a amurgului, după care bandiţii urmară o potecă de catâri foarte puţin umblată.

Murphy, Burt şi Gerry, după clipele grele prin care trecuseră, erau curioşi să afle cine era necunoscutul care le-a venit în ultimul moment în ajutor. Clarke şi Shadow, deşi răniţi, se ridicaseră privind şi ei înălţimile de unde gloanţele loviseră în bandiţi. Băieţii de la ranchuri îşi zăriră, în sfârşit, salvatorul, a cărui armă mai fumega încă. El dispăru pentru moment din câmpul privirilor, dar în clipa următoare se arătă pe un cal ridicat în două picioare deasupra prăpastiei.

— Adios, hombres! Totul este în ordine, amigos. V-o spune Colorado! Se ridică în scări, fluturându-şi spre ei sombreroul său uriaş, după care se îndepărtă.

Gerry amuţi. I se păru că pieriseră toate în jurul lui şi că se află undeva, într-un vis tămăduitor.

„Doamne, Dumnezeule! bâigui Gerry. Unde am mai auzit acest glas? Tânărul simţea că îşi pierde capul. Cu siguranţă că această voce am mai ascultat-o."

Călăreţul se mai arătă o dată în şa deasupra unui colţ uriaş de piatră, iar imaginea lui i se întipări pe retină, ca o fotografie tremurată.

Cei cinci băieţi scăpaţi de moarte se ridicară în picioare, chiuind bucuroşi că viaţa le surâdea din nou. Clarke şi Shadow parcă uitaseră că sunt răniţi.

În semn de recunoştinţă pentru necunoscutul salvator de pe coama peretelui stâncos, armele flăcăilor trosniră, iar gloanţele se întrecură între ele, tăind lumina asfinţitului. În timp ce în Valea Raconului o adevărată canonadă de împuşcături sparse tăcerea, Gerry simţi nevoia să se aşeze. Pistoalele grele ale lui Olson şi Roy Withey se întreceau într-o melodie sălbatică a plumbilor, apoi înserarea învălui Defileul Morţii cu aripile-i cenuşii, acoperind arămiul

soarelui ce se culcuşa prin frunzişul arţarilor aprinşi într-o mare de scântei.

Capitolul II – ORAŞUL ALBASTRU

Am ajuns în cealaltă parte a satului destul de târziu. Ai mei se culcaseră. Flăcăruia feştilei dormita în opaiţ şi dansa pe mâncarea păstrată caldă în cârca cuptorului. Am uitat de datoria ce o aveam faţă de mădularele mele rebegite şi n-am mâncat. Eram purtat de aceleaşi gânduri ce mă păstrau captiv. Plecasem de la bătrânul Şercanu cu inima plină de satisfacţie. Drumul înapoi l-am parcurs fără să-mi pese de omătul prin care treceam. Era o noapte sticloasă şi rece. Crăcile pomilor se acoperiseră de chiciură, în văgăunile munţilor urlau lupii, iar câinii hămăiau somnambulic în somn. Isprăvile lui Gerry mă purtaseră într-o lume unde eroismul se naşte spontan pentru a izgoni o moarte impusă şi ticăloasă. Salvatorul băieţilor de la ferme îmi rămăsese imprimat pe retină, aşa cum arătase în ultima clipă, cu arma fumegând deasupra unui colţ uriaş de granit. Dar eram acasă şi noaptea avansase spre mijlocul ei. M-am dezbrăcat şi mi-am apropiat opaiţul de căpătâiul patului. În încăpere nu era prea cald şi mi-am pus pe umeri un strai lucrat în casă. Mi-am tras lângă căpătâi măsuţa pe care îmi făceam dintotdeauna lecţiile. M-am îngrijit şi de foc şi curând câteva flăcări lingave se îndestulară dintr-o butură potrivită ca mărime. Lumina lor prelungă dansa pe împletitura rogojinii ce astupa podeaua, când am redeschis caietul cu însemnări al lui Şercanu. Numele lui Gerry Mulligan era scris pe prima foaie. Apoi cel al Salonului Fericirii. După care alte nenumărate nume, cel al lui Pearson, al lui Harris, al lui Alfred Timber şi al Donei Hilda. Am mai citit şi alte însemnări legate de faptele lor. Ochii mei înfriguraţi de a cunoaşte au desluşit peripeţiile deja ştiute din povestirea lui Şercanu şi însăilate la începutul acelui caiet cu scoarţe îmbătrânite.

Mi-am luat câteva foi de hârtie, iar pana de gâscă şi-a

început plăcuta trudă în faţa dreptunghiului imaculat de hârtie. În casă era o linişte deplină, vag tulburată de arderea buturii. Auzeam aievea vorbele bătrânului, apoi glasul lui deveni mai limpede, mai puternic. Era, de fapt, prima povestire auzită de la Şercanu cu multe zile în urmă, când se hotărâse să-mi istorisească viaţa lui plină de peripeţii.

Scriam cu înfrigurare tot ce aflasem despre acele întâmplări trăite, iar ochii minţii le dădură viaţă. Pe nesimţite m-am transferat în lumea acelor gânduri şi viaţa aceea de care luasem cunoştinţă mi s-a arătat din nou aşa cum era ea. Aveam în faţă preria albită de florile salviei, iar în depărtările neasemuitei panorame, ţiglele solzoase ale Oraşului Albastru dansau în zăduful zilei.

Vârfurile stâncoase ale Colţilor Şacalului tremurau de arşiţă. Mă găseam iarăşi în lumea povestirii, o lume pe care o simţeam însă materială, situată dincolo de pragul imaginarului ecran. Aceeaşi neschimbată mişcare leneşă a ierburilor sărutate de palele uscate ale vânturilor preriei şi trăinicia cactuşilor întortocheaţi şi bizari îmi hrănea convingerea că mă aflam alături de eroi…

…În ziua aceea era o căldură afurisit de sâcâitoare. De când se ştia, oraşul nu mai întâlnise aşa caniculă. Zăpuşeala se revărsa de pretutindeni. De sus din aer, din pereţii de chirpici ai caselor, din tinicheaua încinsă a acoperişurilor, din uscăciunea străzilor. Încremenise aşa, parcă se lipise de oraş. Pe strada mare, pustie la ora aceea, trecuse sacaua orăşelului şi apa împrăştiată cu zgârcenie se prelingea printre pietrele rătăcite în lutul drumului, dispărând de parcă n-ar fi fost.

Pe margini, unde ar fi trebuit să fie trotuarele din dulapi, câteva fire de iarbă mijiseră în umbra pălimarelor. Păreau că fac zâmbre să treacă dincolo, spre stănoaga din faţa prispei clădirii, în care-şi păstrau economiile cetăţenii Oraşului Albastru, Blue Town, cum se numea pe aici.

Câţiva cai legaţi din scurt de cuşac îşi întindeau fără speranţă gâturile năduşite. Boturile le tremurau ca de febră

după smocurile de iarbă, ce înverziseră drumul până la parapet.

Căldura ostoia mersul, îl lenevea, înmuia braţul celor care trebăluiau, ferindu-se de arşiţă, prin atelierele presărate pe strada mare.

Sunetele nicovalei, pocnetele ciocanelor familiei Weslley, tată şi copii, care roboteau laolaltă, hârşâitul fierăstrăului lui Timber, împiedicându-se în lemnul muiat şi el, toate sunau alene, răzbăteau obosite.

Un peon din partea locului, ascuns sub un sombrero, desculţ, cu picioarele răpănoase, vârâte în două fâşii dintr-o fostă piele de bizon, aduse de vârfuri, abia păşea peste praful încins al străzii, în căutarea unui strop de răcoare. O găsi şi se aşeză fericit pe coşul în care-şi cărase marfa rânduită în grămăjoară. Pe căldură, agrişele se căutau mult pe aici.

Prin curţi şi spre râu, orătănii împăunate în straie porumbace picoteau pe lângă frunzele cărnoase, ţintuite în vrejuri, sau în lungul potecilor răcorite de ierburi. Nici umbra sărăcită a vreunui cactus înarmat cu spini lemnoşi nu era de lepădat.

Lângă pompele cu apă, femeile texanilor, înalte şi mlădii ca trestiile, bălane în obraji şi cu părul de culoarea mătăsii porumbului, clăteau albiturile în apa strânsă prin putini.

Altele, după obiceiul locului, băteau pânzele şi straiele de câteva pietroaie lătăreţe, înfipte în prundişul râului ce curgea lenevit. Primenirea liotei de copii care le umpluseră bătăturile nu era o treabă făcută fără cazně. Taţii, mulţi din ei peoni, strângeau recolta de pe loturile sărăcăcioase, răcorindu-se sub coviltire cu câte o duşcă de pulca, băutura lor tradiţională.

Înşiraţi pe mal la câte o lungime de braţ, o ciurdă de copii, unii cu feţele smeade, alţii aducând cu mamele şi taţii din nord, pescuiau din balta formată de meandrele râului, un fel de păstrugi. Cei care nu-şi încropiseră un crâsnic, îndesau peştii în ce aveau: în câte un crac de pantalon legat cu rafie sau spânzurau pe câte o sârmă şiruri de raci. Nerăbdători aşteptau seara, să-i vadă înroşiţi în unda

tuciului atârnat de pirostrie, în faţa prispei, cu ochii la flăcările jucăuşe ce lingeau funinginea de pe fundul oalei.

Aruncându-ţi privirile în lungul pălimarului, în faţă, la doi paşi de Banca Oraşului se găsea Happy Saloon, dar numai Salon al Fericirii nu era. Ridicat din bârne, pe un brâu din piatră, cu două caturi, nu se putuse apăra nici el de caria vremii, care-şi lăsase şi aci amprenta ei dezolantă.

Muzica unei pianine dezacordate se lupta să-şi învingă şubrezenia. Părea că o anemie, gata să-i gâtuie notele leneşe şi răguşite, a cuprins-o. Zgomote de pahare, glasuri, înjurături şi un fum străveziu, ce plutea pe sub firma agăţată strâmb, răzbăteau în strada mare. Deasupra uşii din două foi, cele patru fete, fiecare cu un picior spânzurat la aceeaşi înălţime, lăsau descoperite privirilor danteluţele şi panglicuţele mov, ce le treceau puţin mai jos de genunchi. De obicei, surâsul imortalizat pe tablă ademenea pe cowboys şi localnici să treacă pragul saloonului. Acum păreau că lâncezesc, că se întind alene, ca după o noapte de nesomn petrecută în camerele de sus.

Un icnet, râsete sinistre, înjurături înfundate şi uşile batante se deschiseră, mai bine zis, ţâşniră în lături. Se mai bâţâiră neputincioase în balamalele în care-şi ferecaseră soarta şi reveniră în încremeneală. Muşteriul cu pălăria atârnată într-o parte îşi legăna capul greu. Se ţinu cât putu, dar căldura şi cele trei trepte care coborau în stradă fură prea mult. Îndoit pe spate, alunecă, se ţinu, scăpă din mână lemnul lustruit, apoi buşi în iarba la care animalele priveau cu jind. Unul din caii legaţi de stănoagă îşi recunoscu stăpânul. Copita bidiviului lovi pământul, voind parcă să-l tragă spre el, să-i arate drumul stăpânului său, lui Gerry, căruia i se urcase din nou rachiul la cap. Din buzunar, cutia de tablă îşi zornăi capacul de tinichea. Tutunul se împrăştie, amestecându-se cu praful de pe jos. Un nechezat uşor, un freamăt al pielii, un scrâşnet al măselelor pe zăbală se legară într-un fel de chemare, ce se repetă de câteva ori. Blaky era cuprins de neastâmpăr. Voia să-l ajute, să-l ducă acasă cu grijă, să-l ţină în şa, dar Gerry, fără voinţă, se mai dădu de-a dura o dată şi încă o dată. Apoi, ridicat într-o

rână, trase un colt din tocul de piele.

— Mii de trăsnete, m-au trişat pramatiile din nou! Nu mă las până nu-i dibui. E limpede! Pearson n-a jucat, dar năravul lui a rămas la ceilalţi. Şi ei măsluiesc foiţele mai al dracului ca el. Canaliile! Îi dovedesc eu şi vor înfunda puşcăria din Fort Saint. Ce o să se mai bucure bătrânul Henry Warner, şeriful... Ce pleaşcă pe el! Şi dacă-i dibuiesc, le iau şi banii pierduţi într-un an. Aproape o mie de monede de argint...

De câte ori bea zdravăn, mereu aceleaşi nesuferite umbre i se năzăreau, se zgârceau, apoi se împrăştiau care încotro. Şi acum se adunară, rotindu-se cu pălimar cu tot. Un nechezat, o tinichea lovită de copită i-au limpezit privirile.

— O mie de dolari şi ceva pe deasupra!

Nimic nu s-a ales din munca lui de cowboy la ranchul lui Gallanger. Gerry muncise din greu şi din nou vântul îi hoinărea prin buzunare. Zi de zi, seară de seară în goană după vite, pe furtuni, cu praful aruncat în ochi de copitele hăituite sălbatic prin hârtoape. Muiat de burniţă şi de apele albastre ale lui Rio Grande, prin New Mexico, apoi prin Arizona, până la graniţa Californiei. Nu o dată se fripsese la mâini cu dangaua, arzând părul şi pielea animalelor cu însemnul lui Gallanger. Gerry trudise din răsputeri, iar acum era lefter. Îi intrase în toate fibrele mirosul de carne arsă a vitelor dăngăluite. Vedea ca prin ceaţă sângele, ca un scrum fărâmicios şi ochii umezi şi rugători ai animalelor privind neputincioase la fierul ce le pătrundea în carne, sfârâind. Izul cirezii devenise ceva al lui. Îl simţea şi în răsuflare. Făcuse asta pentru bani. Acasă erau ai lui de ajutat... Şi mama şi Annie, mai mică cu câteva înfloriri de piersici. El, Gerry, devenise stâlpul casei. Şi ce stâlp? Banii îi căra la Pearson, la joc şi-i pierdea pentru totdeauna la oamenii care, încremeniţi aici, mestecau ţigările în colţul gurii, cu degetele tocite ca şi fundul pantalonilor care miroseau a zăcut.

Parcă stându-i în cârcă, Dona Hilda, cantora, care-i mărea lui Pearson câştigul făcut din whisky, cherry, brandy

şi bere de Bruxelles, a rămas în spatele lui, ca o piază rea.

La joc se înfiinţase şi Billy King, stăpânul nemărturisit al oraşului. Director al băncii şi proprietar al câtorva prăvălii, întrecea în avuţie pe toţi ranchmanii, proprietarii fermelor de vite de aici şi negustorii din împrejurimi.

Billy King venise în oraş cu ceva parale, pe care le învestise grijuliu în câteva afaceri, dar mai ales în saloonul lui Pearson. Nimeni nu putea cârti împotriva lui. Paralele lui King se înmulţiseră, sporindu-i averea şi curând ar fi reuşit să obţină totul. Chiar şi pe şerif putea să-l schimbe, dacă ar fi continuat să umble beat în văzul cetăţenilor. Negustorii din oraş îşi desfăceau cu greutate mărfurile. Celor din Blue Town banii nu le prea făceau purici prin buzunare. Nici magazinele unde se vindeau mărfurile lui Billy nu erau totdeauna asaltate. Preţurile aici erau mai sărate, dar şi obiectele rânduite în galantare erau pe sprânceană.

Multor lucruri petrecute în ultima vreme, cei din orăşel n-au reuşit să le dezlege tâlcul. Nici Warner sau ajutorul său, Travie, cât şi-au muncit frunţile, nu le-au putut da de căpătâi. Nu o dată era găsit în vreun şanţ sau tras sub podeţ câte un localnic sau trecător rătăcit prin regiune, cu ţeasta găurită sau împănat cu plumbi. Dar pe acolo se statornicise un obicei ce făcuse înconjurul Texasului. Chiar înglodat de datorii să fi fost, cei din familia răposatului nu mai plăteau nimic. Legea nescrisă a lui Blue Town era respectată fără crâcnire de toţi. Cel care părăsea lumea altfel decât în pat îşi achita vămile cu ce rămăsese dator pe pământ.

Dar să ne întoarcem la muşteriul nostru părăsit lângă pălimar. Blaky necheza, tropăind şi muşcând zăbala. Tinicheaua suna şi mai a gol. Gerry zări calul ca o pată neagră, lucioasă, din care ochii mari, credincioşi, îl lămuriră ce se petrece cu el.

— Oh, Blaky, tu nu eşti ca ei, cum spune şi Annie. Nişte butii uscate şi buretoase. Nişte dovleci seci şi nesăţioşi, să se umple cu dolari. Tu eşti de treabă, Blaky!

Un nechezat, un clincănit de clopoţel ascuns într-un ghemotoc micuţ de lână roşie, legat de frâu, îl vesti pe

Gerry că bidiviul îşi scuturase coama. Om şi animal se înfrăţiră când Gerry se prăbuşi pe spatele calului. Acum era încredinţat că va ajunge la ranch. Un roi de musculiţe beţive, care-l însoţiseră pe Gerry, îl gâdilară pe cal la bot. Un sforăit, un strănut şi stăpânul îl urni pe Blaky din loc, atârnat de căpăstru, cu puterile vlăguite de scotch-ul aruncat pe gât, cu sodă şi fără, amestecat cu veninul ultimilor cenţi rămaşi într-o cusătură a pantalonilor.

— Hai, Blaky, că sunt din nou gol, fără nimic în piept. Du-mă acasă în trapul tău, să-ţi aud tropotul ca pe ornicul lui Archie, bunul. Blaky, oh... ce găinari sunt...

Cal şi om se-ndepărtară în susul străzii mari, spre ieşirea din oraş. Ultimele case i se părură că ţopăie, că se răsucesc şi, oricât s-a ţinut să le păstreze în picioare, ele se dădură peste cap, alergând în spate; iar plopii aliniaţi pe stradă râdeau, amestecându-şi frunzişul cu cel al câtorva leandri din curţi, în timp ce Blaky tropăia liniştit, cu ochii calzi, umezi, mulţumit că stăpânul se păstra în şa.

Ţarinele se îndesau alergând în locul unde cerul se rezema pe pământ. Plapuma alburie de salvie începuse să se unească, pătând preria nesfârşită ce se unduia mângâiată de vântul ce cobora din Guadalupe. Spre stânga, mult în vale, Rio Pecos, cu unda sa leneşă şi încălzită, îşi risipea apa în câteva meandre. Vreo două luntre încărcate cu buşteni daţi la gater se târau alene din amontele unui crac de apă al Pecosului, apropiindu-se de o dană singuratică, la marginea lui Blue Town.

Blaky urmă drumul ştiut, abătându-se mult spre dreapta lui Rio Pecos. Peisajul devenise între timp pietros. Câţiva cactuşi răzleţi se pierdură într-un lăstăriş de lemn câinesc. Preria căpătase culoare cenuşie, iar mirosul încins şi aromat al ierburilor îl ţinuse pe Gerry treaz. Şerpuind printre câteva stânci răzleţite din noianul Colţilor Şacalului, un afluent al Pecosului îşi striga bucuria. Numai la câteva mile se înfrăţea cu râul a cărei undă se pierdea în zare. Locurile erau lăsate în urmă pe negândite. Colţi de stânci din loc în loc, ridicături ţuguiate din piatră, acoperite de pini nevolnici şi săraci în frunziş.

Curând, curând va ajunge acasă! Calul îl ducea la ranchul unde mama, neobosita mamă, trebăluia până noaptea târziu cu vitele, cu livada, cu el, Gerry, cu Blaky, cu tot. Numai Annie o ajuta. Ea îi întărea braţul. El, Gerry, era mai mult plecat, la Gallanger, la ranch, sau la saloon, la Pearson.

Tatăl său, Tom Mulligan, terminase la fel ca mulţi din ţinut, cu stomacul îmbibat cu scotch şi cu două gloanţe în piept, la doi paşi de saloonul unde Pearson măsluia cărţile. Atunci, Gerry avea cu cinci ani mai puţin. Îl obsedase pânza neagră pe care Cecilly, mama lui, a întins-o deasupra uşii şi tristeţea fermierilor din ţinut: era clar că tatăl său a murit şi-l vor duce la ţintirim, din care nu va mai ajunge la ranch atârnat de gâtul pagului...

Blaky îl scutură uşurel, căutând să-şi păstreze cât mai nemişcat grumazul de care Gerry se ţinea încleştat. Câţiva goruni îi jucară prin faţă. Apărură din nou cioturi de stânci înfipte într-o pantă abruptă, profilându-şi siluetele asemănătoare colţilor de şacal. Cerul, pe care câţiva nori în forma unor corăbii dănţuiau şi coborau în umbrii soarelui, deveni de culoarea aramei încinse. În dreapta unei sihle, din alunişuri şi corcoduşi, se arătă silueta ranchului ridicat de Mulligan în primii ani când s-a statornicit în ţinut. Cabana din lemn despicat la gater începu să se apropie, să prindă contur. În spate mult, corralul, odinioară neîncăpător pentru vitele înmulţite de Mulligan, de la un timp părea pustiu. În ţarcul părăginit, vitele se puteau număra pe degete.

Pământul deveni cu încetul arid, iar gaterul lui Harris se pierdu în zare. În dreapta se întindea fosta gospodărie a lui Sammy.

Gerry îşi aminti că un timp le-a mers bine, când prinseseră puţin cheag şi ai lui. A urmat, câţiva ani de-a rândul, o secetă cumplită. Platoul texan fusese pârjolit de arşiţă. Munca şi agoniseala se duseseră odată cu apa care aproape secase în fântâni. Pecosul, altădată mărinimos cu plantaţiile care-i umbreau veşnic valea împădurită, îşi subţiase unda, vlăguindu-se ca niciodată până atunci.

Câţiva ani săraci şi totul se dusese pe apa sâmbetei. O parte din pământ i-a cumpărat-o bătrânului Mulligan, Harris, căruia îi mergeau afacerile. La fel, să nu-i moară de nemâncare animalele, a vândut aproape cinci sute de capete de vite cu preţul de trei ori mai mic decât l-ar fi obţinut în Dodge City sau în California. Cealaltă parte de pământ şi banii de pe vite le-a pierdut bătrânul Tom la cărţi, la Pearson. Din asta se spune că i s-a tras. Văzându-le şolticăriile şi ameninţându-i cu Warner, şeriful, l-au trimis pe ranchman peste frontieră, închizându-i gura, înainte de a striga în strada mare, aşa cum se lăudase.

Acum, Gerry, purtat de Blaky, se strecura pe sub portalul din scândură, scris odinioară cu vopsea. Lemnul scorojit şi mâncat de carii abia lăsa să se desluşească: „Ranchul lui Mulligan”, mâzgălit de Turnney, tipograful din oraş, care mai folosea şi pensula cu vopsele, afară de culegarul şi presa de imprimat. Ţarina ciuntită în lături şi în partea din spate, spre măguri, părea că împinge cabana cu livadă, cu grădină, cu tot, de-a berbeleacul, pe drumul pe care venise Gerry până aici.

— Gerry, băiete! În ce hal te-ai prăfuit şi nici azi nu te-ai dus la lucru. A doua oară ţi-a trimis vorbă de la ranch Gallanger, printr-un om. Să te întorci la muncă, auzi vocea supărată a mamei.

Blaky se opri. Gerry, cu ochii în jos, alunecă strâmb şi pintenii, de nichel zornăiră. Calul bătu cu copita din faţă, arătând aşa, cu capul plecat, el mai vinovat parcă decât stăpânul.

— Fugi, Blaky, din faţa mea, fugi la şopron, că te jordăiesc şi pe tine! îl ameninţă Cecilly cu o codirişte ce o găsi proptită de un zarzăr. Deşi tu ai rămas, după Annie, cel mai cuminte.

— Ma-ma-mă... Pear... Pear-son este un ticălos, fără pe-pereche, se luptă Gerry să explice ceva.

— Ştiu, ştiu, Gerry, se dumiri femeia pe loc. Ţi-am spus să-l ocoleşti... Şi Aghiuţă mereu te îndeamnă spre el, spre taverna lui... Hai să te lecuiesc niţeluş, că-ţi înghiţi vorba. La Gallanger, la ranch, nu poţi merge aşa, că n-are ce face

cu tine, te mai şi concediază. Îţi înghiţi vorba, băiatule…

Gerry o urmă, străduindu-se să aleagă numai două cărări dintr-un păienjeniş afurisit de încâlcit. Pompa de apă îi era în drum şi oricum ar fi ajuns la ea. Annie îl aştepta cu o găleată plină ochi, pe care o împinse spre mâna încercatei mame. Gerry încremeni cu faţa la pământ, părând căinat, cu părul său blond. Şi ondulat atârnându-i în şuviţe pe frunte. Cele două colturi cu mânere nichelate, rămase de la bătrânul Mulligan, se iveau stinghere din tocurile ce-i atârnau pe şolduri. Baticul înflorat, legat într-o parte, flutura în bătaia vântului de seară. Apa îl stropi de sus în jos, intrându-i în cizmele colbăite. De greutatea apei, Gerry fu împins un pas îndărăt. Tocurile înalte de la cizme l-au ajutat să rămână ţeapăn. Flăcăul se burzului, se strâmbă, căută să tragă câteva palme valului de apă. N-a reuşit decât să-şi bălăbănească braţele prin aer, să atingă câţiva stropi rămaşi pe fundul găleţii. Din faţa grajdului, Blaky necheză, părând că dă semne de bucurie. Ştia că numai duşul rece îi era leac. O a doua găleată urmă, când cealaltă mai şiroia pe Gerry. Pe aceasta, tânărul o văzu mai bine. Zări şi pe Annie cu mâna pe mânerul pompei şi pe mama cătrănită, pe obrazul căreia câteva cute se adânciseră mai mult ca de obicei. Îl desluşi pe Blaky păscând mulţumit câteva smocuri de iarbă de pe tăpşanul din dreapta casei. Simţi cum spatele i se îndreaptă, iar lucrurile înconjurătoare încetară să mai înoate în apă.

— E în regulă, mamă! Acum a trecut. Mă duc la Gallanger.

— Schimbă-te, Gerry. Un Mulligan nu trebuie să arate aşa. Şi câtă vreme mănâncă Blaky, trage un pui de somn, îţi place să te poarte prin toate coclaurile, dar numai eu şi Annie avem grijă de el. Săracul taică-tău şi alde bunul nostru să trăiască, să vadă ce-a ajuns un Mulligan! El, Archie, care în fiecare moment îşi apăra casa de foc şi scalpul de indieni, când a primit prima oară pământ în Nevada! Tu, Gerry, ce eşti? Un nimic, un bursuc puturos, care rătăceşte în prerie!

Capitolul III – ASUL DE SPATII

A doua zi, când negurile nu invadaseră încă preria, Gerry, cu douăzeci de dolari în buzunar, intră în salon.

Venise cu dorinţa de a nu se mai lăsa tras pe sfoară şi, de s-o putea, să-şi scoată chiar ceva din pierdere, dacă nu chiar tot. Gallanger îi dăduse acont dolarii, iar pentru seara aceea îl învoise fără prea multă vorbă.

Fumul străveziu se-nvârtea prin încăpere ca nişte norişori captivi, hrăniţi de pipele şi ţigările pe jumătate ronţăite ale bărbaţilor care goliseră sticlele înţesate în rafturile lui Buxton.

Atârnaţi de bar, câţiva cowboys de la ranchul lui Donnald aţinteau calea paharelor împinse de barman pe tabla zincată, înfriguraţi să nu piardă nimic din spectacolul care se dădea pe scenă.

Mai aprinse ca totdeauna, cele patru girls: Katty, Sally, Lola şi Betty, dansau frenetic, ridicându-şi ghetele de culoarea portocalei la înălţimea umerilor.

Dona Hilda, între două cântări, cu aer de stăpână, veghea, rotindu-şi privirile spre masa de joc a lui Pearson şi către celelalte, la care William, bucătarul scalpat de un înrăit al locului, căra tăvi încărcate cu beef-toeks-uri, ori clătite umplute cu dulceaţă de agrişe.

Pearson morfolea în buzele lui subţiri şi rele un trabuc primit de la Los Angeles, de care era mândru, în vârful căruia mocnea un licurici de jar. Ochii săi răutăcioşi căutau la Allison, unul din ranchmanii de la masa de joc, părând că încearcă să-i facă cunoscute cărţile după semne. Victimele, un cowboy şi un trapper, ce-şi vânduse, după cât se părea, blănurile scoase de curând din capcane, îşi goleau buzunarele de ultimii cenţi.

Gerry înaintă spre bar. Tejghetarul îl luă în zeflemea:

— Bună, Gerry! Ce vrei, un lapte? Scotch-ul de ieri ţi-a

îngreunat rău capul…

— Un whisky sec, Buxton şi lasă-te de vechituri…

Moneda de argint, pe care scria mare „Un dolar”, se înecă în licorile ce udau tabla barului.

Buxton o privi cu aer de cunoscător, aruncând-o în tejghea.

— În regulă, copile, eşti în bani! Uite şi restul… să ai de deschis… sau te-ai lăsat de foiţe?

Gerry nu răspunse. Înconjurând cu ochii localul, zări obişnuiţii saloonului şi alţi câţiva ce nu aveau aerul să fie din partea locului.

La masa lui Billy King luase loc Warner, şeriful, învăţătorul Guernnsey şi un negustoraş care învârtea afaceri cu piei de biber, pe care le trecea în Mexic, prin El Paso.

În faţă, un mănunchi de băieţi de la ferme, cu pahare uriaşe pline cu bere, discutau cu însufleţire despre disputa dintre ranchul lui Gallanger şi cel al lui Donnald, care se întreceau să-şi înmulţească cirezile.

Aproape de ei, la o masă de două persoane, îşi sorbea visător berea un om cu faţa pârlită de soarele şi vântul arzător al preriei. Purta o scurtă din piele de antilopă, cu franjuri la mâneci şi pe poale. Căciula terminată cu o coadă hărtănită de vulpe păstra urmele anilor de când era folosită. În picioare purta cizme cu carâmbul lung, vârâte sub pantalonii strâmţi, cu manşeta ferfeniţă, ce-i atingea căputa. La spate, pantalonul era sfârtecat de pintenii cu rotiţele mari cât două carboave. Părul lung îi accentua aerul sălbatic al vânătorilor din Far West. Scurta-i roasă la mâneci era împunsă, în dreptul şoldurilor, cu două pistoale mari şi grele. Nu avea mai mult de treizeci de ani şi spatele puternic ca de urs lăsa de înţeles că tipul nu se dădea în lături să pună umărul sub un copac culcat de vânt, să-l ridice cu vârful la cer.

Nici o cută a feţei nu i se clintea. Nimeni nu-l lua în seamă, dar omul cerceta prin deschizătura ochilor deveniţi două linii subţiri şi sticloase feţele celor din jur, nepierzând nimic din vorbele ce zumzăiau în saloon.

Gerry îşi aruncă pe gât ultima sorbitură şi, ferindu-se de câteva perechi de bărbaţi care dansau atârnaţi unul de altul, ocoli masa străinului, îndreptându-se spre cea a lui Pearson.

O fată, dintre cele aduse în ultimul timp de Dona Hilda, pentru a distra muşteriii, îi aţinu calea, încercând să-l aşeze pe un scaun, la o masă de un singur client.

— Nu-mi faci cinste, Gerry? Ce stai aşa mutros?

Băiatul o îndepărtă absent. La doi paşi de verdele crud al mesei se opri.

Unul dintre sortiţii la despuiere se sculă vânăt la faţă, împleticindu-se. Lăsase mai bine de cincizeci de dolari, fără să prindă o carte mai ca lumea.

Când trecu pe lângă el, Gerry îl descusu din ochi. Ar fi dorit să afle dacă jocul a fost cinstit. Acesta, un texan cu faţa buhăită, se îndrepta, frânt din mijloc, spre tejgheaua lui Buxton.

Fetele dansau în continuare cu măşti ticluite, surâzătoare. Pianina ţipa ca apucată de streche. Paharele zornăiau. Vocile din încăpere se amestecau într-un talmeş-balmeş. La câteva mese se ajunsese la înjurături. Anecdote cu sau fără perdea se rosteau în gura mare.

Dona Hilda, cu fruntea lipsită de zbârcituri, privind pe deasupra chefliilor, împărţea sfaturi. Veghea ca tot ce se consuma să fie plătit, neuitând să-şi arunce ochii şi spre locul unde se găsea Pearson. În seara aceea, stăpânului cărpănos al saloonului nu-i prea mergea treaba.

Îl zări şi pe Gerry foindu-se pe lângă masă, cu luciri pătimaşe în albastrul tulburat al ochilor.

— Stai, Gerry, eşti al patrulea! Ai şi tu loc! îi rânji Allison. Sau nu eşti în bani?

Gerry nu-l luă în seamă. Îşi scoase cele trei hârtii pe care le avea, deschizând cu restul primit de la Buxton. După câteva mâini crezu că, în seara aceea, Blaky nu-l va mai duce amărât ca-n alte dăţi la ranch. Dar se înşela. Avu numai câteva schimburi norocoase, după care Pearson, ca un făcut, prinse consecutiv o carte mare în mână. Potul erau cincisprezece dolari, în care Gerry intrase cu cinci.

— Nu mişca, Pearson, că te găuresc! sări ca din senin Gerry, îndreptând ţeava pistolului spre el. Un as e pe masă şi în mână mai ţii patru!

Allison şi Harris schimbară feţe-feţe. Gerry, în picioare, îi cerea lui Pearson cărţile. Capete turmentate se răsuciră spre ei, multe neînţelegând cum stau treburile. Gerry împrăştia cu mâna înfrigurată cărţile pe postav şi un as de spatii îşi scoase la iveală ochiul ca o inimă de foc.

Pearson, la început arogant, zâmbi câineşte. Ochii săi mici şi răi, ascunşi sub pădurea de sprâncene, vegheau. Se ridică în picioare, deşirându-se. Era aproape cu un cap mai înalt ca Gerry.

— Aruncă-ţi foiţele! îl somă băiatul lui Mulligan.

— Vino de ia-ţi-le, stropşi răspunsul ca un mârâit. Şi cu trei birlici eram mai bun.

— Ai arătat care. Să-l mai văd, Pearson!

Fără ca nimeni să înţeleagă cum s-au precipitat faptele, pistolul lui Gerry zbură cât colo, iar pumnul lui Ace, omul lui Pearson, îl lovi în faţă, aruncându-l peste masa din spate.

— Uşurel, băiete! îl îmbrânciră chefliii. Bate-te acolo, că-i destul loc… Ptiiii! S-a dus tot sosul şi gogoşarul l-a storcit sub el…

Gerry se scutură. De data asta văzuse bine că Pearson scosese un birlic din buzunarul redingotei sale slinoase. Nu! Nu se mai lăsa despuiat… Archie, bunul, îi vorbise atâtea despre probitate şi merita să rişte orice pentru ea. Se îndreptă spre ei, hotărât să-şi vândă scump pielea. Adversarii erau cu toţii în picioare în faţa mesei…

Timber, tâmplarul şi cioclul oraşului, nu părea de loc mulţumit că avea din nou treabă pentru a doua zi.

Allison îl aştepta cu pumnii strânşi, gata să-l lovească şi el, dar nu fu nevoie. Harris, stăpânul gaterului, îl izbi dintr-o parte, aruncându-l la podele, sub câteva scaune.

Clientela se ridicase în picioare. Câţiva înjurară vârtos. Bătaia îi enerva, iar lupta era inegală. Grupul era deocheat în oraş, iar flăcăul lui Mulligan, din câte se întrevedea, avea să încheie prost.

— Şterge-o, Gerry, te omoară ăştia! îl sfătui fierarul

Weslley.

Gerry îşi scutură capul lovit, în care-i huruiau toate diligenţele ce suiau spre New Mexico şi, mai departe, spre Colorado. Gemând de durere se ridică pe jumătate, dar o nouă cizmă îi izbi obrazul. Cu o ultimă sforţare se ridică. Ace încercă o lovitură, Gerry o evită, croindu-l cu stânga în golul stomacului, apoi îi repezi un upercut, în care-şi pusese puterea rămasă şi încă o directă de stânga, care-l aruncă pe Ace peste cei ce se strânseseră în jur. Aceştia se feriră şi Ace căzu pe podea.

Harris lovi şi el. Gerry primi pumnul în plin obraz, mai încasă unul, se aplecă, după care lovi cu sete în falca tare a lui Harris. Se simţi din nou lovit, de data aceasta de Lefty, prietenul lui Ace, apoi de Harris. Încercă şi se prinse de stâlpul care susţinea grinda groasă, de lemn lustruit, a tavanului. Vru să-i dea drumul, dar se clătină din nou. Îşi reveni şi se gândi să-l lovească pe Lefty, dar nu reuşi decât să se împiedice de piciorul unuia Mac, un om al lui Harris, ce lucra la gater. În timp ce cădea, mai avu răgaz să se ferească de sticla aruncată de Harris, care-i ţintise capul. Apoi Gerry crezu că împărtăşea soarta lui taică-său…

Detunase o împuşcătură şi zeci de mâini se înfipseră în plăselele pistoalelor, după care, pentru câteva clipe, o tăcere de moarte învălui încăperea înceţoşată.

În picioare, drept, ţinând în fiecare mână câte un pistol, străinul, care-şi sorbise tacticos berea, întrerupsese lupta inegală desfăşurată sub ochii lui. Câteva aşchii săriseră din scândura podelei dată cu gazolină. Locurile albite erau o mărturie că străinului nu-i ardea de glumă.

— Daţi-vă înapoi, spurcăciunilor! Asta nu se poate numi bătaie! Ce faceţi voi este curat asasinat!

Privirile celor din jur îl cercetară cu atenţie. Omul nu era din partea locului. Totul arăta că au de-a face cu un vânător deprins cu viaţa aspră din vest.

Pearson îşi repezi ca din întâmplare privirile spre unul din oamenii cocoţaţi pe balcon. Un pocnet şi mâna acestuia, sfărâmată la încheietură, căzu moale. Străinul i-o luase înainte cu o fracţiune de secundă. Pistolul necugetatului

slujitor a lui Pearson căzu cu un sunet sec, la câţiva paşi.

— Fiţi oameni întregi la minte! sună rar şi legănat glasul celui care intervenise în bătaie. Înainte să mă las împuşcat, trimit la strămoşi o duzină dintre voi…

Gerry se ridică năucit de loviturile primite. Întorsătura petrecută i se părea ceva de necrezut. Îşi ridică pistolul şi, aşa cotonog, se îndreptă spre masă.

— Mi-am luat cât am pierdut, nici o para în plus! Când te-oi mai prinde trişând, Pearson, va fi vai şi amar de pielea ta răpănoasă… O să plăteşti sângele tatii şi al multora, că nu eşti niciodată străin de astea!

Henry Warner, care până atunci nu se clintise, se strecură printre mese, mârâind ceva neînţeles. Rostite mai tare, vorbele lui căpătară un tâlc.

— De ce nu respectaţi legea? Ştiţi că trebuie să lăsaţi armele afară… Vă ameţiţi şi uite ce tărăboi faceţi… Gerry, să nu mai intri pe aici, că o iei după tactu! Îi apuci urma curând! Iar tu, ăsta lung, se răsti la străin, dă-mi arma! Şi de unde ai picat, că nu ţi-am mai văzut mutra prin Blue Town?

— Ţi-o dau, dar nu aici! E prea multă lume… Să ieşim la aer curat!

— În regulă! Puţin aer o să te răcorească, încuviinţă Warner, aruncând o privire înapoi.

— Vrei să mă dai pe mâna dumnealor, dom’ şerif? arătă vânătorul spre Pearson şi oamenii săi.

— Eu sunt şeriful! Eu sunt legea! Ştiu ce fac!

— Să se predea! urlă unul din apropierea lui Allison.

— O fi vreun hoţ de cai, strigă un altul.

— Dezarmează-l, Henry. Ia-i pistoalele, Warner! Tu eşti legea! schelălăi Ace.

— Mâinile sus! vorbi convins Warner. Hai la oficiu, să văd din cin’ te tragi şi pe unde ţi-au umblat picioruşele. Cum ziceai că-ţi spune?

— Steve, Steve Sharkey, sună răspunsul răspicat.

— Sharkey, repetă Pearson. Ce nume e şi ăsta?

— Şi ce eşti? morfoli şi Harris. Vreun vânător de mufete[1]? N-am mai auzit de tine… Râsul pe pământ! Auzi ce nume comic, Sharkey… Nume de râs, zău aşa…

Saloonul fu scuturat de hohotele celor de la masa de joc.

Necunoscutul, urmat de Warner, Gerry şi câţiva gură-cască ieşiră.

În timp ce traversau strada spre biroul şerifului, câteva umbre ocoliră casele, postându-se lângă fierărie. O presimţire îi dădea ghes, oricât o alunga, prevenindu-l pe Steve că ceva nu este în ordine.

Două fulgere săgetară noaptea în aceeaşi fracţiune de secundă, din care unul îi zgârie pielea capului, iar celălalt îi izbi pieptul în dreptul buzunarului stâng. Gemând, căzu pe pământul străzii, încă încins, apăsându-şi neputincios locul lovit.

Gerry se aruncase la pământ, golindu-şi încărcătoarele revolverelor spre umbrele, decupate pe fundalul grădinii fierarului, de unde porniseră împuşcăturile. Una din ele se aplecă şi căzu. Cealaltă o susţinu târând-o în spate. Încă vreo trei-patru apărură şi o ploaie de gloanţe împroşcară strada.

Warner se trase îndărăt câţiva paşi, căutându-şi un loc ferit, de unde putea ochi. Gerry, fără să aştepte ca ceilalţi să-şi încarce armele, le mai trimise o încărcătură. În locul în care se afla, putea fi atins în fiecare moment. Dar n-avea încotro… Cel care îl smulsese din ghearele oamenilor lui Pearson căzuse alături. Şi nici lui nu-i surâdeau sorţii.

Ca un ecou la ultimele gloanţe trimise spre bandiţi, câteva împuşcături se adăugară trecând pe deasupra lor, spre gard. Cetăţenii mai inimoşi ai orăşelului le săriseră în ajutor. Weslley, fierarul, îi prinsese la mijloc, trăgând de sub un şopron. Brown, a cărui carabină uitase numărul bizonilor împuşcaţi în tinereţe, împroşcă cu aşchii smulse din scândura de deasupra brâului de chirpici, străpungând-o.

Un urlet, înjurături sinistre şi vocile se îndepărtară odată cu tropotul câtorva cai, pierzându-se în păcura nopţii ce

[1] Mufetă – animal carnivor de 50 cm. lungime ce se apără aruncând în spate un lichid urât mirositor, produs de glandele anale.

stăpânea oraşul.

Se aprinseră torţe. Strada mare începu să-şi descopere hârtoapele şi murdăriile din ele. Pe faţadele clădirilor, siluetele oamenilor din stradă căpătară mărimi de uriaş. Din grupul care-l înconjura pe Billy King se desprinse Mayer, doctorul oraşului, care în două cuvinte îi vesti că totul era ca şi terminat.

Willy, judecătorul, nici nu catadicsi să se apropie, să vadă despre ce-i vorba.

— E ceva pentru Timber, vorbi doctorul, împleticindu-şi limba în gură, eu nu mai am ce să cos la el! Poate să-şi facă meseria Timber! conchise Mayer.

Timber îşi făcuse loc prin mulţime, ca unul care ştie că este necesar. Părea un negustor obişnuit, gata să-şi servească clientul…

— Dar cine plăteşte, doctore? se trezi Timber. Ştii ce drum fac să aduc scândura de la gater. Şi apoi n-o iau pe nimic!

— Îngrijeşte-ţi clientul, cum îţi cere meseria! i-o reteză Warner. Vedem noi până la urmă cine plăteşte. E clar?

— Foarte clar, şerif! Acum ştiu pe ce muncesc! Numai să nu uiţi ca şi în alte daţi…

Capitolul IV – ARIPI FRÂNTE

Steve din nou nu mai înţelesese nimic. O sfârşeală fără hotar îi năpădise trupul şi ceva rece, ca atingerea celei scheletice, îmbrăcată în negru, îi acoperise fruntea. Capul începuse să-i vâjâie, iar în piept o gheară ucigaşă îi pătrunsese ca o cazma în adâncul toracelui.

Viteza roţilor morii de vânt, de care parcă era legat, începu să crească. Încercă să se opună, gemu, apoi simţi cum un sloi de gheaţă îi umblă prin corp şi-i răceşte sângele. Se lăsă în voie şi căzu din nou într-un leşin lung, fără hotar…

După ce pieptul i-a fost strâns în feşele de pânză albită, Steve, captiv coşmarelor în care orbecăia, avu senzaţia că în piept i se săpase un tunel, din străfundul căruia îi porneau durerile şi suferinţele. Ceva căruia nu-i putea cunoaşte obârşia începu să-l scuture şi o sfârşeală îi cuprinse corpul. Ar fi vrut să bea, dar buzele îi rămaseră încleştate, uscându-se pe măsură ce setea îl chinuia.

În cameră, întunericul stăpânea pe jumătate, iar într-un colţ al mesei, un spic de foc născut în vârful unei lumânări din seu îşi prelingea lumina sub geana înţepenită de durere a vânătorului.

Prin fereastra larg deschisă pătrundea în încăpere vântul, răcorind pereţii din bârne şi lucrurile rostuite cu grijă, conform obiceiurilor casei. Lui Steve i se păru că prin golul ferestrei, pe o pânză străvezie din nori, înaintau spre el Gheorghică, tatăl său şi Livia, sora lui, atât de îndrăgită în anii cât au crescut împreună. Figurile lor, în jurul cărora se învârteau aburi subţiri, se risipiră aşa cum s-au înfiripat. Casa în care s-a născut prinsese contururi tremurătoare şi nesigure: aplecată într-o rână, aşa cum veşnic se păstra pe brâul de lemn de frasin şi înfiptă într-un mal al Oltului. De jur împrejur, locuinţe ale ţăranilor lipsiţi de mijloace se

adunaseră într-o vatră a neputinţei. Îi apărură cum le văzuse ani în şir, pe drumul făcut de la şcoală, când nutrea speranţa îndestulării stomacului său flămând. Şi-o visa să fie ca locuinţa părintelui învăţător, toată din piatră, cu scoarţe vii, colorate, prin toate odăile.

I se arătă şi mama lui, slabă, cu fruntea transpirată şi mâinile veşnic umede şi reci, canonindu-se pe lângă foc şi luptându-se cu trenţele lor să le limpezească într-o copaie, în care fusese legănată Livia.

Din nou reveni Livia plutind pe un abur, cu o fundă mare cât un fluture pictat pe planşa de zoologie, prinsă de cele două cozi şi jucându-se cu o sforicică de cânepă, peste care sărea ziua întreagă, sau lăsând în apa iute a Oltului paie şi coji de nucă şi conducându-le din priviri. Dar Livia se risipi ca o părere. O mai reînfiripă întinsă pe pătuţul ei alb, galbenă şi acoperită cu albăstrele şi margarete. Chipurile câtorva copii din cătun căpătară pentru puţin contururi vii, apoi se topiră, ca astupate de-o pânză mişcătoare de apă. Lumânările aprinse ce le ţineau în mâini se stinseră de pala de vânt ce risipise norul. Ultimul verset citit de părinte se destrămă asemeni încăperii din care nu mai desluşi nimic.

Silueta mamei sale îi apăru, mai galbenă, mai transpirată, atârnând de mâna unchiului Vianu. Mai la o parte, Gheorghică, duhnind a palincă, şedea scofâlcit într-un jilţ, frecându-şi obrazul roşu de alcool cu mâneca îmbibată de zoiul tonelor de şuncă de porc, trecută prin sare. Apoi fumuri străvezii se amestecară cu norii şi apa Oltului care mugea între maluri, lovindu-şi talazurile de ţărm. Fiorosul balaur din apă scormonise adâncurile râului, scoţând pe mal vietăţi şi resturile unor pomi căraţi de viituri de mult îngropate în pământul mâlos. Gheorghică, tatăl său, dus să strângă plasele în mijlocul râului, dispăruse sub zbârciturile apei crescute mult şi fu tras în adâncuri de vijelia născută din senin. Fu pescuit după două zile, odată cu mai mulţi ţărani din Voila şi aduşi pe tărgi din nuiele în sat.

Şi-l amintea cu barba crescută şi muiat de apă printre puzderia de crăci şi mortăciuni aruncate pe mal de furia

nestăpânită a râului.

El, Ştefan, n-a mai putut urma la şcoală. Era într-a patra. Mătuşa Paraschiva, nevolnică şi chinuită de un reumatism, trebui să rămână tot timpul cu Nătăliţa, mama lui. El singur a stat pironit la căpătâiul mamei, să-i dea doctoria la trei ore, aşa cum i-a prescris-o doctorul adus de la Sibiu, pe cheltuiala unchiului Vianu.

Văzu din nou un petic de pânză neagră cusut pe mâneca hainei groase din cânepă, urmând de aproape cotiga şi ducând-o lângă Gheorghică. A asistat alături de ceilalţi la lăsarea în pământ a lăzii în care mama dormea acoperită de flori. Se vedea ţipând, gata-gata să scape din mâna Paraschivei, ce-l păzea cu străşnicie. Pământul trântit peste lemnul crud după geluire părea că-i apasă lui pieptul.

S-a zărit apoi în casa unchiului ce se lupta de dimineaţă până seara să schimbe forma fierului înroşit, pe care îl bătea pe copitele cailor sau peste obada roţilor aduse la şinuit.

El învăţase meseria, stând tot timpul lângă fierar. Ceva mai târziu a fost dat la moara lui Ciolac, unde îşi întări zdravăn braţele, cărând sacii de cereale la măcinat sau în carele aşezate în şir, în dreptul porţii.

Apoi se văzu tot copilandru, alături de marea familie, îmbarcaţi în cala vaporului, traversând marea cea mare şi purtând în gând dorul de a strânge cât mai mulţi săculeţi de aur din pământul Californiei.

„Acum te numeşti Steve Sharkey, Steve Sharkey, îi răsună numele trecut în acte – Ştefan Şercanu – Steve Sharkey, este frumos aşa...”

Apoi totul se învălmăşi în fruntea lui încinsă de febră. Se zări de câteva ori lovind cu târnăcopul în pământul pietros de pe râul Carson, sau spălând hârdaie întregi de nisip, pentru a culege firişoarele de metal galben care, vândute la speculanţii ce-şi ridicaseră tot felul de dughene pe lângă puţurile aurifere, abia le ajungeau pentru trai.

Când imaginea saloonului din Blue Town îi apăru în faţă, simţi pentru prima oară ceva rece pe frunte şi câteva fire de apă i se prelinseră printre buzele pârlite. Localul

înceţoşat se destrămă, alungat de o nemaiîntâlnită lumină care-l orbi. Părea că soarele se împreunase cu alţi câţiva semeni şi tăriile lor i se prăvăliseră în ochi…

În cabana aşezată nu departe de cele câteva coline, unde merii invadaseră curtea, într-o livadă care vara părea poleită cu aur, Annie, sora lui Gerry, veghea la căpătâiul vânătorului. Doctorul Clisholm adus chiar în noaptea aceea din Bird Village, un cătun din apropiere, la lumina reflectată de reverberele celor trei lămpi cu feştile rotunde, scosese cu mii de precauţii glonţul care-i pătrunsese adânc în piept. Acum părea ferit de pericol.

Paza la căpătâiul vânătorului, Annie o împărţea frăţeşte cu Gerry. Până la sosirea nopţii, când tânărul Mulligan venea de la ranchul lui Gallanger, rămânea ea să-l îngrijească. Câinii credincioşi de la fermă înţeleseseră dorinţa neexprimată a stăpânului, că totul trebuia să rămână o taină şi luau în primire orice călăreţ care s-ar fi încumetat să se abată pe la ranch.

Annie privea acum obrazul vânătorului, întrebându-se dacă toţi bărbaţii au buzele aşa livide şi ochii încercănaţi şi duşi în orbite. Mai văzuse ea mulţi dintre cei cu care muncea Gerry la ranch, dar nici unul nu i se păruse atât de bărbat şi peste măsură de grav… Nu înţelegea de ce, dar gândul că străinul se va scula şi nu ştia ce-o să-i spună o tortura. Ce căuta acolo? Cine era de fapt ea?…

Steve auzi un zgomot care semăna a scaun trântit, apoi o uşă se deschise şi se închise la loc. Treptat, razele care îl orbiseră mai slăbiră, iar uşa scârţii ca într-un pod părăsit. Câţiva paşi uşori ca o adiere se apropiau cu teamă.

Lumina se împuţină, ca pentru a se topi într-un ocean umbros. Steve începu să distingă lucrurile care-l înconjurau, în stânga, o comodă dormita încremenită sub apăsarea unei vaze inundată de primule. Pe masă se aflau un castron mare şi câteva sticluţe pline cu leacuri prescrise de doctor. Simţi mirosul persistent al tincturii de iod, iar în piept, parcă o gheară din oţel îl înţepa odată cu bătăile inimii.

Mutându-şi cu greutate privirea în dreapta, unde foşniseră paşii, zări doi ochi asemeni cerului, scăldat în zorii

dimineţii, măriţi de curiozitate şi privindu-l sfioşi. Pe umeri i se revărsa în valuri un păr blond, aidoma grâului copt în plin soare. Corsajul de catifea, de culoarea florilor din vază, se mişca iute sub bătăile inimii.

Steve închise şi deschise ochii de câteva ori. I se năzări că un înger de pe spoiala tavanului unei biserici venise să-l petreacă spre porţile raiului.

— Unde sunt? fură primele vorbe abia rostite, care se înecară sub covârşitoarea povară a efortului făcut.

Annie ezită să vorbească în faţa obrazului acela galben. Nu ştia ce ar fi trebuit spus.

— Ce-i cu mine? reuşi să mai silabisească convalescentul.

Încercă să cerceteze mai bine pe fata care-l privea. Părea cuprinsă de spaimă, numai ochii mari, codaţi şi obosiţi de veghe, îl urmăreau cu bunătate. Starea în care se afla, muţenia fetei începuseră să-l enerveze şi, fără să se gândească dacă e bine sau nu, încercă să se ridice în capul oaselor.

— Stai liniştit! îl potoli vocea curată a îngerului, care sunase ca un cristal. N-ai voie să te mişti! Domnul Clisholm, doctorul, a spus să rămâi încă două săptămâni la pat! Ai pierdut mult sânge şi faptul că trăieşti este o minune. Vrei să mănânci ceva?

Steve era năucit. Nu ştia ce trebuie să înţeleagă. Pieptul înfăşurat în câteva feşe, durerea surdă care dăinuia încă, camera sclipind de curăţenie şi inundată de soarele mijlocului de vară, florile din vază, colorate în galben auriu, amestecate cu altele roz şi liliachii, fata care-l cerceta cu ochii blânzi, toate îl zăpăciră. Deasupra, spânzurat de un piron, un ornic cu pendulă număra douăsprezece ore ale zilei. Pe fundalul unei melodii tiroleze se rotise o horă, iar dansatorii, cu mişcări ţepene, comandate, îi întăriseră credinţa lui Steve că se găseşte la porţile raiului.

— Dar unde mă aflu? îndrăzni slab.

— La noi, la Gerry, fratele meu. La Gerry Mulligan.

— Şi unde-i asta? Nu pricep… oricât mi-aş frământa creierii.

— Eşti la ranchul lui Mulligan, îi explică fata. Te-a adus Gerry. Crezuserăm cu toţii că eşti mort. Doctorul Clisholm te-a operat noaptea şi ai scăpat ca prin minune!

În creierul lui Steve începu să se facă lumină. Îşi aminti şi de vorbele lui Warner. Într-adevăr, Gerry era numele tânărului căsăpit de cei doi. Viaţa îi surâdea larg, izbăvitoare.

— Gerry este la lucru. Astăzi vine mai repede. Mâine va fi ziua lui liberă. Lucrează la ranch, la Gallanger. O să se bucure mult că te-ai trezit. Ţi-e foame? zise ea iar. N-ai mâncat nimic de trei săptămâni.

„Deci, trei săptămâni am zăcut, fără să fac nimic? Fără să prind măcar o vulpe sau să argăsesc vreo câteva piei de biber, aici, în Blue Town”, îşi spuse Steve, înciudat pe neputinţa lui.

Fata dispăruse, iar tânărul încercă să se salte în capul oaselor. O durere vie îl apăsă la loc. Mâna stângă îi era ca paralizată, abia putea chirci degetele. Dreapta o simţea mai la îndemână. Picioarele le mişca cu mai multă uşurinţă. Vru din nou să-şi folosească braţul, dar în acelaşi timp se deschise uşa. Alături de Annie, ce ţinea în mâini un castron cât toate zilele, din care ieşeau aburi, îşi făcu apariţia un tânăr cu chipul surâzător.

— Foarte bine, prietene! Ai scăpat ca prin urechile acului, vorbi fără altă introducere. Să ştii că ne-a fost tare frică să nu dai ortul popii. Doctorul este însă un maestru. A făcut totul pentru tine. I-am spus că mi-ai salvat viaţa. Faţa lui Gerry deveni serioasă. Mănâncă acum asta, prietene! A făcut-o mama. E o supă a-ntâia de pasăre. S-o bei încet, îl sfătui Gerry.

Steve încercă să soarbă câteva linguri şi reuşi să golească o cană din lichidul acela gălbui, în care dansau picături de grăsime. Muşcă cu poftă dintr-o bucată de piept de pasăre, abia reuşind să înghită ce avea în gură. Un somn ca de plumb îl toropi şi adormi, fără să mulţumească celor doi fraţi care-l înconjurau cu priviri calde, pline de dragoste.

Trecuseră în altă zi. Vânătorul se sculase din pat, iar acum se găsea în curtea umbrită de pomi. Annie era lângă

el, nu-l slăbea nici o clipă din ochi.

— Nu te obosi fără rost, Steve, îl sfătuia Annie, privind cu teamă cum şfichiuia aerul un cuţit lat de vânătoare ce se înfipsese în tulpina unui măr putrezit. Ce-ţi trebuie atâta îndemânare? De ce trebuie să-l arunci aşa departe?

— Este un lucru afurisit de încâlcit şi oricât ţi l-aş explica, n-ai să-l înţelegi. Este peste măsură de important să nu dai greş. Viaţa îţi atârnă adesea de un fir de păr...

— Oricum, Steve, pricep că te frământă un dor nebunesc de răzbunare, dar asta poate să se sfârşească rău şi pentru tine.

Steve evită răspunsul. De fapt n-ar fi putut explica în acel moment ce-l neliniştea. Dacă i-ar fi destăinuit cât este de important să scoată primul pistolul sau să arunce mai iute cuţitul decât adversarul său, ea tot n-ar fi putut preţui acest fapt. Fata bănui că Steve a ocolit într-adins răspunsul, dar îi convenea să creadă ce-i mărturisise şi încheie discuţia aici.

De când îl aduseseră, trecuseră mai bine de zece săptămâni. Rana se vindecase complet, numai o cicatrice urâtă însemna locul pe unde pătrunsese bisturiul lui Clisholm.

Steve se îndreptase preocupat spre un corral, aproape uitând de Annie, unde erau înfipte în parii de împrejmuire câteva cutii. Cu paşi mărunţi, Annie îl urmă, hotărâtă să nu piardă exerciţiile de tir. Cele aproape zece cutii de tinichea zburară sau rămaseră ţepene pe locuri, cu tablele găurite.

Steve se declară mulţumit. Şi mâna stângă îl asculta fără multe nazuri. Trebuia să-şi redobândească forţa din pumn şi mai ales iuţeala la scos pistolul. Putea apoi să privească în faţă vitregia întâmplărilor care îl aşteptau. Cei care au vrut să-l ucidă îi vor cunoaşte fără îndoială tăria pumnului, dacă îi vor mai căuta pricină.

— Steve, de ce vrei neapărat să te răfuieşti cu ei? Tu nici nu ştii câţi sunt! Tu eşti singur, iar ei? Cine le poate cunoaşte numărul şi cruzimea de care sunt capabili? Or să te împuşte, Steve! Nici n-or să-ţi dea răgaz să scoţi arma. Dacă intri în saloon la Pearson, te omoară în uşă. Steve, te rog nu le sta în cale...

Ruga fetei îl impresiona, dar nu-l clinti pe vânător. Privi visător unul din colturi, din care se prelingea o şuviţă de fum. Cu o clipită înainte, ochiul său de şoim urmărise o umbră pe cer. O turturea îşi frânsese aripile, căzând la capătul celălalt al corralului, într-un pâlc de castani pitici.

— Vai, Steve, inima ta a devenit tare ca de piatră! N-am ştiut că poţi răpune o sărmană pasăre. Ce ţi-a făcut biata de ea?

— Mă dau bătut şi-mi vine să cred că nu trebuia să-i curm zborul, Annie! Dar eu ce rău am pricinuit domnilor din Blue Town? N-am schimbat decât două vorbe cu stimabilii… şi au încercat să mă reducă la tăcere. Nici acum nu cunosc mare scofală despre ei. Doar că sunt nişte ticăloşi fără pereche în lume. Ce le moşmăie prin scăfârlii, numai Aghiuţă şi Talpa Iadului pot s-o priceapă…

Ornicul arăta două ore peste miezul nopţii, iar dulcea reverie trăită lângă eroii cunoscuţi din povestirile lui Ştefan Şercanu încă mă stăpânea. Butura ardea în continuare molcom. Imaginile se destrămaseră apoi ca ultimele vise, atunci când geana nesulemenită a zilei îşi trâmbiţase facerea. Truda trăită în faţa caietului cu notiţe şi în faţa hârtiei mă răsplătise din plin. Opaiţul îşi înecase neprihănita flăcăruie în scrumul ultimei lui vieţi. M-am sculat să încerc zăvorul. O lună cât dolarul aruncat de Gerry pe tejgheaua lui Buxton strălucea pe geam într-o explozie picturală de reci şi insensibile flori de gheaţă. M-am întors să mă culc. Butura scapără cu pufăituri de scântei, luminând cutele tainice ale încăperii. Oboseala zilei m-a înfrânt. Am adormit…

Capitolul V – ÎN BRIDGE TOWN

Mă aflam din nou în casa bătrânului Ştefan Şercanu. L-am găsit în faţa sipetului în care-şi păstra lucrurile din tinereţe. Tocmai îşi lustruise pistoalele, iar insigna de şerif scânteia, prinsă pe pieptul vestonului din piele de vizon în care era îmbrăcat.

— M-am obişnuit să-mi treci pragul şi ţi-am dus dorul, vorbi simplu Şercanu. Azi mi-a fost urât, de ce să te mint şi m-a încercat afurisitul de dor să revăd locurile pe unde mi-am mâncat amarul tinereţii. Uite, ia aici o înghiţitură de palincă. Este mai faină ca whisky, ce-l beam în trecut. Te-o fi ostenit drumu', că şi frigu' ăsta, ca un făcut, îţi taie obrazu' de iute ce este.

L-am ascultat, fără să fac nazuri. Mai înainte mă descotorosisem de încălţări şi mă aşezasem pe laviţă, fără nici o invitaţie. După modul cum Şercanu se instalase între droturile fotoliului său, înţelesesem că se pregătea să-mi istorisească.

— Că n-oi crede că am uitat unde am rămas? m-a liniştit Şercanu. Îţi citesc în negurile ochilor frica să nu rătăcesc cumva din întâmplări.

L-am asigurat că nu aveam aceasta teamă, iar bătrânul Ştefan Şercanu m-a privit cu aceeaşi bunătate paternă.

A început să-mi istorisească. Eu îi ascultam glasul curgător şi domol, întrerupt de rare pauze, când Şercanu trăgea câte un fum din pipa lui din lemn de cireş.

Eroii părăsiţi pentru câteva zile reveniră în lumea misterioasă hrănită de straşnicul povestitor. Peripeţiile s-au reînnodat ca un film stopat şi reluat de la o secvenţă părăsită, cu strania plăcere de a revela acel neuitat trecut al lui Şercanu, din care bătrânul meu prieten îşi trăgea seva nesecată a amintirilor...

Să-l urmărim pe Colorado călărind pe urmele celor doi bandiţi scăpaţi, din Defileul Morţii. Pagul său coborâse vertiginos de pe creasta înaltă a stâncii, printr-o viroagă năpădită de grohotişuri mărunte şi cu vegetaţie săracă. Trecuse prin vadul sărăcit de apă spre celălalt mal înalt şi prăpăstios, pe unde netrebnicii se mistuiseră în umbra protectoare a pădurii.

Colorado nu-şi amintea să fi cunoscut pe careva dintre bandiţii căzuţi. Cowboy-ii din vale se descurcaseră destul de bine.

„Cu siguranţă că ăştia se grăbesc să-şi anunţe şeful despre papara mâncată. Dar unde îşi au cuibul tâlhăresc? Încotro se duc? Poate că în ţestele lor ticăloase urzesc alte jafuri. Aleargă acum la cel ce-i plăteşte? O groază de dolari s-ar fi îndesat în pungile lor, dacă reuşeau să pună mâna pe cireadă. Şi nici bătaie multă de cap n-ar fi avut. De graniţa Californiei nu-i despărţea decât un număr mic de zile. Iar negustorii Californiei nu pun prea multe întrebări. Împuternicirile pentru vânzarea vitelor le-ar fi luat de la băieţi şi cui i-ar fi năzărit prin cap să-i purice la acte, mai ales că preţul ar fi fost cum nu se poate mai convenabil? Iar cât timp nu se prezenta nici un şerif sau judecător să conteste dovezile de proprietate, nu s-ar fi pus întrebări fără rost. Cât despre pierderea vitelor, rancherii din Texas n-ar fi avut curând ştire. Ei puteau crede că băieţii de la ferme vânduseră turmele în contul lor... Dar Murphy? Acesta era fermier şi avea o parte din animale. Şi totuşi... băieţii erau desigur cunoscuţi în Blue Town şi la o faptă atât de ticăloasă nimeni nu s-ar fi gândit”...

Toate astea îi treceau lui Colorado prin cap, în timp ce căuta urma celor doi desperados, aplecat mult în şa, călărind atent ca un indian. Privea cu atenţie mărăcinişurile rupte de copitele cailor celor din faţă. În câteva rânduri a fost nevoit să coboare. A îngenuncheat, aşa cum îi era obiceiul şi a cercetat cu luare aminte forma potcoavelor celor doi cai. După ce înregistră fiecare amănunt, îşi continuă mulţumit urmărirea. Ştia că, în ruptul capului, bandiţii nu-i mai puteau scăpa acum. Se săltă în scări, iar

credinciosul său pag o porni la trap, asemeni prepelicarului pe urmele unui vânat din cale-afară de râvnit. Un zâmbet crud se întipări pe faţa lui Colorado, privirile sale deveniră tăioase ca oţelul. Cine îl cunoştea pe faimosul gunman ar fi sfătuit pe cei doi care galopau înainte să-şi ia înzecite măsuri de prevedere. Fără să-i pese de oboseala acelei zile, continuă să călărească îndrăcit, cu întreaga făptură încordată ca un arc. Într-o mână ţinea frâul pagului, care era lăsat de fapt să alerge în voie. Cealaltă mână o ţinea pregătită, gata să smulgă pistolul.

Nu o dată în viaţa sa aventuroasă a trebuit să sară cu iuţeala fulgerului din şa în ierburile înalte. Şi acum era gata pregătit pentru orice. Colorado ştia că un glonţ trimis dintr-un loc ferit mai totdeauna te aruncă definitiv din şa.

Chiar ghinionul de a muri călare te poate paşte la fel de bine în fiecare moment. Tânărul nu-şi amintea însă să-i fi scăpat careva din bătaia carabinei sau a pistolului, când s-au aflat faţă-n faţă. Numai că acum era cu totul altceva. Sihla deasă îi putea oferi în orice clipă surprize. Drumul apucat de cei doi desperados era ştiut însă de Colorado ca în palmă. În lungul acestei cărări de catâri rar umblată mai călărise de câteva ori.

Ultima dată o făcuse spre Defileul Morţii. Bidiviul său o cunoştea, iar stăpânul nu se mai ostenea acum să-l strunească. La răstimpuri îl încetinea din iuţeală. Colorado nu voia să micşoreze distanţa ce-l separa de bandiţi. Era sigur că a fost recunoscut de tâlharii ascunşi după stânci, care-i ştiau fără îndoială faima. De aceea nu era de loc nimerit ca cei doi să trâmbiţeze ştirea la vizuina celorlalţi.

Cei din Arizona îl cunoşteau. Faima sa pătrunsese şi în Texas. Dacă cei urmăriţi vor povesti despre isprava lui şi, cu siguranţă că va fi aproape cu neputinţă să pătrundă în Texas pe poarta din faţă…

Din nou venea înserarea. Ultimele luciri ale amurgului poleiau ruginiul înfrunzit al stejarilor şi al fagilor falnici, ce-i defilau prin faţă.

Furat de gânduri, Colorado uitase de foame. Această meteahnă şi-o ştia dintotdeauna. Ronţăise un pesmet şi

dăduse pe gât o duşcă de cafea făcută la ultimul popas, în amiaza acelei zile.

Urmele se însăilau în continuare vizibile, iar Colorado se păstra neobosit în şa.

Curând, soarele îşi aruncă o lumină sălbatică de sânge crud prin făgetul ce picotea. După umbra înălţimilor, în spatele cărora soarele moţăia, înţelese că în curând se va înnopta. „Încă puţin şi voi face popas. Nici ei nu pot merge ca liliecii toată noaptea. Afară de asta, nu cunosc ţinutul ca în palmă, cum îl ştiu eu. Privind semnele lăsate, deduse că cei din faţă se găseau tot la cel mult o jumătate de oră de trap înaintea pagului său. Dacă mă grăbesc, îi ajung! Dar nu e încă timpul de răfuială. Mai întâi să ne odihnim!” îşi propuse Colorado, oprindu-se locului, aproape smucind hăţurile.

Umbrele înserării învăluiră pădurea şi curând nici o geană de lumină nu mai răzbea în luminişul unde oprise bidiviul. „Nici ceilalţi nu vor putea călări. Ar orbecăi în zadar pe sub copaci şi cu siguranţă ar rătăci drumul.”

Colorado poposi lângă un pârâu pe care îl recunoscuse după susurul şopotitor. Sub o stâncă acoperită de umbrele mohorâte ale asfinţitului zări în apă lucind o aşchie de lumină. Stelele îşi arătau chipul printr-o spărtură din acoperişul vegetaţiei ce se întreţesea, iar câteva făclii pâlpâitoare îşi arătară sfioasele chipuri. „Trebuie să-mi procur ceva de mâncare, îşi aminti Colorado că nu pusese nimic în gură în ziua aceea. Ceva proaspăt şi fără hărmălaie. Aud vecinii şi nu-i de colea să-mi facă la noapte o vizită. Chiar mai puţin dorită decât apariţia neaşteptată a unui puma. Dar, în fine, n-am chef să mă viziteze nimeni.” Colorado lăsă pagul să pască în voie, deşeuat şi se pregăti să-şi procure hrană proaspătă. Cu o deprindere căpătată în prerie, îşi improviză un arc invidiat de orice indian apaş ori irochez.

Pădurea se pregătea de culcare. O ghionoaie încerca să întreacă gunguritul duios al unei păsări mărunte ce-şi rătăcise culcuşul, în timp ce câteva gaiţe ţipară pe deasupra locului unde Colorado se târa prin iarbă, aproape

fără zgomot. Şopotul izvorului îi acoperea în parte foşnetul făcut de vesta şi pantalonul din piele de căprioară. Murmurele tainice ale jugaştrilor şi fagilor din jur îi erau complici şi tăinuitori. Ghionoaia îşi încercă din nou toaca, pentru a împietri la jumătate. Luminişul era poleit acum cu o brumă argintie, iar alburiul florilor de salvie tremura sub lumina nehotărâtă a lunii. O ciută îşi ridică speriată grumazul. Ghionoaia îşi folosi din nou toaca, iar Colorado mai alunecă prin iarbă câţiva paşi. Un vânticel îşi modificase direcţia, neliniştind animalul. Aşteptase pesemne acest vânt prielnic dinspre pârâu, să poată adulmeca dacă o paşte vreun pericol. Zgomotul produs prin frângerea unei crengi de Colorado o făcu să se pregătească de fugă. Vajnicul vânător al preriei întinse puternic coarda arcului, ţintind pieptul animalului. Îşi ţinu răsuflarea. „Cu un asemenea arc, odinioară, săgeata unui apaş străpungea un bizon”, îşi aprecie forţa de pătrundere a săgeţii. I se făcu totuşi milă zărind tremurul ce frământa trupul ciutei. „Să moară ca de trăsnet!” se înduioşă. Întinse încă puţin arcul şi lemnul ucigaş tăie aerul pe lângă pieptul ciutei, străpungând un curcan sălbatic, mai mult ghicit de Colorado în acea fracţiune de secundă. Înaripatul îşi ridicase capul lung şi chel deasupra salviei, în lumina pâlpâitoare şi violacee a stelelor. Ţipătul unei gaiţe dădu alarma în luminiş şi îndată scâncetul neliniştit al unui oposum ce se foia pe crăcile unui jugastru uriaş i se asocie înfricoşat. Se făcu zarvă. Sumedenie de curcani foşniră greoi în desiş, lopătând cu aripile înfoiate. Ciuta nedumerită, din câteva salturi sprintene, se mistui în negura pădurii.

Colorado îşi pregăti cina la un mic foc de popas întreţinut cu vreascuri. Pentru a doua zi puse la o parte două hartane pătrunse bine de para focului. Ştia că nu va întâlni curând aşa bucate. Restul înaripatului fu cărat la câteva sute de paşi. Nu i-ar fi făcut deloc plăcere vizita vreunui coiot înfometat sau a vreunei familii de puma, rătăcite în văioaga în care poposise. După ce bău din apa răcoritoare a izvorului, îşi umplu bidonul ochi pentru noapte. Apoi îşi făcu

o cafea. Asigurându-se că nu-l paşte nici o primejdie din desişurile pădurii, Colorado îşi improviză un culcuş lângă trunchiul unui stejar uriaş. Pătura întinsă pe un strat gros de frunze uscate îi oferi un pat îmbietor.

La câţiva paşi ardea focul de popas, în care avusese grijă să vâre două crăci uscate, groase ca pe mână. Zgomotele pădurii se pierdură în hăurile acelei nopţi, iar Colorado adormi.

Dimineaţa fu anunţată de ţipetele lăstunilor şi ciocănitul croitorilor pe scoarţa zbârcită a câtorva stejari. Printre trunchiurile subţiri ale unui pâlc de aluni cocoţaţi pe muchia văioagei, o lumină trandafirie se strecura trezind sihla mahmură şi înceţoşată. „Drace, dar nu este deloc devreme. Cum de am dormit cât o marmotă?” se dojeni Colorado. Apa rece a izvorului îi înnoi forţele şi netezindu-şi piepţii hainei, pe care şi-o pusese sub căpătâi, în timpul nopţii, Colorado se pregăti de drum. Înşeuă calul şi sări în şa, cu gândul la distanţa ce-l despărţea de cei doi bandiţi. Însoţit de ţipătul sturzilor ce roiau deasupra luminişului şi de strigătele oposumilor care-şi arătau cozile puternice şi cenuşii, Colorado, aplecat mult, foarte mult în şa, apucă din nou drumul de catâri…

Străbătând un şleau afurisit de încâlcit, Colorado găsi locul unde înnoptaseră hoţii de vite. Descoperi şi focul, a cărui cenuşă bandiţii se străduiseră s-o facă nevăzută. Să fie siguri că nu vor fi urmăriţi, răufăcătorii se abătuseră din drum, trecând printr-o albie cu grohotişuri. Au urmat această cale cam o milă terestră, apoi călăriseră încă pe atât prin apele râului. Colorado le înţelesese şiretlicul. Fără multe ezitări făcu un ocol într-un cerc larg şi urcă spre muchia înaltă a unei viroage. Desluşi pe terenul moale o sumedenie de semne. Nici două ore nu trecuseră de când urmăriţii trecuseră pe acolo. Tiparele copitelor adâncite în lutul potecii, înmuiat de ploaie, nu lăsau loc de îndoială. „Pe cinstea mea că sunt ajutat de noroc! Au vrut să mă ducă de nas fârtaţii. Dar nu le merge! Şi acum să ne apropiem puţinel, dar nu aşa mult, că se încinge prea tare pe urmă aerul! Haide, prietene! se adresă tovarăşului de drum, care-

şi lungi greabănul, aşternându-se pe un galop vârtos. Când intrăm în New Mexico, găsim noi vreo ocazie să schimbăm o vorbuliţă, amigos…”

Bridge Town, adică Oraşul Podului, se ridicase la poalele munţilor Chiricahua în New Mexico, nu departe de graniţa statului Arizona. Se întinsese pe malurile unei ape sărăcăcioase, în care prospectorii aflaseră, cândva, câteva mine de aur. Dacă mai înainte orăşelul avusese o înflorire rapidă, pentru filoanele aurifere bogate, pe măsură ce exploatările se depărtaseră în susul apei, dezvoltarea lui a scăzut. Mulţi colonişti îşi încărcaseră calabalâcul pe măgari, să-şi încerce ursita în alte albii de râu mai norocoase.

Ca oraş aşezat lângă frontieră, adăpostea tot felul de puşlamale şi indivizi deocheaţi şi certaţi cu legea. Aici se strângeau tot felul de scursuri care treceau în Arizona pentru vreo pricină urmărită de câte un şerif din New Mexico, hoţi de vite, desperados sau pistolari, pe ale căror capete se puseseră premii bunişoare.

În localitate mai rămăseseră mulţi din prospectorii de aur care-şi făcuseră alte îndeletniciri. Odată spulberat mirajul metalului galben şi iluziile fură risipite în apele ce spălau nisipul devenit sec, unii îşi vânduseră măgarul, costumele, târnăcoapele, ploştile, să îmbrace haina de desperados. Atacurile asupra convoaielor ce transportau mărfuri, sau acostarea diligenţelor singuratice erau treburi mult mai uşoare decât măcinarea pietrei. Deşi oraşul decăzuse mult în ultimele decenii, el supravieţuia din contrabanda practicată aici pe picior mare. Afaceri dintre cele mai obscure, încheiate între indivizi de toate soiurile, aduceau bani grei prăvăliilor şi saloonului ţinut de senor Amarildo.

Colorado cunoştea bine viaţa orăşelului, ca unul ce se bucura de faimă în Bridge Town. Se crease aici chiar o legendă din isprăvile lui de-a lungul fluviului, al cărui nume îl împrumutase.

Când pătrunse pe strada mare, faimosul gunman trebui să recunoască încă o dată că gloria oraşului se stinsese de tot. Se vedea asta din felul jalnic în care se înfăţişau

faţadele caselor şi din numărul restrâns de magazine, acum nişte prăvălii dărăpănate ce supravieţuiseră acestor ultimi ani. Decăderea a fost rapidă şi împuţinarea populaţiei lăsase urme adânci. Unul din cele două localuri fusese incendiat într-o încăierare. Şeriful şi câţiva din paza oraşului au trebuit să ia cu asalt saloonul în care-şi făcuse vizuina o bandă de răufăcători.

Dintr-o ochire, Colorado a înţeles că cei doi trăseseră la „Curcanul de Aur”, ţinut de senor Amarildo, o veche cunoştinţă a lui. Muzica unui pian hodorogit răzbătea obosită şi mahmură, la fel ca pianistul ce nu se trezea niciodată. Colorado cunoştea obiceiurile locului. Dădu în primire pagul copilului de grajd şi, desfăcându-şi chaps-ul, pe care-l luă sub braţ, aşa prăfuit şi cu sombreroul alunecat pe spate, pătrunse în saloon. N-a intrat pe cele două uşi batante, cum făceau obişnuiţii localului. Colorado alesese într-adins alt drum, cunoscut mai de mult. De cum intră, se lovi nas în nas cu senor Amarildo. Hotelierul rămăsese la fel de pântecos, iar ochii, cu orbitele albe, păreau atunci ceva mai bulbucaţi. Nuanţa măslinie a obrazului pălise sub epiderma întinsă gata să plesnească ca o agrişă coaptă.

Colorado îi crease lui Amarildo, de când se ştia, o teamă de care tânărul gunman râsese întotdeauna. Acum, Amarildo era de-a dreptul îngrozit. Galopând prin sihla sălbatică şi prin pădurile de munte, Colorado luase înfăţişarea unui corsar al preriei. Tremurul din vocea lui senor Amarildo şi câteva bâţâieli ale capului îi născu temerea să nu-l lovească pe hotelier vreo dambla.

— Senor, eu vrei linişte în casa mia. Mergeţi, senor şi bateţi la strada! îl imploră. Eu nu pot vede sangre. Când vede sangre, eu pierde minţi şi toate este cu dosul la faţă.

Colorado îl asculta zâmbind. Graiul lui senor Amarildo şi eforturile ce le făcea să fie calm, altfel de cum îl ştia când apuca chefliii de gulerul hainei, aruncându-i în stradă, îl amuzau.

— Şi până una altu’, dă-mi, amigo, un cigarello, că mi-ai tăiat inima cu frica.

— Cine-ţi spune, senor, c-am venit aci să mă bat? Îi dădu

ţigara Colorado, sfredelindu-l cu privirile. Am vrut să-ţi fac aşa… o vizită, ca la un bun amigo, senor, râse Colorado, răsucindu-şi şi lui o ţigară.

— Unde este senor Colorado, este şi sangre. Acolo, nechemat, vine carro funebre. Acolo nu e nevoie de medico.

— Aaaa! De ăsta-mi eşti, senor? Ia tacă-ţi fleanca! Nu-i dracu' aşa de negru cum îl vezi. Ia spune, ai închiriat vreo cameră, cu puţin înainte, la doi senori, aşaaa… unul şi unul…

— Eu nu ştie nimic, senor. Eu păstrez secret la cliente meu. Eu, senor, este mormânt mereu…

— Iar faci gălăgie cu cinstea ta. Uite, te ajut să-ţi intre niţică minte în terciul ce-l duci în cap! Ce zici?

O hârtie de douăzeci de dolari îşi schimbă stăpânul, alunecând în buzunarul hainei slinoase, odinioară albă, a lui senor Amarildo.

— Senor Colorado, eu nu trădez secret pentru hotelo meu. Client al meu este stăpân la mine, chiar dacă fura cabalo.

— He, he, senor, nici chiar aşa. Văd că-mi pui nervii la încercare, se încruntă Colorado, atingându-şi din întâmplare mânerul coltului ce-i atârna pe şold. Vorba de această dată îi era leneşă şi legănată.

Tăişul din priviri îl făcu pe senor Amarildo să-şi piardă firea. Îl apucară fierbinţelile şi o sudoare rece îi acoperise spatele. Nu înţelegea prea bine ce vrea Colorado. Ascuţişul privirilor lui, ce i se strecura pe sub pleoapele devenite infinit de înguste, îl hipnotiza.

Colorado cunoştea câte parale face cinstea lui senor Amarildo. Nu-şi propusese deci să-i forţeze probitatea, fără a-i răscumpăra conştiinţa pierdută. Mai fusese găzduit de Amarildo şi nu se putea plânge de cum a fost tratat. Aşa că nu se făcea să sară peste cal…

— Scumpul meu senor, îşi îndulci vocea drumeţul. Pe cinstea mea, dacă vreau să te fac să-ţi calci vreun legământ. Ştiu că-ţi respecţi muşteriii şi le aperi interesele. Domnii pe care-i găzduieşti sunt nişte pungaşi, nişte

criminali, senor şi pentru că îţi este aşa de greu, mai ţine şi asta... Încă o hârtie de douăzeci de dolari i se îndesă peste cealaltă, umflând buzunarul hotelierului. Să-ţi fie mai uşor păcatul, senor Amarildo. Ce zici, cădem la învoială?

— Oh, oh, senor, greu lucru eu fac... da' păcat să fie la dumneata, senor... E la camera cinci, senor! Ei doi e acolo, în una camera şi n-au arătat încă faţă la bar.

— Îi găzduieşti mult, senor Amarildo? Îi zâmbi încurajator Colorado. Sau sunt pe picior de ducă?

— Ei spus că numa' una noapte, senor. Apoi mâine, când răsare soare, ei încalecă şi basta. Să nu ma divulgă, senor, că puşcă la mine. Şi am doi copii, senor şi cine-i creşte, dacă ma duce carro funebre?

— Nu te ia Aghiuţă în cârcă, senor, cu una cu două! Pe cinstea mea, că ne mai vedem şi altă dată. S-o ştii de la Colorado! Spune-mi mai bine dacă poţi să-mi dai o cameră deasupra senorilor.

— Ei cum rade tu, senor! Şi senorii de sus scot iute pistola! Şi este răi în Texas. Am veste de ei, senor. Acolo, fala mare ca voi, senor, se aude de ei!

— E foarte bine, i-o scurtă Colorado, asprindu-şi privirile. Or fi ei cei mai cu falã în Texas, dar... numai după mine... senor Amarildo, îşi compuse un râs auster Colorado. Pe hotelier l-a cuprins un tremur subit. Şi acum du-mă în camera mea, senor. Nu vreau să fiu luat la ochi. Şi să-mi aduci tot ce-mi trebuie să mă spăl. Şi repede, senor, că ai familie grea şi nu-ţi strică niscaiva bani gheaţă, argumentă trăgând cu ţeava pistolului un ghemotoc de dolari din buzunarul bluzei sale.

Colorado, după aproape o oră de dichiseală, se privi în oglindă. Nici nu-i venea să creadă că nu e jocul unei năluciri. De când nu-şi văzuse chipul în oglindă, aproape şi-l uitase. Mai ales că purtase şi barbă. Acum pădurea stufoasă de pe obraz şi mustăţile sale se odihneau pe scândura dată cu o gazolină unsuroasă, de care se lipiseră. Cu ajutorul a două oglinzi, chinuindu-se cum a putut şi-a potrivit şi ceafa. I se păru că nici un frizer din New Mexico nu l-ar fi tuns mai reuşit. Încercându-şi sombrero-ul,

constată că părul îi ieşea cam de două degete de sub calotă. Îşi scutură apoi pantalonii şi vesta cu mâneci lungi şi cu franjuri, reuşind să îndepărteze praful şi noroiul ce-l adunase.

Când a coborât în saloon, senor Amarildo făcu ochii şi mai mari şi cât p-aci să-l ia la rost. Nu înţelegea cum a îndrăznit să urce noul client, fără să treacă pe la el, să-i dea cheia şi să lase banii pe o noapte înainte.

— Calm, senor Amarildo! Sunt prietenul vostru, Colorado. M-am uşurat numai de barbă. Nu ţi-ar sta deloc rău, dacă ţi-ai lepăda şi dumneata mustaţa, zâmbi Colorado, împingându-i sombrero-ul pe ceafă cu degetul. „Cred c-ai arăta ca un pepene turchestan”, îşi zise în gând.

— Nici dumneata nu te înfăţişezi rău, zâmbi Amarildo, descoperindu-şi două şiruri de dinţi, cu goluri bunişoare între ei, Solly, frizerul nostru, nu te lua mai rău.

— Hai, hai, nici chiar aşa, senor! Dar, spune, ai ceva de mâncare, că mi-e o foame de lup? Nu ştiu ce fac, dacă nu-mi astâmpăr stomacul, care s-a răzvrătit, nu glumă.

— Am de toate, senor. La Amarildo găseşti tot ce-ţi pofteşte inima. Şi dacă aveţi punga grasă, senor, vă îndop ca pe un gânsac. Luaţi loc, senor şi acu’ vine Juanito, băiatul meu mai mare şi vă aduce toate mâncărurile paradisului.

„Mâncărurile paradisului” lui Amarildo n-au fost decât o bucată friptă de cerb, câteva felii de limbi de bizon, cu sos şi măsline, o felie uriaşă de pudding, vreo şase ouă răscoapte, patru sau cinci pateuri, un roast de viţel, apoi din nou vreo patru sau cinci ouă umplute cu o pastă din şuncă amestecată cu maioneză. Iar la urmă, să simtă că şi-a făcut plinul, aproape o jumătate dintr-un cozonac cu agrişe. Între berea de Bruxelles şi o stacană cu lapte, Colorado alese pe ultima.

Când s-a prezentat la plată, senor Amarildo se frecă la ochi. Mâncărurile servite la masă dispăruseră ca înghiţite de vârcolaci.

— Dar ştii, senor, că nu te prea încurci cu pofta de mâncare. Unde le-oi fi îndesat, că nu te cunoşti deloc,

senor. La mine, doar gust şi gata, Burta se umflă…

— He, he, senor, nici chiar aşa. Şi nu mă mai spiona atât. Să ştii că mă aşteptam la mai mult de la faimoasa dumitale bucătărie!

— Mai aveam un rosbif, două, senor şi un muşchi de grizzly, senor, abia acum o săptămână mi le-au adus doi vânători care mă aprovizionează. Şi turta de mălai cu sirop de coacăze, senor, nici n-ai gustat-o. Iar tocăniţa din rinichi de batal, cu ardei şi piper mult, nici n-ai mirosit-o, senor! îşi lăuda Amarildo mâncărurile ce le mai avea în bucătărie.

— Prea încântat, senor Amarildo. Ce, crezi că sunt spart? Mi-am umflat burta ca o căpuşă şi vreau să pun capul jos câteva ore. Cred că n-ai nimic împotrivă.

— Nu vă supăraţi, senor, îl opri patronul. Preţul pentru masă nu este laolaltă cu cel de la cameră. Cu pofta asta, rămân pe drumuri, senor!

Colorado înţelese că lui Amarildo îi era frică să nu-i tragă chiulul la plată. Fără să-i poarte pică, îi mai aruncă o hârtie de zece dolari mototolită mai întâi în mână.

— Eşti un viezure chel şi împănat cu grăsime, pe cinstea mea, senor! Noroc că ai casă grea, că nu vedeai un cent!

Când a pătruns în odaia sa, prima grijă a lui Colorado a fost să lipească urechea de scândurile duşumelei. Parcă înţeleşi, chiriaşii de sub el mormăiau în şoapte, numai ei ştiau ce. Colorado fu nevoit să se dea deocamdată bătut. Urmăriţii nu-i ofereau nici o şansă. În minte îi încolţi un plan, pe care-l puse pe loc în aplicare. Îl chemă pe Amarildo şi, pentru încă zece dolari, hotelierul se învoi să le trimită celor de jos, odată cu mâncarea comandată şi o sticlă de whisky. Ca să n-aibă clienţii de jos bănuieli, Amarildo se învoi chiar să ciocnească cu ei pentru cinstea făcută hanului de asemenea feţe alese. Se ţinu de cuvânt şi-i părăsi pe proaspeţii chiriaşi abia când vârfurile urechilor şi pomeţii obrajilor îi deveniseră stacojii…

Amarildo era bine dispus, iar cei doi păreau că se simt în sfârşit în largul lor. Încinşi de alcool, deveniseră mai guralivi, învârteau, să le treacă vremea, un titirez şi, printre vorbele rostite neclar la joc, Colorado desluşi câteva care-i

ascuţi atenţia la culme. Cei din odaia de sub el se refereau la atacul ce-l săvârşiseră la Defileul Morţii.

— Numai diavolul ăla spurcat, care a tras de sus, ne-a dat peste cap aranjamentul. Învârteşte-l, Lefty, că-i rândul tău, glăsui unul din ei, cu o voce uscată şi leneşă.

— De unde, Jacky! Noi am încurcat-o. Trebuia să le luăm piuitul mai iute văcarilor. Şeful a zăpăcit-o, de fapt. Asta e clar! A avut o zi proastă şi nu s-a hotărât să atacăm decât târziu. Eu rămân la treizeci. Cel ce lăcomeşte, mai mult păgubeşte! Aruncă tu, băftosule!

Un lucru era limpede: şeful dăduse ortul popii! „Cine să fi fost canalia?”

— Ce zici, vom fi crezuţi acasă, Lefty? Iar am sărit ca un bărzăune cu albeaţă ce sunt! Ia-i tu pe toţi, norocosule şi învârteşte-l mai repede. Mare baftă ai, bă uscatule…

— Să nu spună c-am şters-o, c-a fost cotoioasă, continuă cel cu vocea lui Jacky.

— Dar ştii că treaba nu e rea? Titirezul ăsta nu mai ascultă, parcă este vrăjit. Îmi intră aceleaşi numere ca înainte. Şi de ce să n-aibă încredere în noi? Nu le îndesăm noi banii în buzunare? Cine a dat loviturile? Iar partea leului, ce, am luat-o noi?

— Îhî! făcu Jacky, convins şi nedumerit în acelaşi timp. De nu se ascundeau văcarii ca şopârlele, îi aranjam pe toţi la şase coţi sub pământ.

— Au fost mai dihai ca biberii. N-am apucat să trimit decât unuia un plumb între ochi, se căină Lefty.

— Mă omoară mintea şi nu mă dumiresc. Aşaaa, mai tragi? Trage, frate, cum tragi, aşa ajungi!… Da’ nu mă dumiresc ce hram poartă ăla care le-a sărit în ajutor. Ciocăneşte el pentru cineva, dar asta numai el ştie şi cine l-a trimis acolo. S-a amestecat taman când să zicem hop şi ai văzut cum s-a terminat tărăşenia. De nu era tipul, guguştiucii erau terminaţi! Cu cei din vale era o joacă să-i lichidăm. Hai învârteşte-l, nu te mai holba la bani. Sunt toţi aici pe masă, n-am tras nimic de la joc…

— Să-l ia dracu, mârâi Lefty. Se pare că rătăceşte în prerie ca un puma singuratic. Şi nu face pe din două prada

cu nimeni. După ce dă lovitura, dispare ca o veveriţă. De ce ne-o fi suflat afacerea, să crap dacă pricep? Se scarpină după ceafă Lefty.

— În nici un caz, turma n-ar putea s-o mâne singur. Şi nici n-avea cine să-l ajute, îşi dădu cu presupusul Jacky.

— Asta e clar… Bă, da' norocos eşti, m-ai speriat ce le bobiceşti, plăti potul Lefty. Pariez că a făcut isprava mai mult ca să-şi treacă vremea! Şi învârteşte-l mai încet, că din nou cade jos. Să-l ia dracu în coarne, să intre-n smoală cu el. Na! Că mi-a căzut şi mie pe unu la treizeci. Te lefteresc, uscatule…

— Ei şi ce mai tura-vura, conchise Lefty. Dacă o fi fost vreun pistolar mai deocheat ca noi, care se vântura pe-aici? Niciodată nu ştii ce le umblă la ăştia prin cap! Când nu te aştepţi, se răsuceşte şi trage taman în ăla la care râdea până atunci. Ăştia nu sunt ca noi, să ne cunoaştem.

— Să-l ia dracu, Lefty! N-aş pune rămăşag pentru pielea ta că scapă fără găuri, de ne lovim vreodată nas în nas cu el.

— Nici pentru el n-ar fi prea moale. Ţin rămăşag, pe doi pfunzi de aur, că-i pun două cepuri mai sus de centură cu o palmă, dacă mă bat cu el în stradă, se încălzi Lefty.

— De mă găsesc pe aproape, îi sticleşte norocu' de două ori, se înfierbântă şi Jacky. De data asta nu-l scap. Cum nu l-am scăpat nici pe vânătorul de mufete din Blue Town.

Pentru Colorado, totul devenise clar. Nu mai avea ce să afle. Se hotărî într-o clipită. Îşi încinse centura spânzurată pe scaun – mai întâi verificase încărcătura celor două pistoale. De fapt, hotărârea era luată de el cu mult înainte, când dăduse în grija copilului de grajd pagul. Şi dacă s-ar fi gândit bine, Colorado ar fi recunoscut că ideea îi încolţise când galopa pe urmele nelegiuiţilor.

După cum se înfăţişau lucrurile, nu avea de ales. Lefty şi Jacky nu puteau fi predaţi şerifului din Bridge Town. Avea şanse minime să dovedească că luaseră parte la tâlhăria de la Defileul Morţii. Puteau să-şi fabrice o groază de alibiuri şi ar fi pierdut vremea să dovedească pricina pentru care îi denunţa.

Pe drumul făcut până aici, Colorado se gândise la o sumedenie de planuri. Nemerniciile auzite de la Lefty îl făcură şi mai dârz în ce hotărâse… Bănuia că şi acesta era un pistolar renumit în Texas şi nici Jacky nu putea să fie de lepădat. Altfel, dreptatea se putea şi cumpăra. Nu aurul băgase în păcat sufletele atâtor şerifi în vest? Şi ce dovezi putea prezenta în scris la biroul şerifului din Bridge Town? Iar pentru asta trebuia să şi scrie… Până să facă el treaba asta plictisitoare, cei doi spălau putina… „Şi, să fim sinceri, îşi vorbi în continuare vânătorul, nici numele de Colorado nu cade prea bine la stomac celor din New Mexico. Armele să fie acelea care să judece! hotărî. Dar dacă judecata plumbilor va fi strâmbă?” Simţi o durere ca un fier roşu trecut prin inimă, ca ori de câte ori era într-o grea cumpănă. Dar în viaţa sa plină de primejdii nu o dată s-a găsit faţă-n faţă cu moartea.

Colorado reuşi să-şi stăpânească emoţia. Acum era gata pentru orice. Cu agilitatea unei pisici se ridică pe glaful ferestrei apoi îşi dădu drumul în gol, pe balconul camerei de jos. Căzu pe vârfuri, fără zgomot. Cu amândouă pistoalele în mâini trecu prin perdeaua de hârtie foşnitoare în încăpere, unde cei doi îl priveau înlemniţi…

Capitolul VI – POLIŢA LUI MULLIGAN

Când s-au înfăţişat Pearson şi Willy, călări, în ranchul lui Mulligan, cei rămaşi să îngrijească gospodăria în lipsa lui Gerry trebăluiau fiecare la câte ceva. Bătrânul Paulo deszăvorâse apa dinspre braţul de irigaţie, ce tăia în două ranchul, trecând pe lângă casă.

Apa clipocea în şanţul de argilă bătucită, bucuroasă de menirea ce i se hărăzise. Găvanele de la rădăcina cireşilor şi piersicilor altoiţi o aşteptau nesăţioase. Dick, nepotul lui Cecilly Mulligan, nu sărise cu mult peste şaptesprezece ani, moştenind în vrednicie pe tatăl său, căzut la secesiune. Meşteşugul creşterii vitelor şi lucratul pământului le învăţase de la bătrânul Paulo, care se mândrea cu el.

În timp ce vizitatorii treceau pe lângă ţarcuri, Dick îşi ţesăla calul, după ce mai întâi îl buşumase cu şomoiogul de paie azvârlit alături, în iarbă. Lowel, fratele lui Dick, cu doi ani mai tânăr, tăbărâse pe bătrânul Paulo să-i povestească, a nu ştiu câta oară, cum a împuşcat un trib întreg de irochezi, fără să-şi piardă scalpul.

Cecilly Mulligan, odinioară blondă, acum încărunţită, cu obrazul pârlit de soarele podişului, ieşise pe prispă, unde aşternea masa. Ea a dat prima cu ochii de Pearson şi judecătorul Willy Simson.

— Bună ziua, doamnă Mulligan, se auzi glasul lui Pearson, înfundat de fumul ţigărilor.

— Bună, domnule Pearson. Ce surpriză pe noi, tocmai acum când lipseşte Gerry. Ia te uită ce onoare… şi domnul Willy, judecătorul din Blue Town! Dar ce treburi importante v-au abătut pe aici? Sau aţi fost în trecere şi nu v-a răbdat inima să nu-i daţi bineţe lui Gerry?

— Să vă spun drept, am venit chiar la ranch. Şi avem ceva de discutat cu dumneavoastră, deşi poate nu este tocmai locul potrivit.

— Şi e ceva de bine, domnule Pearson? Sau aduceţi, ferit-a sfântu', ştiri neplăcute? Că nu s-a întâmplat ceva, Maică prea Curată, cu Gerry pe drum?
— Nu despre asta e vorba, doamnă Mulligan, îşi pironi privirea în pământ Willy, înciudat că nu se poate uita drept în ochii femeii. Nasul îl avea zdravăn prins în pince-nez-ul de care era nelipsit şi care-l sâcâia acum mai abitir ca de obicei.
— Atunci este vorba de altceva, slavă Domnului! respiră uşurată stăpâna ranchului. Sunt niscaiva lucruri neplăcute? Hai, daţi-i drumu', ce-o mai moşmoniţi atât. Deci lucruri neplăcute. Ziceţi-i! Noi, ăştia din neamul lui Mulligan, nu ne dăm cu una, cu două bătuţi.
— Tare neplăcute, doamnă Mulligan. Ne pare rău că nu e aici Gerry, poate el ştia mai bine cum stă treaba. Mulligan bătrânul i-a spus-o cu siguranţă, dar îl aşteptăm de aproape două luni. Ar fi avut tot timpul să se întoarcă.
— De! Dacă el a vrut să se întâmple aşa, noi nu ne putem aşeza de-a băţul. Domnul Willy poate să-şi dea o părere, fiind mai în măsură. Eu n-am vrut să ajungem aici, dar, uite, răposatul s-a făcut că uită. Am şi eu greutăţile mele şi nu pot amâna până la calendele greceşti. Vedeţi, dumneavoastră, doamnă Mulligan, mă strâng şi pe mine alţii…
— Dar despre ce este vorba, domnule Pearson? Că-mi vorbeşti pe două limbi, cum zic indienii despre noi că am avea meteahna asta… Numai Dumnezeu poate să adune ceva ca lumea din tot ce aud.
— Păi, acum doi ani s-a împlinit sorocul şi văd că toată lumea se face că plouă şi nu mă mai pot descurca, că vedeţi cât este de generos domnul Billy King – te execută pe loc, când e vorba de bani. El nu mă lasă atât cât l-am păsuit eu pe Mulligan.
Femeia, încercată de atâtea greutăţi, privea consternată şi încerca să pătrundă tâlcul vorbelor lui Pearson. Mâinile ei începură să frământe şorţul, transformându-l într-un cocoloş de cârpă rufoasă. Încercă să-şi strângă cocul ce-i alunecase pe umăr şi nu reuşi să-l adune. Nu izbuti nici

măcar să înfigă ca lumea un ac în păr.

— Este vorba de o datorie pe care o avea Mulligan la domnul Pearson. Am citit şi eu chitanţa, adeveri Willy, omul care veghea la aplicarea legilor în Blue Town. Ştiu când a semnat-o! Nu e decât pentru cinci mii de dolari. Şi, aşa cum spune domnul Pearson, scadenţa a trecut de mult. Doi ani au zburat de atunci şi omul a fost destul de răbdător, schiţă un surâs voit dulceag judecătorul din Blue Town.

— Da, doamnă Mulligan, vedeţi că şi domnul Willy cunoaşte bine toate astea. Doi ani să aştepţi nu e puţin. Am aici scris de Mulligan, cu mâna lui, când trebuia să-i restituie. Şi am o groază de datorii la bancă…

Nevasta fostului rancher se schimbase la faţă. Privea neîncrezător pe stăpânul saloonului şi pe judecător. Ştirea primită o împietrise de uimire. Făcu o sforţare să nu se sprijine de parmalâc şi se miră că mai putea să vorbească.

— Dar Mulligan nu mi-a lăsat banii de care vorbiţi. Şi nici nu mi-a vorbit nimic de vreun bucluc. Nu ştiu ce-o mai fi şi asta… Tusea nervoasă ce o cuprinsese o mai răcori în parte.

— O fi avut el şi alte datorii, dar le-o fi achitat înainte să moară, luă o mutră prostită Pearson. D-aia o fi uitat să vă zică de asta…

Raţionamentul lui Pearson plăcu lui Willy, care se coloră puţin în obraz.

— Omul meu n-ascundea treburi d-astea de mine. Şi apoi, în douăzeci şi cinci de ani, de când ne-am luat, l-aş fi simţit, dacă avea năravul minciunii. Ferit-a sfântul să-mi dosească Tom ceva! Eu zic să mai aşteptăm, domnule Willy. Gerry nu mai are mult până să se întoarcă şi totul va fi clar ca lumina dimineţii. Că n-a murit nimeni din datorii, ferit-a sfântu'…

— Numai că nu pot, doamnă Mulligan, zâmbi maliţios Pearson. Asta-i încurcătura. Am nevoie de bani chiar astăzi. Şi domnul Billy King nu mă păsuieşte. Cum era de datoria mea, i-am semnat la rându-mi o chitanţă. Eu v-aş mai fi păsuit, de nu eram aşa înglodat.

În timp ce mama lui Gerry se ostenea să-i smulgă lui

Pearson o păsuire, de grupul lor se apropiase bătrânul Paulo. Ochii credinciosului om străluciră tăios când află ce conţinea peticul de hârtie. Scrisul stăpânului său, dispărut din viaţă, abia se zărea pe hârtia şifonată. Ştia, însă, că Mulligan nu putuse face una ca asta, că totul este ticluit.

— Nu face o piele de broască râioasă asta hârtie! Domnul Mulligan n-avea cum risipi dolari atâţi. Este o minciună la saloon ticluită, la masa de cărţi. Şi Paulo este sigur că domnul Pearson cunoaşte adevăr de la atâţi bani cât scrie pe hârtie...

— De ce vorbeşti aşa, Paulo, cu domnul Pearson? se zborşi din senin Willy. Domnul Pearson este un cetăţean onorabil al oraşului. Nu se cade să insinuezi lucruri care-l jignesc. Şi ce te bagi tu, care nu eşti decât un argat? se piţigăi muiat Willy, ştergându-şi chelia cu o batistă ce aducea mai mult a obială.

— Doamnă Mulligan! vorbi tăios şi stăpân pe el Pearson. Scadenţa a fost depăşită şi, dacă nu-mi daţi cinci mii de dolari, trebuie să intru în stăpânirea ranchului care a stat chezăşie. Domnul judecător Willy şi consiliul condus de domnul Billy King l-au evaluat la cinci mii. Atât, cinci miare, nici un cent peste... Şi, să fim drepţi, în cinci mii de dolari intrau şi vitele duse de Gerry în California. Dar acum, hai, treacă-meargă, ce mai tura-vura. Le-a luat, le-a vândut, fie de la noi... că n-o curge sânge din cer... Şi cu asta am spus tot, doamnă Mulligan! Vin mâine după-amiază cu oamenii mei şi cu şeriful, să-mi daţi cheile. Până atunci aveţi tot timpul să vă duceţi catrafusele într-altă parte!

— Domnule Pearson, dar ce faci dumneata nu-i omenesc! îşi schimbă glasul Cecilly. Nu ţi-e frică de Dumnezeu că-l mânii şi te poate trăsni pe loc? Zău, domnule Willy, aici nu-i lucru curat! Tom Mulligan nu putea, în ruptul capului, face una ca asta. Iar în casă n-am banii ăştia şi nici să-i strâng până mâine, orice-aş vinde, n-aş reuşi. Aşteptaţi, domnule Pearson, câteva zile, să se întoarcă Gerry şi va plăti el cu ce ia de pe vite şi cu ce s-o mai împrumuta de la Gallanger şi Murphy, dacă aşa stau lucrurile...

— Cine zice să dăm chei? se înfipse în faţa lor Paulo,

făcând spre ei doi paşi ameninţători. Strângea în mâini carabina, a cărei piedică era dată la o parte. Ce crede domnul Pearson că noi suntem? Momâi? Care lege a fost scrisă să se fure munca de la ranch? Visaţi, dacă voi credeţi aşa ceva! Lipseşte domnu’ Gerry iar noi nu ştim că domnu’ Mulligan jucat la cărţi cinci mii dolari.

— Legea e scrisă de alţii mai mari, se piţigăi Willy, aşezându-şi ochelarii pe nas şi întinzându-şi cu degetele transpirate un favorit zburlit, ce-i îmbrăca obrazul ca un jambier de pădurar.

— Ce lege, domnu’ judecător? Legea de la domnu’ Pearson? Legea de la domnu’ judecător Willy? Noi avem legea de la pământ, pe care muncim şi pe care apărăm! Paulo pipăi involuntar trăgaciul carabinei îndreptate spre pieptul lui Pearson.

Pe obrazul stăpânului Salonului Fericirii trecu un rânjet de câine. Mâna i se crispa, iar în colţul gurii, cicatricea provocată de tăietura unui vechi cuţit se colorase în violet.

— Dacă-i aşa, până mâine noapte vă scot ca pe şobolani de aici. Dacă scormoniţi şi-mi daţi de unde ştiţi datoria, rămâneţi! Ori cinci mii de dolari, ori vă luaţi tălpăşiţa şi vă cărăbăniţi unde-ţi vedea cu ochii.

— Încearcă să ne mânii, domnu’ Pearson! Cine trece prag la casă, până din California vine domnu’ Gerry, capătă gaură în cap! îşi alungă Paulo pecetea răbdării şi înţelegerii, de care era de obicei stăpânit.

Stăpânul saloonului încercă să-şi apropie mâna de tocul pistolului ce-i atârna pe şold, dar ţeava lungă a armei ţinută de Paulo i se înfipse în golul stomacului, ameninţând crud în mâna muncită a argatului.

— Linişte, domnu’ Pearson. Paulo nu ştie glumeşte cu puşca. Întâi trage, apoi întreabă la dumneata dacă vrut să scoţi pistola.

Willy transpirase în haina purtată şi neagră de cioclu. Cu mâna tremurândă îşi ştergea fără odihnă chelia noduroasă ca o gutuie pârguită şi udată de rouă. Clipea speriat din ochii săi puhavi şi urduroşi, de cimpanzeu bolnav de conjunctivită, frecându-se parcă agasat de o mâncărime

rebelă, apărută din senin.

— Hai, domnule Pearson! Revenim mâine dimineaţă cu şeriful, să intraţi în drepturi. De nu vă dă banii, puneţi stăpânire pe ranch.

— Poate în iad să intraţi, scrâşniră Dick şi Lowell, veniţi şi ei, agitând sălbatic două puşti cu nişte ţevi care nu se mai terminau.

— Aici nu veţi pătrunde niciodată, asta s-o ştiţi! Că n-aveţi drept! vorbi şi doamna Mulligan, care-şi revenise, prinzând curaj.

— Poarta va fi înţepenită în cuşaci. Vai de cel care intră în ranch! îi săgetă Paulo. Că moare ca un câine turbat! Şi ca să întărească spusele doamnei Mulligan, continuă: Unde este dreptate, este şi Paulo. Trage domnu' Pearson, trage şi Paulo.

În timp ce Pearson şi Willy se depărtau spre arcul din scânduri, Annie veni în curte, târând puşca Kentuchiană, pe care o lustruia cu ocazia sărbătorii de Crăciun, când Tom Mulligan trăgea trei focuri spre apele reci şi întunecate ale Pecosului, să fie anul mănos şi plin de daruri pentru ai săi...

Povestea cu datoria lui Mulligan făcu ocolul orăşelului în mai puţin de câteva ore. Cei mai mulţi dintre cetăţeni bănuiră că la mijloc era lucrătura celor ce măsluiau cărţile la saloon. Faptul însă că judecătorul Willy gira această afacere dădea câţiva sorţi de crezare tărăşeniei. Pentru a se încredinţa că aşa stau lucrurile, şeriful Warner, însoţit de ajutorul său Travie, trecu pe la familia Mulligan. Mai sosiră Gallanger şi câţiva cowboy de la ranchul lui Donnald. Chiar Timber îşi făcu drum la ranch şi nimeni nu i-o luă în nume de rău. Veni ca din întâmplare şi Pedro, peonul, învârtindu-se pe acolo mai mult decât trebuia.

Fără ca nimeni să-i fi cerut, învăţătorul Guernnsey, abătut cum nu-l văzuseră cei de la ranch până atunci, se interesă şi el de soarta celor de aici. I se păru tare ciudată povestea, la fel de ciudată ca şi locurile acestea, cu care nu se obişnuise...

Mai fiecare îşi dăduse o părere: că hârtia ar fi măsluită, sau că Dumnezeu ori Satana luaseră minţile lui Mulligan, în

povestea celor cinci mii de dolari.

Pearson lăsase să se înţeleagă că banii rămăseseră la masa de joc. Martori se găseau destui din obişnuiţii saloonului. Ei povesteau deja că Pearson numărase cinci mii de dolari lui Mulligan în bani peşin, pe care-i lăsase, toţi, pe verdele închis al mesei… Situaţia celor de la ranch, după mulţi, devenise precară şi nici un om cu scaun la cap nu găsea vreun capăt de fir să dezlege încurcătura…

Cine era vinovat, dacă rancherul se cherchelise atunci poate mai mult ca de obicei şi se aruncase cu mize mari… Iar cei care chibiţaseră pe margini se jurau că jocul a fost cum nu se poate mai cinstit…

La ranch domnea o agitaţie curioasă. Timber îi anunţase că Pearson cu ajutoarele lui se pregăteau să treacă râul, prin dreptul Colţilor Şacalului. Tot Timber le-a şoptit că Warner venea şi el să-i convingă că, în faţa unei chitanţe date cu martori, legea nu poate fi discutată.

Cei de la ranch, intraţi în panică, baricadaseră uşile şi ferestrele, pregătindu-se să le ţină piept. Ocupaseră poziţii la ferestre, cu ţevile armelor strecurate pe lângă cercevele. Tinerii, Dick şi Lowel, se alăturaseră lui Paulo, convinşi că nu puteau fi biruiţi, oricât de mare ar fi fost numărul asediatorilor. Doamna Mulligan şi Annie, după ce trăseseră un plânset zdravăn, se aşezaseră în apropierea bărbaţilor, să le dea muniţii la mână. Ferma luase înfăţişarea unei garnizoane care aştepta asediul îndelungat al pieilor roşii. Toată suflarea din dosul pereţilor din bârne şi chirpici pândea cuprinsă de teamă, cu mâna pe trăgaci. Paulo avea comanda generală şi le întărea curajul. Era cel mai în vârstă dintre ei şi priceput în astfel de situaţii.

Nu trecuseră mai mult de cinci, şase ore de când soarele se cocoţase în înaltul ceaunului de sineală, când Pearson, Harris, Allison, însoţiţi de Willy, tot aşa de dispus ca întotdeauna, suiau spre ranchul lui Mulligan, urmaţi de o trenă lungă de praf.

Pentru ca totul să decurgă cât mai simplu, Pearson l-a convins şi pe Henry Warner şi Travie, ajutorul său, să-i însoţească. Respectarea legii era o treabă, oricum, dată în

grija şerifului…

Cum poarta fusese prinsă zdravăn în stănoagă pe dinăuntru, Harris se grăbi s-o înlăture. Vocea lui Paulo răsună în acelaşi timp ca un tunet, pe deasupra tuturor, sfătuindu-i să lase cuşacul la locul său. Şi ca să nu fie înţeles greşit, o pălălaie de foc, urmată de o bubuitură îi însoţiră spusele. Coaja unuia din bulumacii porţii se albi, mirosind a lemn prăjit.

— Ăştia au înnebunit de-a binelea! se ascunse Willy după calul descălecat cu puţin înainte. Mai bine zis, după ce alunecase din şa, gata-gata să rămână cu un picior înţepenit în scări.

Harris, Allison şi Pearson se pitiră după nuielele gardului înţesat de tufele de lemn câinesc, care împrejmuiau hotarul gospodăriei lui Mulligan, în partea dinspre drum.

— Doamnă Cecilly! Doamnă Cecilly! Sunt eu, Henry! Henry Warner, şeriful. Nu trage, Paulo! Hai mai bine să stăm de vorbă. Mulligan n-ar fi făcut asta în ruptul capului, pe legea mea! Fii om cu scaun la cap şi vino afară la o vorbă!

— Să-i ia dracu’ cu potlogării de la ei! Până nu vine domnu’ Gerry, nu ieşim la curte. Să încerce să apropie de bătaia focului! Să vedem la care trece mai mult plumb în piele.

— Paulo, fii cu scaun la cap, că eşti om în toată firea! Vino afară puţin, să ne vedem la faţă.

— Până vine domnu’ Gerry, nu părăsim arme. Dacă spune că domn Mulligan a dat hârtie, facem cum zice domnu’ Gerry. Domnu’ Pearson să aştepte câteva zile, că n-o fi prăpăd de la cer!

— Domnul Willy, care a venit cu noi, e de părere că nu se poate altfel: legea este clară pentru toată lumea din Blue Town. Dacă Mulligan a pierdut banii, trebuie să-i daţi înapoi. Sau pământul şi casa. Când vine Gerry de la drum, le scoateţi înapoi, cu siguranţă.

— Să aştepte, şerifule! Încă două zile, după socoteala noastră, vorbi şi doamna Cecilly tare, să fie auzită şi afacerea asta încurcată se va dezlega.

— Nimeni nu scoate pe noi de aici. Dacă vrea moarte, să vină… vorbi şi mai hotărât Paulo.

— Asta nu-i treaba ta, Paulo! După lege, Pearson este în drept! Lăsaţi-l să-şi ia ce-i al lui, nu vă puneţi de-a curmezişul. Altfel va trebui chiar eu să-i fac dreptate domnului Pearson.

În timp ce vorbeau, Warner, urmat de Travie, judecătorul Willy, Pearson, Harris şi Allison se apropiau de tinda casei.

— Doamnă Cecilly, ieşiţi dumneavoastră puţin, să ne uităm încă o dată cu toţii la chitanţă, făcu Warner, cerându-i lui Pearson dovada datoriei şi jalba scrisă de Mulligan, cu ocazia dispariţiei a peste o sută de vite, odată cu alte câteva sute furate în valea râului Pecos şi mânate în New Mexico şi mai departe în Arizona.

La lumina soarelui mare cât o tipsie umplută cu jar, Warner compară din nou cele două semnături.

Paulo, cunoscându-l pe Warner, ieşi ţinând strâns în mâini patul carabinei şi degetul pe trăgaciul armei. Harris şi Allison, la rândul lor, încleştară mâinile pe pistoale, gata să le smulgă din tocuri.

— Drace, semnătura este una şi aceeaşi pe amândouă hârtiile! Uitaţi-vă şi dumneavoastră, doamnă Cecilly. Warner încercă s-o înduplece să privească cele două hârtii. Pe legea mea!

— Ce-i aia, şerifule! Dacă sunt scrise de aceeaşi mână, de ce te mai miri? se înverşuna Pearson.

Judecătorul Willy făcea zâmbre şi-şi umezea mereu buzele subţiri fără culoare, asemeni unui câine setos, ţinut în lesă. Ridurile de pe figura sa pătată de vărsat se adânciseră, iar cele din jurul gurii păreau nişte şanţuri oblice, făcându-l să semene cu un cimpanzeu.

— Eu am spus-o demult! Am spus-o demult, lătră somnambulic Willy, chinuindu-se să-şi încheie una din ghetrele desfăcute din nasturi. Chiar un expert în semnături din San Antonio sau Fort Saint la fel ar spune. Nu mai crede nimeni în adevăr în oraşul ăsta. Judecătorul, aici, este o cârpă de şters carâmburile cizmei. Toţi vă faceţi de cap!

— Credeam până acum şi eu că-i aşa, domnule Willy!

zise hotărât Warner. Dar bine ai zis că expertul de la Fort Saint ar spune la fel. Şi să nu mor prost şi alde Mulligan să nu mă apese cu vreo plângere, fac cu Travie o raită la marshall-ul din Fort Saint. Că s-o găsi şi la noi în Fort Saint un expert să citească două rânduri! Dar, să fie clar, doamnă Cecilly şi domnule Willy, până ne întoarcem cu răspunsul, să rămână toate la locul lor. Dacă vine Gerry până atunci, ne va spune şi el ce ştie de bani.

— Cine este mai mare aici, Warner? Uiţi că legile eu le cunosc mai bine, iar tu trebuie să asculţi? se oţărî Willy, frecându-şi din nou chelia care părea muiată în apă. Mă crezi pehlivan? Uiţi că eu reprezint legea în Blue Town?

— Nu uit nimic, Willy, îl tutui Warner. Nu uit nici că Mulligan mi-a salvat viaţa în tinereţe! Şi să fim limpezi, cui îi mai pasă de legile voastre în Blue Town? Abia acum te-ai trezit că sunt călcate? Că eu, Warner, le calc primul…

Pearson încercă să spună ceva, dar Allison îi puse mâna pe umăr, Willy înghiţi în sec şi folosi din nou obiala.

— Ce-ai de gând, şerifule? întrebă Cecilly Mulligan.

— Să mai aşteptăm trei zile! Aşa să fie! Apoi cum o zice legea, aşa facem şi noi.

— Dacă Mulligan era aici, lucrurile erau limpezi, fără atâta vorbărie, mârâi agale Pearson, clocotind de furie. Cum văd, şerifule, nu mai aperi legea şi vei fi schimbat!

— Pagubă în ciuperci! Dacă cineva ar spune acum că dreptatea e de partea ta, Pearson, mi-aş întoarce insigna pe dos… şi l-aş ajuta pe Timber să-şi care clienţii la ţintirim…

— Ce nu este clar, şerifule? îl străpunse cu privirile Pearson, ridicându-şi vocea ameninţător.

— Mulligan nu prea se omora cu scrisul, Pearson şi i-a cam tremurat mâna când a trecut zerourile de la sfârşit, îşi tărăgănă Warner vocea, felicitându-se pentru corectitudinea de acum. Vreau să mă conving de autenticitatea hârtiilor astea şi la marshall. Şi nu s-o face gaură în cer, dacă mai stăm câteva zile… că greul îl duc eu cu Travie, când vom bate drumurile până la Fort Saint, să-l vedem pe şeful poliţiei.

— Păi ai mare dreptate, Warner, se potoli şi Willy. Aşa este foarte bine, şerifule! Legea trebuie să slujească dreptatea. Aşa scrie şi în biblie şi noi toţi trebuie să credem. Acum să lăsăm să-şi spună cuvântul Cezarul, dar tot Dumnezeu şi Pearson vor avea dreptate!

— Vezi, Pearson, se lumină Warner, deşi era clar că întorsătura lui Willy ascundea ceva, încă trei zile şi intri în stăpânirea celor ce-ţi aparţin, dacă marshallul şi judecătorul din Fort Saint n-au nimic împotrivă.

— N-ar fi rău să meargă şi Willy. Tot are el un drum la Fort Saint. Şi ar fi foarte bine dacă toţi trei v-aţi dumiri.

— Nu-i nici o încurcătură în asta, îi dădu dreptate Travie. Unde sunt cinci ochi, se vede mai bine decât cu patru, pentru că eu văd prost cu stângul, vorbi şi el, să nu se spună că l-a lăsat singur pe şef să-i convingă pe toţi.

— E chiar foarte bine, aprobă Warner, cu jumătate de voce, căutând dedesubtul propunerii lui Pearson.

Henry Warner părăsi ograda lui Cecilly Mulligan, urmat de ajutorul său. Luat în pripă, Willy se luă după el şi-l întrebă la ce oră să vină la oficiul şerifului a doua zi dimineaţa.

Allison şi Harris îşi întoarseră caii, urmându-l pe Pearson, îndârjiţi şi bodogănind după eşecul suferit.

Cei doi veri şi Paulo priveau după ei cum se mistuiau în volbura drumului, uluiţi de întorsătura lucrurilor. În loc de o bătaie pe viaţă şi pe moarte, pentru care se pregătiseră, le rămăseseră trei zile la îndemână, în care încurcăturile se vor lumina. Gerry va avea tot timpul să ajungă în Blue Town, să lămurească tărăşenia asta, care transformase în coşmar viaţa celor de la ferma lui Mulligan.

Ce-l apucase aşa subit pe Warner să întoarcă lucrurile pe dos, nu putea pricepe nimeni, nici oamenii lui Pearson şi nici chiar cei de la ranch. Plecaseră din biroul lui Willy cât se poate de lămuriţi. Cele câteva pahare bune de whisky băute îl ajutaseră să înţeleagă într-un anumit fel situaţia. Şi oricât de prieten i-ar fi fost Mulligan lui Warner, în faţa unor probe scrise, şeriful trebuia să-şi scoată pălăria.

Semnăturile le comparaseră doar cu toţii la Willy în birou şi fiecare şi-a dat cu presupusul. Mai toate părerile sunaseră cam la fel. În spatele perdelei din mărgele colorate, el, Warner, îşi dăduse o ultimă părere, oftând în sinea lui că nu poate face nimic pentru cei de la ranch. Billy King intrase şi el puţin în biroul lui Willy. Distant şi teatral, îndrugase câteva platitudini, enervându-se de patosul lui Pearson, în susţinerea dreptăţii lui. Îl luase chiar la zor pe stăpânul saloonului, că ar fi putut cere banii de la ai lui Mulligan mai din timp şi nu tocmai acum, când omul era plecat pe lumea cealaltă. Se mai interesase de-o şedinţă a consiliului oraşului, în care voia să propună dublarea cheltuielilor la şcoala lui Guernnsey. Gardul şcolii nu era destul de înalt, iar soba trebuia neapărat reparată şi socotite mai bine fumurile, că nu dădea căldură. Ferestrele necesitau să fie şi ele dublate, că aici, unde e aşezat Blue Town, lângă Colţii Şacalului, iernile veneau mai toate cu zăpadă. Şi e mai mare râsul să tremure copiii în clasă şi să iasă afumaţi de la sobă! Iar dacă va fi propus la alegeri şi trimis să reprezinte oraşul, va face o şcoală nouă şi va pietrui strada mare, aşa cum este cea din oraşul Pecos. Billy King, de aceeaşi părere cu cetăţenii din oraş, se mai gândise să strângă din nou bani pentru parohia orăşelului, unde slujea preotul protestant Thomson. Şi chiar dacă ranchmanii nu se vor înghesui, el va da partea cea mai mare. La fel şi pentru şcoală, ca mai târziu să-i poarte numele, dacă vor vrea cei din consiliu.

Dar, în drum spre ranch, Warner uitase de toate discuţiile de la Willy şi se trezise ca prin minune. Toropeala ce-l copleşise la Willy în birou se risipise, alungată de răcoarea stârnită de trapul calului. Preria ce se întindea de la Colţii Şacalului, spre dreapta, până la ranchul lui Allison se unduia sub valul de căldură, ce dogorea în crucea amiezii, făcându-l pe şerif să cântărească mai bine lucrurile…

— Da, Travie, mergem la marshall! Acolo nu se poate să nu dezlegăm nodul, de este vreun nod, îşi bătu Warner pe spate ajutorul, în timp ce intrau în oficiul şerifului, aşezat la

două case de Salonul Fericirii. Sunetele febrile şi dezacordate ale pianinei încinse de palmele butucănoase ale negrului Silver, ameţit de două pahare cu porter, se încurcau şi se amestecau între ele fără noimă.

— Nu ştiu ce-i veni lui Pearson cu Willy ăsta? Nici el, cât este de Willy, faţă de părerea judecătorului din Fort Saint, n-ar putea să aducă aici alte vorbe!

— Asta o să vedem, Travie! Cât de curând, Gerry trebuie să pice de la drum şi toată tărăşenia se va limpezi ca lumina strălucitoare a soarelui după ploaie…

Era într-o după-amiază de august. Podişul Texan, de lângă Fort Saint, se pregătea să-şi dăruiască bogăţia roadelor. Adăpostite în valea unde se ridicase oraşul, livezile cu meri, piersici şi nuci gemeau de încărcaţi ce erau.

Fermierii trebăluiau prin gospodării, pregătindu-se să culeagă viile şi să umple zăcătorile cu merele ce acoperiseră iarba cu un covor sângeriu.

Soarele se înfipsese în fruntea cerului, de părea că nu va coborî niciodată. Câţiva vulturi negri urmăreau pe cei doi călăreţi din apropiere de Fort Saint, de unde se întorceau. Îi vedeau rotindu-se mereu, agale, în spirale din ce în ce mai înalte, apoi reveneau vâslind în văzduh, nevrând parcă să renunţe la o eventuală pradă, ce le-o hărăzise soarta. Preria ocupase acum locul livezilor părăsite în urmă. Celelalte minunăţii create de mâna harnică a omului dispăruseră după cuta orizontului. Ţinutul devenise arid. Oaze de cactuşi hălăduiau într-un paradis al ţepilor, perindându-se sub privirile indiferente ale celor doi călăreţi.

…Willy nu venise şi, oricât l-a căutat Travie în Blue Town, n-a fost chip să-l descopere. Ajutorul lui Warner răscolise orăşelul peste tot, dar fără folos. Parcă se căscase pământul sub el. Nici în saloon n-a putut da cu ochii de el. Se înţeleseseră s-o pornească de cum s-o crăpa de ziuă, dar Willy n-a fost de găsit. După ce gazda lui Willy, care avea ochii acoperiţi cu albeaţă, îi spusese că nu ştie dacă dormise acasă, ajutorul lui Warner s-a mulţumit cu atât.

Pearson înnoptase la ranchul lui Allison, iar Harris îl văzuse pe Willy călare îndreptându-se spre biroul lui Warner. După aceste zadarnice investigaţii, cei doi oameni care apărau legea în Blue Town porniseră la drum. Au crezut că Willy, nerăbdător cum îl ştiau, călărea înaintea lor şi că-l vor întâlni la ieşirea spre drumul care ducea la Fort Saint. Nu l-au văzut pe nicăieri, parcă se topise în zăduful acelei zile. Atât cât se zărea în lungul drumului ce şerpuia prin mijlocul preriei, nici un fir de praf nu se ridica, semn că Willy s-ar fi găsit înaintea lor...

Frumuseţea locurilor străbătute i-a furat de la o vreme şi cei doi oameni l-au dat pe Willy uitării. Din loc în loc tufe şi agrişe şi rugi sălbatici adăposteau stoluri de brabeţi, ce săgetau preria care încotro. Travie, o namilă de om, călărea absent, cu pălăria lăsată pe spate, în stânga lui Warner, care, mai agitat, îi venea să înfigă adânc pintenii în burta calului, să ducă ştirea mai iute celor din Blue Town. Şeriful era mulţumit de ceea ce făcuse. Iar dacă Willy nu venise să cunoască şi el părerea marshall-ului, să-i fie de bine. Acest lucru nu-l nelinişte. Totuşi, o umbră de îngrijorare îi întuneca din când în când privirile.

Căldura stăpânea ţinutul, dar Warner ştia că se apropiau de sfârşitul călătoriei. Erau în a treia zi de când părăsiseră Fort Saint şi străbătuseră cea mai mare parte de drum. Să câştige timp, călăriseră şi noaptea. Avuseseră mai tot timpul cerul senin, iar răcoarea preriei trezite la viaţă le-a fost de mare ajutor.

Decorul natural se schimbase din nou, când au poposit să ia în gură ceva. Cât cuprindeau cu ochii, mărăcinişuri din migdali pitici stăpâneau ţinutul. Mâncară sub coroana rotată şi îmbogăţită de frunziş a unui copac, unde îşi aşternuseră o pătură, dezmorţindu-şi oasele înţepenite. La câţiva paşi, tufişuri sălbatice de mure i-au îmbiat la un desert proaspăt şi parfumat. Travie ar fi vrut să-şi umple pentru drum calota pălăriei cu murele roşii-vineţii. Deşertase de mult pe gât sticla cu whisky şi acum îl chinuia o sete nepotolită. Dar Warner nu se lăsase înduplecat. El nu băuse nici un strop. În câteva rânduri descălecase şi

culesese câte un pumn de agrişe, cu care-şi omorâse setea.

Drumul când urca, când cobora... Cactuşi în forme de sfere ori coloane ţepoase stăpâneau ţinutul arid. Doar câteva oaze răzleţe de agave înviorau peisajul. Warner ştia că, nu peste mult, vor întâlni apele albastre şi împuţinate ale Pecosului. Stăpânindu-şi setea chinuitoare care-l moleşise, se bucura de pe acum de clipa când se va întâlni cu ele!

Marshall-ul nu fusese de găsit în localitate şi nici judecătorul. Amândoi plecaseră cu o poteră în munţi, în urmărirea unui pistolar înrăit. Cu temnicerul nu avuseseră nimic de vorbit. Era o chestiune mult prea serioasă pentru a o încredinţa oricui. Dar acolo, în Fort Saint, fără să divulge nimic despre interesul ce-l puneau poliţei, a împrumutat o lupă, chemând şi un tipograf, care era meşter în gravuri şi scrieri de tot felul, pe lemn şi metale. Acolo, Warner a înţeles clar, la lumina puternică a zilei, că semnăturile erau aceleaşi. Dar s-a mai dumerit că tot necazul celor de la ranchul lui Mulligan era în scrisul cifrelor. Pearson, sau unul din cei plătiţi de el, trecuse lângă cei 50 de dolari încă două zerouri şi datoria crescuse la cinci mii. Simţise şi el asta, iar sfătuitorul său lăuntric l-a îndemnat să nu dea înapoi. De fapt, chiar de prima oară când Pearson i-a vârât chitanţa sub nas, se îndoise că Tom putuse pierde atâţia bani. Aici Warner şi-a dat seama abia ce ar fi avut de făcut. Să ceară marshall-ului să le dea vreo trei oameni, care să-i ajute să facă linişte, în cazul în care Pearson nu se va potoli. Cum nu putuse să-l aştepte pe marshall, se hotărâse să se descurce singur. Cu toate insistenţele, Travie n-a putut s-o scoată la capăt cu bătrânul Warner, pe care, până la urmă, îl lăsă în apele lui, promiţându-i să fie alături de el, oricât de vitrege vor fi întâmplările ce-i păşteau pe amândoi. Warner zâmbi la gândul ce-i venise: să-i fi cerut marshall-ului din Fort Saint să trimită prin el câteva rânduri lui Willy, obligându-l să-l ajute cu nădejde în dezlegarea poveştii cu poliţa. Dar nu s-a putut.

În timpul discuţiei, Travie tăcuse mâlc, băgând şi el la

cap cele ce auzise. Lucrurile care urmau să se întâmple, din câte înţelesese, îi păruseră tare încâlcite. El, Travie, pricepuse totuşi că, în cazul când Pearson nu va recunoaşte că hârtia este măsluită, oamenii legii o vor lua pe cocoaşă.

De asta şi Warner simţea că duce o greutate cât un munte în spinare. Ar fi vrut ca timpul să se târâie ca un melc, să ajungă cât mai târziu la Blue Town.

Unul din vulturii care vâsleau în văzduh căzu din înalt şi înhăţă o pitulice ce zburase din vârful unui arţar cu frunzele pălite de vară târzie. Warner vru să tragă după răpitor, dar înţelese că nu ar mai fi ajutat cu nimic nenorocitei înaripate…

Warner nu găsise încă nici o formulă care să-i dea destulă încredere în el, dar păstra în discuţiile cu Travie o foarte bună dispoziţie. Ajutorul, în schimb, se lăsa legănat de cal, de parcă n-ar fi avut nici o ţintă. În definitiv, părea că zice, orice s-ar întâmpla cu Warner să se întâmple şi cu el. Doar Warner îi achita simbria, iar el nu călca voinţa şerifului, oricât de nehotărât s-ar fi arătat. Bănuia însă tot adevărul şi nu-l vedea pe Warner punând cu botul pe labe haita lui Pearson. Era sigur că Pearson nici nu se va prezenta la oficiu şi va trimite vorbe de ocară lui Warner, că s-a îmbătat şi-şi dă aere de sticlete de oraş mare. Dacă vor să se înţeleagă, să vină el la saloon, să discute la un păhărel, ca între prieteni buni ce erau. La saloon, Warner nu va mai pune totul la inimă şi lui Pearson îi va trece din mânie. Iar Billy King îi va potoli definitiv, aşa cum procedase şi în alte dăţi, când Warner se mai supărase cu Pearson.

— Şi ce oameni de omenie ai lui Mulligan ăştia! rupse tăcerea Warner, acoperind foşnetul ierburilor strivite de copitele cailor.

— Aşa cum zici, şerifule! Dar încurcătura dracu’ căzu pe capu’ lor!

— Povestea acum este foarte clară, Travie! Cerneala zerourilor este mai închisă, iar scrisul este mai tremurat şi mai subţire. E clar ca ziua că poliţa e măsluită. Chiar dacă nu te-ai pricepe tu, Travie, eu şi tipograful n-om fi avut

orbul găinilor.

— Şi crezi, şerifule, că Pearson o să se lase cu una, cu două? Judecătorul e de partea lui, iar ceilalţi nu se amestecă. Asta este foarte clar! Când e vorba de şeful lor, oamenii lui Pearson nu stau cu mâinile încrucişate. Doar nu-i plătim noi!

— Noi facem cum zice legea, Travie, iar Pearson va răspunde, pentru că a măsluit chitanţa. Sau, dacă n-a scris el, cine a scris! Dar şi el a folosit-o. Un act fals n-are valoare, aşa scrie în buchea legii. Iar legea n-am făcut-o noi. Îl dăm în judecată şi să răspundă. Că el s-a înfăţişat cu ea la ranch, la Mulligan…

— Uşor de zis, Henry! Dar uiţi că Willy n-o să mai facă cât o ceapă degerată, dacă scrie un rând împotriva lui Pearson. Şi-i leagă şi clopoţei la picioare, să-l latre toţi câinii din Texas, când va pleca cu coada între picioare din Blue Town.

Warner se scărpină după ceafă, strunindu-şi puţin murgul. Într-adevăr, nu era treabă uşoară să-l încolţească pe Pearson. Să facă ordine în Blue Town nu era deloc simplu. Trebuia însă să înceapă cu Pearson. Dar nici bătaia mâncată de Gerry la Pearson în saloon şi nici ce păţise nenorocitul de vânător care îi luase apărarea nu puteau fi uşor uitate. El, Warner, a încercat să-i scape pe băieţi şi să-i ducă la oficiu, să-i povăţuiască să-şi vâre minţile în cap. Dar cine alţii, decât oamenii lui Pearson, l-au lichidat pe vânător în strada mare? În seara aceea, el nu i-a mai urmărit. S-ar fi ales poate, cel mult, cu un glonţ în cap. A doua zi, el, Warner, însoţit de Travie, a căutat urmele celor care au tras, dar plouase şi n-a mers prea uşor. A găsit câteva picături de sânge, nespălate de ploaie, lângă gardul de chirpici care despărţea fierăria lui Weslley de prăvăliile lui Billy King. Au mers până unde-i conduceau urmele ucigaşilor. Toate urcau spre Colţii Şacalului. Solul pietros şi spălat de ploaie s-a înverşunat însă şi nu i-a lăsat să citească în el. Tot atunci îl zăriseră pe Gerry foindu-se printre stânci, cu ochii ţintă la terenul tare, pe care-l cerceta cu atenţie, aplecat mult în şa, aproape atârnând. Travie, mergând la întâmplare, ajunsese la ţarcul cel mai

îndepărtat de ranchul lui Allison. Acolo, urmele se pierduseră printre sutele de adâncituri ale copitelor de cai şi de bivoli. Bănuiala lui Warner se împletise cu cea a lui Travie. Toate semnele duceau cam în acelaşi loc. Dar n-au putut întreprinde atunci nimic. Orice acţiune pripită s-ar fi terminat prost, în primul rând pentru ei. Mai bine de o jumătate de duzină din oamenii care şedeau răsturnaţi pe scaune în saloon, din ordinul lui Pearson, ar fi tras în ei. În urmă cu puţin, un alt fermier îşi pierduse la joc cabana şi pământul. Şi pentru el, stăpânul saloonului îi înfăţişase o chitanţă pentru şapte mii de dolari, socotită de Willy valabilă. El, Warner, a trebuit să-i lămurească pe ai lui Sammy să le dea casa şi să se mute cât mai grabnic la o rudă din Bird Village. Până vor strânge bani să plătească sau să lămurească tărăşenia cu chitanţa, Warner nu le-a înlesnit altă ieşire. Bătrânul Sammy, care s-a răzvrătit, s-a ales cu o măgură cât toate zilele în creştet şi cu doi dinţi mai puţin în gură… Oamenii lui Harris nu aveau timp de glume.

Dar după necazul lui Sammy, care i-a dat ranchul lui Harris, el, Warner, avusese cel mai mult de tras. În faţa oficiului se strânseseră mai bine de o duzină de cetăţeni. Câţiva fermieri începuseră să-l huiduie, cerându-i să lase locul altuia mai vrednic, care nu este înfrăţit cu Pearson. Ca prin farmec, oamenii stăpânului saloonului i-au sărit în ajutor şi câteva zeci de împuşcături trase de călăreţii săltaţi în scări porniră spre cerul înnourat al zilei. Pe Sammy îl părăsise, fiindcă n-avusese cum să intervină, prea se petrecuseră toate în pripă. Pe ai lui Tom Mulligan, însă, n-o să-i abandoneze la ananghie.

În ziua când s-a sfătuit cu Willy, era cât pe-aci să-i facă hatârul lui Pearson, deşi în urechi îi răsunaseră ţipetele copiilor lui Sammy şi ale femeii fermierului. Dar, în drum spre ranch, alături de Willy şi Travie, pe Warner l-au năpădit din nou amintiri din tinereţe. S-a văzut cu ani în urmă, alături de Mulligan, care-i salvase viaţa de câteva ori în luptele duse cu indienii comanşi, ce dezgropaseră securea de război în apropiere de Fort Sumner. Şi acum

amintirile îl sâcâiau, iar întâmplările păreau că se petrecuseră ieri. Fusese o zi călduroasă ce precedase o ploaie ca un adevărat potop. Soarele îşi aruncă nestânjenit suliţele fierbinţi din înalt. În spate aveau o lizieră din corcoduşi şi aluni, iar în faţă, preria fără sfârşit din stânga Pecosului. Se afla într-o tranşee noroită, lângă Mulligan, undeva pe vechile plaiuri de vânătoare ale indienilor, între Fort Sumner şi locul de unde-şi trăgeau izvoarele Red River şi Rio Bravos. Erau secătuiţi de puteri, după mai bine de trei ore de luptă şi hărţuieli şi încremeniţi în clisa din care nu se mai puteau aproape desprinde. Din tot plutonul mai rămăseseră în viaţă el, Warner, Toni Mulligan şi o mână de băieţi, care făceau să latre câteva ţevi de puşcă până când se înroşeau. Nu-şi mai amintea cum s-au petrecut lucrurile, dar la un moment dat s-au trezit împresuraţi de comanşi. N-au auzit cum se târâseră ca nişte guşteri prin preria dintre cele două măguri împădurite. El, Warner, apucase să tragă numai câţiva plumbi şi doi dintre cei care luptau sub comanda Vulturului Încărunţit, şeful indienilor, se prăbuşiră peste el. După o lovitură puternică în piept i se născu o moleşeală în tot corpul şi se chirci în noroiul din fundul tranşeei. Când s-a trezit, se afla într-un car transformat în ambulanţă sanitară, încărcat cu răniţi, din care unii muriseră. Nu mică i-a fost uimirea, când Mulligan l-a vizitat după câteva zile, povestindu-i cum s-a terminat ciocnirea cu indienii. Fusese şi el glonţuit în câteva locuri şi-i arătă tunica prin care trecuseră nu mai puţin de cinci-şase plumbi.

Spre norocul lui însă, numai câteva zgârieturi purta pe corp. Din grijă să nu-l obosească prea mult, îi povesti pe scurt „că s-a prefăcut mort” şi numai aşa scăpase de un glonţ ţintit în el mai ca lumea. „Dar înainte de asta, pe încă vreo cinci i-am trimis să-şi caute strămoşii pe plaiurile de vânătoare, îi mai spusese Tom Mulligan. Nu ne-au luat scalpurile, că n-au avut timp. Cei rămaşi în viaţă au trebuit să facă repede cale întoarsă, fiind atacaţi brusc de-o duzină de rangers călări. Când s-a înserat, eu mă dezmorţisem de-a binelea şi încercam să-mi închipui ce se petrecuse după

atac. Am înţeles repede tot, când am văzut la câţiva paşi de noi soldaţii morţi şi fără scalpuri. Noi scăpaserăm, apăraţi de leşurile indienilor şi alor noştri, care rămăseseră în tranşee. De frică să nu se întoarcă comanşii la liziera de corcoduşi, te-am târât, până când mi-am pierdut şi eu puterile… şi ne-au găsit ai noştri”.

„Negreşit, nu trebuie să-i părăsesc nici eu pe ai lui Mulligan la ananghie, se întări în convingere Warner. Lui i-ar fi fost mai uşor atunci să mă lase, dar n-a făcut-o. De ce aş proceda altfel? Tom şi-a riscat şi pielea capului, căci indienii, încinşi de şeful lor, aveau chef să-şi îmbogăţească numărul scalpurilor ce le împodobeau cingătorile”.

Liziera de corcoduşi care le aţinuse drumul n-a fost lăsată în urmă, dar gândurile lui Warner îl dominau, zburau înainte, la ce-l aştepta. Să-şi mai odihnească animalele apăsate de greutate, poposiră la umbra răcoritoare a corcoduşilor. Drumul de străbătut nu mai era apărat de suliţele fierbinţi ale soarelui, aşa că profitară de locul ales pentru odihnă. N-au lâncezit prea mult timp şi părăsiră umbrarul. Cu gândul la apele argintii şi molcome ale Pecosului, pe care aveau să-l ghicească după brâul de verdeaţă ce şerpuia spre sud, o porniră la un trap întins. Câteva codobature îşi desenară siluetele cenuşii pe cerul albastru, ţâşnind din vârful unei stânci încinse de soare şi proiectându-şi umbrele pe obrajii pârliţi ai preriei. Pe cer leneveau fuioare străvezii de nori vlăguiţi, ce-şi scuturaseră apa cărată în spinare undeva, pe crestele munţilor Guadalupe.

Warner şi Travie poposiră din nou câteva minute. În timp ce luară la repezeală ceva în gură, caii îşi imitară stăpânii, rupând cu guri flămânde iarba mărăcinoasă a locului. Lăstărişuri de aluni şi încâlcituri de agrişe năpădiseră jur-împrejur, dându-le parcă de veste că Pecosul era pe aproape. Tot atunci, un cufundar pâlpâi din aripi pe deasupra, săgetând aerul spre sud, grăbit, se vede, să ajungă la panglica argintie a râului.

Înainte de a se sălta în scări, Warner folosi amnarul şi cremenea, răsucindu-şi o ţigară dintr-o foaie apărută în Fort

Saint. Travie se mulţumi doar cu câteva fumuri. Tutunul era pe sfârşite şi nu-i plăcea să-l strice altfel decât mestecat în gură. Băuse, în schimb, toată apa din bidonul lui Warner, umplut la ultimul izvor întâlnit în drum.

Suiră pe cai şi porniră într-un galop moderat spre vadul pe unde treceau de obicei Pecosul, spre Blue Town. Warner nu se putu abţine să nu zâmbească la gândul surprizei ce i-o pregătea lui Pearson şi la figura ce-o va face Willy, văzându-se chemat la ordine de el, ca şerif... Caii osteniseră, iar călăreţii îi struniră preţ de o jumătate de oră la un trap uşor. Continuară să coboare astfel pe un drum puţin folosit, lăsând în urmă o scurtătură. Mai tot timpul au trebuit să-şi ferească feţele de izbiturile ramurilor de sălcii crescute anapoda, pe sub care se strecurau ca printr-un adevărat tunel. Apa îşi trimitea din depărtare mirosul brădişului, iar vegetaţia deveni extrem de abundentă. Prin câteva locuri mai joase, adevărate insule de păpuriş colorau cu verdele lor ofilit valea prin care coborau. Caii adulmecaseră şi ei apa. Nechezatul şi sforăiturile lor vesteau că în curând vor ajunge la râu. Ziua începuse să se aplece spre asfinţit şi nu mai era mult până să se lase întunericul. La răstimpuri, soarele scăpără prin stufărişul bogat, poleind iarba jilavă cu unde galben-vineţii.

Warner era mulţumit de ceea ce dobândise. Nimic nu-l mai împiedica să apere adevărul. În afară de ce băuse el şi Travie fără bani, Pearson nu-i avea cu nimic la mână. Dar se vor achita până la ultimul cent... Undeva îşi notase câte pahare consumase pe cârâială. Erau înşirate acolo chiar şi mărcile de pe etichetele colorate şi mincinoase de whisky, brandy, porter... Câţiva zeci de dolari vârâţi în tejgheaua lui Buxton şi puteau păşi în saloon, cu fruntea sus. Banii îi avea strânşi şi legaţi într-un săculeţ la piept. Şi Travie contribuise cu partea lui. Chiar dacă oftatul său atunci era cât p-aci să stingă flacăra lămpii de pe biroul oficiului. Nu demult, când au schimbat câteva vorbe mai tari cu Pearson şi dorise să-i plătească, Billy King l-a sfătuit să nu fie copil, că nu e mare pagubă pentru Pearson dacă-i rămân neachitate câteva pahare de poşircă. Iar dacă ţine neapărat să-i achite, banii îi

va da el, Billy King, care, în definitiv, le-a fost conviv mai de fiecare dată. Iar pentru a fi încheiată discuţia, ştersese chiar el cu o cârpă udă datoria scrisă cu tibişirul sub numele lui Warner. El, Billy King, nu se uită la câţiva dolari. Nu de aici va sărăci. Ce conta asta, pe lângă bucuria lui de a răsplăti pe omul care le apăra oraşul de răufăcători! Şi lucrurile s-au terminat exact pe dos. Travie l-a dus pe Warner aproape pe sus la oficiu, unde l-a culcat. Warner nu-şi amintea cum a ajuns în spatele gratiilor închisorii din oficiu. Travie îl închisese şi îi luase armele, să nu se apuce să tragă în pereţii văruiţi proaspăt, aşa cum făcea mereu la beţie, când se vedea atacat de comanşi…

La confruntare ţinea să fie de faţă şi Billy King. Era doar cel mai onorabil cetăţean din Blue Town! Avea studii făcute în Mexico City şi cunoştea multe lucruri avocăţeşti. Chiar la matematici era mai tare ca învăţătorul. Uneori îl întrecea pe Guernnsey, când se aprindeau în discuţiile lor despre politică. Billy King lua totdeauna partea fermierilor care-şi cultivau pământul, iar Guernnsey apăra pe crescătorii de bivoli.

Travie avea şi el gândurile lui. În seara cu cearta rămăsese şi Billy King la masa lor. Discutase mult cu el – aproape îi plesnise obrazul de ruşine: Billy îi făcuse o nemaipomenită onoare. Din această pricină uitase să-l cicălească pe Warner să nu mai tragă la măsea, iar Henry, ca un făcut, a încurcat numărul paharelor date pe gât. „Moralistul ăsta de Warner – care dădea pe gât ultimul strop de whisky – numai pentru el, Travie, avea întotdeauna sfaturi…”

Calul lui Warner se poticni de o piatră dezghiocată din prundişul văii, prin care călăreau la trap uşor, spre vadul pe unde treceau de obicei spre oraş. Locul de vărsare al cracului de apă, ce mişca gaterul lui Harris, rămase şi el în urmă.

Coama unei încrengături de sălcii, aciuate într-o văioagă, era poleită de ruginiul acelui sfârşit de septembrie. Un cârd de gâşte sălbatice se smulsese din unda râului, adunându-se în câteva cercuri frânte şi scălâmbăiate şi lopătau acum

pe cerul lipsit de nori. Se lăsară apoi în apropierea malului, apărate de perdeaua de sălcii şi plopi tremurători.

— Ce bun ar fi un hartan de gâscă, Henry! plescăi Travie, uitându-se pofticios la ultima înotătoare ce se lăsase în desişul înfrunzit al sălciilor.

Warner nu răspunse. Preocupat să-şi strunească murgul prin încâlcitura unui hăţiş, nu mai auzea nimic.

Câteva steiuri din piatră, înfipte în înaltul malului, păreau adevăraţi stejari plictisiţi de veghe. Warner îşi aminti că văzuse odată întreaga vâlcea plină de apele Pecosului, năboite afară din matcă, la o viitură de neuitat. Mai rămăseseră şi acum, la fiecare pas, cioturi de buturugi şi trunchiuri acoperite de iască şi licheni, de parcă ar fi existat acolo de când lumea.

— Încă puţin, Travie şi lămurim treaba cu Mulligan. Nu ştiu de ce, dar parcă ar fi vorba de mine, zău aşa! Uite, de o săptămână sunt întors pe dos şi n-am linişte. Abia aştept s-o scoatem la capăt cu bine şi să rup gâtul unei sticle, fără să mă gândesc s-o las de la gură, până nu-i văd fundul.

— Sigur, şerifule, că o vom lămuri! Nu se poate ca dreptatea să nu iasă deasupra! Şi parcă eu n-aş dori să rup gâtul unei sticle? Îl ştiu şi eu pe Mulligan de mult. Numai de când a fost împroprietărit, cât a mai tras să ajungă la un liman. Şi oameni dintr-o bucată toţi ai lui, n-am ce spune… Tari ca piatra, pe legea mea! Numai cât au asudat să abată apa din râu şi s-o facă să curgă pe pământul lui sec şi prăjit de arşiţă…

Caii se angajaseră acum în vadul Pecosului. În curând, cizmele aveau să le clipocească prin apă. Îşi grăbiră patrupedele să nu se afunde într-un val de nisip, îndemnându-i apoi să înoate cu toată vigoarea câteva picioare. Îşi ţinură cartuşierele cu pistoale cu tot deasupra greabănului animalelor, până simţiră pământ sănătos sub copitele cailor.

Pe nesimţite, fundul râului se ridicase, acoperit de un prundiş mărunt, pe care urcară, mângâiaţi de căldura acelui asfinţit. Apa care şiroia, prelingându-se de pe cai, uda pietrişul, făcându-l să lucească în sticliri rubinii, nevolnice şi

înşelătoare. Dintr-un ochi de apă, ascuns privirilor, câteva becaţe zburară speriate.

Lăsară în spate câteva lanuri de nuferi, umbrite de păpuriş şi trecură pe sub crengile unui pâlc de sălcii pletoase vecine cu rămăşiţele unor buturugi, din care câţiva lăstari trudeau să renască într-o nouă viaţă.

— Ah, ce-aş frânge gâtul unei sticle cu porter, făcu din nou Warner, privind în silă albia râului, prin care curgeau câteva fuioare de apă. Îl fixă cu puţină invidie pe ajutor, amintindu-şi că savurase ultimul strop de whisky.

Cotiră după un stejar gros, ce abia putea fi cuprins de braţele împreunate a trei oameni şi un ţinut golaş presărat cu oaze de cactuşi li se înfăţişă ca un brâu cenuşiu, neademenitor.

Soarele mai lenevea încă spre asfinţit, iar Travie nu catadicsi să-i răspundă. Urcau fără grabă malul străjuit de câteva tufe din păducel. Timpul se târa ca o broască ţestoasă, ghiftuită şi rătăcită vremelnic în prerie. În dreapta, cât vedeai cu ochii, se profilau pe cerul ce se întuneca Colţii Şacalului. Bolovanii din piatră străluceau în arămiul soarelui ce se culcuşa. Printre colţii ascuţiţi, ce păreau că rânjesc la viaţa din jur, copăcei piperniciţi, cu crengi bizar contorsionate se încăpăţânau să-şi târâie viaţa lor bicisnică de veacuri. Alături, apărându-se de soarele care omora şi învia totul, hălăduiau un soi de arbuşti cu fructe mici, roşii şi cărnoase, cu care se băteau copiii peonilor.

Un lătrat de lup de prerie flămând lovi colţii de stâncă, apoi, cu un ecou spart, înfricoşător, se prăvăli peste vegetaţia pipernicită, alunecând dincolo de Pecos, spre New Mexico…

În zarea încărcată de zăduf, fosta colonie a celor aşezaţi aici în urmă cu ani, devenită apoi Blue Town, îşi profila ţiglele acoperişurilor ce împrumutaseră culoarea albăstrie a apelor din meandrele şi eleşteiele vecine. Travie îşi privi din nou şeful. Pe figura acestuia, hotărârea luată brăzdase cute în care se desluşea o neclintită dârzenie. Ajutorul de şerif îl

cunoştea bine şi nu ar fi sfătuit pe nimeni să-i caute acum harţă. Travie înţelesese că Warner făcuse un legământ sfânt, să apere această dreptate. Nu era el omul să părăsească un prieten ca Mulligan la strâmtoare. Amintirile ce-i legau, aflate de la Henry, erau motive peste care n-ar fi putut trece.

După ce admiră priveliştea ce se scălda în lumina asfinţitului, Warner hotărî să străbată cu Travie un braţ al Pecosului, ce se îneca într-o baltă vecină.

Orăşelul lor era acum destul de mare. Lângă vechile case ale peonilor se ridicaseră iute încă de două ori pe atâta altele mai zdravene. Pământurile bune pentru păşunat şi folosirea cu iscusinţă a apei transformaseră totul într-o grădină. Într-o vreme, câteva bande roiseră prin ţinut, dar îşi luaseră curând picioarele la spinare spre alte coclauri mai puţin păzite. A urmat o perioadă de linişte în oraş, când toate au fost la locul lor, până ce Pearson, cu Harris şi Allison s-au aşezat în ţinut. După ei a venit apoi Billy King, care a ridicat faima oraşului, datorită negoţului întins cu piei, cereale şi alte lucruri ce aveau căutare pretutindeni. Tot el a deschis prima bancă a oraşului, iar strada mare şi-a înmulţit magazinele ţinute mai toate pe numele lui.

Fără ca nimeni să priceapă, viaţa a început din nou să devină nesigură. De la un timp, multe întâmplări deveniseră neclare, iar păţania câtorva rancheri despuiaţi la saloon de bani, unde-şi pierduseră fermele, îl pusese de-a binelea pe gânduri pe Warner…

Şeriful dinaintea lui care a încercat să întroneze ordinea în oraş a dat ortul popii în împrejurări misterioase…

Luaţi de amintiri, Warner şi Travie tocmai se angajaseră între două şiruri de stânci din masivul Şacalului, când drumul le-a fost întrerupt. Un pâlc de călăreţi, cu figurile acoperite de măşti şi înarmaţi cu pistoale, îi încolţiră, tăindu-le orice retragere. Travie încercă să-şi pregătească carabina, dar Warner îl opri la primul gest…

— Pentru Dumnezeu, Travie! La ce bun? Nu sunt singuri… Uită-te în spate, să vezi câte arătări înarmate până în dinţi au apărut, iar în vârful stâncii din faţă nu vezi

armele care ne-au luat la ochi? O adevărată ambuscadă, pe legea mea! vorbi în continuare încet Warner, dar fu auzit totuşi de inşii din faţă. Şi cărui fapt datorăm onoarea să ne luaţi cu asalt ca pe o redută? îşi repezi el întrebarea către mascaţii călări, roşindu-se la faţă de mânie.

— Vrem numai să vă cotrobăim puţin în buzunare. Apoi vă lăsăm liberi. N-avem nici o treabă cu voi, auzi o voce, pe care Warner nu ştia de unde s-o ia.

— Şi dacă am lăsat tot ce am avut la marshall?

— Să te ia dracu’ cu marshall-ul tău cu tot! Dacă n-o ai, te cari s-o iei, sună alt glas hodorogit, dar ameninţător.

— Până una-alta, mâinile sus şi nici o mişcare, că vă transformăm în strecurători înainte de vreme şi-ar fi păcat de rufele de pe voi.

— Hai, Travie, supune-te! N-are rost să facem prostii! Viaţa noastră atârnă de un fir de păr. N-ar strica să ne rostim rugăciunile de pe urmă, zise cu voce liniştită Warner, punându-l de-a binelea pe gânduri pe ajutor. Simţise şi el că lucrurile şedeau cât se poate de prost.

Unul dintre mascaţi se apropie de Warner şi-i goli cu o mână meşteră buzunarele. Acelaşi lucru îl făcu cu Travie, care îl privi crâncen. Cu obiectele de care-i uşurase pe oamenii legii individul se înfăţişă la un călăreţ, cu figura acoperită în întregime de un batic negru. Oamenii legii n-au aşteptat prea mult. O voce tărăgănată şi rea clămpăni între stâncile de piatră.

— Aha, dom’ şerif, parcă n-aveaţi nimic în buzunare? Lucruri din cale-afară de însemnate căraţi cu voi. Sunteţi fără minte, dacă aţi ţinut la voi aşa ceva. O să-i facă mare plăcere lui Willy. Să mă ia dracu’, de mai poţi crede în vorbele şerifului! Dacă nici în oamenii legii nu poţi pune temei, în care dracu’ să te mai bizui! Dacă voi minţiţi de îngheaţă apele, atunci ce să mai zic de noi, tâlharii de drumul mare! Înseamnă că suntem nişte bieţi mieluşei…

— Pearson va plăti mârşăvia asta! strigă tare Warner, să audă toţi şi să le arate că ştie cine conduce întreaga poveste. Numai el a pus atacul la cale! N-o să mai vedeţi mult timp lumina soarelui. Asta v-o promit, pe legea mea…

— Ho, ho, domn’ şerif! Deocamdată n-o s-o mai vezi tu şi cu rabla asta de Travie, care doarme-n cizme. Să nu visezi că am fi aşa de verzi la minte să vă lăsăm să intraţi vii şi nevătămaţi în Blue Town, după plimbarea făcută la marshall. Cu asemenea poveşti afurisite cărate în buzunare produceţi mari încurcături pe aici!

— Vă paşte ştreangu’, câini şi coioţi spurcaţi! V-aţi pus cârpele astea jegoase pe mutre, să nu se ştie ce hram purtaţi şi cine vă plăteşte nemernicia? Faceţi pe marii, când sunteţi ditamai liota şi aveţi o puzderie de arme de foc.

— În nici un caz, eu n-am să mor în baldachin, rânji de sub mască cel care luase peste picior pe oamenii legii. În şanţ, pe cal sau sub mască, dracu’ ştie care cotigă şi ladă o fi mai bună pentru figurile noastre nerase la zi… Ni le putem chiar arăta, fiindcă doar n-ai aparat de pozat să ne pui faţa pe hârtie, iar în mormânt n-ai să le cari. Şi cum morţii tac mâlc… totul va fi grozav.

Unul dintre mascaţi, ce se agita mai în spate, călărind un cal sur, făcu un semn către banditii cocoţaţi în vârf. Warner înţelese că le poruncea să-i lichideze. Un lucru care poate ar fi scăpat unui ageamiu îl izbi pe şerif: banditul avea numai patru degete la o mână. Warner se simţi pentru câteva clipe năpădit de o fierbinţeală din creştet până la tălpi.

— Blestematule, tu eşti şeful acestei haite de câini râioşi, care nu-şi arată obrazurile? De mult te-am bănuit, dar acum m-am convins că-ţi conduci singur tâlhăriile! Până aici ţi-a fost, pui de şarpe cu clopoţei.

Încercă să smulgă carabina din oblâncul şeii, dar un glonţ îi fărâmă cotul, ghemuindu-l pe greabănul calului.

— Să nu încurcăm treburile, poliţai beţiv şi nătărău! Ziua mea străluceşte încă sus, cocoţată taman pe creştetul cerului, să vedem ce facem cu ziua ta!

— Vreţi să-i furaţi averea lui Mulligan cu hârtii măsluite, cum i-aţi luat şi pământul lui Sammy! Ai să te îneci cu atâta pământ! Eşti un pui de năpârcă! Ai să atârni în ştreang în strada mare, alături de tâlharii tăi, care-ţi vor ţine de urât.

Câteva hohote sinistre, ieşite parcă din caverne, îi

însoţiră vorbele. Doi dintre indivizii mascaţi continuară să râdă, izbindu-se peste burţile răsfrânte, peste cartuşiere.

— N-o să urce nimeni în arţar, domn’ şerif! Iar dacă va fi cineva care va atârna de funii, acela va fi dintre voi, sticleţii, că vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala!

— Lasă-l, Bube, că bate câmpii şeriful nostru! îi luă vorba din gură insul cu voce cunoscută. Aşa sunt oamenii în pragul morţii. Latră de frică. Iar pentru Mulligan nu te mai opări, Warner, că tot nu-l mai readuci pe pământ. Gerry şi toţi câţi au fost cu el au fost expediaţi pe alte plaiuri de vânătoare, să vâneze bizoni! Acum, boii lor sunt făcuţi mărunţiş în fişicuri şi în hârtii doldora. Poate că Gerry fumează acum calumetul cu vreun comanş. Lui Murphy i-a plăcut dintotdeauna pacea cu indienii, deşi în viaţă a curăţat vreo două duzini din ei. Râsul pe pământ ce e şi cu fumatul ăsta. Auzi să fumezi cu el, după care să-l cureţi…

Durerea din cotul sângerând nu-i smulgea lui Warner nici un geamăt. Ura lui împotriva acestor bandiţi şi asasini îl făcea să clocotească. Fără să-i pese de starea lor disperată în care se aflau, Warner urlă la cel din faţă:

— Câine, eşti un ucigaş, un diavol, o piază rea a ţinutului, iar voi, la fel, nişte secături şi slugi năclăite până peste cap de sânge!

— Urlă cât vrei şi cât ai glas, Warner! Dar să ştii că şi pământul lui Mulligan va fi al nostru. El se va întinde dincolo de Colţii Şacalului, de la casele oraşului, spre New Mexico. În curând vom stăpâni şi alte păşuni şi toţi cei din Blue Town vor fi mici în faţa noastră. Vă veţi pleca de şale ca nişte paria jigăriţi şi răpănoşi în faţa stăpânului!

Warner, cu un curaj al disperării, pe care numai prezenţa morţii ţi-l poate da, se aruncă din şa. În timp ce cădea între calul său şi al lui Travie, îşi smulse cu mâna zdravănă pistolul din şold şi-l descărcă în pâlcul de bandiţi. Doi se prăbuşiră pe stâncă, iar unul îşi prinse umărul, înjurând ca apucat de toate ielele. Un cal făcu un salt înainte, se cabră, aruncând călăreţul din şa.

În acest timp, Travie, spre uluiala bandiţilor, îşi smulse ambele pistoale şi alunecă de pe cal cu iuţeala fulgerului.

Trase şi el, fără să facă economie la gloanţe, dar numai un bandit micşoră rândul celorlalţi. Din vârful peretelui bolovănos, o armă luă foc şi un glonţ bine ţintit frânse viaţa lui Travie. Ajutorul de şerif mai avu timp să vadă cum Warner se chircise şi el, lovit de câţiva plumbi, apoi o căldură izvorâtă din dreptul urechii aprinse tot cerul şi iarba şi stâncile şi bandiţii, scufundând totul într-un întuneric cu gust sărat şi cleios…

În timp ce bandiţii se mistuiau printre Colţii Şacalului, noaptea se lăsase pe nesimţite. Spuzeala de făclii atârnate de bolta cerului îşi întindea mantia de scântei pâlpâitoare asupra preriei. Umbre bizare îmbrăcară în contururile lor înfricoşătoare, hidoase, cele două trupuri chircite la pământ. Din bezna vecină răsunară ţipete viclene. Siluete slăbănoage, temătoare, se apropiară de cei doi oameni din Blue Town. Micile luminiţe înguste şi crude clipeau întărâtate de mirosul trupurilor omeneşti abandonate. Lupii preriei se pregăteau pentru un praznic oferit de fârtaţii ce călăreau grăbiţi spre brâul de verdeaţă ce separa ferma lui Allison de pământurile rămase peonilor…

Capitolul VII – ÎNTOARCEREA LUI WARNER ÎN ORAŞUL ALBASTRU

Nu prea departe de Colţii Şacalului, cam la vreo zece mile, călărea la trap, cu un sombrero lăsat mult în faţă, un bărbat tânăr, bine înarmat, ce părea atent la tot ce mişca în jur. La răstimpuri îşi îndemna calul să-şi iuţească mersul, deşi prundişul şi grohotişurile prin care trecea îl obligau să înainteze la pas. Prudent, fiindu-i teamă să nu-şi rănească picioarele credinciosul animal, îi lăsase până la urmă frâul liber. Ţinutul era viclean şi, vorba aceea, mai bine să nu se grăbească, decât să păgubească.

Călăreţul mersese o bucată de timp pe malul Pecosului, a cărui apă se colorase acum în lumina arămie a soarelui ce grăbea spre asfinţit. Pâlcurile trufaşe de măguri ce coborau din Guadalupe până dincolo de râul Pecos se aprinseseră şi ele pe creste. Cufundari cu penajul negru şi strălucitor pe spate tăiau aerul zădufit al după-amiezii, lăsându-se apoi să cadă glonţ, în apa mâloasă şi leneşă, în căutare de hrană. Împinşi de o putere stranie căreia i se supuneau, nori înfricoşători, tiviţi pe margini cu jar, se adunau deasupra, însoţindu-l pe călăreţ în drumul său. Carabina îi atârna de oblâncul şeii, iar pistoalele le simţea împungându-i bluza vânătorească, cu franjuri la mâneci.

Calul, un bidiviu cu păr roşu lucios, pătat răzleţ cu alb, fremăta tot timpul, tremurând de oboseală. După toate aparenţele, cal şi călăreţ veneau de departe. Picioarele bidiviului erau pline de praf şi ciulini adunaţi în ciorchini.

Numai de la ultima odihnă lăsaseră în urmă cel puţin douăzeci de mile. Într-adevăr, coborâseră prin văile aride din sudul statului New Mexico, tăind astfel mult drumul. La ultimul popas, credinciosul animal păscuse în voie iarba fragedă a unui întreg zăvoi, adăpându-se din apa rece a izvorului din apropiere.

Călătoria aceasta fără multe popasuri dura de peste zece

zile. Tânărul călăreţ coborâse din şa numai pentru odihna de noapte. Ziua descălecase o singură dată, când soarele dogorea ca un zăbăuc din creştetul cerului. În două nopţi a tras la câte un han din orăşelele prin care trecuse. Aci, Colorado, cinase pe cinste, fără să-şi uite bidiviul, înainte de culcare trecea şi pe la şopron, să cerceteze prospeţimea legăturii de fân, pusă dinaintea calului de copilul din grajd. Controlase şi răceala apei din găleata scoasă din adâncul fântânii. Colorado nu-şi neglija niciodată prietenul de drumeţie. De când îl primise de la un crescător de cai, ce-şi avea hergheliile în apropierea fluviului Colorado, nu-l părăsise nici o clipă. Îl preferase multor alţi cai trupeşi şi focoşi şi pusese primul şaua pe trupul lui tânăr, neîncălecat. Viaţa grea pe care o ducea prin sihlă sau prin regiunile sterpe şi sălbatice ale vestului ar fi fost de neconceput fără tovărăşia lui Picior Uşor. Îl poreclise aşa pentru călcătura bidiviului uşoară şi furişată. Chiar galopând pe teren stâncos, zgomotul copitelor abia se făcea auzit.

Lăsase în urmă o fâşie mărişoară de prerie cafenie, înţesată de mărăcinişuri, apoi suise un povârniş abrupt, aplecându-se mult pe gâtul calului, pentru a-i uşura urcuşul.

Vânătorul îşi reaminti că nu mai avusese odihnă de când ultima casă din Bridge Town dispăruse în depărtarea orizontului. Gândurile îl purtau din nou spre nodul blestemat, pe care trebuia să-l dezlege sau să-l sfărâme cu focuri de carabină. Lefty şi Jacky, pe care-i terminase în Bridge Town, nu-i dăduseră nici o satisfacţie. Duelul din faţa hanului senorului Amarildo îl mulţumise pe moment. Pedepsise într-o bătaie cinstită două lichele, înglodate până peste cap în potlogării, ce trebuiau plătite într-un fel sau altul. Nu se încumetase să lâncezească mult pe acolo. Singurul lucru ce-i rămăsese de făcut era să apuce grabnic drumul spre Blue Town.

Colorado bănuia că nu mai avea mult de mers. Locurile îi deveniseră cunoscute. Curând, curând va întâlni înălţimile de pe care se vedea oraşul.

Nu o dată s-a visat reîntors pe meleagurile sale...

Zâmbea gândului care-l înfăţişa stând pe un ciot de piatră şi privind zborul înfrigurat al turturelelor apărând din umbrele Făgăraşilor, mici puncte negricioase, strecurându-se sub streaşină, unde puii le aşteptau nerăbdători şi flămânzi.

Siluetele colţuroase ale Şacalului se profilau însă acum pe vâlvătăile cerului aprins spre asfinţit, dincolo de Rio Pecos…

Tocmai îşi strunise pagul, să dea un ocol Colţilor Şacalului, când o detunătură înjunghie amurgul, neliniştind animalele preriei, ce se pregăteau pentru înnoptat. Apoi urmă o tăcere chinuitoare. Liniştea prevestitoare de furtună fu tulburată din nou. Câteva împuşcături urmară una după alta, piuind între steiurile stâncilor şi pierzându-şi apoi ecourile în valea ce cobora în Blue Town mai departe, spre Pecos. Colorado înţelese că în apropiere se petrec lucruri necurate. Cugetul îl îndemnă să se grăbească. Îl despărţeau mai puţin de două mile de locurile de unde porniseră focurile de armă. Fără să mai stea pe gânduri, împinse uşurel pintenii în burta calului, iar acesta se destinse ca un arc. Ocolind cu grijă grohotişurile şi crăcile pomilor, calul se aşternu pe un galop îndrăcit, abia atingând ierburile preriei. Colorado fu obligat să tempereze de câteva ori râvna calului, pentru a prinde în auz zgomotele ce i-ar fi descoperit pe cei care trăseseră dinspre Colţii Şacalului. Precauţia nu i-a fost în zadar: abia avu timp să se ascundă împreună cu bidiviul său într-un pâlc de pomi răsărit în stânga drumului. La adăpostul frunzişului proteguitor de sălcii văzu ca într-o nălucire un şir de călăreţi îndreptându-se spre o cabană abia zărită din pricina vegetaţiei şi a nopţii. Nu pierdu amănuntul că toţi aveau figurile acoperite cu baticuri de culoarea catranului, iar după îndemnurile şi înjurăturile adresate cailor păreau grăbiţi să treacă de partea cealaltă a braţului de apă. Oricât s-a străduit Colorado, n-a reuşit să ghicească nici o mutră din cele acoperite. Intervalele în care le vedea ochii şi o parte din frunţi erau prea scurte pentru a reconstitui vreunuia din ei

figura întreagă. Călăreţii mergeau în trap, călărind într-un monom întins, pentru a se risipi apoi pe potecile care, cu siguranţă, urcau spre ranch.

După ce ultimul din ei trecuse de mult prin faţa locului său de pândă, se auziră din nou tropăituri. Aşteptând atent, Colorado zări trei cai, pe care atârnau, legate fedeleş, nişte trupuri informe, frânte de mijloc. Frâiele animalelor erau purtate de doi indivizi mascaţi. În urma lor, cam la douăzeci de picioare distanţă călăreau alţi doi bandiţi. Unul era rănit la cap şi mărunţea printre dinţi sudălmi la adresa celor care nu-l aşteptau. Celălalt îşi ţinea braţul legat strâns de corp, apăsând mereu deasupra mânecii de cămaşă ce-i înfăşa rana. După ce şi ei se mistuiră în păcura nopţii, Colorado nu mai pregetă o clipă. Inima îi şoptea că s-au petrecut lucruri necurate, iar victimele se găseau cu siguranţă pe aproape. Întunericul se lăsase de-a binelea iar cugetul său îl sfătui să meargă şi mai prudent. Pereţii înalţi şi prăpăstioşi ai masivului din apropiere aruncau umbre lungi, ca nişte pumnale, peste drumul ce se lărgea treptat. Terenul era presărat de hârtoape, iar calul se poticnea în bolovanii presăraţi la tot pasul. În jurul său, câteva perechi de văpăi aprinse îşi reduseră dimensiunile şi un schelălăit neputincios şi laş îl însoţi ca un blestem o vreme. Colorado înţelese că în apropiere se află o fiinţă răpusă de gloanţe. Bidiviul său sfornăi sălbatic pe nări, apoi refuză să mai înainteze. În faţă, la câteva picioare desluşi formele unei mogâldeţe întinse la pământ. Vânătorul descălecă prinzând frâul în mâna în care nu ţinea carabina. Degetul îl avea pregătit pe trăgaci. Înţelese totul la iuţeală. La picioarele sale zăcea un cal împuşcat, iar la câţiva paşi abia zări mişcându-se o umbră ce nu putea fi decât perechea lui. Bănuiala fu confirmată în aceeaşi clipă de lovitura de copite pe care, dacă nu se ferea la timp, era s-o primească în piept…

— Drace! Că nu m-o face să-i trimit un glonţ, pe cinstea mea!

Obişnuit cu viaţa grea de cowboy şi cu prinsul cailor sălbatici în prerie, Colorado se stăpâni să folosească

carabina. Printr-o manevră abilă, dar nu lipsită de primejdie, îl apucă de frâu, imobilizându-l. Animalul capturat încercă să scape de stăpânul inoportun, dar nu reuşi decât să-l dezlipească în câteva rânduri de la suprafaţa stâncii. Cuvintele liniştitoare din glasul lui Colorado îl potoliră treptat pe captiv şi bidiviul se dădu învins, sforăind puternic. Colorado îi mângâie coama, bătându-l uşurel pe gâtul puternic şi tânăr. Picior Uşor ghici intenţiile stăpânului şi se apropie de răzvrătit, atingându-l cu botul. Vânătorul prinse ambele frâie în mână şi îi trase după el. Într-o încordare crescândă, investigă atent împrejurimile. Nu străbătu mai mult de douăzeci de paşi şi animalul capturat deveni îndărătnic, râcâi puternic cu copita solul stâncos. Colorado îndemnă caii să rămână pe loc. Bidiviul său se supuse imediat, iar celălalt îl urmă ascultător. La o depărtare de trei picioare se desluşea destul de clar un trup omenesc zăcând ghemuit cu faţa în jos. Colorado se apropie prudent, străpungând cu privirile întunericul, în căutarea vreunui bandit, rămas la pândă. În apropiere, ochii întărâtaţi ai coioţilor vegheau ca nişte paznici zeloşi.

Colorado îngenunche. Încercă să se convingă dacă mai era ceva de făcut. Înţelese însă că rămăsese o treabă numai pentru cioclul oraşului. Sculându-se, pentru a cântări situaţia în care se afla, fu cât pe-aci să se împiedice de un al doilea trup. Se aplecă şi mare-i fu mirarea când auzi un geamăt. Colorado îşi frecă amnarul de cremene şi, la flăcăruia născută în iască, o stea de tablă scânteie, recunoscând astfel în muribund chiar pe Warner, şeriful din Blue Town. Copleşit de nelinişte se apropie din nou de celălalt trup. Figura devastată a omului ce zăcea pe stânci îi aminti de Travie, ajutorul de şerif. „Deci ticăloşii i-au redus la tăcere pe amândoi”, i se aprinse obrazul lui Colorado.

Cu gesturi grăbite trase din coburul şeii bidonul său de whisky şi îl apropie de buzele livide ale lui Warner. Bătrânul şerif nici nu se clinti. Totul părea terminat. Îşi folosi din nou amnarul şi cu o bucată de jurnal aprinsă la iască improviză o torţă. Întunericul se risipi şi lucrurile i se înfăţişară în

toată grozăvia lor. Fierbând de mânie şi căutând să nu piardă nici o clipă, se încăpăţână să toarne băutura printre dinţii încleştaţi ai lui Warner, ajutându-se de cuţitul său lat de vânătoare. Abia când sticla se goli, omul legii fu cuprins de un tremur. Deschise ochii mari, doi ochi sticloşi, stăpâniţi de febra morţii. Faptul că bătrânul Warner mai trăia se datora unei adevărate minuni. Şi de această minune vânătorul voia să profite. Îşi pusese toate speranţele în fărâma de viaţă rămasă lui Warner.

Colorado se aplecă şi-i puse şerifului mâna sub căpătâi, încercând să-l ridice. Warner reuşi în sfârşit să-şi deschidă puţin ochii. La lumina flăcăruiei ce ardea domolită lângă el, nu recunoştea nimic. Nu-şi amintea desigur cum ajunsese acolo şi nici unde se afla. Buzele sale arse de febră încercară să se despreuneze. Făcu o sforţare supraomenească şi articulă câteva cuvinte. Colorado se aplecă, aproape lipindu-şi urechea de gura şerifului.

— Cine sunt ticăloşii, şerifule? Pe Dumnezeul meu, dacă mă voi odihni până nu vei fi răzbunat!

Bătrânul Warner se luptă să revină din lumea care aproape îl primise. Lumina ce-i juca în faţă, whiskyul ce-i iuţise bruma de sânge rămas îl readuseră pentru câteva momente la viaţă. Buzele i se desprinseră din pecetea necruţătoare a morţii şi şoptiră ceva... un nume şi încă unul... Sforţările îi secătuiră forţele. Colorado se aplecă şi mai mult, să nu piardă nimic din şoaptele dezlânate ale muribundului. Pe obrazul său neras şi obosit simţi ceva umed, vâscos. Cele ce auzea îl uluiau. Chipul său pârlit de soare se schimonosi de furie. Vru să-l mai întrebe ceva pe Warner, dar îşi dădu seama că totul era de prisos. Un şuier scăpat din străfundul plămânilor ciuruiţi al omului legii se auzi, apoi un înec şi din nou un şuier, care puse capăt suferinţelor bătrânului, ce de peste zece ani păzise cu credinţă legea din Blue Town.

Colorado înţelese că nu-i mai putea fi de nici un folos. Cutremurat şi înveninat de furie, aşeză capul şerifului cu grijă pe tăria stâncii. Pe jos găsi pistoalele lui Warner şi Travie, pe care vânătorul le înfipse la locurile lor. Cu mână

iute şi nervoasă cotrobăi prin buzunarele celor doi. Nu găsi nimic care să-i completeze cele aflate de la Warner. Luna strălucea acum pe obrazul smolit al nopţii şi la lumina ei cernută peste Colţii Şacalului, căsăpirea celor doi oameni ai legii îi apăru în toată grozăvia ei. Colorado căută prin coburul şeilor celor doi cai. În cel al lui Travie sufla vântul. În coburul şeii lui Warner, însă, găsi un afiş pe un sfert de coală de hârtie, pe care era zugrăvită mutra unui bandit. Anunţul şi recompensa cuvenită îl făcură să bănuiască că Warner intenţionase să încaseze premiul. Cercetă cu mai mare atenţie hârtia şi, la lumina firavă a nopţii, desluşi literele mari de o şchioapă. Un fior rece îi săgetă spatele, ghicind al cui era chipul pecetluit pe afiş. Cu greu îşi stăpâni emoţia care-l învăluise: „Lasă că văd mâine, la lumina zilei, cum stă această treabă”...

Câteva ţipete laşe şi înfometate îi reamintiră că venirea lui amânase un ospăţ pe cale de a fi început. Între timp, haita se înmulţise şi apăruse pericolul să fie chiar el atacat. Cum n-avea chef să facă uz de armă, îşi ticlui la repezeală un plan şi se aşeză pe treabă. Luptându-se cum putu cu greutatea lui Warner, reuşi să-l ridice pe spinarea calului, unde-l legă zdravăn. Cu Travie a fost ceva mai complicat, fiindcă avea nu mai puţin de 180 de livre. Îi legă, făcând mari eforturi, iar după ce isprăvi, răsuflă uşurat.

„Oricum, nu vor sfârşi ca nişte câini, aşa cum le ursiseră banditţii, vorbi tare, înveninat de ură. Îmi pare nespus de rău că nu pot vedea ce mutre vor face, când oamenii legii vor fi îngropaţi ca nişte cetăţeni oneşti ai oraşului, aşa cum meritau.”

Îşi încălecă apoi grăbit pagul şi trăgând de frâu calul lui Warner, împovărat cu cele două trupuri, se strecură prin labirintul de stânci, urmărit de luminiţele ticăloase şi lacome ale coioţilor, cărora le-a smuls de sub nas o parte din pradă.

Cu atenţia încordată şi arma pregătită pentru orice, Colorado coborî Colţii Şacalului, fiind primit de preria măturată acum de lumina nestatornică a lunii, care-l învălui în umbrele ei neguroase. Câteva siluete bizare de cactuşi le

aţinură calea, dar Colorado găsi locurile pe unde să se strecoare, ocolind aceste namile întortocheate şi ţepoase.

Oraşul Blue Town apăru în depărtare şi, nu peste mult, umbrele învălmăşite ale caselor se profilară pe fundalul întunecat al unui cer smolit şi blestemat. Câteva ferestre luminate cu petromax îi amintiră lui Colorado că la Happy Saloon se petrecea. Cele câteva fanare agăţate de stâlpi în strada mare erau aproape chioare. Weslley, fierarul, lucra încă. Pregătea, cum s-a aflat a doua zi, perechea de potcoave pentru calul lui Warner, promisă la întoarcerea lor din Fort Saint.

Prăvăliile lui Billy King zăceau stăpânite de întuneric, lumina veştejită a fanarelor abia descoperea banca oraşului şi oficiul lui Warner.

Colorado cântări situaţia. Aproape de începutul străzii mari, în faţa locuinţelor peonilor, pe unde înfloriseră din nou leandrii, se opri legând de şa frâul calului lui Warner. Îl bătu pe spate pe fostul tovarăş de drum al lui Warner, arătându-i calea spre oficiu. Îl urmă câţiva paşi, pentru a se încredinţa că animalul i-a înţeles gândurile.

N-a trimis nici o misivă pentru cetăţenii din Blue Town. Nici n-avea cum, dar nici nu credea că ar fi datorat cuiva vreo explicaţie… Lăsase dinadins totul aşa.

Chiar de ar fi trimis câteva rânduri, din care să se înţeleagă vinovăţia celor care îi uciseseră mişeleşte pe oamenii legii, cine s-ar fi încumetat să-şi atârne insigna de şerif în piept şi să primească binecuvântarea lui Willy şi a lui Billy King?

Colorado se mulţumi să mai privească o dată lung după calul şi încărcătura sa omenească, gândindu-se că nu este încă momentul să tulbure liniştea celor ce aşteptau înfriguraţi o nouă zi, să adune rodnicia pământului pe care-l munceau, pentru a sătura gurile înfometate ale copiletului răsărit prin gospodăriile orăşelului ridicat la început de peoni…

Capitolul VIII – PROCESUL

Era într-una din dimineţile de sfârşit de vară şi odată cu ieşirea soarelui din spatele malurilor înverzite ale Pecosului, podişul texan se trezea la viaţă. În Blue Town, când noaptea încă se mai îngemăna cu ziua, peonii se suiau în căruţe cu coviltire, la care înhămau catâri şi claie peste grămadă, taţii şi copiii mai răsăriţi se abăteau pe drumurile prăfoase, spre locuri. Sculate cu noaptea-n cap, să-i pornească la ţarini, femeile peonilor îi petreceau cu privirile până ce caravanele dispăreau pe drumul colbuit, dincolo de Colţii Şacalului.

Când scrâşnetul fierului de pe roţi se mai auzea încă, surd, îndepărtat, Weslley îşi aprindea focul sub foalele afumate şi hărtănite, iar hârşâitul fierăstrăului lui Timber îşi făcea auzită simfonia cobitoare ce plutea ca o piază rea asupra oraşului.

Nu după mult timp începeau să se ridice obloanele la prăvălii şi se desferecau lacătele drugilor de fier sau broaştele uşilor grele şi butucănoase. Întâi se stropea în faţa prăvăliilor mai arătoase ale lui Billy King, apoi udătura împrăştiată de stropitori cuprindea şi pământul de la faţadele celorlalte. Să nu se veştejească culorile stridente ale pânzeturilor spânzurate alandala în vitrine, apărătoare din pânze de doc, spălăcite şi murdare erau întinse repede pe drugii de fier din dreptul geamurilor mari. Se ivea întâi o pată decolorată deasupra vitrinei unui store ţinut de un armean, apoi răsăreau nenumărate asemenea pete, ca nişte ciuperci uriaşe, aliniate în rând cu celelalte, la fel de jerpelite.

La puţin timp se trezea şi saloonul, unde Dona Hilda, cochetă şi sprintenă, îşi făcea apariţia, cu un fel de şorţ în faţă, înflorat ca un batic. Cele două şnapsuri luate înainte şi o felie de pâine unsă cu o tocătură piperată, peste care storcea o lămâie, erau micul ei dejun.

Ca de obicei, Buxton spăla tabla zincată a tejghelei, neterminând asta niciodată. Apoi clătea măsurile gradate, lincăindu-le cu câteva fire de apă dintr-o găleată veşnic plină. Fiecare dintre aceste măsuri servea pentru toate băuturile câte erau pe rafturi, fără alegere.

Ferestrele de sus ale saloonului rămâneau de fiecare dată ferecate în balamale. Acoperite de hârtii decolorate şi pătate de muşte, cele patru geamlâcuri de la camerele ce dădeau în stradă, ocupate de Katy, Sally, Lola şi Betty stăvileau lumina grăbită a dimineţii. Dansatoarele cu fală îndoielnică în ţinut se culcau totdeauna după miezul nopţii şi dormeau până ziua în amiaza-mare, când Buxton le trezea, lovindu-le vârtos în uşă, cu bocancii săi potcoviţi.

Ca de obicei, înainte de sunetul clopoţelului care vestea începerea unei noi zile de clasă, învăţătorul Guernnsey cerceta cu ochi de cloşcă rândul de elevi, făcând inspecţia la unghii şi curăţenia pantofilor. La intrarea în şcoală, de fiecare dată, privirile i se opreau la gardul în paragină. Ideea cu săditul arbuştilor de măceş, aşa cum promisese părinţilor veniţi la şezători, nu-i dădea astâmpăr. Ea îi revenea ori de câte ori trecea prin faţa curţii tipografului Turnney şi-i admira gardul viu, veşnic înflorit.

Preotul Thomson îşi respecta ritualul zilnic, bătând de trei ori clopotul şi aducând prinos Fecioarei. Faptul că zorile îşi revărsau lumina peste casele lor trebuia să-i facă fericiţi pe cei din Blue Town. Aceste minuni ale Ziditorului şi slujitorilor săi îi îndemnau să-şi tămăduiască sufletele. Două ceasuri mai târziu, cu plastronul veşnic rufos şi ghetrele neîncheiate, Willy Simson venea la judecătorie, cu ochii cârpiţi de nesomn, iar ajutorul lui Billy King, Liston, desfereca lacătul de la zăbrelele băncii oraşului, aşteptându-şi şeful să deschidă sertarele şi casa de fier.

Clienţii instituţiei oneste, în plină înflorire, nu trebuiau să aştepte. Aşa cereau interesele băncii şi ale celor ce se ocupau de prosperitatea ei. În faţa saloonului, Pedro peonul îşi rânduia blazat marfa în grămăjoare, după preţ. Agrişe, coacăze, alune sălbatice şi tot felul de fructe strânse din sihlă şi de pe malul împădurit al Pecosului. Nimeni de aici

nu se uita la astfel de verzituri, care le aminteau însă locuitorilor că un anotimp se consumase şi altul îl urma. Fructele de sezon le aduna din puzderia de pomi ce umbreau lungul drumului şi din încâlciturile de tufişuri ce despărţeau gospodăriile între ele. După ce-şi făţuia marfa, peonul îşi începea moţăitul sub sombreroul său de pai cât toate zilele. La răstimpuri îşi ştergea broboanele de sudoare de pe fruntea sa smeadă, războindu-se cu câte o muscă agresivă. Se trezea sfădindu-se singur cu el şi înjurând câte o nuntă de câini ce-i răsturna grămăjoarele rânduite pe rogojină. Se mai înfuria când tătăroii de copii din apropiere i-o împuţinau şterpelindu-i marfa, mai mult să facă haz de Pedro, decât să le ţie de foame…

Cam în acelaşi timp sosea gheaţa, adusă de William dintr-o peşteră a unui negustor, pe care o căra într-o cotigă trasă de un măgăruş. Venea şi carnea comandată de Dona Hilda, soseau şi legumele de sezon…

Orăşelul era trezit la viaţă şi gospodinele se foiau prin brutărie, magazine, fierărie şi în măcelăria deschisă de două ori pe săptămână. Cei scoşi din casă de treburi se mişcau care încotro, până când soarele începea să dogorească. Atunci toţi, ca vorbiţi, se ascundeau prin umbrarele alese anume şi picoteau, aşteptând ca arşiţa să se domolească. Oraşul trăia în aceste ore mai ales prin copiletul care roia ca ereţii pe uliţi. Dispăreau şi ei pentru puţin la ora prânzului, să-şi potolească foamea pe la casele lor, revărsându-se din nou pe străzi, ca să se adune apoi prin curţi, când ziua se retrăgea sfioasă şi adormită de zăpuşeala ce se răsfăţa încă pe întinsul preriei, iar taţii se întorceau de la treburi.

În dimineaţa de care vorbim însă, mai toate obiceiurile au fost răsturnate cu susul în jos. Întâmplarea era absolut ieşită din comun şi oricât de preocupaţi de afaceri ar fi voit oamenii să pară, ceea ce văzuseră cu ochii lor întrecea orice imaginaţie. Descoperirea o făcuse peonul care, de astă dată, venise încărcat cu piersici californiene şi cu alune culese de dincolo de Colţii Şacalului. Pedro îşi aşternuse rogojina, să-şi poată rândui piersicile mari

zemoase. Îi era chiar teamă să nu se înmoaie de arşiţă şi să piardă bunătate de câştig. La început a crezut că Warner şi Travie nu mai sunt în toate minţile. Că au căpiat sau au băut până în zori, culcându-se amândoi pe cal. Că era calul lui Warner, asta era fără îndoială. Îl recunoscuse după petele de pe corp şi după urechile pătate la vârfuri cu alb. Apropiindu-se zâmbind de hazul lucrurilor, mai, mai să creadă că nici n-au putut să se trântească singuri aşa cum erau pe bietul animal. Că ameţiţi de băutură cum or fi căzut pe sub mese, s-o fi îndurat vreun chefliu, sau chiar Buxton, să-i aşeze pe spatele animalului. Farsă de era, era tare bine ticluită, fiind vorba taman de oamenii legii, care nu se dădeau deloc în lături când era de spart gâtul unei sticle cu băutură tare. Când vru să se reîntoarcă la rogojină, ceva închis la culoare lipit de obrazul lui Travie îi atrase atenţia. Apropiindu-se, întreaga grozăvie îl lovi în moalele capului. Scăpă coşul din mână şi ca apucat de streche o tuli în susul străzii mari, ţipând cât îl ţinea gura.

— Sărmanu' domnu' Henry şi Travie omorâţi ca hoţii la drumu' mare şi legaţi de cai... Oh, Santa Maria Madre, fie iertaţi, Santa Maria Madre...

Doctorul Mayer, cu haina pe umeri şi cu un picior încălţat, iar celălalt vârât într-un ciorap, sosi într-un suflet. Ochelarii, în rame subţiri de aur, se abureau mereu şi abia reuşea să vadă grozăvia ce i se înfăţişa. Când îşi reveni, ceru să fie chemat Timber. Sosit imediat, acesta fu apucat ba de fierbinţeli, ba scuturat de friguri. Nu reuşi să-şi descleşteze gura decât după ce deşertă două pahare zdravene cu whisky, pe gâtul lui nesăţios... Apărură imediat şi Weslley cu Guernnsey. Câţiva şcolari mai răsăriţi se ţinură coadă după învăţător, să caşte gura ca la panoramă. Willy, ce nu-şi arătase încă faţa, fu chemat de Billy King, să descurce câteva treburi în faţa celor din consiliul de conducere al oraşului.

În Blue Town ştiau şi picii de-o şchioapă că Willy nu însoţise pe Henry Warner şi Travie la marshall-ul din Fort Saint. Verificarea semnăturii lui Mulligan era o treabă ce interesa pe toată lumea şi nu mai puţin pe Willy, care era în

primul rând obligat să descurce neînţelegerea ivită între Pearson şi ai lui Mulligan.

Willy le povesti că-i întâlnise pe Warner şi Travie şi că-i spusese lui, deşi nu le convenise, că, cică, actele erau în regulă. Îi mai împărtăşise că şi la Fort Saint li s-a spus răspicat că legea trebuie respectată, chiar dacă, la beţie, Tom Mulligan şi-a aruncat pe masa de joc tot ce avea. Dovezile erau clare şi nu trebuie să se mai facă atâtea discuţii. Averea lui Cecilly Mulligan revenea pe drept lui Pearson. Aşa cum, pentru gater, o bună parte din pământuri fuseseră luate peonilor, pe o despăgubire de nimic, toţi din consiliu votând pentru asta. Pearson nu avea nevoie să dea nici acum socoteală pentru ranchul lui Mulligan. Willy povesti cum cei doi abia sosiţi de la marshall nici nu veniseră bine în Blue Town, că se şi grăbiseră chiar în seara aceea să le aducă la cunoştinţă ălora de la ranch vestea, de parcă ar fi venit încărcaţi cu cine ştie ce minunăţii. El, Willy, l-a povăţuit să-i lase măcar până a doua zi, că n-o crăpa cerul în două, dar ţi-ai găsit cu Warner! Îi căşunase şi pace... Ţinuse să le spună el primu’ lui alde Mulligan să-şi ia tălpăşiţa în altă parte, că în Blue Town nu mai puteau face purici. Le ducea plocon şi poliţa, să aibă crezământ.

— Mai departe, domnule Billy, eu nu mai ştiu ce-a fost! Am venit în oraş, să mă desprăfuiesc şi să mă bag în hârdău, să fac o baie în toată legea. Să nu mă uite la faţă prietenii, am luat cu ei un păhărel la mine în birou. Au fost şi domnul Harris şi Allison şi, pe legea mea, dacă ne-am plictisit.

— Bine, Willy, dar de ce n-ai însoţit pe Warner la ranch, la Mulligan? se intrigă din senin Billy King.

— Eram obosit, domnule Billy, răspunse în doi peri Willy şi apoi voiam să-i văd pe lumină. Ce rost avea să bat pustietăţile acelea prin întuneric, când puteam face acelaşi lucru ca oamenii, pe lumină? Că n-a băgat Dumnezeu zilele în sac. Şi domnul Pearson nu aflase încă nimic.

— Poate ai văzut şi dumneata că ai lui Mulligan puneau mult preţ pe răspunsul de la marshall. Aşa că nu era rău să

te fi dus.

— Eu am ţinut să mergem astăzi, în zori, domnule Billy şi n-am avut o idee rea, orice s-ar spune. Dar Warner a insistat într-una să se ducă neîntârziat. Parcă l-a tras aţa, pe legea mea... Mai puteau aştepta câteva zile chiar...

— Vorba judecătorului are mai multă preţuire, Willy, din câte ştiu eu. Warner şi Travie mânuiau, ce e drept, mai bine pistolul, dar n-aveau duhul dumitale. Cred că nu spun nimic greşit?

— Domnule Billy, îmi băgaţi pricină, de parcă eu m-aş face vinovat că Warner a apucat-o razna spre ranch, la ai lui Mulligan. Ce, puteam eu să schimb ce în frunte le-a fost scris?

— Vai de mine, Willy, dar n-am zis eu asta! Şi nici nu sunt în drept să spun lucruri pe care nu le pot controla. Dar, dacă eraţi împreună, nu se întâmpla poate nenorocirea...

— La dracu' cu toate! Tare sunt greu de cap, pe cinstea mea! Păi, e cusută cu aţă albă, îşi scărpină Harris părul blond, parcă aşezat cu furca pe cap. Numai ai lui acest Mulligan i-au făcut de petrecanie şerifului şi lui Travie al nostru. Asta acum e clar ca lumina dimineţii!

— Eu n-am spus acest lucru, Harris, vorbi de sus Billy King. Nici măcar n-am gândit aşa ceva! De unde ai scos-o?

— Nimic mai simplu, domnule Billy, se amestecă Allison.

— Şi dacă n-au fost ei şi aruncaţi vina asta teribilă, care nu-i de loc uşoară, în cârca oamenilor? Faceţi un păcat, să ştiţi, care nu se spală uşor, îi sfredeli primarul oraşului.

— Atunci cine să fi fost? protestă Harris. S-au dus să le spună că hârtia este bună şi că trebuie să dea banii, sau să-şi ia valea. Asta este clar! Dar Paulo ce-a făcut? I-a luat în braţe şi i-a sărutat pe amândoi obrajii de fericire? Da' de unde, domnule Billy! I-a altoit în numele tatălui, cum nu s-a văzut în Blue Town. Era şi firesc să creadă că şeriful s-a dat cu Pearson şi-i expediază la plimbare din ranch. L-a pândit la plecare, i-a trimis câţiva plumbi în scăfârlie şi gata, i-a terminat. La o căruţă de oale, o măciucă e de-ajuns, când stai pitit pe stânca. Ori, slavă Domnului, cinci gloanţe bune de cap au fost mult peste ce puteau să încaseze fiecare din

ei. Eu nu zic că s-a întâmplat taman aşa. Mi-am dat cu presupusul, că gura este lăsată sub nas ca să putem vorbi cu ea...

— Că ai gură, Harris, asta se vede şi este foarte bine, îl lăudă Billy. Cum o foloseşti, asta e altceva. Eu nu cred că Paulo a făcut isprava asta. Ce zici, Pearson? Dumneata pari tare lovit de ştire şi nu ţi-ai dat cu presupusul în nici un fel...

— Nu ştiu ce să mai cred, domnule Billy! Warner i-a apărat atunci când cu chitanţa şi ei l-au curăţat când nu le-a mai convenit. La început părea încurcată de tot afacerea asta, dar apele au început să se limpezească.

— Şi ce, Pearson, ăstora ai lui Mulligan le-a fost pe plac vreodată adevărul? Au ţinut-o una şi bună! ridică tonul Harris. Credeţi că le-a mers la stomac să audă, aşa verde în obraz, cum i-o fi trăsnit prin cap lui Warner să le-o zică, să-şi caute alt cuib toţi câţi erau acolo? Sau poate ăştia i-au împuşcat înainte de a veni la ei, la ranch? I-au pândit după ce s-au despărţit de Willy...

— Nu ştiţi că unora le place mai mult o minciună adevărată, decât un adevăr mincinos, ticlui o legătură de vorbe Willy, care-l nedumeriră adânc pe Harris.

Billy King îl privi pe sub sprâncene, luând un aer grav, protector. Încercă să tacă, dar nu reuşi să rămână deoparte.

— Willy, nu avem acum timp de cimilituri şi nici momentul nu-i potrivit. Dacă Mayer şi-a făcut datoria, atunci să fim cu toţii la înălţime, să-i cinstim pe aceşti viteji. Căci au fost viteji, Pearson, nu crezi?

— Au fost, domnule Billy, cum să nu! De vreme ce au înfruntat duşmanul la el acasă? Cum s-ar putea numi altfel?

— Vai, cum i-au mai ciuruit nelegiuiţii! se amestecă Donna Hilda, ştergându-se la ochi cu colţul unei batiste de voal, scoasă din manşeta rochiei din tweed, cu mâneci lungi.

— Iar cheltuiala o suport eu, dragă Willy! Să mi se treacă totul mie, în cont. Nu vreau să împovărăm pe nimeni, mai ales că pe ai lui Warner şi Travie nu-i prea dau banii afară

din casă. Să-i spuneţi asta lui Timber, dacă mai este pe aici.

— Înţeles, domnule Billy! îl aprobă Willy.

— Oamenilor care au slujit legea în Blue Town să li se facă onorurile ca unor cetăţeni de ispravă, de către urbea noastră. Nu-i aşa, Weslley? îl întrebă Billy pe fierar.

— Aşa-i, Domnule Billy! Am fost atent la discuţie şi eram la acelaşi gând cu ce aţi glăsuit.

— Şi ce facem cu ticălosul care şi-a mânjit labele cu sângele şerifului? Ar trebui să-i vârâm ceva plumb sub piele, se aprinse Harris. Furia ce-l cuprinsese părea cât se poate de sinceră.

— Nu-l lăsăm nici dacă s-ar tupila ca şopârla printre ierburi, îl secondă Willy. Să-şi ia pedeapsa, aşa cum spune legea.

— Şi de ce mai aşteptăm? se repezi din nou Harris, care părea mai furios decât toţi împotriva celui bănuit de săvârşirea crimei.

— Aşteptăm s-o şteargă iepureşte spre New Mexico, de unde s-a aciuat aici, cu peonii lui fără căpătâi? se auzi o altă voce.

— Îl linşăm! Să-l facem mărunţele! se repezi un bărbos, lung de nu se mai termina, apropiindu-se de grupul celor care trecuseră acum în saloon. Era făcut Paulo, nu glumă! clămpăni bărbosul. Dăduse peste cap vreo trei rachiuri şi a mai desfăcut o sticlă, să-i ţină de urât pe drum. Şi turuia că dreptatea e de partea lui Mulligan, că Dumnezeu este peon şi ţine cu el şi cu ai lui Mulligan. Că diavolul n-o să triumfe, că se apropie Sfânta Maria Mare şi toţi dracii sunt ferecaţi pentru post, să nu împingă în ispită pe cei care trag iute pistolul din şold. Mai zicea că Mulligan, să fi jucat chiar trei săptămâni la rând, n-avea cum pierde atâta bănet! Că era o sforărie în toată regula, pe care n-o credeau nici ţâncii…

— Domnule Willy, toţi vorbiţi de parcă aţi fi fost martori, se auzi vocea Donei Hilda. Prea le aranjaţi aşa cum vă convine… Este păcat de sufletul bătrânului, că-l osândiţi poate pe nedrept…

— Tu fugi sus şi nu-ţi băga nasu' în treburile bărbaţilor! se înfoie Pearson. Şi voi ce căscaţi gura, dihori afurisiţi? se

repezi la o ceată de copii ai peonilor, strânşi în dreptul uşilor batante.

— N-ar trebui să schimbăm câteva vorbe cu ai lui Mulligan? Să aflăm dacă au ştire de fapta lui Paulo? interveni Donnald.

Rancherul sosise într-un suflet, cu doi cowboys de la fermă şi crezu că-i de datoria sa să-şi dea cu presupusul auzind cele întâmplate.

— Ce atâta vorbă, domnule Billy? Alde Paulo i-a găurit fără milă şi noi parlamentăm? Să-l linşăm pe mexican, asta trebuie să facem acum. Să-l jupuim de viu! urlă Allison.

— Să-l tragem pe roată! se auzi o voce aspră şi rea din apropierea tejghelei.

— Să-l spânzurăm de arţar, ca pe Tinnley cel pistruiat, care a tras în pastorul Antonini, îşi înfipse tocurile cizmelor în podelele salonului un cowboy venit de la Murphy. Mai înainte îşi făcuse curaj cu un sfert de brandy, pe care-l băuse fără să-l lase de la gură.

— Dar cu judecată, se amestecă Willy. Iadul şi raiul nu-şi primesc pensionarii, decât cu acte în regulă. Nu putem lăsa omu’ pe drumuri, orbecăind între smoală şi flori de agave. Hai să-i luminăm calea iadului, dacă el şi-a ales-o. Ce, noi i-am apăsat degetul pe trăgaci? Dacă a făptuit acest asasinat necugetat – uite mi se zburleşte păru’ în cap, ca la arici – n-are decât s-o tragă! îşi fixă cu greutate pince-nez-ul, tuşind enervat.

Cinismul lui Willy plăcu aproape tuturor, afară de Billy, care-l privi lung, cu o faţă ce nu spunea nimic.

— Nu ştiu cum ar fi, Willy, dacă Paulo te-ar desfoia ca pe varză? Crezi că te-ar lăsa să mai hotărăşti?

Willy se bâlbâi, vru să mai zică ceva, dar vocea lui Pearson interveni salvatoare:

— Willy, din câte cunosc, până una-alta, dumneata trebuie să preiei acum şi treaba de şerif. N-ar fi rău dacă ne-ai zice să ne urnim!

— Păi, e foarte clar, Pearson, îşi împinse înainte pieptul uscat judecătorul. Îl chemăm de faţă pe casapul ăsta de Paulo şi-l judecăm. Scapă, scapă! Nu scapă, nu scapă! Ce

mai tura-vura! De-i vinovat, îi lungim gâtul cu o palmă.

— Şi dacă nu vine? îl privi pieziş Pearson.

— Îl luăm pe sus, că n-o cântări cât o cămilă. Numai să nu fugă la peonii săi jigăriţi în New Mexico.

— Şi de-acolo îl aducem, că nu-i peste ocean! Şi-n gaură de şarpe de intră, tot îi adulmecăm urma, se burzului Weslley. Cât mi-s de bătrân, n-am mirosit flori de la mort, ca să-mi fi pierdut simţul... Şi când sunt răcit, în afară că mă fac lac de apă, guturai n-am, de când m-am abonat la Buxton, la câte unul dublu fără sodă.

— Atunci să trimitem pe careva să-l someze şi să-l expedieze ’ncoa, încercă Harris să dea o idee practică, pe placul celor de faţă. Altfel, e râsul pe pământ de ne scapă din mâini.

— Eu zic să-l invităm aici! Să-l ţinem în celulă pentru judecată. Că ce-i în labă e şi pe tavă. De-l lăsăm slobod, ne va alerga prin văgăunile Guadalupei şi n-o s-o scoatem uşor la capăt!

Billy King ceru părerea celorlalţi din consiliu, adică lui Weslley, profesorul Guernnsey şi lui Mayer. Toţi se învoiră să facă aşa cum era mai bine, cum propusese Willy adică, să-l invite pe Paulo la oficiu, să-l descoasă despre fapta lui şi să-l ferece în celula din oficiu până la judecată. După spusele lui Weslley, o zi, două, că nu se răsturnase carul cu zile în Blue Town. Warner şi Travie muriseră şi era cusut cu aţă albă că numai Paulo putea fi făptaşul. Cine altul decât sluga credincioasă a bătrânului Mulligan putea să tragă atâtea gloanţe în ei? Putea oare uita Paulo că rancherul îl adusese în Blue Town, cu mulţi ani în urmă? Iar de atunci împărţiseră împreună necazurile şi muncile în ranch.

Pearson şi Allison moşteniseră o ură de moarte împotriva nordiştilor şi a celor care îi ajutaseră în înaintarea lor spre sud, în timpul războiului de secesiune. Aveau acum prilejul să termine cu unul bănuit de necredinţă, atunci când izbucnise războiul. Aşa că îşi frecau mulţumiţi mâinile...

A doua zi, Willy, însoţit de ajutorul lui Billy King, trimişi de consiliu la Mulligan, la ranch, nu reuşiră să facă mai nimic.

Cei de acolo se baricadaseră, auzind despre ce este vorba. S-au întors cu coada între picioare, ca nişte cotei scuturaţi în dinţi de un dulău pornit pe harţă. Liston, ce-l însoţise pe Willy, mulţumise la toţi sfinţii din cer că nu-i vătămaseră scăfârlia.

Ca să fie mai bine înţeleşi, câteva gloanţe tot trecuseră prin ochiurile de la pod, tulburând încremeneala acelei zile. Deci, riposta celor de la ranchul lui Mulligan era foarte clară, hotărârea lor era nestrămutată.

— Până nu vine Gerry, Gerry Mulligan, nu vedeţi faţa la Paulo şi a nici unuia de aici. Noi spus la voi mult, foarte mult, clar, că nu credem în hârtii mincinoase pe care arătaţi. Să vină şerif, Henry Warner şi Travie, că ei mers pentru asta la Fort Saint...

Willy încercă să explice că este nevoie de el pentru lămurirea unor lucruri care încâlciseră mai rău treburile, dar vorbele i se risipiră în zăduful acelei zile fierbinţi.

— Paulo nu vine nici mort, domnule Billy, îl înştiinţă, la întoarcere, pe bancher. Cred că nu-i nimic de făcut. S-au baricadat în dosul obloanelor şi dacă încercăm să-i scoatem, pierdem cu siguranţă oameni.

— Ai vreo idee ce s-ar putea face? aruncă Billy vorbele spre stăpânul saloonului. Dar dumneata, domnule învăţător Guernnsey, ce zici? îl luă în primire de cum îl zări. Să-i chemăm şi pe Weslley şi pe doctorul Mayer, să fim cu toţii, propuse Billy King. Hai, cine aleargă după ei? Să fie de la început martori la ce vom vorbi.

Weslley, într-un suflet, se prezentă primul. Era cu şorţul de lucru, un fost chaps rămas din tinereţe, când fusese cowboy. Faţa şi mâinile le avea murdare de zgură şi funingine.

— Ascultaţi ce veste ne aduce Willy. Gândiţi-vă bine la ce spune şi să vorbiţi răspicat, să ştim ce hotărâm, le recomandă Billy.

Aflând tărăşenia, mai toţi căzură pe gânduri. Oricât se străduiră cei din consiliu, nu putură îndruga vreo idee ca lumea, care să semene cât de cât cu părerea judecătorului. Siliţi, împinşi cu vorbe ticluite şi meşteşugite de către Willy,

cei de faţă bolborosiră ceva care fu luat ca o aprobare de judecător.

Pearson, primind, chipurile, instrucţiuni de la Willy, strânse câţiva oameni şi, în frunte cu Harris şi Allison, se îndreptară spre ranchul lui Mulligan. Era de acum noapte şi oamenii din spatele baricadei, adică Paulo, băieţii Dick şi Lowel, Annie, nici n-au vrut să audă că trebuie să părăsească ferma. Cât despre predarea lui Paulo, cei din Blue Town puteau să aştepte până li s-or lungi urechile. Numai după ce vor veni Gerry cu Murphy din California, vor hotărî ce au de făcut.

A urmat un schimb violent de focuri şi doi dintre cei trimişi să-l invite pe Paulo în Blue Town au fost răniţi uşor. Folosind un vicleşug al indienilor, asediatorii spintecară aerul cu săgeţi aprinse, incendiind coşarul fermei. Câteva limbi de flăcări ţâşniră şi din acoperişul podului casei lui Mulligan. Baricadaţii îşi înteţiră şi ei focurile de armă. Flăcările se înverşunară şi înaintau muşcând din lemnul uscat, pe care-l mistuiau ca pe o iască.

Când soarta oamenilor adăpostiţi în dosul bârnelor părea pecetluită, o voce tună în faţa arcului din scânduri, de la intrare:

— Încetaţi, pentru Dumnezeu! Aţi întrecut orice măsură! Că nu vreţi să-i frigeţi de vii, Harris, Allison, că n-aţi turbat!

Cei doi, pitiţi după două cioturi ale fostului zid de chirpici de la intrarea în ranch, întoarseră stupefiaţi capetele.

— Dar, domnule Billy, noi facem ce ni s-a spus…

— Faceţi pe dracu! Acolo sunt şi femei. Ce, aţi devenit coioţi? Ce v-a rămas în ţeste, rumeguş, talaş sau ce dracu’…

Focurile de armă din apropierea intrării se intensificaseră, acolo unde se aflau oamenii conduşi până atunci de Allison. Ascunşi în spatele unui faeton umplut cu butoaie goale, înaintau spre intrare. Cei din interior trimiteau spre ei o adevărată grindină de gloanţe. Protejaţi de doagele care pocneau de plumbii înţesaţi în ele nimeni n-a fost rănit.

— Hei, voi de colo aţi surzit? Am spus să încetaţi joaca

asta! Uite, aici este şi Willy, judecătorul nostru. Ce dovezi mai vreţi? Pearson ne-a spus să-l aducem pe Paulo. Pe ceilalţi vrem numai să-i scoatem, să-şi ia tălpăşiţa.

— Doamnă Mulligan! ţipă Billy King. Sunt eu, Billy, am sosit aici cu Willy, judecătorul… Avem o vorbă cu dumneavoastră…

După ce spusele lui Billy King se stinseră în întunericul din jur, o linişte grea, întreruptă doar de pârâiturile lemnului muşcat de foc, se aşternu în ranchul lui Mulligan.

Allison îşi pierduse răbdarea şi se agita în loc, cu arma pregătită. Zgomotelor dinspre intrare li se adăugară cele făcute de foc. În sfârşit, cuşacul greu fu înlăturat dinapoia uşii mari ce dădea din tindă în interior şi câţiva dintre cei baricadaţi ieşiră tuşind zgomotos în pridvor. Capul încărunţit al doamnei Cecilly Mulligan, cu părul strâns de obicei într-un coc, căzut acum în dezordine pe umăr, se arătă primul în uşă. În mâini ţinea o puşcă de model vechi, hotărâtă s-o descarce în primul care ar fi îndrăznit să-i atace. Înapoia ei, Annie, scrutând întunericul ameninţător şi viclean, îşi aruncase părul pe spate într-un gest curajos şi sfidător. În mâini ţinea puşca kentukiană, pregătită să tragă în oricare ar fi cutezat să-i facă vreun rău mamei sale.

— Dacă nu m-am înşelat cumva, parcă vocea domnului Billy King am auzit-o adineauri? vorbi destul de tare Cecilly.

— Aţi auzit bine, stimată doamnă! Aş vrea să vă spun câteva vorbe, deşi momentul nu este pe măsura dorinţei mele. Hai, băieţi, de ce staţi şi vă uitaţi? se adresă oamenilor lui Allison şi celor doi băieţi de la ranch. Puneţi mâna şi stingeţi ce a mai rămas din coşar, că se-ntinde al dracului de repede focu’ ăsta blestemat! Nu mai trage nimeni, să fie înţeles! Aşa a zis şi Willy şi el e legea aici!

În timp ce vreo zece găleţi se plimbau din mână în mână, până în vârful coşarului, Billy King urmat de Willy se apropiară mult de tinda cabanei, unde cele două femei şedeau neliniştite, apărate de Paulo, rămas în umbra camerei mari.

— Doamnă Cecilly, îmi vine greu, dar trebuie să-l lăsaţi pe Paulo să vină în Blue Town, să stea de vorbă cu Willy şi

cei care mai sunt în consiliu.

După vorbele bancherului se aşternu iar o linişte stingheritoare, până ce nevasta fostului rancher vorbi cu voce stăpânită.

— Eu n-am de zis prea multe, domnule Billy, dar, ajunse afurisita asta de vorbă la noi la ranch, că s-au petrecut în Blue Town lucruri nemaipomenit de încurcate, în care Paulo n-are nici un amestec, ferit-a sfântul.

— Nici eu nu cred ce se aude, doamnă Mulligan, dar judecata va hotărî probabil acelaşi lucru, deci trebuie să-i înlesnim drumul spre adevăr.

— Paulo merge, doamnă Cecilly, îşi îţi bătrânul peon capul în tindă, apoi ieşi în prag. Paulo cunoaşte că este curat ca un prunc de peon şi nu frică la el. Unde Dumnezeu vede adevăr, diavolo nu intră…

— Şi unde nu intră diavolul, Dumnezeu îşi face lăcaş, Paulo, îl completă Willy, fericit că are cu cine să schimbe câteva vorbe de duh.

— Să nu mergi, Paulo! se repezi Annie. Vocea voalată şi melodioasă a fetei suna ca glasul unui înger salvator. Mai stai până vine Gerry. El va lămuri toate lucrurile…

— Dar, domnişoară Annie, consiliul nostru întotdeauna a fost aureolat de har. Despre dreapta lui judecată, nimeni nu s-a plâns până acum. Deşi Zeiţa Justiţiei este îmbrobodită ca o cârtiţă, măsura ei nepărtinitoare stă deasupra oricărei bârfe… Când suntem lângă ea, ochii noştri sunt larg deschişi şi ferit-a sfântul să fi scăpat ceva din ce nu trebuie…

— Annie, domnul Willy vorbeşte ca din cartea de rugăciuni. Dar Paulo este curat ca apele Pecosului la izvoare. Şi noi cu toţii ştim cât de credincios şi cinstit e Paulo. Orice s-ar fi întâmplat cu Henry Warner, Dumnezeu să-l aibă în grija sa, nu Paulo este vinovat. Paulo ştia dintotdeauna cât de prieteni au fost în tinereţe şi ar fi cinstit prietenia lor, oricât de amară ar fi fost ştirea adusă de bietul Warner din Fort Saint.

— Vezi ce bine gândeşte Cecilly, domnişoară Annie? Vorba bătrânilor este filon de nestemate, ce atârnă greu pe

talerul înţelepciunii, încurcă Willy o frază de duh, căruia Paulo îi aruncă îndată răspunsul.

— Dar, domnule Willy, Paulo nu căutat nestemate şi nici slobozit gloanţe în oamenii de lege. Cei ce caută nestemate scapă şi gloanţe acolo unde omu' încurcă pe ei. Paulo nu e încurcat de nimeni, afară de Pecos când scade şi trebuie să ridice apa sus, la jgheab, să meargă la piersici şi la cartofi.

— Şi ce zice la urmă Paulo? îi îngână vorbele Willy. Merge la consiliu, să-i lase pe cei care îl bănuie să vadă că n-au motiv?

— Dreptatea este ca untdelemnul! Şi oriunde este amestecat cu apa chioară, el înalţă sus. Şi Paulo va fi sus, căci dreptatea nu poate fi ascuns şi acoperit.

— Sus, chiar foarte sus! rânji Harris către Allison cu înţeles, descoperindu-şi cei doi dinţi din faţă, îmbrăcaţi într-un metal ce coclea în permanenţă. Ori de câte ori îi vedeau acest rânjet, se gândeau la rânjetul şacalului ce-şi aşteaptă prada să intre în agonie.

În acest timp, cei de la fermă, ajutaţi de câţiva cowboys veniţi de la ranchurile vecine, munceau febril să stingă pălălaia. Totul se cătrănea pe măsură ce flăcările vrăjmaşe erau biruite, iar în curte rămase un miros persistent de lemn ars şi opărit. Câţiva licurici de jar cocoţaţi în vârful căpriorilor scăpaţi teferi se înecară în apa azvârlită cu putere peste ei.

Paulo aprinsese două fanare, spânzurându-le la locurile ştiute din pridvor, pentru ca stăpâna lui, cu bancherul şi judecătorul din Blue Town să poată vorbi la lumină.

Chipul palid al Anniei deveni şi mai frumos, iar rochia închisă la culoare i se rânduia de minune pe trupul său subţire şi armonios împlinit. Frumuseţea obrazului şi albeaţa degetelor sale delicate şi lungi, terminate cu ovale sidefii, străluciră în privirile lui Billy King. Fata părea un heruvim ieşit din pronaos, cu o creangă de măslin în mână, să aducă pacea între cele două tabere asmuţite de hâra necuratului. Obrazul mamei sale împrumutase ceva din culoarea pietrei de râu albite şi cernite în acelaşi timp. Lucruri fără înţeles se petreceau de la moartea lui Mulligan,

iar acum, de când lipsea Gerry, un val nemaipomenit de întâmplări se abătuse asupra lor, fără să le poată descifra şi fără să întrezărească cum se vor isprăvi…

— Iar dumneavoastră, doamnă Mulligan, o trezi vocea lui Billy King, mi-ar face plăcere să veniţi chiar mâine, dacă aveţi drum în Blue Town, la mine sau la Willy, să putem discuta mai în voie despre chitanţa asta cu bucluc, dată de regretatul Tom Mulligan lui Pearson.

— Vai, dar n-a sosit încă Gerry şi vreau să ştie şi el, să ne sfătuim. Acum n-avem de unde lua atâţia bani.

— Oricum, doamnă Mulligan, nu Gerry va scoate la liman treaba asta. Willy, cu Henry Warner şi Travie, care nu mai sunt, au clarificat ce era de clarificat la marshall. Şi, din câte spune Willy şi din ce ştia şi şeriful, totul este limpede. Nu văd ce mai poate adăuga Gerry, de vreme ce bătrânului Mulligan i-au trebuit atâţia bani la joc, pe care i-a pierdut. După cum se pare, la marshall s-au discutat lucrurile pe toate feţele şi n-ar mai fi nimic de lămurit.

— Vai, domnule Billy, după cele ce spuneţi, totul este pierdut…

— Din câte spune judecătorul, s-ar părea că da! Însă poate mai găsim vreo cale să putem ieşi din încurcătura asta.

— Dumneavoastră spuneţi-ne ce hotărâţi, încercă Willy să încheie discuţia.

— Pentru Dumnezeu, dar ce putem face noi, ca totul să fie bine?

— Asta rămâne să ne mai gândim, doamnă Mulligan, iar dacă vă abateţi pe la Blue Town, vom mai vedea ce este de făcut. Găsim noi ceva, ca lucrurile să intre în normal.

— Vai, domnule Billy! se tângui mama lui Gerry. Ce situaţie încurcată! Şi băiatu' ăsta nu este aici şi nici Murphy, la care ne-am fi dus să-i cerem un sprijin. Că doamna Murphy nu face un pas fără el…

Cei veniţi cu Allison şi Harris se depărtaseră mult de cabană, trecând dincolo de scândura în formă de arc. Încălecaseră apoi caii, iar la un semn al lui Allison se aşternură la trap, pe drumul ce cobora spre Blue Town. În

apropiere rămăsese numai Willy Simson, care aştepta să vadă cum se va sfârşi această poveste.

— De ce l-o fi uitat Dumnezeu pe Gerry prin pustietăţile alea şi nu se mai gândeşte să vină, continuă să se tânguie Cecilly, rupând tăcerea instalată în pridvor.

— Vine, mamă, cum să nu se întoarcă. După socoteala mea, nu pot fi prea departe de Blue Town. Poate n-au avut târg bun. Poate timpul i-o fi făcut să meargă mai încet. Ceva trebuie să fi fost. De ce să ne băgăm în cap prăpăstii?

Încercarea fetei de a-şi linişti mama avu darul să-l facă pe Billy King să se aprindă şi mai mult în obraz.

— Eu vă aştept, doamnă Mulligan. Mâine sau poimâine, când aveţi vreun drum prin Blue Town, nu uitaţi să vă abateţi pe la mine. Am să-i chem şi pe Willy şi pe Pearson. Şi acum, bună seara, doamnă Mulligan! Şi nu vă supăraţi că oamenii veniţi după Paulo au cam sărit calul. Aşa sunt ei, grăbiţi şi zeloşi. De fiecare dată trebuie struniţi. Vedeţi, dacă n-avem şerif, toţi cred că dreptatea trebuie să şi-o facă singuri. Chiar Paulo a devenit agresiv.

— Da’ nu mai avem şerif?... îngână Cecilly, cu gândurile purtate aiurea.

— Încă o dată, vă lăsăm cu bine! Noapte bună, domnişoară Annie. Şi, dacă treceţi prin Blue Town, vă aştept şi pe la mine. Cât despre reparaţia stricăciunilor, vedem noi ce este de făcut. Dacă Paulo se teme, n-are decât să rămână...

— Una clipă, domnu’ Billy! Paulo gândit bine. De ce să lase pe mâine, dacă el poate face acum acest lucru. Paulo merge cu dumneavoastră în Blue Town şi aşteaptă să fie judecat.

— Foarte bine faci, Paulo! îl felicită Willy. Înţelepciunea unui bătrân este mană cerească!

— Merge, doamnă Cecilly, în oraş! Nu vreau să zică ei că Paulo fuge de judecată, când el este curat ca un prunc. Casa este închisă şi Dick şi Lowel păzeşte la ranch la fel de bine ca Paulo. Şi puşca scapără şi la domnişoara Annie şi dumneavoastră trageţi ca pistolarii, doamnă Cecilly. Că trebuie face asta... când guzganii vin să fure pământ la

ranch.

S-au întors în Oraşul Albastru cu toţii, străbătând drumul străjuit de arţarii, ce păreau nişte arătări fantomatice, născute pentru a te grăbi spre oraş. Pe alocuri, cactuşii, asemenea unor fiinţe însufleţite, cu braţele răsfirate şi înarmate cu lănci, încremeniseră în umbra golaşă a ţinutului pietros, veritabili martiri pedepsiţi şi ferecaţi de sol. Din înaltul cerului, covorul pâlpâitor de stele îşi împreuna lumina slabă şi chinuită cu timbrele diforme şi nesigure ce se târau pe ambele laturi ale drumului, în privirile plictisite ale mănunchiului de călăreţi.

Fanarele străzii mari, ca nişte ochi de coioţi, vestiră apropierea oraşului. Magazinele şi cele câteva ferestre luminate palid se transformară curând în adevărate oaze ale vieţii. Pustietăţile încremenite în nemişcare rămaseră în urmă, pierdute în întuneric.

Ajunşi în oraş, lui Paulo i se oferi ospitalitatea celulei din oficiul lui Warner. Patul cu salteaua din paie, un scaun schilod şi o masă erau tot mobilierul. Raţia de mâncare pentru seară şi o cană de apă au rămas neatinse. Cel încarcerat privea îngândurat prin fereastra zăbrelită, încercând să străpungă păcura potrivnică a nopţii. Gânduri de tot felul i se învălmăşeau în cap, dar Paulo nu găsea nici unul, care să-i lumineze sufletul apăsat de coşmar. Îşi amintea limpede tot ce făcuse în aceste zile şi nu ştia să fi comis o faptă necugetată de care să fie învinuit. „Santa Maria Madre, dacă Paulo îndeplinit ceva fără să ştie şi tu nu m-ai oprit?...” Simţind că gândurile i-au luat-o razna, se opri aci...

Cheile de la celulă, mari cât toate zilele, prinse într-un inel, erau aruncate de cel însărcinat cu paza lui Paulo pe biroul fostului şerif. Dorinţa să i se lase doniţa cu apă în apropiere i-a fost ascultată. Armele, pistolul şi carabina, îi fură reţinute la intrarea în celulă. Mai mult, doi oameni de la saloon i-au întors buzunarele pe dos. Temnicerul ales dintre cetăţenii oraşului pentru paza lui Paulo, un bătrân veşnic ursuz şi plin de gânduri, nu căuta să intre în vorbă cu Paulo...

În jurul mesei rotunde din biroul lui Willy luaseră loc Billy King, doctorul Mayer, Willy şi Weslley. În încăpere domnea o căldură apăsătoare, împrăştiată la răstimpuri de adierea unui vânticel ce se strecura prin perdeaua din mărgele a uşii. Se vorbise mult despre treburile oraşului şi mai ales cui să-i încredinţeze răspunderea pentru apărarea legilor în Blue Town. Nu se putuse hotărî mai nimic de Doamne-ajută şi toate rămăseseră încurcate ca la început.

Veniseră aici cu toţii, de la ţintirim, unde îngropaseră pe Warner şi Travie, cu onorurile unor adevăraţi viteji ai oraşului. În lăzile croite pe măsura lor de către Timber, cei doi oameni ai legii au fost puşi cu cizme cu tot. Calul fostului şerif îşi condusese îndurerat stăpânul, părând mai abătut decât toţi prietenii din viaţă ai lui Warner. Câţiva cowboys, în semn de salut şi-au descărcat pistoalele în aer. Preotul Thomson îşi făcuse datoria, dezlegând de păcate pe cei doi viteji, iar corul, încropit de o duzină de pici din clasa lui Guernnsey, a smuls lacrimi la mulţi din cetăţenii veniţi până aici, să-şi ia rămas bun de la cel care nu se temuse să înfrunte moartea, apărând adevărul. Şi muzica organizată de Weslley fusese la înălţime, întrecându-se pe sine. Din partea consiliului, Billy King a mulţumit lui Warner şi Travie pentru jertfa adusă oraşului. Când bulgării de pământ s-au auzit bocănind în lemnul celor două lăzi, mulţimea formată din peoni, cowboys de la ranch-uri şi cetăţeni din Blue Town, s-a revărsat care încotro pe străzile orăşelului.

După ce traseră câteva înghiţituri din halbele gulerate cu bere de Bruxelles, Billy King rupse tăcerea. Încercarea grea prin care trece oraşul, zicea el, trebuie să ia sfârşit cât mai curând. Se hotărâse în cele din urmă să se convoace o şedinţă, iar cel care se va încumeta să-şi prindă în piept insigna de şerif să fie uns pe loc de consiliul oraşului. Apoi, Billy King, spre uluiala doctorului Mayer şi a lui Weslley, le împărtăşi hotărârea sa de a plăti lui Pearson datoria familiei Mulligan.

— Dar suferiţi o pagubă considerabilă, domnule Billy. Nu văd cum o să reuşiţi s-o acoperiţi. Pe legea mea, cinci mii

de dolari nu-s o joacă, mai ales acum când a scăzut şi valoarea pământului, ba chiar şi preţul la vite…

— Nu-i nici o nenorocire, doctore. Ai lui Mulligan însă n-au cum să se aşeze pe picioare, după pârjolul care le-a distrus gospodăria. Nici cabana n-a scăpat prea teafără. Datoria mea este să vin în ajutorul semenilor năpăstuiţi. Să-i ajut. Aşa cum spune Thomson, că doar şi ai lui Mulligan sunt tot calvinişti ca noi!

— Îi plătiţi toţi banii odată lui Pearson, sau îi daţi în rate? Ar putea şi el să vă păsuiască, că nu s-au terminat zilele…

— Mi-am făcut toate socotelile, Weslley. Am să-i dau banii lui Pearson până la ultimul cent. De fapt, nici n-ar trebui să-i achit pe toţi, îşi reaminti dintr-o dată Billy King. O parte i-am împrumutat chiar eu, în noaptea când l-a urmărit ghinionul pe Mulligan. În orice caz, totul va fi suportat de mine…

— Şi aţi trimis vreo misie pentru doamna Cecilly? deschise ochii mari de uimire Weslley, căruia într-o străfulgerare i se păru că în jurul capului lui Billy King se formase o aureolă de sfânt.

— Zi rege şi pace! îşi luă Willy o mutră plecată, schimbându-şi ghemotocul de tutun ce-l ronţăia în gură cu altul proaspăt. O faptă ce va înconjura Texasul, pe sănătatea mea! Cine se mai încumetă astăzi să arunce cinci mii de dolari ca pe nimica! Să vedeţi ce o să vuiască oraşul. Peonii vor ieşi în stradă şi-l vor aclama ca pe un adevărat suveran. Să nu mi-o luaţi în nume de rău, domnule Billy, dar eu uite ce-am să fac: chiar astă-seară vorbesc cu Turnney, tipograful, să culeagă un articol în foaia noastră. Să facă ştiută caritatea dumneavoastră. Chiar mâine, de nu m-a lăsat memoria, e ziua când Turnney lipeşte fiţuica locală în geam la frizerie şi la saloon.

— De ce atâta deranj, Willy? N-am făcut nimic, ca să mă aşezaţi în vitrine. Nu m-am gândit să faceţi tărăboi în fiţuica voastră a oraşului. Socot că a fost de datoria mea, doctore, se încălzi Billy King, privindu-l pe Mayer. Şi apoi legea împământenită aici, în Blue Town, trebuie respectată şi pentru Mulligan. Şi el a murit în stradă, aşa că nu se cade

să rămână îngreunat de datorii. Dar cum paguba lui Pearson ar fi prea mare, îl ajut eu şi-l uşurez pe Mulligan.

— Asta cam aşa este, domnule King, afirmă Weslley, convins. Da' vedeţi că alde Pearson a venit de curând aici, ce-i drept şi nu prea ia în seamă obiceiurile pământului…

— Nu-i nici o nenorocire! îl linişti Billy King, văzând că Weslley se pregătea să zică şi mai mult Nu-i mare greutate pentru mine, Weslley! Asta trece iute şi sufletul îmi va rămâne mulţumit că am putut face ceva pentru urmaşii rancherului.

Billy King, lăsându-se furat de propriile-i cuvinte, n-a observat cum perdeaua din mărgele a zornăit sfioasă. În încăpere îşi făcuseră apariţia două siluete, din care una mai subţire, îmbrăcată într-o rochie trandafirie, cu turnură, având prins discret şi cu mult gust, pe pieptul strâns în corsaj, un buchet de mărgăritare…

— Aaa! Ce onoare pentru noi! îl întrerupse Mayer, sculându-se în picioare, să facă loc doamnei Mulligan şi Anniei să treacă.

Billy King, oricât s-ar fi prefăcut, nu reuşi să pară indiferent şi termină fraza aproape fără glas, înecându-se în ultimele cuvinte. La câţiva paşi se afla cea mai frumoasă fată din oraş şi din împrejurimi. Weslley, fără să aibă şcoala lui Mayer sau a lui Willy, înţelese că Billy King arunca atâţia bani pe fereastră numai pentru acest boboc al lui Mulligan, de a cărui înflorire vorbea tot ţinutul.

Cele două femei aduse de treburi şi griji în Blue Town fură invitate să ia loc, iar pachetele Anniei fură rânduite la loc de cinste pe biroul lui Willy.

— Fiţi binevenite, distinse doamne, în Blue Town şi mai ales în acest sanctuar al adevărului păzit cu osârdie de Willy, slujitor neînfricat al justiţiei! făcu o temenea Billy King în faţa celor două femei.

Willy sări şi el, oferind musafirelor două scaune cu spătarul din pai împletit.

— Vai, da' multe schimbări s-au petrecut pe aici! Astăzi am privit oraşul mai bine. Bietul Paulo face toate drumurile, de când s-a dus sărmanul Tom. Parcă s-au mai înmulţit

magazinele şi şcoala s-a mai luminat pe afară. Dacă s-ar fi făcut şi gardul şi s-ar fi îmbrăcat în verdeaţă, cum s-a auzit la noi, ar fi arătat ca cea văzută la Pecos.

— Patty, prietena mea, a auzit o vorbă de la Guernnsey şi acum o ţine lanţ, mereu ne povesteşte de trandafirii care se vor căţăra pe gardul şcolii, intră şi Annie în vorbă.

— Da' să nu-ţi uiţi cuvântul, Annie, vreau să-l rog pe domnul Willy să ne spună ce face Paulo. Din câte ştiu, îl veţi elibera. Aşa spun toţi oamenii care-l cunosc. Că nu-i în stare, săracu' de el, să tragă într-o pasăre, dar în cogeamitea omu'! Ascultaţi-mă pe mine: alţii le-au luat zilele bietelor suflete şi a căzut năpasta pe Paulo al nostru. Spuneţi şi dumneavoastră, domnule Billy, dacă nu judec bine?

— Încă nu ştim nimic, doamnă Mulligan, intră Willy în discuţie, luându-i cuvântul din gură lui Billy. Noi n-am spus nici că Paulo a făcut-o, nici că n-a tras el. Judecata va stabili cine e de vină.

— Asta cam aşa este, doamnă Mulligan, rupse tăcerea Weslley. Să nu fiu rău înţeles, dar am în această treabă şi eu o părere.

— Chiar te rog, Weslley, îl îmbie Willy.

— Paulo, să zicem, n-a făcut-o din toată inima. Dar nu l-ar fi iertat nici pe Warner, oricât de şerif ar fi fost, de i-ar fi spus că este bună chitanţa! Cine era mai devotat ca el familiei Mulligan aici, în oraş? După câte se aud, Paulo e bănuit că ar fi întors pe dos buzunarele lui Warner şi Travie, după ce i-a împuşcat. Că nu s-a mai găsit nimic la ei. Şi nici acasă la Warner sau Travie nu s-au descoperit nişte lucruri de-ale lor, de care unii dintre noi aveam ştire. Mai toţi spun că cine ar fi putut s-o facă decât Paulo, care căuta să le ia chitanţa şi vechea plângere a lui Mulligan. Pesemne să le fi rupt, după ce le-a găsit, să nu rămână urmă din ele!

— Nu cred o iotă din ce îndrugi, Weslley. Nişte oameni fără frica lui Dumnezeu ţi-au împuiat şi dumitale capu' cu aceste bazaconii. Eu rămân la părerea mea şi nu mi-o schimb chiar de s-ar crăpa pământul în două. Paulo n-a făcut asta în ruptul capului. Să vedeţi dumneavoastră cum

o să iasă tot adevărul la iveală!

— Şi noi tot asta dorim, doamnă Mulligan. Consiliul nu vrea să urce un păcat în cârca unui om nevinovat. N-am mai avea tăria să dăm ochii cu dumneavoastră domnişoară Annie, dacă legea în Blue Town ar cântări strâmb adevărul, vorba lui Willy, se încălzi Billy King.

— Vai, domnule King, ce cuvinte alese aţi rostit! se îmbujoră Annie. Vegheaţi şi dumneavoastră să nu păţească nimic bietul Paulo, care e atât de bun…

Nu întâmplător Annie îşi alesese pentru această plimbare una din rochiile care o prindea bine. Auzise că Billy King o plăcea şi învingându-şi timiditatea se hotărî să facă vizita. Ştia că stăpânul băncii rămânea pironit la fereastră, când trecea în trăsura ranchului cu Cecilly la slujbele ţinute de Thomson duminica. Gerry îi spusese chiar el multe lucruri din cele auzite în oraş, pe socoteala lui Billy King.

Şi acum, din momentul când trecuseră pragul, bancherul n-o scăpa din priviri. La început se simţi jenată dar, pe măsură ce timpul se scurgea, atenţia acordată de cel mai bogat om din ţinut n-o mai tulbură. Billy King era socotit un om frumos. Avea un obraz oacheş, ochii albaştri şi o gură palidă şi cărnoasă. Nu era înalt, dar era bine legat, cu o ţinută dreaptă, de militar. Se ştia că fusese copilul unei spaniole şi al unui aventurier texan. Se născuse în Mexic. Despre ai săi el aflase că fuseseră ucişi în timpul unei revolte a indienilor, care dăduseră foc la haciendă. Salvat ca prin minune de un argat, fusese adus în Texas. Apoi după mulţi ani de peregrinări se întorsese în Mexic, unde-şi făcuse studiile cu banii păstraţi de bătrân. Se stabilise aici în oraş cu un capital bunişor, apucându-se de afaceri care-i merseseră din plin. Se discuta că are studii înalte, dar nimeni nu putea şti câte şi de ce fel erau.

În timp ce Annie nu încerca deloc să scape de privirile lui Billy King, judecătorul tăie din nou liniştea aşternută aici, vorbind cu o voce onctuoasă.

— Stimată doamnă Mulligan, vrem să vă dăm o ştire foarte importantă, care o să vă placă nespus. Billy King aprobă din priviri. Şi noi am fost surprinşi de hotărârea

domnului Billy dar, în fine, banii sunt ai lui şi, când vrea ceva, nu-i prea uşor să-i schimbi gândurile.

— Dar despre ce este vorba, domnule Willy? întrebă Annie, deşi era poate dreptul Cecillyei s-o facă.

— Păi, să vedeţi, domnişoară Annie. Domnul Billy King preia asupra sa ceea ce Pearson nu vrea să recunoască privitor la tradiţia oraşului…

— Nu prea este clar, domnule Willy, îl întrerupse încurcată Annie, privindu-şi mama care, la rându-i, dădea nedumerită din cap.

— Păi, să vedeţi, aici în Blue Town, încă de pe timpul când ţinutul era locuit numai de peoni şi căutători de aur a rămas un obicei: cel care moare împuşcat în drum plăteşte cu datoriile lăsate pe pământ vămile pentru viaţa de apoi.

— Tot nu înţeleg, domnule Willy, vorbi cu jumătate de glas Cecilly, după un timp. Deşi începuse să priceapă, nu se simţea deloc în largul său.

— Păi să vedeţi! Răposatul Mulligan a murit împuşcat în stradă şi nu s-a cunoscut făptaşul. Dacă ar fi fost prins, obiceiul ar fi rămas acelaşi, dar asta Pearson trebuia s-o facă. Ştiţi, mă gândesc la chitanţă…

— Ah! Acum e mai limpede! Mi-amintesc de obiceiul care e pe aici. Dar ce amestec are Tom, să-l dezgropăm acum? Şi de ce face acest lucru domnul Billy, când trebuia altul să se gândească mai înainte.

— Asta nici noi n-o prea desluşim, doamnă Mulligan. Numai Billy King ştie. Nici noi n-am reuşit să pătrundem cu mintea fapta asta a lui…

O linişte jenantă se aşternu deodată. La propunerea doctorului Mayer, Willy deschise larg ferestrele, iar curentul iscat zornăi mărgelele din perdea. Cecilly Mulligan era vădit încurcată, deşi povestea îi surâdea. Bănuia că acest aranjament al lui Billy ţinteşte undeva, dar nu prindea bine dedesubturile faptei bancherului, dacă era vreo taină în tot ce făcea…

Annie, stânjenită la început de privirile bancherului, se simţea acum de-a dreptul prost. Încercă să spună ceva, dar vorbele refuzară să se lege şi până la urmă tăcu.

Cei care aflaseră de hotărârea lui King nu-şi mai făceau gânduri. Abia aşteptau să plece doamnele, ca Buxton să le mai trimită un rând de bere şi câteva măsuri de brandy, s-o întărească. Căldura, cu tot geamul deschis le încinsese obrajii care luceau acum în lumina potolita de un nor proţăpit în calea soarelui.

Doctorul Mayer, fiind cel mai însetat, se văzu nevoit să scoată adunarea din muţenie.

— Domnul Billy King ne-a vorbit despre hotărârea lui şi ne-am bucurat sincer. Toată încurcătura se va stinge, iar domnul Pearson îşi va primi banii.

— Bine, bine. Dar de unde o să vă înapoiem atâţia bani, domnule Billy? se decise Cecilly, în sfârşit, să vorbească. Numai după ce vine Gerry o să vă putem restitui ceva din ei. Până atunci suflă vântul în buzunarele noastre, ca iarna printre Stâncile Şacalului.

— Gestul dumneavoastră, domnule Billy, este... este mărinimos, dar mama are dreptate, n-o să vă putem restitui prea uşor atâţia bani. Aşa că nu putem primi.

— Nu-i nici o grabă, domnişoară Annie. Acum totul este rezolvat. Îi voi trimite lui Pearson ceea ce nu-mi achitase atunci şi suntem chit. Am aici chitanţa pe care i-am cerut-o lui Pearson pentru ce-mi datora. Priveşte şi dumneata, Willy, vedeţi şi voi, o ard, să dispară orice urmă din ea. Billy King, cu un gest scurt cu mâna, la început sigură, apoi din ce în ce mai tremurândă, aprinse chitanţa, iar flacăra ei lumină pentru câteva clipe ungherele vetrei.

— Vai, domnule Billy! se emoţionă Annie. Ce pierdere de bani aţi suferit!

— Acum totul s-a consumat! N-am să închid banca doar pentru atâta. Afacerile mele nu stau pe loc. Aceşti bani îi voi pune la loc în cel mai scurt timp. Nu vă faceţi griji...

— Cât sunteţi de mărinimos, domnule Billy! se înduioşă şi mai mult Annie, ai cărei ochi albaştri scânteiau de emoţie.

— E aproape de necrezut că, vrând să respectaţi datina, aruncaţi nişte bani în vânt! Nici nu ştiu cum am putea să vă fim recunoscătoare, eu şi fiica mea Annie. De-ar veni odată Gerry, să afle şi el ce s-a petrecut cu noi!

— Domnule Billy, sunteţi un adevărat gentleman! se apropie Annie de Billy King şi-i strânse mâinile.

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi atât, domnişoară Annie! A fost de datoria mea să ajut nişte oameni la ananghie. Oricine ar fi făcut la fel. Iar Pearson nu putea suporta singur pierderea. Este strâmtorat din pricina unor datornici şi pentru asta a şi bătut drumurile la ranch…

— Domnule Billy, sunteţi un adevărat gentleman, o imită Cecilly pe fiica sa. Asta se întâlneşte aşa de rar! Aveţi o inimă de aur, cum numai sărmanul Tom avea. Acum vă lăsăm, domnilor! Vom merge la ranch, să spunem şi copiilor vestea cea mare. Vai, ce emoţionată sunt! Nici umbrela n-o mai găsesc, se fâstâci de-a binelea Cecilly. Domnule Billy, mai îndrăznesc ceva. Şi pe dumneavoastră vă rog, domnule Willy. Aş vrea ca Paulo să fie judecat numai pentru faptele lui… El nu putea face nimic rău lui Henry Warner şi lui Travie.

— Dar când are loc procesul? întrebă şi Annie, care-şi revenise, arătând acum stăpână pe sine.

— Încă n-a fost fixat, domnişoară Annie. Dar n-o să întârziem mult. Să aveţi încredere în Paulo, dacă dreptatea e de partea lui…

— Şi să ne întoarceţi vizita, domnule Billy, îl invită Cecilly, punând piciorul pe scara trăsurii. Alde Mulligan uită curând orice supărare. Sunt ca gorunul bătrân care nu se clatină în bătaia furtunii.

Billy King o ajută şi pe Annie să urce şi se retrase la câţiva paşi lângă Willy, Mayer şi ceilalţi clienţi curioşi ai saloonului ieşiţi în uşă.

— Ne va face mare plăcere să fiţi oaspetele nostru la ranch, încheie doamna Mulligan, rostuind cu grijă cumpărăturile într-o parte a canapelei cu pluşul ros, decolorat.

— Să nu faceţi cumva să nu veniţi, domnule Billy, se roşi Annie, după ce fusese îndemnată discret de Cecilly să spună ceva la plecare. Ne-ar face plăcere să veniţi la ranch în vizită…

Trăsura întoarse şi dispăru în susul străzii mari,

îndreptându-se spre drumul ce suia spre Colţii Şacalului şi, mai departe, spre ranchul lui Mulligan.

Rămas în uşa biroului, Billy King privi cu ochi inexpresivi cordeluţele colorate prinse de pălărioara albă a Anniei, care fluturau în adierea vânticelului stârnit dinspre Colţii Şacalului…

Mănuşa albă a fetei flutura în spatele încercatei mame, ce conducea calul, ducând gânduri înaripate pentru cei de la ranch…

O agitaţie rar întâlnită stăpânea saloonul la ora când de obicei numai câţiva obişnuiţi îşi făceau veacul pe aici. Amatori să asiste la judecarea celui bănuit că suprimase, pe oamenii legii din Blue Town erau din belşug. Willy a fost obligat să renunţe să ţină procesul într-o clasă la Guernnsey, locul fiind prea strâmt. Câteva mese lipite între ele, învelite cu o catifea albastră, improvizaseră masa completului de judecată. O lădiţă, acoperită la rându-i cu o pânză de culoarea frunzelor de agavă, împrumutată de la Dona Hilda, ar fi vrut să fie locul mai înalt, unde prezida Willy.

Tipograful oraşului paginase un anunţ, scos proaspăt de la teasc şi-l lipise în locurile mai aglomerate din oraş: la punctul farmaceutic, ţinut de Mayer, în câteva geamuri ale prăvăliiilor lui Billy King, peste oblonul lui Bank of Town, atunci închisă. Iar tabla pe care, de obicei, William scria felurile pregătite, în ziua aceea era astupată cu afişele lui Turnney.

Mesele din sală fuseseră strânse încă de la deschidere, iar Buxton, spre uluiala obişnuiţilor, în loc să-şi clătească gura cu rachiu, fusese nevoit să-l schimbe cu apă clocită.

Mai rămăsese puţin timp până să înceapă procesul, când un mănunchi de peoni, ce nu plecaseră la munca câmpului şi o duzină de cowboys de la ranchurile apropiate se înghesuiră pe ultimele locuri. Obişnuiţii saloonului se aşezaseră plictisiţi pe lângă masa completului.

Willy, proţăpit la mijloc, se cocoţase şi pe un scaun, astfel încât întrecea cu două capete pe ceilalţi. În dreapta lui

luaseră loc Guernnsey şi Turnney, iar în stânga, doctorul Mayer şi Weslley. Acuzarea era rostită de Harris, care fusese însărcinat de consiliu să cerceteze amănunţit fapta lui Paulo.

De apărarea lui Paulo urma să se ocupe chiar Billy King. Numai el reuşea să facă o treabă aşa de anevoioasă. Peonul îl refuzase însă categoric. Bătrânul Paulo spunea că nu merită să se discute atâta despre un lucru pe care nu-l făcuse.

În complet, Billy King n-a acceptat să intre în ruptul capului, fiindcă, zicea el, soarta bătrânului îl întristase în mod deosebit.

Veniseră o groază de martori, printre care Dick şi Lowel de la ranch. Doamna Mulligan şi Annie nu s-au încumetat să asiste la judecată, asta fiind peste puterile lor. Mai ales că Billy King le trimisese vorbă că totul este o formalitate, că şi el crede în nevinovăţia lui Paulo.

Cecilly profitase de ocazie şi-i scrisese lui Billy King să vină la ele la masă cam a treia zi după proces…

În sfârşit, procesul a început. Şedinţa a deschis-o Willy, bătând cu un ciocan cu coadă lungă în masă şi sunând clopoţelul împrumutat de la şcoală. A dat apoi cuvântul lui Harris, care a citit hârtia de acuzare a lui Paulo de moartea şerifului şi a ajutorului său.

— Dacă Warner şi Travie ar fi trăit, dacă Paulo nu i-ar fi redus la tăcere, trase concluzia Willy, după ce Harris terminase de citit, adevărul ar fi ieşit la suprafaţă ca grăsimea pe apă, iar noi cu toţii am fi fost încredinţaţi încă o dată că Pearson este un cetăţean onorabil al oraşului, iar Mulligan, care nu mai este, a împrumutat bani, să-şi astâmpere pofta de joc… Pentru asta, instanţa să judece faptele acuzatului şi să-i dea pedeapsa meritată.

Procesul s-a desfăşurat apoi ca la carte. Harris a cerut probele vinovăţiei lui Paulo. Doctorul Mayer, care a extras plumbii din trupurile celor doi împuşcaţi, le-a aşezat în faţa lui Willy. Armele lui Paulo au fost aduse din biroul lui Warner şi descărcate de gloanţe: plumbii ucigaşi erau din acelaşi calibru şi aceeaşi fabricaţie. Un murmur de uimire

se auzi în sală.

Luând cuvântul, doctorul socoti necesar să adauge un lucru ştiut de la Allison, că alături de Paulo mai fuseseră doi-trei acoliţi de-ai săi, lichidaţi însă de Warner şi Travie. Aceştia ieşiseră, se pare, în faţa şerifului ca o momeală. Gloanţele care puseseră capăt zilelor lui Warner au fost trase însă din vârful stâncii, de către Paulo…

Harris luă din nou cuvântul şi atrase atenţia completului de judecată că în buzunarul unuia dintre bandiţi se găsise restul de bani primiţi de Paulo, când venise în Blue Town să cumpere petrol. Mai înfăţişă apoi instanţei câteva lucruri păstrate la biroul şerifului, printre care fură recunoscute amnarul lui Warner, legătura cu chei şi un port-ţigaret al lui Travie, în care-şi ţinea de obicei banii. Faţă de probele prezentate de acuzare împotriva bătrânului Paulo, apărarea devenise din cale-afară de dificilă.

Bătrânul peon tăcea, ţinându-şi capul aplecat pe piept, aproape absent la tot ce se spunea. La un moment dat nu mai auzi minciunile scornite aici, se dezlipi de prezent şi evadă în tinereţe, văzându-se alături de fraţii săi mai mari muncind din greu peticul lor de pământ în New Mexico, când mai în fiecare zi alergau la scaldă. Erau amintirile care îi rămăseseră adânc cutate în suflet şi care îi umpleau inima de linişte şi de mulţumire, ori de câte ori era la anaghie…

— Paulo n-are ce spune la asemenea minciuni gogonate, vorbi când i se dădu permisiunea. Paulo este nevinovat ca un înger. Ce zice Harris e minciuni pregătite să fie Paulo vinovat. Stăpân la saloon nu e străin şi Paulo vreţi să plătească moarte de la Warner. Dacă Paulo trebuie să moară, să fie ţap ispăşitor, păcatu’ lui Paulo să-l ia netrebnicii care omorât Warner. Paulo n-a ucis Warner şi Travie. Ucigaşii, poate aici de faţă, râd de Paulo. Cine este vinovat plăteşte odată… Gerry, când vine din California, n-o să ierte judecătorii care condamnat strâmb Paulo. Dumnezeu nu rabdă adevăru’ îngropat. Târziu, când vine la suprafaţă dreptate, se răzbună contra minciună.

Câţiva dintre cei aşezaţi prin colţurile îndepărtate ale sălii

strigară cu voci sparte şi răguşite: „Să moară ticălosul”! „La ştreang cu el!” „Moartea să fie plătită cu moarte!” „E un ucigaş mincinos!”

În timp ce completul se retrase pentru a chibzui, urcând treptele ce duceau în camerele dansatoarelor, Paulo căută cu privirile pe Billy King, aşteptând de la el o încurajare, un semn care să-i dea speranţa că nu-i va lăsa să-l judece cu probele ticluite. Stăpânul băncii nu era însă în sală. Cuprins de nervozitate ieşise în afara uşilor batante ale saloonului şi fuma o havană, muşcând nervos din tutunul bine conservat.

Dând cu ochii de Pearson, de Dona Hilda, de Harris şi Allison, Paulo fu cuprins de deznădejde şi se lăsă să cadă pe bancă, prinzându-şi capul în mâini.

După deliberare, Mayer, Weslley, Turnney şi Guernnsey coborâră treptele cu feţe vioaie şi împăcaţi de ceea ce hotărâseră. Câteva păhărele cu whisky le sporiseră dispoziţia, iar decizia, ce urma să fie citită, li se părea din cale-afară de firească.

Willy între timp adunase asistenţa ce roia pe lângă Buxton şi făcu din nou linişte. Agită iarăşi cu mâna sa uscată clopoţelul şi mai ales ciocanul de bătut şniţele al lui William.

— Doamnelor şi domnilor! reuşi, în sfârşit, să-i facă atenţi. Comisia mi-a dat împuternicirea să vă citesc sentinţa pentru fapta lui Paulo. Din declaraţiile martorilor, prezentate în scris şi care sunt depuse la dosar, din cele auzite aici, în faţa instanţei, din constatările doctorului Mayer, din cuvântul acuzării şi mai ales din întâmplările aşa cum s-au petrecut ele, nu mai încape tăgadă că ucigaşul oamenilor legii din Blue Town nu e altul decât Paulo Terara, care slujeşte la ranchul lui Cecilly Mulligan. Fapta lui necugetată, de a ucide pe şeriful din Blue Town, trebuie pedepsită cum se cuvine. Poliţa lui Mulligan către Pearson a fost onorată de domnul Billy King, astfel că ai lui Mulligan nu mai sunt apăsaţi de nici o datorie. Deci uciderea şerifului din Blue Town a fost făcută de Paulo cu totul pe gratis.

Ştirile prezentate de Willy întoarseră şedinţa pe dos. În

multe locuri din saloon răsăriră urale pentru Billy King şi ovaţii pentru generozitatea lui, care nu mai conteneau.

Pâlcul de peoni tăcea îndârjit într-o parte a saloonului. Numărul lor era prea mic faţă de cei care cereau capul lui Paulo.

Intervenţia curajoasă a băieţilor de la ferme, care folosiră pistoalele, trăgând în tavan, calmă puţin pe înfierbântaţii doritori să anticipeze verdictul.

Willy folosi iar ciocanul de lemn, aproape rupându-i coada, temperând spiritele ce o luaseră razna.

— Faceţi linişte, domnilor. Puţină linişte, pentru Dumnezeu! Nu vă pierdeţi minţile şi ajutaţi-ne să încheiem cum trebuie judecata noastră.

Mirosul de praf de puşcă persista încă în saloon, când oamenii se aşezară, în sfârşit, pe scaune şi Willy continuă:

— Cum spuneam, fapta lui necugetată se cere plătită. Noi, cei din Blue Town, nu cunoaştem o altă moarte decât prin ştreang sau împuşcare.

— Să moară! Să moară prin ştreang!

Willy continuă cu greutate într-o sală plină de vacarm.

— Cum spuneam, viaţa lui Warner şi Travie trebuie plătită scump de ucigaş şi ne-am înţeles ca Paulo să moară spânzurat!

— Să moară! Să moară cu ştreangul de gât! Buxton, dă-ne de băut, că ni s-au făcut gâturile iască…

— Linişte, domnilor! V-am rugat linişte! Clopoţelul se clătină ca apucat în mâna lui Willy. Ziceam că sentinţa să se execute pe loc, că nu avem timp de pierdut. Tot ne-am strâns atâţia în saloon. Să terminăm ce am început.

— Să terminăm, să sfârşim mai iute, îl urmă ca un ecou o parte din sală.

Câţiva cetăţeni, numiţi de Willy, îl înşfăcară pe Paulo de braţe şi-l înghiontiră spre ieşire. În spate, alţi doi, cu pistoalele scoase, îl urmară. Cel mai mic gest din partea lui Paulo i-ar fi schimbat felul morţii. Alaiul tot, cât era, urmat de completul de judecată, în frunte cu Willy, care-şi fixa pe cap toca ce-i aluneca într-o parte, ocupa o parte din curtea unei magazii, revărsându-se până în stradă.

— Asta e locu', domnule Willy, îi arătă copacul cu un gest repezit şi rău unul din oamenii însărcinaţi cu execuţia.

La iuţeală, un altul, cu agilitatea unei pisici hămesite, dispăru în frunzişul umbros, iar capătul unui lassou începu să crească până aproape la doi metri de pământ.

Dick şi Lowel asistaseră neputincioşi la proces. La un moment dat nu mai ştiau nici ei ce să creadă. Legătura vorbelor era atât de perfectă, că Lowel mai, mai să încline că Paulo nu era străin de toată povestea ascultată în saloon.

Când s-a citit sentinţa, Lowel a rămas pe loc, iar Dick încălecă, să anunţe la ranch întâmplările din Blue Town.

— Daţi-i un cal! sună porunca lui Willy.

Mâinile i se legaseră la spate, iar câteva perechi de braţe îl îmbrânciră cu brutalitate. Se găsise la iuţeală o mârţoagă numai coaste, cu o spinare zimţată, bună de dat pe râpă, iar Paulo fu săltat la iuţeală în şa.

Cel care ţinea animalul de căpăstru purtă gloaba spre ştreang. Bătrânul peon căută înfricat cu privirile în jur, să-l zărească pe Billy King. Voia cu tot dinadinsul să-i vorbească. Cu o zi înainte primise un bilet de la Annie, în care era sfătuit să aibă încredere. Billy nu va admite să fie judecat strâmb. Bătrânul se mustra că nu s-a lăsat apărat de bancher. Poate că refuzul său încăpăţânat l-a întristat pe bancher, motiv să nu se arate…

— Şi acum, un gâde! se desprinse din vacarm vocea lui Willy. Cine doreşte să fie gâde celui care l-a ucis pe Warner şi Travie?

Câteva mâini se ridicară crispate, iar Willy se gândi să aleagă unul mai de aproape. Un glas piţigăiat îl recomandase pe Timber, care în apropiere fiind nu pierdea nimic din mascarada pregătită pentru a spăla urmele morţii lui Warner şi Travie.

— Eu sunt cioclu, nu gâde. Faceţi-vă meseria voi, că nu-i primul ştreang.

— S-o facă Harris, că prea l-a înfundat, se auzi vocea unui cowboy de la ranchul lui Donnald. Să-şi termine treaba din saloon.

— Ei, cine o face? privi Willy, cocoţat pe o balustradă, deasupra capetelor de gură-cască adunate în mijlocul străzii.

Vocea lui Timber şi a cowboy-ului le clintise la câţiva dezorientaţi entuziasmul, punându-i pe gânduri.

— O fac eu, se oferi Ace, sfătuit de un bărbos ce mai toată ziua era la Pearson în saloon.

Încălecă un cal la îndemână, se apropie de Paulo, făcu din două mişcări un laţ din frânghia lassoului şi o petrecu în jurul gâtului peonului, potrivindu-i ochiul.

Bătrânul slujitor de la ranchul lui Mulligan era scăldat în sudori. Un tremur îi clătina capul încărunţit, iar ochii săi bulbucaţi priveau fix la Willy.

— Paulo vrea să spună ceva înainte de moarte, se hotărî într-un moment de linişte să vorbească.

— Să tacă! Să lase lătratul şi să moară mai repede! Prea multă vorbărie cu un argat ucigaş. Hai, atârnă mai iute negriciosule!

— Să-l lăsăm să zică ce are de zis! Îl omorâţi nevinovat! E ultima lui dorinţă! ţipă cât îl ţinea gura Lowel, susţinut de vocile peonilor şi ale câtorva cowboys de la Terence.

Willy, roşu tot la faţă, încuviinţă, iar Paulo cu privirile încărcate de furie neputincioasă, din care ţâşneau săgeţi de ocară asupra lui Willy, vorbi:

— Paulo nu omorât Warner şi Travie. Alţii puşcat la ei şi spânzurat la Paulo. Păcatu’ şi cu ăla de la Warner să cadă ca blestemu’ pe capu’ la ucigaş şi a lui Willy, care judecat strâmb.

— Să moară! Ce atâta vorbărie fără rost! Pierdem timpul, Willy! Spune bazaconii! Înnebunit de frică, îţi aduce ocări! Are moartea-n faţă şi nu-i mai judecă capu’! ţipă Harris, secondat de câţiva de la gater.

— Aici este mâna lu’… încercă Paulo să mai spună.

— Gata cu el, Willy! se îmbulziră câţiva, care împunseră cu ţevile revolverelor coastele gloabei. Calul înţepat de ghionturi ţâşni în faţă, iar Paulo rămase în ştreang, bălăbănindu-se şi frângându-şi vorba la jumătate.

— Warner şi Travie au fost răzbunaţi! Trăiască dreptatea!

— Trăiască judecătorul nostru Willy! răsunară strident şi fals câteva glasuri pe deasupra capetelor multor cetăţeni ce se întorceau abătuţi spre vetrele lor.

Câţiva dintre cei care forţaseră strâmba judecată se îndreptară spre uşile batante ale saloonului, să-şi răcorească gâturile congestionate de răcnete.

Cam în acelaşi timp, un ropot înfundat de copite, transformat la iuţeală într-o adevărată cavalcadă, se revărsa dintr-o parte a străzii mari. Un grup de călăreţi se apropiau în galop, urmaţi de un nor de praf ce închidea orizontul. Galopul cailor se mai domoli, iar cei care nu intraseră în saloon, printre care Pearson, Allison, Harris şi Willy, putură recunoaşte în călăreţii din şei pe băieţii care conduseseră vitele reunite de la ferme spre California.

În faţă, Murphy şi Gerry îşi struneau caii, încercând să priceapă ce minune adunase atâta lume în strada mare, într-o asemenea zi fierbinte de început de toamnă.

Capitolul IX – CÂNTAREA PEONILOR

Se însera şi mă retrăsesem cu bătrânul Ştefan spre o margine a ocolului. Şedeam sub un stejar brumăriu, lângă focul încropit din găteje, privind flăcările cum muşcau cu lăcomie din crăcile uscate. Din depărtare, hămăitul plângăreţ al unui câine se lovi de muchia dealului, ajungând până la noi şi mai neajutorat. Apa începuse să fiarbă în ceaun, iar mirosul porumbului dat în clocot, ne vesti că vom avea o cină pe cinste. Deasupra, stelele, nesfârşit lan panoramic, îşi unduiau pâlpâirile, amestecându-se ca mărgăritarele într-o mare vineţie. Aerul în aparenţă liniştit suferise o neînţeleasă transformare. Părea invadat de un praf sidefiu şi începu să se albească de-a binelea, când vântul purtă colilia plopilor scămoşi pe deasupra gospodăriei tovarăşului meu povestitor. Numai la câţiva paşi de noi susura o apă rozând pietrele din vadul unui crac al Sâmbetei. În vale, satul începuse să-şi scapere amnarele ferestrelor şi lumini neprecise luciră ca ochii câinilor de prerie. Şirurile de molizi şi carpeni înneguraţi sub straiele acelei veri, arătau ca nişte înfricoşătoare canioane, iluzii ale închipuirilor mele înfierbântate. Povestea lui Ştefan Şercanu se depăna mai departe, prinzându-mă în mreje nevăzute. Pătura mişcătoare, silenţioasă şi colilie, stăpânea întinderea peluzei, luând înfăţişarea unui voal diafan, urzit de meştera şi neîntrecuta natură. Fantasticele şi feericele închipuiri îmi dădeau din nou târcoale. Ţipete de păsări mărunte, pornite în peregrinare nocturnă, mă purtară iar pe meleagurile zugrăvite de faimosul vânător din Vestul Îndepărtat. Din nou povestirea lui îmi aduse aproape eroii care se mişcau iar în mirifica scenă, depănându-şi întâmplările care se petrecuseră după întoarcerea băieţilor de la ranchuri din lunga şi riscanta călătorie făcută până la apele întinse ale fluviului Colorado...

Gerry sosise la ranch, fără să deschidă uşile batante ale saloonului din Blue Town. Dintr-o singură privire înţelesese totul, iar Murphy l-a îndemnat să nu mai zăbovească în oraş. Trebuia mai întâi să vadă ce fac ai săi. Şi să afle în primul rând părerea celor de la ranch despre cauzele care-l aduseseră pe Paulo în ştreang.

Când îl văzură pe Gerry, feţele plânse ale celor de aici se mai luminară. Nu cu mult înainte sosise Timber care le adusese ultimele veşti despre Paulo, stârnind jalea tuturor. Cecilly şi ceilalţi aflaseră de la Dick că Paulo va fi spânzurat. Băiatul le povestise cum a decurs procesul, cât de încinsă fusese atmosfera de la saloon. Dovezile măsluite aduse de Harris şi mai apoi acuzarea îl zăpăciseră de tot pe Dick. De fapt nu fusese el singurul care rămăsese cu gura căscată. Mulţi dintre cei de aici se scărpinaseră prostiţi în cap la început, ca apoi, spre sfârşitul acuzării să rămână de-a dreptul consternaţi. Totul fusese ticluit ca la carte. Aşa de bine fusese regizată mascarada, că nimeni din saloon n-a îndrăznit să-şi vâre pielea în saramură pentru Paulo.

Când Blaky galopa pe sub arcul de scânduri, mama şi sora lui Gerry, înarmate şi îmbrăcate cu ce le căzuse la îndemână, urcaseră scara gabrioletei. Se grăbeau să ajungă în Blue Town, pentru a vedea cu ochii lor, ce urechilor abia le venea a crede. Era o treabă ce nu putea suferi amânare. Timber sărise în şa, iar iapa lui costelivă, numai piele şi ciolane, năpârlită din nou, se postase în spatele gabrioletei. De această dată le însoţea şi Dick. Trebuiau să-l aducă pe Paulo, pentru că grija pentru îngropăciunea argatului, era o treabă a lor, neputând-o lăsa la cheremul celor de acolo.

— Vai, Gerry, bucuria că te văd îmi este stăvilită de amărăciune. Inima parcă mi-a fost tăiată în două, îi zise Annie, lipindu-se la pieptul său, podidită de plâns. Veştile aduse de Dick au căzut ca un trăsnet. Domnul Billy King ne-a dat atâtea speranţe, dar au fost doar vorbe goale.

— Sărmanul Paulo! Afurisită faptă i-au aruncat blestemaţii pe cap, vorbi şi Cecilly. Deşi nu-i vinovat, i-au luat zilele ca la hoţii de drumul mare.

Gerry, din ce în ce mai înmărmurit, asculta vorbele

mamei sale trecute prin necazuri şi un timp n-a putut să-şi dea nici o părere. Cele două femeii fuseseră podidite de un plâns convulsiv şi tânărul emoţionat le-a cuprins în braţe, să le liniştească. Printre suspine, ele îşi mărturiseau temerile că necazurile lor nu se vor termina numai cu atât.

Tânărul Mulligan încercă să-şi facă o părere despre cele petrecute, dar extenuat de lunga călătorie şi de cele văzute aici, nu reuşi să închege o idee ca lumea. Toată povestea era alambicată şi sinistră, i se părea de necrezut. Avea nevoie de timp să se poată dezmetici.

Femeile n-au mai plecat în Blue Town. Timber descălecase şi el. Plecase doar Dick, însoţit de un argat de la ranchul lui Gallanger, ca să-l aducă pe Paulo.

Frământat de cele întâmplate, Gerry se descotorosi de hanţele prăfuite şi se îmbăie, în ciubărul cu apa pregătită de Cecilly. De la ultima scaldă făcută într-un lac de munte în Arizona, Gerry nu mai simţise mângâierea săpunului pe umerii săi aspriţi de întăritura cămăşii. Ronţăind în colţul gurii un chiştoc de ţigară şi cocoţat pe marginea mesei, Timber îl puse la curent cu toate întâmplările petrecute de când plecaseră în California.

La început, Gerry avusese impresia că se află pradă unui coşmar. Dar pe măsură ce bătrânul îl punea în curent cu faptele, înţelegea că cei de la ranch trecuseră prin primejdii afurisite, nu glumă. Generozitatea lui Billy King îi apăru pe de-a-ntregul dubioasă. N-avea nevoie de mărinimia lui şi-şi făcu la iuţeală socoteala în câţi ani va putea plăti datoria către bancher. Pe cele o sută de capete de vite luase preţ bun, cam optsprezece dolari bucata. Cu ce-i mai revenea din slujba făcută la Murphy, putea achita lui Billy cam două mii de dolari. Pentru rest urma să se învoiască cu bancherul şi să stabilească sorocul ratelor şi dobânzile pentru fiecare an. Stând la masă, avându-l în dreapta sa pe Timber, îl descusu să afle câteva lucruri rămase neclare. Observase, că ori de câte ori venea vorba de Billy King, mama sa şi mai ales Annie, nu erau deloc zgârcite cu laudele pentru bunele lui maniere. Gerry era surprins, nu-i cădeau de loc bine aceste păreri. Chiar Timber, un vulpoi bătrân, uns cu toate

alifiile vieţii, mirosise că nu era lucru curat la mijloc. Deşi îl aşteptau treburi importante în Blue Town, dragostea pentru flăcăul lui Mulligan şi rachiul golit pe jumătate din sticlă îl convinseseră să rămână la masă. Când Cecilly şi Annie tocmai puseseră masa, Timber se scuză bâlbâit, aşa cum i se întâmpla ori de câte ori dădea peste cap mai mult decât tainul obişnuit, încălecă iapa şi dispăru pe drumul ce cobora spre Blue Town. Nici Cecilly şi nici Annie nu observaseră şuşotelile dintre Gerry şi Timber, care din acel moment începuse să stea pe ghimpi, împărţindu-şi privirile între negurile ce se adânceau afară şi sticla pe jumătate golită de rachiu. Cum după plecarea lui Timber femeile aduseră din nou în discuţie pe Billy King, Gerry se hotărî să-şi spună sincer părerea pe un ton cât mai tăios. Se văzu nevoit să bată însă în retragere, în faţa dârzeniei doamnei Mulligan.

— Nu te ştiam atât de suspicios, Gerry! vorbi şi Annie cu voce tăiată. Domnul King este un gentleman! Cine altul ar fi făcut atâtea pentru noi, fără să pretindă nici un capăt de aţă?

— Şi de ce îşi aruncă banii în vânt? Trebuie să existe un dedesubt, le privi Gerry pe sub sprâncene, fără să le înfrunte totuşi.

— Tu întotdeauna ai văzut totul în negru! Că nu te arunci departe de Tom, aproape se mânie doamna Mulligan. În toate vezi numai lucruri ascunse şi suspectezi pe toată lumea, de parcă ai fi marshall şi nu cowboy, la Gallanger.

— N-am zis că a fost bun cu voi, fiindcă neapărat ascunde vreun gând! Dar mi se pare că ceva totuşi este în neregulă. Povestea asta cu chitanţa este tare încurcată şi simt că mă trage în jos ca un bolovan, oricât aş vrea să plutesc pe nori lângă voi…

— Nici eu nu ştiu dacă se ascunde ceva aici. Tom nu mi-a tăinuit niciodată nimic şi nu cred să fi luat vreun secret cu el în mormânt. Oricum, nu putea pierde cinci mii de dolari, chiar beat mort să fi fost, căzu pe gânduri Cecilly.

— Vezi că păşeşti pe drumu’ meu? Hai să privim lucrurile la rece, mamă…

— Eu, Gerry, băiete, nu-mi prea schimb cu una, cu două,

părerile. Da' domnul Billy pierde, săracu', o sumă frumuşică. Dacă aici a fost ceva, numai Pearson şi-a băgat codiţa, încercă mama lui Gerry să găsească un ispăşitor pentru răul îndurat.

Gerry înţelese că nu-i va fi uşor să le schimbe părerile despre Billy King. Încercă să-i scoată gărgăunii din cap măcar Anniei, dar fu înconjurat până la urmă de o tăcere ostentativă.

O înţelegea pe Cecilly şi ştia că, dacă-i intrase ceva în cap, cu greu va putea cineva să i-l scoată de acolo.

Cecilly Mulligan era o femeie voinică, robustă şi nu ştiuse niciodată ce este odihna. Îl urmase pe Tom Mulligan în Texas, împărţind la început carul cu coviltir, în care-şi duceau bruma de lucruri. Stăpâniră apoi primul şopron sub care au dormit, iar mai târziu casa din chirpici, cu două încăperi. S-au stabilit aici, în Blue Town, cu gândul să-şi facă un rost. Au primit pământ la împroprietărire, la care, muncind cu sârg, au mai adăugat cu timpul ceva păşune. Cu multă trudă şi-au înmulţit vitele, ridicând apoi cabana din bârne în care locuiau acum, reuşind astfel să se salte puţin în ochii celor din Blue Town.

Vorbă rea n-auzise niciodată de la Tom. Doar că-i mai plăcea uneori să tragă la măsea şi s-o lungească la câte o carte, la joc. Obişnuită cu ai săi care o binecuvântaseră când s-a urcat în car lângă Tom, pornind-o taman din Tennessee, aici, în Texas, nu înţelegea de ce Gerry se crampona atât, dacă ursita îl hărăzise Anniei pe Billy King. „De ce şi-o fi vârând ăsta mic nasul unde nu-i fierbe oala? Este adevărat, fata mea n-a cunoscut şi nici n-a stat pe la porţi cu vreun bărbat. Iar dacă o trage aţa spre Billy şi spre oraş, am să le dau şi eu binecuvântarea!".

Gerry o auzise vorbind de una singură şi se ferise să intre în odaia unde ea îi pregătea patul pentru dormit. Ştia că bătrânei i se învrăjbiseră gândurile şi putea s-o apuce una din vestitele ei pofte de vorbit, din care era cu neputinţă s-o opreşti. Gerry o lăsă deci în apele ei. Ultimele întâmplări, moartea lui Paulo, lunga călătorie, emoţiile trăite în Arizona, îl obosiseră peste măsură.

Mărinimia lui Billy King îi trezise însă lui Gerry negre bănuieli. Dar Annie, în naivitatea ei, nici nu voia să audă de aşa ceva.

În sfârşit, sosi şi harabaua lui Timber, scoţându-l pe Gerry din amorţeala în care se afla. Plânsetele se înnădiră şi umplură ferma. Paulo fusese iubit şi, orice i s-ar fi aruncat în cârcă, el rămânea de-al lor. Chiar ucigaşul lui Warner să fi fost, cei de la ranchul lui Mulligan îi iertau fapta. Fiecare era încredinţat că Paulo ar fi făcut-o numai spre binele stăpânilor şi al celor care mâncau o pâine la ranch. Îl jeliră toţi şi nici Gerry nu-şi putu stăpâni câteva lacrimi. Vederea credinciosului slujitor omorât de cei din Blue Town îl îndârji şi mai mult pe tânăr.

— Preotul Thomson, în ruptul capului, nu vrea să-l slujească, le aduse Timber vestea auzită chiar din gura parohului protestant.

— Da’ ce i-a venit părintelui? sări Cecilly, cernită, cu vocea energică încă.

— Zice că, dacă a murit spânzurat, nu-i face nici o slujbă, fiindcă degeaba i-o ţine. Sufletul tot n-o să i-l mai primească în rai şi nici în purgatoriu n-o să intre. Se spune că preotul i-a vorbit înainte de a-i pune ştreangul, cerându-i să-şi recunoască fapta. Dar alde Paulo nici n-a vrut să audă, ţinând-o morţiş că n-are ce recunoaşte. Şi aşa zice părintele Thomson că a făcut de la el destule. Peste voia lui Paulo i-a citit câteva rugăciuni.

În odăiţa strâmtă, care fusese până atunci a lui Paulo, se aşternuse o tăcere apăsătoare. Cele câteva feştile aprinse aruncau înfricoşătoare fantasme pe albul pereţilor, iar vocea lui Timber suna ca un glas al binelui, venit să nesocotească vrerea unui destin ursit strâmb şi ticălos.

Gerry cântări încă o dată situaţia şi găsi că-i va fi aproape cu neputinţă să-şi ducă la îndeplinire planul ce nu-l desăvârşise încă. I-ar fi trebuit mai multă putere, poate de zece ori mai mare, dar de unde să ia atâta forţă? Ştia că duşmanii de acum erau numeroşi, iar în cruzime şi viclenie erau neîntrecuţi.

Cu o sumedenie de zile în urmă, scăpase a doua oară de

moarte ca prin urechile acului şi nu aflase nici acum cui datorau salvarea lor de la Defileul Morţii, cine era călăreţul misterios ce-i salutase din vârful canionului. Îi reveniră în gând întâmplările de atunci, care pluteau neclare în acelaşi mister. Gerry îşi aminti că, după ce lucrurile se liniştiseră în Defileul Morţii, cei scăpaţi nevătămaţi întorseseră buzunarele pe dos bandiţilor reduşi la tăcere. Dar oricât s-au chinuit, n-au putut să le stabilească identitatea. Ba nu, să nu mintă, îşi reaminti că la unul descoperiseră un act de naştere, sau aşa ceva. Îl chema Emanuel Salves. Se născuse undeva prin Asientos din Mexic şi se stabilise în Texas, în Navasota. Mai aflaseră că-şi luase picioarele la spinare şi de acolo, citind asta într-o scrisoare primită de la Salves la o adresă din Canyon City, în Oregon. Clarke o buchisise, căci el şedea bine cu cititul. Se lămuriseră în acest fel cu cine avuseseră de-a face şi nu se căinau de fel că le-au trimis sufletele în iad. „Alde ăştia îşi schimbă numele în fiecare zi, ca damele cu obrazul subţire batistele, îşi aminti de spusele lui Murphy. Aşa că mare preţ n-o să punem pe palavrele lor şi nici pe hârtiile astea măsluite, pe care le cară prin buzunare. Vor să dea cu praf în ochii oamenilor cinstiţi”. Îi îngropaseră la repezeală pe bandiţi, să nu-i lase pradă coioţilor sau vulturilor. Nouă ridicături neregulate din pietroaie acopereau leşurile, marcând acum locul unde erau să-şi piardă viaţa.

Pentru Roy Wilkins şi Gavin, împuşcaţi de bandiţi, săpaseră în prundişul râului două gropi şi ca să-i apere de vizitele lupilor, au adunat o groază de pietroaie, după care Murphy şi Hyde au înfipt doi stâlpi din lemn tânăr, pe care scrijeliră numele lor şi pricina morţii.

Cât a durat drumul spre California, Gerry nu mai avusese ochi pentru frumuseţea şi sălbăticia locurilor pe unde au trecut. Văile ce li se deschideau în faţă, livezile cu pomi roditori, viile mănoase, grădinile din apropierea fluviului Colorado erau la fel de neobservate ca şi stâncile golaşe şi bucata mărişoară din deşertul Gila, unde şerpii cu clopoţei năpădiseră printre tulpinile golaşe ale cactuşilor învelite în năstruşnice zale din ţepi.

La târg au mai întârziat până le-a venit omul pe care-l aşteptau. Ar fi putut obţine şi de la alţi negustori preţuri frumoase pentru vite, dar vorba o avuseseră cu Matt Clame, care nu fusese de găsit. Să nu piardă din greutate după drumul obositor, animalele au fost mânate pe un tăpşan lung de câteva mile şi lat de două ori pe atât, pe valea Gilei, unde aveau iarbă din belşug. Preţul căpătat, după ce Matt Clame sosise, l-a mulţumit pe Murphy. Şi pentru că târgul fusese pe cinste, nu s-au grăbit cu întoarcerea. Le-au trebuit trei zile, ca să-şi poată spăla cu bere praful cărat în fundul plămânilor. Trăseseră la un han cunoscut de Murphy, aşezat pe Colorado, unde nu le-a lipsit nimic, în saloon aveau muzică, băutură câtă voiau, aşa că, după cele îndurate pe drum, fiecare îşi lua răsplata după voia inimii.

Shadow şi Clarke, răniţi la braţ, fuseseră oblojiţi de Burt. Încă de pe drum le scosese cu vârful cuţitului, plumbii din carne, îmbătându-i în toată legea, să nu facă cine ştie ce trăsnaie. Oricum, nu era treabă uşoară să-şi fi pierdut câte un braţ… Când ajunseseră aici, nici n-au vrut să audă de doctor. Mirajul oraşului mare de frontieră era mai puternic decât orice alifie sau leac doftoricesc. Şi pe deasupra le rămâneau şi ceva dolari în buzunare. Oricum, i-au cheltuit cu mai multă plăcere în saloonul înceţoşat de fumul ţigărilor, cu masa încărcată de halbe, admirând gălăgioşi picioarele şi jocul dansatoarelor. Urletele şi aplauzele celor care înghiţeau pâcla de fum îi dezmorţiseră şi pe ei. Cele câteva girls de culoare, ce-şi ziceau „Stelele Coloradoului”, au coborât după fiecare număr în sală. Fără să înţeleagă cum, Clarke s-a trezit cu una în braţe, comandând un scotch dublu pentru proaspăta amică, iar pentru cei de la mesele din jur câte o halbă la fiecare. N-a fost deloc uşor pentru Murphy să-i scoată de acolo, în aerul răcoros al nopţii. Era vremea să se întoarcă la fermele lăsate hăt, departe, în Texas…

Apariţia lui Lowel, cherchelit în lege şi mergând pe mai multe cărări, boscorodind numai el ştia ce, îl readuse pe Gerry în prezent. Se înduioşa de starea băiatului şi-l susţinu

rezemându-l de lăturoaiele barăcii. Cineva îl ajută şi-l târâră în odaia lui… Rămas iar singur, Gerry îşi ordonă puţin gândurile. „Paulo a fost spânzurat pentru vina că l-a omorât pe Warner şi Travie. Noi ar fi trebuit să ne încărcăm lucrurile şi să plecăm de aici, pentru că tata pierduse la Pearson cinci mii de dolari. Paulo i-ar fi omorât pe Warner şi Travie, pentru că aceştia veneau cu hotărârea marshall-ului, care era aidoma cu cea a lui Willy şi Pearson. Iar Billy King a plătit datoria lui Pearson pentru ranch… Dar din care motive? Numai că este el generos? Îşi doreşte să-l trimită oraşul pe el, Billy King, la alegerile parţiale? Sau face paradă de atâtea virtuţi numai să-i cadă cu tronc Anniei? Face pe fălosul, să-i sucească minţile Anniei, că prea i se aprind obrajii, când mama aduce vorba despre el…”

Acum îl conduceau la groapă pe omul care le slujise cu atâta credinţă la ranch, durerea apăsându-le la toţi sufletele. Cei din consiliu s-au opus ca Paulo să fie îngropat în ţintirimul oraşului. Numai Billy King avusese o altă părere şi întregul consiliu a închis ochii. Au admis să-i facă loc în ţintirim, într-o margine năpădită de mărăcinişuri ce acopereau locul în întregime. Tot Timber le adusese şi această veste, iar Cecilly şi Annie nici n-au mai vrut să ştie de cei din Blue Town, cerând să-l îngroape pe Paulo sub un stejar pufos, unde-i plăcea lui să stea. Paulo trăise atâţia ani la ranch şi nu se cădea să-l îndepărteze de gospodăria pe care o slujise până la moarte. Gerry s-a opus.

Până la urmă tot Billy King i-a ajutat, scoţându-i din impas. Doctorul Mayer luase poziţia mutului, împrumutată de la Weslley. Profesorului i se năzărise că nu se cade ca un ucigaş să stea lângă ceilalţi creştini cumsecade. Cât de colo se vedea mâna lui Thomson în ceea ce susţinea Guernnsey. Willy, care ştia că Billy King admisese să fie îngropat mai afară, într-un colţ, s-a mulţumit să mormăie ceva, care a fost tălmăcit de Billy ca un fel de da. Timber fiind pe aproape şi auzind aceste veşti, alergase iar într-un suflet la ranch.

Acum, bătrânul cioclu era ca întotdeauna în fruntea

alaiului, mânându-şi iapa costelivă spre ţintirim şi privind în jos, canonit numai el ştia de ce gânduri.

Harabaua trosnea din încheieturi, hurducăind pe drumul gloduros. Scoarţele fuseseră scoase, ca bătrânul Paulo să poată fi văzut de cei prin faţa cărora trecea cortegiul. Cecilly şi Annie se aflau în gabrioletă, iar Gerry, călărind alături, îşi strunea mustangul să n-o ia razna. Dick şi Lowel mai în spate, înarmaţi şi ei, cu pălăriile lăsate pe ochi, călăreau gravi şi posaci. Cortegiul era urmărit de figurile încruntate ale celor din Blue Town. Warner fusese iubit în orăşel, la fel şi Travie şi nu le venea la socoteală ca Paulo să fie purtat, aşa, ziua în amiaza-mare, sfidător, pe sub nasul lor. Când au trecut pe lângă străzile cu casele pipernicite şi sărăcăcioase ale peonilor, un număr mare de ţărani, bărbaţi şi femei s-au revărsat în strada mare, urmându-l pe Paulo.

Pe măsură ce înaintau, cortegiul creştea şi aşa înmulţit trecu prin faţa Salonului Fericirii, înţesat la ora aceea de muşterii. Era duminică şi mulţi clienţi ocazionali erau adunaţi la câte un păhărel, alături de obişnuiţii localului. Obiceiul de a trage obloanele când trecea un mort n-a fost respectat. În prag ieşiseră Pearson, Harris şi Allison, iar Willy îşi iţea capul chel la fereastră, privind temător în strada mare, ca după ursul scăpat din lanţ. Billy King se arătase în faţa uşilor batante pentru câteva momente, părând impresionat de proporţiile procesiunii.

Preotul Thomson îşi căutase treabă în absidă, ferindu-şi obrazul de privirile nesăbuiţilor care cinsteau un rătăcit întru Domnul. „Aici, la câţiva paşi de saloon au vrut să-l cureţe pe Steve ciracii lui Pearson şi eu fusesem cât pe aci să iau un glonţ sub piele”. Gândurile lui Gerry zburaseră fără voie la întâmplările din noaptea când Pearson manipulase la joc cinci birlici, ca să-l toace de puţinii bani ce-i avea. „El şi-a riscat viaţa pentru mine, fără să i-o fi cerut-o cineva, iar eu nu m-am încumetat nici măcar să-l caut, să aflu ceva de soarta lui. Oare o mai fi în viaţă? Cei care răscoliseră atunci cabana, au reuşit să-l prindă? Aşa cum era, în convalescenţă, o fi izbutit Steve să se

descotorosească de ei, sau l-au lichidat?” Gerry îşi rememora întâmplările aşa cum s-au petrecut, îl văzu pe Steve căzut în stradă, doborât de gloanţele trase după zidul din chirpici. „Nici soarta mea n-ar fi fost mai strălucită. Plumbii m-au căutat, dar îngerul meu mi-a fost aproape”. Numai Timber ştia că Mayer se înşelase privitor la Steve. Vânătorul avusese şapte vieţi şi nişte coaste zdravene, care n-au lăsat glonţul să treacă. Tot lui Timber trebuia să-i mulţumească pentru zilele de care a avut nevoie ca să-l îngrijească pe Steve. Furia celui ce se alesese cu o gaură în mână şi a fratelui său Jacky, n-ar fi fost potolită până nu l-ar fi ucis pe Steve. Cât timp zăcuse la ranch neputincios, vânătorul n-ar fi avut nici o şansă de scăpare. Abia, foarte târziu au descoperit ceva şi le-au întors casa pe dos. Nu era imposibil să-l fi urmărit pe Timber. El trecea în fiecare zi la ranch şi la Gallanger, să-i aducă ştiri lui Gerry cu ce se mai petrecea la saloon. Se cutremură, amintindu-şi că, în primele zile, Steve se zbătuse între viaţă şi moarte. Numai Annie, cu răbdarea ei îngerească, a reuşit să-l readucă printre cei vii, turnându-i din doctoria lăsată de doctorul Clisholm ori de câte ori rănitul părea gata să-i părăsească. Nopţi în şir, degetele Anniei, care acum ţineau capetele hăţurilor, înmuiaseră compresele pentru Steve în apă amestecată cu oţet aromat, să-i ia din fierbinţeală. Vedea şi acum castronul din lut ars înflorat, care stătea permanent lângă căpătâiul lui Steve. Apoi, soarele răsărise sfios deasupra ranchului, furişându-se copleşit de gânduri spre asfinţit. Steve se însănătoşise repede, dar era îngrijit în continuare de Annie. Ştirile că rănitul este încă slab şi fragil ca un porţelan, îl făcură pe Gerry bănuitor, pricepând că în sufletul surorii sale se înfiripase un sentiment curios… Şi Cecilly observase o transformare la Annie şi a povăţuit-o chiar să nu-i intre băiatul în suflet. Nu ştiau mai nimic de tânărul acesta. Poate are acolo, de unde a venit, nevastă şi copii. Că aşa sunt ăştia, cutreieră-lume. Ţin câte o femeie în fiecare stat şi la fiecare îi lasă amintire un plod.

Gerry îşi aminti cum i-a surprins într-o dimineaţă stând pe o bancă şi, privindu-se în ochi, păreau că s-au întâlnit

după o lungă despărţire.

S-a ferit să nu-l vadă, dar curiozitatea l-a mânat să mai întoarcă o dată capul. Annie era în braţele lui Steve. Vânătorul îi mângâia frăţeşte viţele mătăsoase ale părului, căzute peste pieptul lui bandajat. Era aproape sigur că între ei se aprinsese flacăra dragostei. Gerry nu prea înţelegea nici el acest sentiment. Este adevărat că într-un timp se apropiase mai mult de una din fetele de la Happy Saloon. Era ros de gelozie pentru uşurinţa ei de a se aşeza la orice masă. I-a înţeles apoi dorinţa de a-şi strânge bani. Într-un timp îi dădea de înţeles că intenţiona chiar să închege împreună o gospodărie. A aprobat intenţiile fetei. Spre uluiala lui însă, fata şi-a făcut un nou angajament într-alt oraş şi nu i-a mai dat de urmă…

Vorbele aruncate fetelor din Blue Town, când trecea călare prin faţa porţilor, erau mai mult în glumă. Niciodată nu-i dăduse prin gând să stea la taifas mai serios cu vreuna. În zilele de sărbătoare, când tinerii din Blue Town se strângeau la dans, Gerry prefera un scotch măsurat de Buxton, sau o partidă de poker la masa de joc.

Când trecuseră prin faţa saloonului, Gerry observase cum privirile lui Billy King o căutau pe Annie. N-a scăpat din vedere cum s-a înclinat exagerat în faţa mamei sale şi cum Cecilly a ridicat batista, în semn că a recunoscut atenţia lui. Annie îşi studia gesturile, voind evident să placă. „Poate a uitat de Steve, de vreme ce se uită la acest Billy King? Cu siguranţă că nici nu mai ştie de ce stă acum pe capră!” gândi Gerry cu răutate. În acel moment, bancherul trăgea tacticos din trabuc, părând sigur şi stăpân pe el. Privirile lui măsuraseră pe cei care urmau harabaua şi pe femeile peonilor ce presărau petale galbene.

Au ajuns la intrarea în ţintirim. Iapa lui Timber, flămânzită, se încăpăţână să pască buruianul crescut aici din belşug. Mai mulţi peoni îi luară sicriul în spinare, purtându-l printre mormintele răzleţite pe coasta dealului. Cu multă trudă, schimbându-şi umărul de câteva ori, au ajuns la o margine a ţintirimului, de unde se întindea preria până hăt-departe, spre apa plumburie a Pecosului. Timber

se îngrijise de toate. La căpătâiul unei alei înguste tăiate în mărăciniş, le descoperi tainiţa de veci a lui Paulo, săpată chiar în dimineaţa aceea.

L-au îngropat după datină, iar Alfred Timber scoase de sub haina lui neagră de toate zilele o carte soioasă de rugăciuni. Dădu glas câtorva versete, înflorind inimile celor de faţă. Nimeni n-a putut face vreo deosebire între ce turuia Timber de ceea ce stâlcea în latineşte, la asemenea ocazii, preotul Thomson. După ce Timber îşi termină zicerea, un mănunchi de voci se adunară într-un cucernic cor. Melodia, cântată în limba peonilor, părea venită din altă lume... Ea umplu grădina ţintirimului, ridicându-se în văzduh. Era o rugă izvorâtă din piepturi muncite şi arse de soare şi trimisă înaltului, de un cor de arhangheli cu voci tăioase şi grave. Solemnă, natura rămase în nemişcare şi melodia se înălţă nestingherită, risipindu-se în sângele fiecăruia şi încătuşându-le inimile... Intensitatea cântecului crescu, trecând dincolo de marginile ţintirimului până departe spre Colţii Şacalului, măturând întregul Blue Town... Şi cei din uşa Salonului Fericirii, care auziseră rugăciunile cântate de peoni, rămaseră pe gânduri. Era prima oară când în Blue Town se petreceau asemenea lucruri şi fapta trebuia sărbătorită cu nişte înghiţituri zdravene de whisky, să se poată rumega mai bine tâlcul ei...

Micul alai s-a reîntors în oraş, mulţumit de ce făptuise, făcând un ocol şi trecând pe strada mare. Mănunchiul de peoni salutară cu demnitate pe cei de la ranch, retrăgându-se spre casele presărate pe cele două margini ale lui Blue Town. În liniştea care se lăsase, se auzea din depărtare căderea apelor în cascada din apropierea Colţilor Şacalului, unde, în ziua Sfântului Laurenţiu, ţăranii se strângeau să se roage pentru un an ploios şi lipsit de vânturi. Răscoliţi de cântarea ţăranilor spanioli, cei trei Mulligan, tăcuţi, se lăsară purtaţi în pasul măsurat şi potolit al cailor...

Billy King nu pierdu însă prilejul de-a ieşi în calea celor de la ranch. Cu neprefăcută întristare le prezentă sincerele lui

condoleanţe. Vocea îi tremura, iar când atinse mâna Anniei întârzie puţin, fapt ce o făcu pe fată să roşească. Gerry nu catadicsise să-i întoarcă bineţea, rămânând mut şi de nepătruns în şa. Stăpânul băncii nu se dădu bătut şi se apropie de Gerry, trecând prin faţa lui Blaky, ce-şi întinsese gâtul după un fir ţepos de iarbă.

— Îmi pare nespus de rău, Gerry, pentru cele întâmplate! I-am spus şi doamnei Cecilly. Am încercat totul, dar au fost prezentate nişte fapte, cum spune Willy, probe, cum le-aş numi eu, contra lui Paulo… Şi vezi, Gerry, când eşti în faţa unor fapte… E greu, te rog să mă crezi…

Gerry îl privi câteva momente, dar tocmai când se pregătea să riposteze în felul său sincer şi repezit, Cecilly îi luă vorba din gură.

— Am auzit, domnule King, că s-au arătat, cum le spune, nişte probe… da, ăsta-i cuvântul folosit şi de domnul Willy. Dar de probele astea, Dumnezeu să mă ierte, noi nu ştiam nimic. Cei care le-au adus acolo prea le ştiau pe de rost…

— Nici eu, doamnă Cecilly, sincer să fiu, n-aş fi crezut una ca asta. Mai mult, la început m-am oferit chiar să-l apăr pe bătrân. Nu ştiu ce i-a venit, că nici n-a vrut să audă de aşa ceva…

— Am auzit de întâmplare, domnule Billy şi vă mulţumesc pentru tot. Ne vom plăti noi odată şi odată în vreun fel oarecare…

— Nu, din contră, protestă jovial Billy. Să nu faceţi acest lucru! M-aş simţi rău de tot. N-am făcut decât ce-mi ordona datoria faţă de aproapele meu.

Figura deschisă a lui Billy King şi privirea sinceră ce o îndrepta spre Gerry îl făcură pe tânăr să se foiască în şa.

— Oricum, domnule Billy, v-aţi interesat cum n-ar fi făcut altul, de noi. Mâna întinsă de dumneavoastră ne-a înlesnit să îndurăm mai lesne aceste nenorociri.

— Aţi trecut prin multe şi aţi luat parte la destule, le vorbi din nou Billy, roşindu-se sub barba nerasă de câteva zile. Privirile-i căutau pe cele ale Anniei şi se odihniră câteva clipe în cele două lacuri limpezi de culoarea albăstrelelor.

— Să nu uitaţi să ne faceţi o vizită, domnule Billy, reînnoi

invitaţia mama lui Gerry. Ne-ar face plăcere, oricând aţi veni la noi la ranch. De la moartea lui Tom, nu ne calcă pragul mai nimeni.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, doamnă Cecilly. Am să trec cu plăcere pe la ranch, când mi-o fi în drum. Tot vroiam să merg pentru câteva zile spre Roswell, în New Mexico, aşa că am să profit de ocazie.

— Vă rugăm să treceţi chiar mai înainte de a avea drum, sări Annie, roşindu-se imperceptibil de nechibzuinţa cuvintelor lăsate să-i scape.

— Sunteţi prea bună, încântătoare domnişoară Annie. Am să ţin seama de această invitaţie ce mă onorează. Mai ales că aş vrea să schimb şi câteva vorbe cu Gerry, căruia i-a priit aerul din Arizona şi California. Nu încape vorbă doamnă Cecilly, de când a lipsit, mi se pare că s-a mai împlinit puţin.

— Mi-a priit de era să-mi iasă pe nas, domnule Billy, vorbi acru Gerry. Poate aţi auzit că ai lui Wilkins şi Gavin poartă straie cernite. Lor aerul de acolo le-a scurtat viaţa. Şi n-a lipsit mult să-i urmăm. N-a fost deloc glumă căldura iscată în Defileul Morţii, vă rog să credeţi!

Gerry se miră cum de s-a stăpânit să nu-i trântească nişte vorbe care să-l usture, aşa cum i se întâmpla ori de câte ori discuta cu vreun ins pe care nu-l înghiţea. Iar Billy King era exact omul care-l călca pe bătături. Nu-l avea la stomac şi pace…

— Păi n-ar fi rău, Gerry, când ai drum spre Blue Town, să treci cu Murphy şi ceilalţi, să stăm la o parolă despre cum s-au petrecut lucrurile. Poate ne mai sfătuim şi facem ceva. Că vom mai avea de dus vite în California. Şi decât să fim hărţuiţi de desperados, e mai bine să le transportăm cu trenul până la Yuma… Poate vom vorbi chiar cu marshall-ul din Poenix, să facă cercetări în ţinut. Nu strică să ia urma tâlharilor. Altfel vor face şi alte ticăloşii…

— Bine că l-am văzut acasă, domnule Billy. N-aş fi avut odihnă până aş fi închis ochii, dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Eu l-am sfătuit să plece cu Murphy, să ducă la oborul din California bruma de vite rămasă la păşunat. Că acolo

totdeauna s-a luat un preţ mai bun.
— Că bine spuneţi, doamnă Cecilly. Şi fiindcă aţi adus vorba, cum a fost, Gerry, târgul în California?
— Le-am dat cu optsprezece dolari bucata, răspunse acru cel întrebat.
— N-a fost de loc rău târgul. Au intrat deci bani bunişori în buzunarele crescătorilor noştri de vite.
— N-a fost rău, domnule King. Dar era cât pe-aci să-l încheie alţii în locul nostru, iar atunci nu-i costa nici atât pe cei care preluau târgul…
Cuvintele lui Gerry se prelinseră pe lângă Billy, care fie că nu pricepuse tâlcul lor, fie că nu voise să lungească vorba, îşi continuă ideile.
— Şi ziceţi că v-aţi descurcat la ananghie? Bravo, băieţi! Deşi nu m-am născut în Blue Town, este o cinste pentru oraşul nostru să aibă asemenea cetăţeni. Îmi închipui că n-a fost lucru uşor să vă treziţi tam-nesam cu hoţii la drumul mare. Şi aţi lichidat mulţi din ei? Sau i-aţi lăsat pentru alţii? Iartă-mi curiozitatea, Gerry, îl ţintui el. În oraş circulă atâtea vorbe şi nu ştiu ce să iau de bun…
— Cam nouă au dat ortu’ popii la Defileul Morţii. Numai doi au tulit-o ca potârnichile, urmăriţi de un pistolar a-ntâia, din câte mi-am dat seama.
Figura lui Billy King se lungi de uimire, iar ochii i se aprinseră ca de febră.
— Şi cine era acest pistolar a-ntâia?
— Nu l-am văzut la faţă, dar era un hombre straşnic!
— Am auzit, într-adevăr, că i s-a dus faima în vest. Circulă atâtea lucruri pe seama lui. Pesemne că i-a şi curăţat pe cei doi, că nu puteau să-i scape, de vreme ce este atât de vestit în New Mexico şi Arizona…
— Acolo îi lichidase taman pe cei mai afurisiţi, care ne vânaseră ca pe coioţi, se porni Gerry să povestească. Apoi s-a luat după urmele celor care au dat bir cu fugiţii. Şi nu mai dau două cepe degerate acum pe viaţa lor, domnule Billy. Soarta lor este pecetluită…
— Mi-ar face cinste să-l ştiu şi eu. Un cavaler al pistolului, un straşnic ochitor, vorba ta.

— Dar ar fi cazul să mergem, interveni doamna Mulligan. Îl rog pe domnul Billy să nu se supere, dar mai avem drum. Ranchul nostru nu-i la doi paşi...

— Nu vă faceţi griji, doamnă Cecilly! Eu vă rog să mă scuzaţi că v-am reţinut atât. Dar era un moment deosebit şi pe Gerry nu l-am văzut de atâta vreme! Mai ales c-a trecut prin atâtea la Defileul Morţii.

— Sunteţi prea amabil, domnule Billy. Am să mă gândesc la vorbele dumneavoastră. Acum sunt prea îndurerată.

— Am fost foarte sincer, doamnă Cecilly, mi-a făcut multă plăcere! întări curtenitor Billy King, ajutându-le pe doamna Mulligan şi pe Annie să urce scara gabrioletei.

Gerry, rămas în şa, îl urni în sfârşit pe Blaky, care se frământase în acest timp pe loc. Dick şi Lowel se ţinuseră deoparte, şuşotind numai ei ştiau ce, cu pălăriile pe o sprânceană.

— Uitasem să vă spun, domnule Billy, i se adresă Gerry, înainte de plecare. În privinţa lui Paulo sunt destule lucruri încurcate. Am să caut să aflu adevărul din toată drăcovenia asta încâlcită.

— Păi ai dosarul, Gerry! Nu prea e voie, dar... hai. Îl cunoşteai pe condamnat, poate n-ar fi rău să te uiţi prin acte. N-o să curgă sânge din cer, dacă ai să citeşti. Am să-l rog pe domnul Willy să calce de această dată canoanele legii şi să te lase să frunzăreşti d-a fir a păr pologhia de la proces. De găseşti ceva în neregulă, Gerry, spune-mi te rog şi vom discuta cu Willy. Eu te ajut din toată inima...

Vocea lui Billy King fu acoperită de tropotul cailor şi de zgomotul roţilor gabrioletei ce se depărta scrâşnind peste prundişul din glodul drumului.

Gerry pornise în trapul calului, aruncând o căutătură rău prevestitoare spre uşile batante ale saloonului, retrăind iar scena când fusese aruncat de-a berbeleacul şi mângâiat cu vârful cizmei în spate. Din nou, chipul luminos al lui Steve îi apăru şi un dor aprig de a-l revedea îl cuprinse. Ce n-ar fi dat, în acel moment, să-l poată regăsi şi împreună să-i caute pe cei care-i atacaseră în Defileul Morţii. „Oare o mai fi în viaţă? se întrebă Gerry. Pe bandiţii care-l urmăreau ca

nişte puma hămesite o fi reuşit Steve să-i înşele? Oricum, speranţele de a scăpa erau destul de şubrede. De când fusese rănit, nu se mai ridicase în şa. Cum s-ar fi putut ţine atunci pe spinarea calului hăituit de cei doi?”

Soarele coborâse la orizont, aprinzându-l cu o vâlvătaie de foc şi pregătindu-se să apună într-o adunătură de cactuşi. Tivul orizontului era acum vopsit în culori de jar, arămii. Nu prea departe începură să se profileze siluetele înfricoşătoare ale Colţilor Şacalului...

După ce trecură râul tumultuos după ploaia din ajun şi lăsară în urmă podul, Gerry se porni să blesteme ferma lui Allison, pe lângă care treceau. Cabana construită nu de mult, atunci când pusese mâna pe pământuri, era cea mai arătoasă din ţinut. Ţarcurile lui se înmulţiseră, iar când strângea vitele de la păşunat abia încăpeau în împrejmuiri. Câţiva din oamenii care tândăleau ziua pe la saloon acum tocmai îndesau într-un corral mai bine de două sute de animale strânse din valea Pecosului. De unde se aflau, Gerry nu putea să le zărească figurile neîngrijite, care mai de care mai deocheate. Erau adunaţi din orăşelele fierbinţi, lăsându-şi sufletele cumpărate pentru bani. Aceşti indivizi plini de vicii erau în stare de orice. „Nu ar fi de mirare ca unul dintre ei să fi tras în Steve. Ăştia nu se dau în lături de la nimic”, îşi mărturisi în gând..

Cabana, ridicată din bârne, peste un brâu din piatră, era întinsă pe o lungime de circa cincizeci de picioare şi lată de treizeci. În acel adăpost dormeau peste douăzeci de oameni.

Gerry ştia că în timpul zilei, o parte din aceşti oameni lâncezeau în saloon, aşteptând ordinele stăpânului. Allison se îngrijea, de fapt, de toate treburile ranchului şi de ţinerea în frâu a oamenilor.

Un firicel alburiu de fum se tot îngroşa, ridicându-se pe deasupra barăcii. „Servesc masă caldă în seara aceasta, hahalerele...” îşi spuse tânărul Mulligan.

Gabrioleta înainta, iar Gerry, stânjenit de întunericul potrivnic, începu să piardă din ochi ranchul lui Allison, acum amestecat cu umbrele şirete ale vegetaţiei şi ale Colţilor

Şacalului.

Silueta pătrăţoasă a gaterului, care se afla nu departe de ranchul lui Allison, se ivi leneşă din întuneric. Câteva lumini la ferestre arătau că cei care foloseau ferestrăul se pregăteau de înnoptat. Pământul luat de la peoni pe mai nimica şi hărnicia râului deviat din albia lui veche, îi aduceau lui Harris o sumă frumuşică.

Ziua se stingea ca flacăra de opaiţ şi culorile strălucitoare ale cactuşilor înfloriţi nu mai puteau fi deosebite. Mirosul puternic şi plăcut al florilor de cactuşi stăpânea drumul. Gerry era mândru de puterea şi sănătatea din trupul lui Blaky. Calul ar fi vrut s-o rupă la fugă, fremătat tot de neastâmpăr. O necunoscută vigoare îl cuprinse. Ca o străfulgerare, lui Gerry îi veni din nou în minte înfruntarea lui cu moartea de la Defileul Morţii, când a scăpat ca prin urechile acului. Din seara aceea, o mână uriaşă şi nevăzută îl înzestrase cu o altă soartă. Se născuse din nou. Căpătase ceva din tăria şi dârzenia lui Archie. Simţea în sânge noua lui viaţă, pentru care nu se mai temea. Trebuia însă să lupte s-o păstreze, aşa cum a reuşit la Defileul Morţii.

O învălmăşeală de gânduri îl dominase, iar Gerry nu reuşi să aleagă decât unul. Era convins că trebuie să pândească cu ochii veşnic deschişi. Rămânând în picioare şi ager va putea apăra pe ai săi. Altfel, cele două fiinţe dragi vor fi luate ca două biete frunze de un vârtej turbat şi neostoit. Trebuiau mai întâi lămurite câteva lucruri pe care în ruptul capului nu le-ar fi încredinţat altcuiva. Şi nici timp prea mult nu avea. Totul însă va fi cercetat cu răbdare şi nu va lăsa vremea să acopere hidoşenia lucrurilor.

În momentul când trecea pe lângă pământul ce fusese odinioară a lui Sammy, stăpânit acum de Harris, Gerry se gândi că hapsânii de Allison şi Harris acaparaseră de acum tot ţinutul de la marginea lizierei de corcoduşi, sădiţi de Tom Mulligan, până la ţarinile sărace ale peonilor.

Privi cerul lăsat mult într-o rână şi i se păru că norii dănţuiau într-o horă sinistră. În formele lor hidoase, înfricoşătoare, Gerry văzu semne ce nu prevesteau nimic

bun pentru cei cărora el le jurase răzbunare…

În acest timp, Cecilly şi Annie, pe banca gabrioletei, sporovăiau într-una numai ele ştiau ce, fără să tulbure gândurile lui Gerry. Tânărul li se părea complet schimbat, de când se întorsese din lunga călătorie până la Yuma.

Un şuvoi de căldură îi trecu lui Gerry prin lungul spinării, apoi o linişte sfântă se aşternu în sufletul său, o dată cu lăsarea întunericului. Această pace ca odihna de apoi, îl înştiinţa că este în restanţă cu mai bine de zece nopţi nedormite pe drum. Gerry ştia că fără împrospătarea forţelor nu putea să aibă mâna sigură şi iute, nici mintea limpede pentru ce îl aştepta…

„Dar până una, alta, mâine am să iau de la capăt munca la Gallanger, să scot viţeii din turmă, să-i dăngăluiesc…”

Capitolul X – STOLUL DE PRESURI

După două zile ploioase, un soare cald îmbrăţişa acum preria şi întregul ţinut învecinat cu Blue Town. Pecosul crescuse binişor în matca lui, venind tulbure şi încărcat cu tot ce fusese surprins de puhoi în susul râului: tufe şi arbuşti scoşi din rădăcină, sau trunchiuri de copaci doborâţi şi luaţi de ape.

Preria, colorată în cenuşiu, transpira sub sărutul fierbinte al soarelui, aburind câmpia cu pămătufi de ceaţă alburii. Deasupra ţintirimului, ce se întindea dincolo de Colţii Şacalului, se ridicau nori trandafirii. Bătrânele din Blue Town o ţineau morţiş că se înalţă la ceruri năduful şi tristeţea celor de sub buruieni, pentru neputinţa de a vedea frumuseţile ţinutului renăscut după ploile ţinute lanţ.

Oraşul îşi curăţase faţa. Numai firişoarele de apă care şerpuiau în josul străzii, aminteau de răpăitura ce abia contenise. Copiii texanilor şi ai peonilor mărginaşi alergau desculţi după o bărcuţă încropită din fiţuicile lui Turnney. Dopurile din plută dănţuiau prin şanţul drumului, ele deveniseră ambarcaţiuni de indieni fugărite de micii şi zeloşii rangers…

La Happy Saloon, câţiva muşterii matinali şi incorigibili ieşiseră în prispă, sorbindu-şi berea, rezemaţi de pălimare, buimaci încă de somn.

Oamenii trebăluiau la ale lor: nicovala lui Weslley suna mai îndârjită ca de obicei; şi hârşâitul ferăstrăului lui Timber era neostoit ca totdeauna. Magazinele îşi descoperiseră vitrinele, iar Pedro încărcat de marfă urmărea placid o îngrămădeală noroasă ce se învălmăşea spre valea Pecosului, alergând bezmetică parcă.

Pe drumul ce suia spre ferma lui Mulligan, apa mai şiroia prin şanţuri, croindu-şi drum spre râul învolburat de lângă Blue Town. Pământul pietros, scăldat din belşug, îşi descoperise cioturile de prundiş presat în lutul bătătorit al

drumului.

Pe un cal broncos, un bărbat îmbrăcat într-un costum negru de călărie ca turnat pe el, ţinând în mână o cravaşă, se lăsa purtat într-un trap liniştit păstrând aceeaşi cadenţă încă din Blue Town. Călăreţul purta o pălărie Stetson, cu boruri nu prea largi. Cizmele negre, cu pinteni de argint, sclipeau în bătaia razelor de soare. Harnaşamentul calului, bătut la încheieturi cu ţinte lucitoare, împodobea trupul tânăr al bidiviului, gătit anume pentru această plimbare. Călăreţul, care se păstra cu uşurinţă în şa, avea în toată înfăţişarea un aer deosebit. Obrazul său smead, cu trăsături meridionale, nasul acvilin şi gura cărnoasă, ochii albaştri adumbriţi de o pădure stufoasă de sprâncene, degajau distincţie şi forţă. De sub pălăria de culoarea preriei în amurgul toamnei, două şuviţe de păr negru ca abanosul îi cădeau rebele pe frunte. Mâinile le avea îngrijite, iar în jurul încheieturilor purta două cureluşe late din piele.

Deşi natura îşi risipea cu dărnicie frumuseţile la tot pasul, călăreţul străbătea drumul absent, plutind într-o lume a gândurilor şi zâmbea acestor închipuiri născute din plămada pânzelor înşelătoare de aburi. Imaginile se înfiripau, se tulburau apoi la răstimpuri, pentru a se înjgheba din nou sub alte chipuri... Tocmai îi defilau prin faţa ochilor ţarinile peticite ale ţăranilor spanioli. Recoltele sărăcăcioase erau încărcate în care, iar locurile pătate în negru şi maroniu aminteau de focul ce arsese unele mirişti... Înainte de a porni la drum, trecuse să-i dea bineţe lui Buxton. Costumul scos atunci de la cutie l-a silit să nu-şi reazime coatele de bar. Privise distrat lemnul de acaju, din care Pearson îşi făcuse rafturile şi admirase cu ochi de cunoscător sticlele cu etichetele lor colorate, rânduite cu gust. Absent ca niciodată, n-avusese ochi nici pentru masa de joc, nici să compătimească clientela de aici atât de încinsă în ziua aceea. Pianina parcă sforăia, mai supărător ca altă dată, întrecându-se în somnolenţă cu pianistul ce abia reuşea să nu cadă peste clape.

Gândurile îl purtau atunci aiurea, iar în faţă i se înfiripa mereu arcul de scânduri de la intrarea în ranchul lui

Mulligan. Zâmbi, imaginându-şi că Tom Mulligan, când l-a înălţat, l-ar fi vrut portal, iar acum rămăsese un şir de scânduri jupuite de vopsea şi mâncate de carii.

Peisajul se schimbă din nou. Vegetaţia deveni mai rară, iar pământul sătul de apă se zvânta. Cactuşii rămăseseră la fel de înverşunaţi prinşi în sol. În dreapta drumului, un exemplar uriaş, ce depăşea zece picioare înălţime, cu tulpina lemnoasă şi plină de inele, arăta ca o fortăreaţă haină, din platoşe şi ţepi, târându-şi ramificaţiile întortocheate şi inutile spre un soare ocrotitor. Trecuse de ranchul lui Allison şi de gaterul lui Harris, care nu-şi făcuse încă auzit scrâşnetul în lemnul ciopârţit şi sfârtecat de ferăstrău. Acum călărea prin faţa fostului ranch al lui Sammy. Despărţiturile fuseseră desfiinţate de Harris, fără să-şi fi făcut din asta prea multe griji, stăpânind acum tot pământul de la ultimul hat al lui Allison, până la gospodăria lui Cecilly Mulligan.

A intrat în ranch şi câţiva oameni de-ai gospodăriei îi duseră calul la umbră, unde-l legară de o stănoagă.

— Mare plăcere să vă vedem şi ce onoare pe noi! îl întâmpină Cecilly, cu zâmbetul pe buze, pierzându-se toată în faţa noului sosit.

— Am fost numai în trecere, doamnă Cecilly şi m-am abătut pe la ranch, să mă interesez ce mai faceţi.

Annie, venită în acel moment în tindă, se roşise până în vârful urechilor, văzând cine era vizitatorul. Nici Billy King nu-şi putu stăpâni un gest de uimire în faţa frumuseţii Anniei. Îmbrăcată într-o rochie de muselină albă, în picioare cu o pereche de ciorapi din bumbac tot albi, cu părul său îngrijit, căzut pe spate în două cozi de aur, în care-şi prinsese doi fluturi micuţi şi gingaşi de culoarea peruzelei, părea un înger dintr-un vitraliu inundat de lumină.

— Vai, tocmai mă pregăteam să merg la Paggie, fata domnului Murphy. M-a rugat de câteva zile să-i fac o vizită. În această clipă eram pregătită de plecare…

— Dar nu vă deranjaţi… Cum am spus, eram numai în trecere… Şi vă rog, să nu ţineţi seama că m-am rătăcit pe aici.

— Nu se poate, domnule Billy! Dumneavoastră sunteţi totdeauna binevenit la noi, cum a spus şi mama. Nici eu nu mă pot lipsi de plăcerea de a sta cu dumneavoastră de vorbă, chiar dacă sunteţi numai în trecere.

Cuvintele Anniei îi plăcură lui Billy King. Deşi fata lui Mulligan nu urmase la şcoli mai înalte, în San Antonio, cea făcută în Fort Saint o ajutase, din câte se arăta, mult. Cărţile împrumutate de la Paggie, buna ei prietenă, o şlefuiseră îndeajuns, iar mediul aspru, în care trăise, nu lăsase nici o urmă pe acest chip blond, de o candoare îngerească.

Cât a durat masa, Gerry, venit între timp de la Gallanger, a vorbit foarte puţin, aproape deloc. L-a cântărit în schimb toată vremea pe bancher, cu gândul să-i descopere defecte, care să-l coboare în ochii Anniei. Spre nemulţumirea lui, nu i-a găsit nici unul. Acesta, înţelegând rezerva tânărului, se feri să-l irite, ştiindu-l iute la vorbă şi pripit în hotărâri. Cu o imensă silă Gerry a fost obligat să asculte peroraţia spumoasă dar plictisitoare şi fără noimă a lui Billy, care vorbea aproape de unul singur. Tăcerea Anniei îi întărea tânărului Mulligan părerea că sora sa ascultă cu interes trăncăneala bancherului. Fu nevoit să recunoască, însă, că Billy King nu-i prost şi nici urât nu părea, că se poartă altfel decât ceilalţi din Blue Town. Vorbele rostite de el erau alese cu grijă şi nu întortocheate sau scoase când nu trebuia, cum le trăsnea unora dintre cunoscuţii lui. Nu părea deloc că-şi caută cuvintele – vorbea, vorbea tot timpul vesel şi exuberant. În timbrul cald şi melodios al vocii, se ghicea totuşi dorinţa de a impune, prin felul superior în care-şi susţinea ideile, din tâlcul voit profund al vorbelor, din etalarea unei simplităţi uşor ostentative, a înfăţişării sale, din felul teatral în care îşi legăna vorbele, din intenţia de a rosti întotdeauna ultimul cuvânt. La un moment dat, lui Gerry i se păru că bancherul învăţase pe de rost tot ce spunea aici. Renunţă curând să mai asculte palavrele musafirului… Era sigur că vizita lui Billy King avea un scop. Nu bătuse el drumul până aici fără vreun interes! Bănuia că Billy King pregătea un târg, iar

maică-sa se prinsese în joc, fără să înţeleagă tertipurile bancherului. Annie era cea mai frumoasă fată din ţinut şi ranchul lor nu era de lepădat. Dar de ce să fie dată unuia cu douăzeci de ani mai bătrân? Nu erau atâţia băieţi de seama ei în Blue Town. Ce cusur avea Shadow? Sau Hyde? Iar Clarke nu era prost deloc…

Pe moment îi încolţi în gând ideea că, a doua zi, primul drum să-l facă în Blue Town şi să-i arunce bancherului în ochi cei două mii de dolari pe care îi avea, iar pentru rest să discute…

În ranch le mai rămăseseră vreo cincizeci de capete şi cu tot ce scoteau de pe pământ şi din livezi, în câţiva ani, se vor reface şi-şi vor plăti datoria. „Dacă n-a fost să fie Steve cel ales de Annie, de ce să fie altul de la oraş? Unul care n-a dăngăluit în viaţa lui vreun viţel? Sau care n-a însoţit o cireadă la drum întins? A învăţat carte, treaba lui! A avut ceva parale de la tat-su şi a ştiut să manipuleze foiţele, banii şi vorbele mieroase care-i ies din gură! Da, ăsta este motivul pentru care tot ce face e fals. Dar ce caută aici? De ce nu ne lasă în pace, aşa săraci, să ne vedem de ale noastre? Şi de ce Annie, o fată atât de deşteaptă, se lasă atrasă de el?” Nici nu i-ar fi trăsnit prin gând vreodată ca sora sa, aşa cum o ştia el, tăcută şi retrasă, să ridice privirile… la un pomădat, cu aere, care toată ziua stă la oglindă, să-şi fasoneze mustăcioara…

— N-am cuvinte să vă mulţumesc, sunară melodios vorbele lui Billy King, când părăsi încăperea.

— Şi nouă ne-aţi făcut o mare cinste că aţi trecut pe la ranch, răspunse doamna Mulligan, ascunzându-şi mâinile în cutele mari ale rochiei. Nu, Annie?

— Da, mamă, desigur, mamă, ne-a făcut mare plăcere că domnul Billy a trecut pe aici, se roşi Annie, tulburându-se, spre supărarea lui Gerry, venit să asiste la plecarea bancherului.

În timpul mesei, fiindu-i lehamite de cuvintele lui Billy, Gerry încercase să se cherchelească, renunţând la sarcasmele ce-i dădeau ghes, dar privirea crâncenă a lui Cecilly l-a încadrat în cele câteva pahare pe care şi le

turnase.

Îşi făcuse apoi de lucru prin curte şi era încredinţat că nu pierduse nimic. Din contră... Regreta, cel mult poate, că nu servise din puddingul cu stafide şi din găina umplută, servită de Cecilly pe o tavă acoperită cu crenguţe de conifere.

Doamna Mulligan a trimis în câteva rânduri după el, dar a fost imposibil să-l convingă, mereu mai avea de făcut câte ceva, astfel încât n-a fost chip să-l înduplece să revină.

Dick adusese acum calul lui Billy King, iar bancherul cu o săritură, care-l uimi pe Gerry, se înălţă în scări. Mai salută o dată afabil membrii familiei Mulligan. Îşi scoase pălăria şi-n faţa lui Gerry, invitându-l să nu-l ocolească când va veni prin Blue Town, să-i istorisească cum a fost la Defileul Morţii şi cum arăta vestitul pistolar.

— Să vă însoţească cineva, domnule Billy, până în Blue Town. Drumurile sunt nesigure pe aici şi mai puteţi şti ce desperados vă poate tăia calea? crezu de datoria sa să-l prevină Cecilly.

— M-am gândit că drumul de multe ori nu-i sigur şi de aceea eu nu port bani la mine. Aşa că n-au ce să-mi ia, afară de cal. Şi, bineînţeles, nu mă las jupuit ca o oaie... Chiar aşa de mototol nu sunt...

Spre surprinderea lui Gerry, Billy King scoase din buzunarul pantalonului de călărie un revolver cu ţeava scurtă, ceva mai mare decât pumnul. Gerry cunoştea soiul armei, precizia şi forţa de pătrundere a glonţului.

„Nu mi-l închipuiam pe fanfaronul ăsta să poarte cu el o armă, nici măcar una cu dopuri oarbe”, se miră Gerry, zâmbind larg la gândul că pistolul se potrivea de minune cu toată înfăţişarea efeminată a bancherului.

Deşi îl mânca pe limbă să-i arunce câteva vorbe a hâră, se stăpâni, privindu-l doar cu ironie. Măcar aşa să-i arate ceva din ce simţea, dacă ospitalitatea îl oprise s-o facă altfel.

— Văd că nu prea ai încredere, Gerry, în jucăria asta! Sau poate n-ai o părere prea bună de mâna celui care-l poartă, se vede treaba. Am dreptate sau bănuielile îmi joacă vreo

festă?

— N-am spus nimic, domnule Billy! Dar, de vreme ce vă neliniştiţi, ar trebui să vă faceţi puţin curaj, că arma este construită pentru ţinte precise… Dacă mâna vă este amic bun…

— Atunci să mă scuze doamnele, dacă vreau să-l încerc. Tot n-am tras cu el de când l-am cumpărat de la armurier. În acest fel poate reuşesc să-l fac pe Gerry să-şi înlăture frica pentru pielea mea…

Billy King îşi roti ochii de jur împrejur. Cecilly şi Annie păliră, iar Gerry îşi încrucişă braţele pe piept, aşteptând să vadă ce mare brânză va face bancherul. Acelaşi zâmbet ironic îl păstra pe obraz.

— Mi-am ales frunza din vârful cactusului de la poartă. Nu-i nici o pagubă, sper, dacă o retez?

Întrebarea i-o adresase lui Gerry şi tânărul se aplecă zeflemitor în faţă, arătând astfel că n-are decât să înceapă. Gestul îl făcuse spontan şi se miră că împrumutase deja de la Billy King o apucătură care îi fusese până atunci străină.

— Din trei lovituri vreau s-o cobor din vârf, Gerry. Spre uimirea tânărului Mulligan, la al doilea glonţ, frunza căzu, cu vrejul tăiat de plumbi. Annie şi Cecilly nu se mirară deloc. Lor li se părea foarte firesc ca Billy să reuşească acest lucru, considerându-l un fleac pentru bancher.

— Oho, oho, nu mă aşteptam să fie chiar aşa de uşor! exclamă prefăcut mirat Billy King. Deşi n-am prea încercat-o la cumpărare, văd că arma n-are cusur.

Gerry îşi recăpătă culoarea din obraz, pierdută în furia primului moment. Nu mai spuse nimic. Exemplul servit de Billy King îl pusese pe gânduri. Bancherul, cu gesturi calculate, scoase din buzunarul interior al hainei de călărie două gloanţe, pe care le vârî în lăcaşurile goale ale pistolului. Fără să se grăbească, suflă restul de fum care nu se risipise din ţeavă, se înclină încă o dată în faţa lor şi îmboldi calul cu pintenii de argint.

Annie pălise uşor, iar pieptul îi tresăltă în mod ciudat. Gerry văzu totul şi-şi înghiţi o înjurătură, pe care o fărâmiţă printre dinţi…

Bidiviul se destinse, dezlipindu-şi picioarele din faţă de pământ şi-n câteva minute dispăru învăluit de umbrele care începuseră să stăpânească preria. Galopul pornit chiar din curtea ranchului se auzi încă un timp, pentru a se stinge treptat, până se mistui în întunericul suav al nopţii…

După plecarea lui Billy King, tânărul Mulligan n-a mai avut astâmpăr şi nici la lucru gândurile nu i-au mai fost. În noaptea aceea, visă tot felul de bazaconii, trecând din coşmar în coşmar… Himere care mai de care mai afurisite l-au torturat fără milă, împingându-l ameţitor pe creste, sub abisuri înfiorătoare.

S-a visat aşteptându-l pe Billy King sub o prăpastie, unde se găsea parcă banca. Adusese cu sine cele două mii de dolari şi aştepta, cu sufletul la gură, să pice bancherul. În timp ce se agita prin faţa băncii, a venit bancherul îmbrăcat aşa cum fusese la ranch, ţinând în mână nelipsita cravaşă. L-a salutat ca atunci la plecare, cu o plecăciune mai adâncă decât trebuia, iar Gerry i-a sărit înainte, cu banii într-o mână, iar în cealaltă cu arma smulsă din şold. Billy King i-a întins mâna pentru bineţe, iar Gerry i-a împins banii în palmă. O sută bucăţi a câte douăzeci de dolari. În cealaltă mână, Gerry strângea vârtos coltul său, cu piedica dată la o parte. A urmat un schimb violent de cuvinte, din care Gerry n-a mai reţinut nimic. Billy King refuza să-i primească. Se pornise şi un vânt care huia pe deasupra prăpastiei. Billy King încerca să-i restituie, dar Gerry căuta să se depărteze. Bancherul îl striga să se întoarcă, dar vocea era parcă a lui Pearson de data aceasta. Gerry era deja lângă stănoagă, cu mâna pe frâul lui Blaky. Pearson, cu ambele pistoale în mâini, îl soma să lase calul. Gerry, încremenit de mirare, înţelese că şeful saloonului împrumutase pielea şi vocea bancherului. La un moment dat, cele două făpturi antipatice se întrupaseră într-una… Gerry simţise o mare silă şi încercase să încalece. Un glonţ, însă pornit din pistolul lui Pearson i-a şuierat pe la ureche. A tras şi el cu iuţeala fulgerului, dar celălalt deja îl lovise în piept. Gerry se prăbuşise, amintindu-şi în acelaşi timp că n-are cine să-l

mai răzbune. În timp ce murea, Pearson aruncase peste el cei două mii de dolari, care pluteau legănându-se deasupra abisului, împinşi de vânt spre adânc. Un roi de copii ai peonilor transformaţi în îngeri se zbăteau să-i prindă, zburând ca lăstunii la împerechere...

Transpirat şi cu inima zvâcnindă puternic se trezi. Răscoli cu privirea tulbure bezna încăperii. Reuşi să distingă unde era.

Blana ursului lopătar, pironită de bârnele odăii, i se păru mai mângâietoare decât oricând, după visul de care scăpase. Se ridică şi încercă să străpungă neclarul acelei nopţi, spre ţarcurile poleite de argintiul misterios al nopţii. Vitele, adăpostite în corral, dormitau tolănite, iar sub fereastră greierii ţârâiau zelos în iarbă. Inima tânărului se umplu de o linişte izbăvitoare. Somnul îl căuta din nou. Mai cercetă o dată noaptea, cu luna îmbrăcată în cămaşa ei de poleială argintie alunecând printre tulpinile golaşe de cactuşi înşirate pe drum... Cum Pearson n-avea cum să fie pe aproape şi nici Billy King, iar el era teafăr, nevătămat, se linişti. Se îndreptă spre patul de fier, cu gândul de a trimite a doua zi banii lui Billy King. Această hotărâre îi readuse somnul rătăcit. Se lăsă cuprins de tot în braţele lui. Adormi...

Când zorile clipiră în spatele măgurilor, iar soarele îşi revărsa acum lumina peste ţarcuri, Gerry sări din pat şi hotărât se repezi să ia banii din locul ştiut, cu gândul să-i ducă bancherului. Cecilly amuţi în faţa hotărârii fiului său, ce-i amintea de toanele lui Tom Mulligan. Pentru că n-o putea scoate la capăt cu el, abandonă disputa, reproşându-i numai că nu se cădea să răspundă astfel bunătăţii şi mărinimiei ce le-o arătase Billy King.

Annie nici nu catadicsi să asculte ce-i trecea lui Gerry prin cap. Râse neîncrezătoare, spunându-i că nimeni n-ar fi făcut şi oricine ar chicoti auzind un asemenea lucru. Mai mult nu crezu necesar să spună şi continuă să se gătească pentru plimbare. Încropise şi o explicaţie. Se repede neapărat până la Paggie, iar cei de acasă n-aveau pentru ce să nu-i dea crezare.

Gerry înşeuă pe Blaky, dispărând după păduricea de cactuşi, pe drumul ce trecea pe lângă gaterul lui Harris. Coti puţin mai încolo pe un drumeag de ţară şi galopă pe cărarea bătătorită, spre ranchul lui Gallanger. Îşi văzu de lucru o bucată de vreme, apoi se învoi să se repeadă la Blue Town, unde „îl aşteptau” câteva treburi urgente.

Billy King nu a fost de găsit în oraş. Neavând ce face până la venirea bancherului, se hotărî să întrebe la Buxton, căruia îi lăsă pe zincul tejghelei aproape un dolar, pentru două măsuri de brandy. Obişnuiţii localului şedeau lăţiţi pe spătarele scaunelor, mirosind a zăcut, ori lâncezeau la mese sau pe balustrada prispei. Acum nu-l mai interesau pe Gerry aşa mult. De sus coborâră doi clienţi, ce înnoptaseră la saloon, cu ochii roşiţi şi ducând pe haine câţiva fulgi porumbaci şi unsuroşi.

La ieşire, lângă uşile batante, doi dintre oamenii lui Pearson tăiau frunză la câini, pălăvrăgind de-ale lor…

Gerry tresări. La început crezu că are halucinaţii, mai ales că noaptea dormise prost. Annie, conducând gabrioleta, trecu la trap uşor prin faţa saloonului, oprind pe aceeaşi parte, în faţa oficiului băncii.

— Ia te uită, păsărica vine singură la uliu. Mamă, mamă, ce bucăţică îi pică lui Billy King… vorbi Ace, lăsându-se leneş pe o treaptă a scării de la intrare.

— Vine puiculiţa, dacă uliul are grăunţe serioase… Ce te pui cu banii, Ace, răspunse insidios Jessie. Deschid orice lacăt, cât de ferecat ar fi…

Lui Gerry i se aprinseseră creierii în cap. Cât p-aci să facă o trăsnaie care l-ar fi costat poate mult. Oricum, faptul că Annie era vorbită în felul acesta îl încărcă de furie. Strângând pumnii de-i trosniră degetele, băiatul lui Mulligan se mulţumi numai să scrâşnească din dinţi şi să scape ostentativ uşile batante.

Cei doi îl văzură, dar continuară, fără să se sinchisească.

— Cam des vine puicuţa în Blue Town. O trage aţa la peştele mare, vorbi al doilea, în scopul de a-l scoate pe Gerry din sărite.

Gerry atinse în treacăt plăselele pistolului, simţea că i se

furnică carnea. Strânse arma în mână numai o clipă, fierbând în sine de furie, dar îşi continuă drumul. Mai auzi o vreme vocile celor doi, apoi un râs batjocoritor îl sfredeli din creştet până în tălpi.

Annie, după ce oprise gabrioleta, coborî maiestuoasă şi plină de graţie. Gerry rămase cu gura căscată în faţa frumuseţii soră-si. Venise îmbrăcată într-o crinolină de culoarea florilor de zarzăr şi o bluză cu danteluţe la mâneci şi la guler. Pe cap purta o pălărioară în culoarea panselei, cu cordeluţe albe. Avea mănuşi albe ţesute în plasă, ce-i acopereau braţul până la cot şi purta o umbreluţă înflorată. Cizmuliţele cafenii din şevrou, încheiate cu şiret, erau pentru prima oară încălţate. Gerry recunoscu în îmbrăcămintea fetei, cele mai bune lucruşoare ale Anniei, pe care mama le păstra lăcătuite în cufărul ei pentru zestre.

Cei din stradă priveau şi ei aiuriţi, descoperind cât de frumoasă era astăzi fata lui Mulligan. Iar faptul că venise singură în amiaza-mare la Billy King, îi umpluse de nedumerire. Nu era prea greu de priceput ce anume a mânat-o în Blue Town, mai ales că se auzise în orăşel de mărinimia bancherului. Cei din uşa saloonului înţeleseră, după ceremonia cu care o întâmpină Billy King, că treburile erau încurcate de tot. Bancherul scosese ceasul de aur cu lănţişor, îl privise, abordând o mască de suveran şi-i aruncase Anniei un dulceag „Prinţesa mea, ai fost punctuală ca o mică regină”, cuvinte împrumutate, se vede, din vreo lectură recentă. Dispăruseră apoi amândoi în spatele perdelei din mărgele colorate, care zornăiseră în răcoarea acelei dimineţi, lăsându-i pe toţi încurcaţi şi bănuitori.

Gerry rămăsese înmărmurit. Nu se aşteptase, în ruptul capului, la aşa ceva: Annie îşi dăduse întâlnire cu Billy King chiar la el, în oficiul băncii! Intrigat şi mâhnit se întoarse, uitând în acel moment pentru ce se învoise la Gallanger să bată drumurile până aici.

Intră din nou la Happy Saloon şi comandă un cherry dublu. Îl dădu peste cap, fără să se scuture... Plăti şi părăsi saloonul, încercând să nu-i ia în seamă pe vlăjganii de la

ieşire. Ace, într-o atitudine batjocoritoare, îşi ţuguie buzele subţiri şi rele, scuipând la câteva degete de cizma lui Gerry.

Gerry Mulligan nu văzu sau crezu nimerit să treacă peste provocarea lui Ace. Încurajaţi, vlăjganii făcură mai departe haz. Ace, pornit pe hâră, mai să-i pună piedică. Dar Gerry văzu şi-l evită, ocolindu-l. Ace nu se lăsă. Sări în spatele tânărului Mulligan, împungându-l cu degetul arătător şi-i şuieră ameninţător:

— Te curăţ, cotoi beţiv! Până aici ţi-a mers ulcioru' la apă.

Gerry nu se sinchisi şi înaintă încă un pas. Fără ca nimeni să bănuiască, cu iuţeala fulgerului se întoarse în rotire, izbindu-l cu toată forţa pe Ace cu dosul pumnului în falcă. Braţul lui Mulligan lovi ca un baros şi Ace se ghemui la picioarele lui Jessie, rămas perplex. Iuţeala cu care se petrecuseră lucrurile îi zăpăcise, într-adevăr, pe toţi.

— Iar tu să-ţi bagi minţile în cap, javră, cotonoagă, că-ţi dau cep! făcu Gerry, îndreptând spre el ţeava pistolului. În secunda următoare era în şa.

În timp ce, întors pe jumătate, cu pistolul în mână, pornea în galop spre ranch, Annie ieşea condusă la braţ de Billy King, care o ajută să urce în gabrioletă. Ei n-au apucat să vadă galopul îndrăcit al lui Gerry şi n-au mai zărit nici picioarele lui Ace târşite înapoia uşilor batante de către Jessie, care înjura toţi sfinţii din cer şi pe Ace, care căzuse ca o mămăligă la primul pumn.

Tânărul Mulligan, dezgustat şi fierbând de furie, nu se mai uită în urmă, să vadă gabrioleta ce se urnise cotind spre Colţii Şacalului, ca pentru o plimbare în afară de oraş…

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc c-ai venit, Annie! Trebuia să-ţi fi cerut voie să-ţi spun aşa?… Cred că nu te superi că te tutuiesc?

— Deloc, domnule Billy. Toată lumea-mi zice Annie şi, dacă mi s-ar spune altfel, probabil nici n-aş întoarce privirea. Nu mi-ar trece prin gând că ar fi vorba de mine.

Calul înhămat la gabrioletă îşi iuţise pasul, dar Billy King îi frâna mereu elanul. Locurile pe care Annie le vedea

pentru prima dată o făcură să uite că drumul se depărta mult de şosea. Tropotul înfundat al calului se pierdea în inima pădurii, iar umbra răcoritoare a copacilor seculari îi învăluia complice.

— Este atât de frumos, domnule Billy! Nu ştiu, dar mi se pare că cerul a fost astăzi mai albastru şi mai aproape de mine… Cred că nu mă înşel deloc, domnule Billy, cerul mi se pare astăzi mai bun, mai prietenos… Nu l-am mai văzut niciodată aşa… Mama spunea că, la Tennessee, cerul râdea rareori. Alteori avea o culoare ce o speria, făcând-o să se ascundă, când era mică, sub căruţă. Ori de câte ori vântul sufla prin pod, ştia că cerul este învrăjbit şi nu îndrăznea să mai iasă la corral, ca să privească ore întregi un mustang, pe care-l prinsese în prerie Archie, bunul.

— Şi eu văd cerul mai frumos astăzi, Annie. Nu te superi dacă şi eu remarc că el este la fel de frumos cum îl vezi şi tu?

— Deloc, domnule Billy, îl linişti Annie. Dar unde mergem? Mama nu ştie unde sunt.

— Fii fără grijă, Annie! Vreau să-ţi arăt nişte privelişti pe care n-aveai cum să le admiri altfel. Atât! Nu ştiu dacă ai văzut vreodată Cascada Şacalului, sau Valea Pecosului şi împrejurimile lui Blue Town.

După aproape o jumătate de oră de urcat cu gabrioleta şi încă pe atât de mers pe jos, căţărându-se aproape pieptiş pe stâncă, au ajuns pe un mic platou, de unde Annie putu cuprinde cu ochii o privelişte încântătoare. Cam la cinci mile în dreapta panglicii albăstrii a Pecosului, unde braţul de apă se vărsa în albia dantelată a râului, se profila în toată măreţia ei Cascada Şacalului. Aici, râul se prăvălea de la aproape treizeci de picioare şi apa făcea un zgomot asurzitor. Pânza clocotitoare se izbea fierbând de fundul unei terase din stâncă, pentru a se domoli apoi, curgând în aval ostenită şi izbăvită de calvarul îndurat, ca apoi la ieşirea spre oraş, să se risipească în meandrele ce udau ţarinile peonilor şi capetele străzilor orăşelului ce coborau în pantă lină. De aici, ranchul lor se vedea neînsemnat şi trist, iar gaterul lui Harris, învelit cu şindrilă, părea că geme

din încheieturi, sub icnelile zbaturilor mişcate de apa râului. Scăpată de pe coama roţii, o parte din apa risipită din vad se aduna în ierugi, pentru a se zbengui în iarbă, în căutarea unui alt destin. Râul îmbogăţit de apele ploilor mărise forţa maşinăriei care îi rotunjea bine de tot punga lui Harris…

Nu departe, Colţii Şacalului, presăraţi până la Pecos, îşi meritau numele. Formaţi din două rânduri de bolovani colţuroşi, asemenea dinţilor unui animal, înfricoşau prin înfăţişarea lor bizară şi pustietatea în care hălăduiau. Meandrele şi eleşteul vecin ţineau o bună vecinătate stâncilor golaşe, ca o gură de pradă gata să muşte din pământurile vecine şi din oraşul care aluneca docil, fascinat parcă, spre apele molcome ale Pecosului. De aici se vedea panorama Oraşului Albastru, cu cele câteva străzi drepte ce tăiau pieziş strada Mare. Se distingeau casele şi magazinele din centru de locuinţele peonilor. La dreapta, valea Pecosului, înverzită de sălcii, stufărişuri şi plopi scămoşi, se întindea până dincolo în zare, unde se pierdea în văluri străvezii…

Annie urmări cu privirea panglica râului ce şerpuia hăt-departe, subţiindu-se pentru a dispărea ca intrată în pământ. În jur, cât cuprindeai cu ochii, prerie fără sfârşit, înţesată de oaze de tei prizăriţi şi insule de cactuşi. Pe alocuri, lizierele de castani şi zmeurişurile pătau cenuşiul ierburilor în nuanţe sălbatice, ruginii. Billy King a tăcut în acest timp, pentru a nu-i tulbura contemplarea. Într-un târziu, când uitase complet de acele ceasornicului, Annie se minună de liniştea din jur. Vorbele îi sunară străine, înfricoşând-o.

— E minunat, domnule Billy. Nu mi-am închipuit că locurile noastre pot fi aşa de frumoase. Îţi mulţumesc că m-ai condus aici!

— Într-adevăr, până acum, nici eu n-am văzut că este aşa de frumos ţinutul ăsta.

Cam în acelaşi moment, un croncănit sinistru de păsări hărtănite, duhnind a mortăciuni, trecu pe deasupra steiului, acoperind cântecul duios al canarilor ce se fugăreau printre salcâmii aşezaţi sub peretele stâncos al ridicătorii.

Şi tot atunci, un stol de presuri se roti pe deasupra celor doi, pentru a pluti spre sălciile din lungul Pecosului, pierzându-se apoi în zare.

Annie privi după ele, amintindu-şi că, în faţa ferestrei casei lor, o presură îi cânta în fiecare dimineaţă un cântec duios, mereu acelaşi. O pândea cum ciuguleşte cu ciocul ei mic şi gros din făina de porumb, chemându-şi perechea la ospăţ.

— Annie, vreau să te întreb un lucru pe care de mult doream să-l aflu.

— Întreabă, domnule Billy! răspunse fata pierdută în lumea unor închipuiri, numai de ea ştiute…

Billy King tăcu câteva momente. Gândurile Anniei zburaseră, cum păţea mereu în ultimul timp, la Steve, care luase parcă locul bărbatului de lângă ea. Îl vedea vindecat complet, încercându-şi iuţeala mâinii la smulgerea pistolului din şold. Îşi aminti că sfaturile şi rugăminţile ei rămăseseră fără ecou. Steve era hotărât să plătească poliţa celor care-l aduseseră în pragul morţii. Grăbirea plecării o determinase Timber. Cioclul adusese vestea că Lefty, fratele lui Ace, fumega de furie împreună cu Jackie şi umblau ca nişte câini turbaţi să-l găsească. Înainte de plecare, Annie l-a implorat să rămână. Îl iubea şi-ar fi vrut să trăiască aproape de el. I s-a ghemuit la piept, dar vânătorul a îmbrăţişat-o ca pe un copil, sfătuind-o să-şi păstreze cumpătul şi, mai ales, să-l uite. El, Steve, nu era băiatul care-i trebuia ei. Îşi aminti din nou cuvintele lui. „Sunt atâţia flăcăi de ispravă în Blue Town, iar eu nu merit ca o fată atât de bună să-şi lege viaţa de mine. Eu voi rămâne totdeauna un biet trapper şi n-aş putea să îndestulez niciodată casa, cu ce voi câştiga din vânat”. Annie nu s-a dat bătută. I-a jurat că va munci şi-l va ajuta. Că-i va dărui mulţi băieţi frumoşi ca el şi zgomotoşi ca Gerry. Vor învăţa de la el să pună capcane şi laţul în pădure şi să tragă cu arma în curcani. Îşi aminti că Steve s-a cutremurat când l-a cuprins în braţe, sărutându-l şi nelăsându-i timp să mai rostească vreun cuvânt. Încercase să scape din strânsoarea ei, dar nu reuşise. Rana de la piept era spre vindecare şi eforturile îl supuneau la dureri,

pe care cu greu le putea ascunde.

I s-a părut că o adâncă întristare i se aşternuse pe chip, aşa cum nu i se mai întâmplase până atunci. Ceva căruia ea nu-i cunoştea obârşia îl neliniştise. Aproape îl înţelesese pe Steve, dar imboldul de a nu renunţa, o determinase să lupte pentru a-l convinge.

— Mi-aţi salvat viaţa, iar ăsta nu-i un lucru ce poate fi trecut uşor cu vederea. Nu găsesc cuvinte să vă mulţumesc. Sunt sigur că visez, altfel ar trebui să nu-mi iert niciodată faptul că am ascultat. M-aş considera un hoţ, un puma ologit care înhaţă la urmă mâna izbăvitoare…

Annie îşi aminti că nu reuşise să-i explice că mama ei ar înţelege, iar Gerry s-ar bucura mai mult ca toţi, întrucât îi este drag ca un frate.

— Pot să-ţi vorbesc, Annie? Deşi nu-mi este uşor, îi întrerupse Billy King gândurile.

— Te ascult, domnule Billy, se îmbujoră tulburată puţin Annie şi chiar nemulţumită.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş cere să fii soţia mea?

Annie rămase fără glas. Pentru un moment i se păruse că este un pui de prigorie înfiorat de asprimea vântului. Îşi căută vorbele care nu se adunau, se bâlbâi, făcu o sforţare să răspundă şi termină prin a căuta în poşeta mică ceva ce nu mai găsea…

Billy King nu aşteptă să vadă ce impresie a făcut propunerea sa neaşteptată asupra fetei lui Mulligan. O cuprinse în braţe, căutându-i precipitat gura, apoi încercă să-i acopere ochii cu sărutări. Mâinile bancherului începură să atingă febril corsajul fetei.

— Dar ce se întâmplă cu dumneata, domnule Billy? aproape ţipă fata. Te-am crezut om de onoare! Vai, dar asta este curată neobrăzare! Am să-i spun mamei şi lui Gerry.

— Lasă fleacurile astea şi ascultă! Te învoieşti să fii soţia mea? o întrebă încă o dată Billy King, prinzând-o prin surprindere de mijloc. O ţinu aşa strâns, de-i tăie respiraţia. Bancherul gâfâia şi transpirase în zăpuşeala de pe stâncă.

— Pentru Dumnezeu! se apără Annie din răsputeri să

scape. Lasă-mă, ţiiip!… Nu eşti un gentleman, cum am crezut! Eşti la fel ca cei de la Happy Saloon, care se îmbată şi cară fetele sus…

Privirea lui Billy King se umbri. Norul născut de opunerea fetei, îi alunecă apoi pe obraz.

— Am glumit, Annie! reuşi să-şi găsească vocea cu greu Billy King. Am vrut să văd ce faci, se explică, abordând aceeaşi impasibilă schimă. M-am convins că nu eşti o fată uşuratică, cum sunt atâtea care au trecut pe aici…

Annie se ridică tremurând de spaimă şi de indignare, căutând să-şi ordoneze veşmintele.

— Eu cobor domnule Billy, este târziu, căută Annie înfrigurată poteca ce cobora şerpuind, de partea cealaltă a înălţimii unde se aflau. Piciorul fetei alunecă de câteva ori, dar era hotărâtă să meargă singură, nesprijinită. Reuşi să se descurce. Strânse cât putu rochia pe lângă ea, pierindu-i brusc cochetăria şi săgetând din ochi pe bancher cu tăişul privirilor sale revoltate.

— Da, Annie, sigur că trebuie să mergem, încuviinţă Billy King, rânduindu-şi şuviţele de păr negru, cârlionţat. Vocea o avea la fel de molatică, cu un timbru parcă mai cald ca de obicei. Zilele acestea vin la doamna Mulligan, să vorbim despre căsătorie…

Capitolul XI – ALEGEREA NOULUI ŞERIF DIN BLUE TOWN

Salonul Fericirii era mai înţesat de clienţi ca oricând. Buxton şi băiatul care-l ajuta la bar, nu mai prididеau cu treaba.

Era o dimineaţă frumoasă, deşi, când răsărise soarele, preria şi Colţii Şacalului fuseseră ascunşi într-o ceaţă vâscoasă, leşiatică. Treptat, căldura cuprinsese ţinutul trezit din somnul otrăvit al acelei nopţi, alungind aburii preriei pe vârfurile Colţilor Şacalului şi pe măgurile ce se înşirau spre Guadalupe.

Străzile erau în stăpânirea copiilor scăpaţi de prin curţi încă de dimineaţă de tot. Joaca de-a leapşa şi de-a ereţii şi guguştiucii, pe care o începuseră de cum făcuseră ochi, se înteţise, iar sfadele ce izbucneau pe alocuri se stingeau sub căldura soarelui torid.

În saloon, pianina acordată de curând îşi terminase de câteva ori repertoriul. Se băuse bere până la ora prânzului, cum rareori se întâmplă la Happy Saloon. Deşi dimineaţa nu era de obicei program, dansatoarele au fost trimise totuşi de Pearson în scenă, se pregătiseră asiduu cu un repertoriu mai bogat ca oricând. Aşezaţi câte patru, câte cinci la mese, în faţa halbelor gulerate, muşteriii îşi frământau creierii să găsească un om pe placul tuturor. Nu era deloc un lucru uşor. Pe deasupra capetelor lor turmentate, serpentine împletite în ghirlande de hârtie colorată creau o atmosferă de o adevărată sărbătoare. Ca totul să pară cât mai festiv, Buxton şi cei care-l ajutau lustruiseră în draci barul din acaju. Şi zincul tejghelei, pe care se încărcau halbele şi tăvile de mâncare luceau atât cât le permiteau anii trecuţi peste ele. Pearson, gătit cu un costum care-l prindea cel mai bine, trăgea flegmatic dintr-un trabuc. Mereu ca pe ghimpi, trecea printre mese, interesându-se,

aşa cum nu-i era obiceiul, cum se simţeau clienţii, căutând să nu le lipsească nimic. Nesfârşitele porţii de alune se adăugau de regulă halbelor, patronul saloonului hotărâse chiar să nu fie puse la socoteală. Pe ici, pe colo, unde consumaţia se subţia, trimitea bere pe cârâială, numai ca oamenii să se simtă bine…

Şi Dona Hilda strălucea mai mult ca oricând în fusta gofrată, de culoarea cojii de banană. Bluza, brodată dintr-o mătase adusă din Lumea Veche, era îmbrăcată prima oară. Pentru că aşa îi ceruse Pearson, purta pe umeri un şal negru, tot de mătase, iar părul şi-l ridicase în creştet, într-un dom maiestuos, ce-i lăsa descoperită ceafa, cu linia aşa de graţioasă a gâtului. Pieptenele din argint, cu pietre preţioase bătute în el, îi reliefa şi mai mult strălucirea.

În aceeaşi vervă ca în urmă cu cinci ani, când dansase aici prima oară, urcase acum pe scenă, fermecându-şi ca de obicei admiratorii. Dansul spaniol, la început duios şi lenevit, apoi din ce în ce mai crud şi înflăcărat, era privit cu încordată atenţie. Sunetul castanietelor dublat de cel al toculeţelor de la cizme lovite de podele, fu imediat acompaniat de câţiva exaltaţi prin bătăi ritmice în mese. A coborât apoi în sală, dansând pentru înflăcăraţi. S-a oprit câteva clipe în faţa lui Gerry, iar tânărului i se păru că în ochii vedetei saloonului se aprinseseră două fulgere ciudate. Urletele chefliilor o cerură din nou. Dona Hilda, rotindu-şi fusta ca un abajur, în acordul pianinei, îşi schimbă privirea spre alte locuri unde se îndreptă. Uitătura sălbatică a lui Pearson n-o opri să repete un cântec pentru cei care o aplaudau frenetic. Istovită, într-un târziu, se retrase pe scenă, unde în faţa celor patru girls îşi încheie programul cu un cântec de dragoste…

Gerry o urmări şi înţelese tâlcurile din privirile persistente ale celei mai frumoase femei din ţinut. Nu dăduse niciodată atenţie faptului că uneori Dona Hilda îl fixa aşa. Astăzi înţelesese însă că ceva nu era în ordine. Poate muzica, poate atmosfera generală de nebunie ce cuprinsese localul, poate fiindcă se lăsase străpuns de privirea ei, sau poate unde dansul i s-a părut că numai lui i-l oferise? Pasul cu

mlădieri de cobră al femeii lui Pearson, surâsul ei diavolesc din această dimineaţă, treziseră în tânăr gânduri îngropate în austeritatea vieţii ce era nevoit s-o ducă în Blue Town…

La o masă, ocupată aproape de intrare, Harris şi Allison se fuduleau cu hainele lor cele mai bune. Îşi trecuseră şi briciurile peste obraz, părând acum mai puţin sălbatici şi fioroşi. Erau chiar bine dispuşi, deşi nu se îndemnau la băutură. Ochii şi-i roteau neobosiţi prin sala ce se înceţoşa din ce în ce mai tare. Nici jocul la masă nu era încins ca de obicei. Pe postavul verde şi tocit, sume neînsemnate se mutau de la un jucător la altul. Cei rămaşi încă de cu seară, încercănaţi şi năduşiţi de efort, ronţăiau ţigări sau trabucuri între dinţi, absenţi la forfota din jur. Pearson nu le da ăstora nici o atenţie. Numai rareori se abătea pe acolo, încurajând pe năpăstuiţi şi veghind să nu se prea strângă bani la crupierul, care mai întotdeauna intra şi el în joc.

Când urcase Dona Hilda pe scenă, Murphy îl privise lung pe Gerry pe sub sprâncenele sale stufoase, dând, înţelegător, de câteva ori din cap, fără ca nici un muşchi să-i tresară pe faţa sa pistruiată.

— Te arunci după Mulligan, Gerry! şi după el se ţineau într-o vreme fetele ca puricii de pisică. Vezi însă că Pearson nu prea glumeşte, când îşi vede iubita privită de altul… Şi Dona Hilda nu-i un vânat să fie lăsat liber prin sihlă…

— Gerry e cu ochii-n zece părţi, domnule Murphy, se amestecă Shadow. Şi apoi ce vină are dacă Dona Hilda se uită aşa la el? Poate-i astăzi cherchelită, că nu-şi mai ia ochii de pe Gerry!

— Nu-i nici o scofală, Shadow! Că nici Pearson n-a fost primul şi doar n-o rămâne chiar el ultimul. De-aia nu-i prea lasă nici uşa deschisă la colivie să nu zboare la alţii – aşa că Gerry este ferit din aceste privinţe…

— Vorbiţi amândoi anapoda. Nu mă gândesc la treburi d-astea acu'! Şi nu vă mai băgaţi în cap că s-au întâmplat lucruri pe care le jinduiţi, încercă Gerry să pună capăt discuţiei.

La masa vecină, Burt şi Olson terminau a treia halbă, de care uitaseră în timp ce dansase Dona Hilda. Se treziseră

că li se încălzise berea, numai după ce-şi roşiseră palmele, alături de ceilalţi. Şi Gerry aplaudase cu ochii ţintă la scenă, în timp ce Dona Hilda era îmbătată de satisfacţia de a fi cucerit iar inimile tuturor. Ultimele aplauze ce se auziră erau cele ale lui Shadow, veşnicul întârziat, care-l secondase până atunci pe Gerry. Pearson nu observase mai nimic, sau poate nu-l interesa să vadă. Murphy, însă, era atent tot timpul la fiecare gest al stăpânului saloonului. Ştia că Gerry se aprinde repede şi voia să intervină atunci când gâlceava mai putea fi încă evitată.

Pianina se chinuia acum să ocupe golul pe care-l lăsase Dona Hilda, în timp ce la mese se încropeau iar nesfârşitele taclale. Fumul se bulucea pe toate geamurile deschise şi treptat minţile celor de aici se mai limpeziră…

Ora prânzului nu fusese încă anunţată de ornicul saloonului, când judecătorul Willy, profesorul Guernnsey şi Weslley intrară în sală. Erau la fel de dispuşi, ca şi cei de aici. La Willy, în birou, un băiat de la saloon adusese câteva rânduri de bere. Pentru că discuţia lâncezise de câteva ori, Weslley şi Guernnsey se ambalaseră la câteva partide de maroco, câştigate ca întotdeauna de Guernnsey. Degetele butucănoase şi fripte ale fierarului dădeau chix mai de fiecare dată, sporind teribil şansa profesorului.

Willy privise visător pe fereastră la copiii ce înălţau turcaleţele împinse de un vânticel venit dinspre Colţii Şacalului. La una din mese şedea doctorul Mayer ce-şi turnase în bere nişte rachiu de soc, devenit exact cum nu se cădea, la această adunare a cetăţenilor onorabili din Blue Town. Cât despre Timber, convivul său, acesta luase o mutră plouată, cum i se întâmpla totdeauna în aceste ocazii şi încerca să-l urmărească pe doctor în ceea ce spune.

— Noi, frate Timber, suntem legaţi prin meseriile noastre. Pot spune că… hâc!… dacă eu fac treabă bună… tu închizi prăvălia… hâc! Este, iubite colega, că pui de mămăligă, dacă-i scap pe ăştia care trag unii-n alţii?

— Păi, păi, mai dă, mai dă, ortu’ popii şi fără să te cheme, doctore! Şi… şi, atunci îi încalţ eu în papuci.

Doctorul Mayer şi Timber au vorbit verzi şi uscate despre

cazurile mai curioase ale doctorului, cât şi despre cele ale lui Timber, iar până la urmă puseră în discuţie calităţile omului ce le-ar fi trebuit.

În sală se şoptea foarte des numele lui Allison, ca fiind un cetăţean bine aşezat aici. Trăgea cu pistolul, nu se încurca şi nici pumnul nu-l avea de lepădat. Mulţi credeau că el ar putea face treaba de şerif fără să rişte să-şi piardă viaţa cu una, cu două. Şi apoi n-aveau decât cetăţenii să-l sprijine şi să baricadeze intrarea în orăşel, când „banda cârpelor negre" s-ar fi încumetat să-şi facă de cap pe aici. Sau să-l ajute să-i atace în coclaurile pe unde-şi făceau veacul.

La celelalte mese şedeau peonii, cu cidru în faţă, părând că vorbesc numai de-ale lor. Dacă trăgeai atent cu urechea însă, ai fi auzit că nici pe ei nu-i privea mai puţin soarta orăşelului. Numele lui Warner era des rostit, iar al lui Allison la fel. La una din mese, Pedro, peonul, se agita povestindu-le o faptă petrecută în ajun, când Gerry îl culcase pe Ace cu un pumn la pământ. Oricum, prezenţa peonilor adăuga un aer de curăţenie sufletească întregii adunări. Starostele lor, un spaniol în etate, cu obrajii supţi şi părul ca zăpezile de pe Guadalupe, ce-i cădea pe spate, se sfătuia cu un altul mai tânăr, fiind sâcâiţi tot timpul de peonul care-l lăuda pe Gerry şi pumnul lui.

Murphy, lăsând la o parte glumele, se tot sfătuia cam pe cine să susţină în locul lui Travie şi Warner. Numele lui Allison nu le suna bine în urechi celor care înfruntaseră lăstunii de foc în Defileul Morţii... Fură luaţi pe rând mai mulţi cetăţeni onorabili ai oraşului, dar de fiecare dată trebuiră să renunţe. Unii nu veniseră, semn că nici nu se puteau gândi la ei. Alţii, de faţă, abia se încumetau să-şi lase numele în discuţie. Era adevărat, că mai fiecare avea câte un beteşug şi, peste toate, vârsta nu-i mai putea păstra ageri în şa şi nu-i mai lăsa să tragă iute pistolul din toc, cum ar fi cerut meseria.

Numele lui Allison începu să se audă mai desluşit, printre palavrele schimbate la mese. Pearson făcuse câteva mile bunişoare prin saloon, oprindu-se acolo unde se discuta mai aprins, strecurând şi el în discuţie de fiecare dată că Allison

era omul care le trebuia. Orăşelul avea nevoie de şerif, dar considerau că-i jignitor să-l ceară de la San Antonio şi să nu pună pe unul dintre ei, un gospodar statornicit cu nădejde în ţinut.

La început, Willy a vrut să cheme un om hotărât la el – cum era, de pildă, Allison – şi să-l învestească, dar doctorul Mayer, Guernnsey, Brown şi Weslley au insistat să se discute cu mai mulţi şi să se facă apoi cum e mai bine. De câteva zile, Willy promitea celor ce-i aţineau calea că treaba se va face cât mai iute. Se adunaseră o seamă de pâri mărunte şi se iscaseră tot soiul de gâlcevi, aşa că nu puteau aştepta până la calendele greceşti. Trebuia găsit omul care să se încumete să-şi pună insigna lui Warner în piept şi să apere legea în orăşel. Numai că sfârşitul tragic al celor doi reprezentanţi ai forţei de aici tăiase pofta oricărui cetăţean cu scaun la cap să-şi rişte pielea…

Se zvoniseră şi atâtea pe seama bandei care cutreiera ţinutul, fără însă ca nimeni să ştie unde începe şi unde se termină. Unii ziceau că şi-ar avea vizuina într-un deşert de lângă Fort Saint, alţii o ţineau morţiş că şi-ar avea vadul printre Colţii Şacalului sau în stejerişurile din apropiere. Se ştia că, ori de câte ori dădeau vreo lovitură, mai totdeauna spre Colţii Şacalului îi înghiţea pământul. În orăşel nu se prea încumetaseră să atace. Asta, însă, se datorase lui Warner şi Travie care organizaseră o mică ceată de apărare din câţiva oameni inimoşi. Cetăţenilor le era deci mai uşor să-şi ducă banii la banca din oraş, decât să-i ţină la ei. Şi pe urmă, Billy King, în afară de faptul că avea un om înarmat – pe Liston – nu trăgea rău nici el…

Willy, din însărcinarea consiliului, trimisese vorbă lui Turnney să scoată la teasc câteva tipare despre evenimentul ce se pregătea. În sfârşit, lumea fiind înştiinţată, era nerăbdător să vadă odată insigna lui Warner înfiptă pe un veston oarecare. Când în sală se făcu linişte şi numai ţipetele încinse de joacă ale copiilor se mai auzeau, Billy King intră senin şi stăpân pe sine. Ceasurile arătau orele douăsprezece ale zilei şi cucul vopsit proaspăt în prăzuliu sărind din dosul căpăcelului din lemn al pendulei

din saloon, cântă sacadat şi grăbit. Îl reparaseră de câteva ori în Fort Saint şi nimeni nu putea spune dacă este mai mincinos decât înainte de a-i fi desfăcut maşinăria.

Willy îl însoţea pe Billy King şi părea mândru de ce făcuse. În saloon, cei adunaţi începură să se foiască. Apariţia celor doi anunţa că sosise momentul începerii discuţiilor.

Gerry nu se putu abţine să nu se strâmbe. Nici cu Murphy şi Shadow lucrurile nu şedeau prea bine. Cât despre ceilalţi din saloon nu se pierdură nici ei cu firea, când cei doi păşiră grav spre mijlocul sălii, unde Buxton îi servi repede cu câte un păhărel de whisky.

— Să terminăm ce avem pe mese, iar Buxton să închidă puţin barul, până ne achităm de răspunderea ce ne-am asumat-o faţă de liniştea oraşului. Şi, ca să nu stăm degeaba, permiteţi-mi să închin un păhărel, mulţumindu-vă că aţi ascultat invitaţia consiliului şi aţi venit azi aici.

Bancherul se ţinu de cuvânt şi ciocni cu o mare parte din cei prezenţi. Mulţi se sculară în faţa lui, iar alţii împrumutară bere, să poată lua parte la solemnitate. Billy King, puţin stângaci, dar jovial, se înclină în faţa lui Murphy. Gerry, vădit enervat, vru să se scoale, dar Billy îi apăsă uşor umărul, silindu-l să nu se ridice.

Momentul prilejuit de intrarea în saloon a lui Billy King s-a consumat la iuţeală, mesele fiind îndată golite de ce se afla pe ele. Câteva erau deja rostuite spre balconul ce ducea sus, unde îşi ocupară locurile Willy, Billy King şi Guernnsey, care-şi luase în serios sarcina încredinţată de consiliu.

— Stimaţi cetăţeni! făcu Willy eforturi să-şi învingă emoţia. Aşa cum ştiţi, noi avem nevoie de un şerif! De o mână de fier, care să apere legea în Blue Town…

— Bravooo! Bravooo! Aşa, Willy! Să apere legea! sări Weslley în sus. S-avem şi noi un om care să ne apere. Să dea de pământ cu cei care nu ne lasă în pace!

Câteva voci sparte din sală îşi arătară entuziasmul şi câteva pălării şi sombrerouri fură aruncate în sus.

— Iuhuuu! ţipă Wide. Să fie însă mai dihai ca Warner, să nu se lase ciuruit ca un curcan!

— Să apere legea, continuă Willy moale, că doar de asta îl vom alege. Mai ales să fie drept şi să nu ţină cu nimeni. Să apere cetăţenii, când va fi nevoie. Putem să-l numim şi noi, consiliul, dar e mai drept să-l alegeţi voi, că şi pe voi vă apără, ca şi pe noi...

— Da, Willy, aşa să fie! Aşa, aşa să fie! Ţi-a ieşit o turturea din gură, jude-jude-hâc! jude... se lăsă păgubaş Mayer, iar cei de faţă îl aplaudară, de parcă pe el l-ar fi ales.

— Bine, doctore! îi mulţumi Willy. Dar să nu uităm că ţinutul nostru nu e loc de plimbare şi p-aici mişună tot soiul de... de... care trag iute cu pistolul şi nu cer voie la nimeni... Nu mai departe decât astăzi... Ştiţi că legea cere să nu se intre cu arme în saloon. Dar toţi am intrat aici cu pistoalele! Vedeţi cum respectăm legea? Asta trebuie să facem: să respectăm şi noi legea şi atunci nu vor mai fi atâtea gâlcevi şi pricini iscate din te-miri-ce.

— Hai, Willy, dă-i drumu'! Prea ţii multe predici, îl sâcâi din nou Mayer. Dă-i jude... jude...

— Păi, să ne gândim la cineva. Ştiaţi de lucru' ăsta mai de mult. Aşa că daţi-i drumu' să auzim un nume!...

În sală se aşternură câteva clipe de linişte. Oamenii erau descumpăniţi. Nu era o treabă uşoară să alegi un şerif aici. După puţin, mormăiturile se transformară în vacarm. Oamenii prinseseră curaj şi fiecare propunea pe cine nici prin gând nu-ţi trăsnea. Câteva nume se pronunţară mai tare şi din acest vacarm se desprinsese clar numele lui Allison.

Willy, teatral, îşi făcu mâna pâlnie la ureche, aplecându-se în faţă, spre mese.

— Dacă aud bine, parcă îl vreţi pe Allison, şerif?

— Pe Allison! Da, pe el, ţipară un mănunchi de voci dintr-un colţ al saloonului.

Un şuier de fluierături îl acoperi însă pe Willy, apoi nu se mai auzi nimic. Buxton îl ajută pe judecător să facă linişte, trecându-i peste bar ciocanul pentru bătut şniţele, să se poată înţelege cu cei adunaţi pentru o treabă aşa de serioasă.

— Gentlemeni! Stimaţi cetăţeni, un strop de linişte, să ne înţelegem, fraţilor! Îl vreţi pe Allison, din câte pricep!

Acelaşi vacarm îl acoperi, iar Willy lovi cu ciocanul în masă mai, mai, să rămână cu coada în mână.

— Bine, atunci să ascultăm pe cineva din cei care îl vor pe Allison. Asta ca să avem scris aici… este o formalitate…

— Ascultă, Willy, Allison dă tare cu pumnul. La fel, trage de stinge cu pistoalele. Şi nici nu bea atât cât Warner şi Travie. Şi, peste toate, mai suntem şi noi care îl cunoaştem. Aşa că n-o să aveţi dureri de cap, Willy. Dacă vine Allison, se face linişte în Blue Town, asta s-o ştiţi!

— Bine, Ace, totdeauna ai avut o linguriţă de minte în rumeguşul pe care-l cari în tigvă, îl blagoslovi Willy.

Ace, lăudat, se aşeză privind împrejur, aşteptând să fie aprobat şi de ceilalţi. Dădu din cap la câţiva, care se zgâiau la el, considerându-i părtaşi la tot ce spusese.

— Allison are pumnii de piatră, Willy. Dacă-ţi dă o ghioagă, îţi înghiţi limba, nu altceva, vorbi o matahală de om, cu o voce de ventrilog, mişcându-şi cu greutate burta printre două mese, dintre care abia se ridicase. Cine dă mai tare ca el, să vrea să fie poliţai?

— Bravo, Bude! Şi tu ai zis-o bine! Cred că e destul, gentlemeni. Îl cunoaşteţi pe Allison pe toate feţele, ce mai tura-vura şi-l vreţi. Păi, cine poate să nu vă facă pe plac, stimaţi cetăţeni? Să nu mai pierdem timpul. Deci l-am ales! Allison este de acum…

— Un moment… moment, Willy! se amestecă Mayer. Un moment… se căzni să vorbească… E bun, bun de tot Allison şi eu sunt cu el. Jude… Jude… hâc…

— Bine, doctore, hai nu ne mai ţine pe loc! Eşti şi tu pentru Allison. Bine, atunci să-i spunem că este…

— Un moment, ce dracu’, jude-jude-hâc… se ridică din nou doctorul, care, de fapt, nu se aşezase, ci mai mult alunecase printre halbele care-i năpădiseră masa, aduse pe furiş de Buxton. E bun, bun de tot Allison! Hâc! Şi eu zic că e pe cinste! Da!… da’… Hâc! Da’ e unu’ singur! Hai să mai punem unu’!

— E în regulă, doctore! Adică îl vrei pe ajutorul lui Allison.

Să vedem pe cine să-i dăm ajutor lui Allison. La toate te gândeşti, doctore! Eşti speriat să nu te năpădească clienţii!

— Nu, nu, Willy! Stai să zic tot! Spuneam să fie doi, adică… hâc! Să mai vorbim de unu'! Ce e rău să mai vedem…

— Ce ziceţi, gentlemeni, de părerea doctorului? Şi el e în consiliu. Ia, hai să ne gândim niţeluş. Dar Allison e cel mai bun şi lungim lucrurile în zadar, că tot el va fi…

— Nu e rău ce zice doctorul, Willy, se amestecă Guernnsey de la masă. Dacă vor fi doi, nu-i pagubă mare. Şi poate mai găsim unu' la fel şi unu' din doi să fie ajutor.

— Bine, profesore! Hai să mai vedem unu'! încuviinţă plictisit Willy. Întrebuinţase a nu ştiu câta oară batista şi, de fiecare dată, pânza arăta mai rău. Chelia îi lucea ca o gulie coaptă şi spălată de ape. Favoriţii pe care uitase de când nu-i mai potrivise, se zburliseră îngustându-i de tot faţa şi aşa destul de mică.

— Păi, aş vrea să propun şi eu unul, sări rancherul Donnald. Unul care trage bine cu pistolul şi nici de pumnul lui nu mi-e ruşine. Când eram amândoi tineri, la o gâlceavă, când ne-am bătut amândoi, parcă m-a izbit cu o stâncă peste falcă.

— Să-l ascultăm pe Donnald, strigă Gallanger, susţinut de oamenii de la ranchul lui.

— Dă-i drumu', Donnald! vorbi acru Willy, aşezându-se iritat pe scaun şi făcându-şi vânt cu batista.

— Eu l-aş vedea potrivit pentru treaba asta pe Murphy, vorbi legănat, după obiceiul texanilor, Donnald. V-am spus că-l cunosc bine şi-mi pun chezăşie capu' pentru el. E legat de locurile d-aici şi poate să facă lucru bun în Blue Town.

— Să fie Murphy! strigară câţiva peoni şi cowboys de la ferme.

— O clipă, o clipă! se sculă agale Murphy, răsturnându-şi scaunul. Eu vă mulţumesc pentru tot ce spuneţi. Dar uitaţi că nu mai am treizeci de ani? Mâine-poimâine îl prind pe al cincizecilea. Treaba de şerif nu este pentru mine. Asta e clar! E nevoie de un om sprinten. Să aibă mâna iute şi mintea limpede. Mie mi-a trecut vremea, s-o ştiţi. Dar

fiindcă tot m-aţi sculat în picioare, eu ştiu unu' care poate face regulă pe-aici. Nici nu visam să facă treabă bună la Defileul Morţii. Cam el a scăpat băieţii de la ciuruit... Şi dacă acolo a făcut treabă bună, de ce în Blue Town ar face mai puţin. Iar dacă e să vorbim despre cât de tare dă cu pumnu', eu nu l-aş sfătui pe nimeni să-i caute pricină, când e cu ţâfnă...

— Cine e, Murphy? Hai, dă-i brânci! ţipară Gallanger şi Donnald. Nu ne mai băga în călduri! Că-i golim pe urmă lui Buxton butoiul.

Cei doi rancheri se agitară, băieţii veniţi cu ei de la ferme le ţinură isonul, Willy încercă să zică ceva, dar nu reuşi, decât după ce oamenii se liniştiră.

— Zi, Murphy! vorbi judecătorul de la masă.

Guernnsey căsca ochii mari, iar Billy King nu privea decât pe Dona Hilda, mai frumoasă atunci decât de obicei. Prietena lui Pearson se simţea fixată de bancher şi, ca să nu se plictisească, îşi împărţea ocheadele între Billy King şi Gerry, care apărea la răstimpuri după trupul mătăhălos al lui Bude.

— Să vedeţi acu' cine este, se scărpină Murphy încurcat după ceafă. Este băiatul lui Mulligan! Gerry Mulligan! La Defileul Morţii, a curăţat jumătate din bandiţii care ne vânau de sus...

Câteva zeci de perechi de ochi luciră duşmănos, dar Gerry şi prietenii săi nu aveau cum să-i vadă. În schimb, alte zeci de perechi de palme se porniră să bată. Numele lui Gerry se auzi în sală strigat de mai multe ori. Încercarea de a se scanda şi numele lui Allison nu avu aceleaşi rezultate. Mâini păroase se apropiară de pistoale, aşteptând un semn sau nici ei nu ştiau ce... În culmea vacarmului, altele mai curajoase ridicară ţevile pistoalelor în sus şi o duzină de gloanţe se înfipse în bârnele plafonului. Willy speriat de detunături fu nevoit să intervină. Aşa mic şi firav cum era, aproape dispăruse după Weslley. Cu ochii înfricoşaţi se holba la tavan, care se albise în câteva locuri.

— Gentlemeni, v-am rugat linişte! reuşi Willy să-şi înfrângă emoţia şi să-şi reîntregească statura. Şi de ce aţi

intrat cu armele la şold? Vedeţi, dacă n-avem şerif? Pentru asta ne-am adunat doar. Să alegem unul. Dacă mai are careva ceva de spus, să-i dea drumu'!

— Păi, aş spune eu, se ridică de lângă el, Weslley, roşu la faţă şi gâtuit de emoţie. Eu nu mă pricep să vorbesc, dar aş spune şi eu ceva. Gerry e băiat bun şi i-a mai venit minte la cap, însă Allison e bun şi e mai copt. Că Gerry ar fi mai iute la faptă, poate, dar aşa… fără chibzuială… Pe când Allison ar rumega lucrurile mai mult… La pumn nu ştiu cum e unu', cum e altu'… Poate că amândoi dau tare, poate dau la fel. Da' de ce să dea cu pumnu'? Şi cu vorba ce-ar mai face? Să ştiţi de la mine că vorba folosită cum trebuie este butoi ras cu miere. Şi care o să fie ales, eu aşa zic, cu vorbă de duh să facă linişte în oraş mai puţin cu pistolu'! Că aţi văzut la Warner. El avea şi pistol, folosea bine şi vorba şi tot a luat drumu' ţintirimului în troaca lui Timber… Allison e venit el proaspăt şi nu prea ştiu pe unde a fost, ce-a învârtit. Da' ca şerif e bun, că e mai copt…

— Şi tu cu cine eşti, Weslley? aproape îl somă Willy, văzând cum încurcă Weslley vorbele, pe care nu le mai termina.

— Zău, Willy, să mă bată sfântu', dacă pricep care-i mai valoros. Eu zic că şi Gerry şi Allison sunt buni…

— Allison e bun! El e mai bun ca Gerry! ţipară vocile de lângă Buxton. Gerry e un ţângău! Să mai sugă, Willy şi pe urmă să poarte insigna de poliţai!

— Mai bun e Gerry, strigă un cowboy cu o voce de tunet. Allison să se ducă de unde a venit! Gerry e d-aici, din Blue Town.

— Staţi, staţi, gentlemeni! Nu vă încingeţi, că Buxton n-are bere destulă, să vă stingă. Allison este la noi de aproape cinci ani. Şi e cunoscut de toţi. E om de treabă, îşi plăteşte dările. N-a avut pricini şi are proprietate la noi, în Blue Town. Ce, parcă toţi ne-am născut aici? De unde aţi mai scos-o şi p-asta?

— Allison este tot ce vrei, Willy! strigă Gallanger. Dar nu-i pentru şerif. Fă-l altceva, la judecătorie, dacă-ţi place aşa mult.

Willy înghiţi în sec şi parcă nodul lui Adam îl avea chiar în stomac. Allison se înnegrise la faţă. Iar Dona Hilda se mulţumi să privească numai la Gerry, care se frământa pe scaun. La răstimpuri îşi ştergea faţa transpirată. Îi era când cald, când frig şi-şi făcea într-una reproşuri că venise aici, să asiste cum era disputat. Când şi-a auzit pentru prima oară numele, simţise cum toate privirile îl ochiseră şi-l întorceau pe toate feţele. Deşi nu visase să ajungă şerif, auzind că ar putea deveni poliţai, începu chiar să dorească să aibă înfiptă o stea în piept.

— O clipă, domnilor, interveni în sfârşit Billy King. N-am vrut să mă vâr în treaba asta, că nu-i obiceiul meu. Dar poate că aveţi nevoie de un sfat şi nu vreau să vă lipsesc de el.

— Ce zice? întrebă Shadow pe Clarke.

— Zice că e milă de noi, să pierdem prilejul să ne înfruptăm din deşteptăciunea dovleacului… care nici nu pârâie de încrezut ce e…

— Aha… asta era… Ne dă şi nouă o lingură din duhul lui, ca la sugaci şi ne ia ce se prelinge pe bărbiţă, să nu se irosească… îl secondă Shadow.

— Noi alegem un şerif, continuă Billy. Dar unul care să facă linişte. Îl alegem, ca toată lumea de aici să respecte legea. Aţi văzut şi dumneavoastră că numele lui Allison s-a auzit mai întâi. Şi eu aş merge cu el. S-a mai auzit un nume. S-a cerut ca Gerry să fie şerif în Blue Town. Şi pentru el eu aş ridica mâna. Dar prima oară am discutat despre Allison, deci onoraţii noştri cetăţeni s-au gândit mai întâi la el şi asta înseamnă că el e mai bun. Dar dacă am vorbit despre doi, să alegem doi, dacă unul nu se poate. Iar dacă dumneavoastră o să alegeţi unul, nu trebuie să se supere celălalt, adică acela care nu va fi primul, el poate să fie ajutor şi nici asta nu este aşa de rău… Eu am să votez pentru amândoi, pentru că Allison este un băiat mai copt la minte, iar Gerry ziceţi c-a fost grozav la Defileul Morţii.

— Şi eu zic ca domnul Billy, adică Gerry să fie şerif! strigă cu voce puternică Pedro, peonul. Gerry e d-aici şi bate bine. Să spună Ace, care e de faţă, ce moacă a luat peste ochi

mai ieri de la Gerry, de i-au cântat toţi guguştiucii în cap. Numai după o găleată zdravănă de apă peste faţă a mai văzut dacă soarele este în văzduh, sau s-a ascuns sub covată.

— Linişte, gentlemeni! Ne-am strâns să facem o treabă serioasă, nu să strigăm care încotro, se căţără Willy pe lădiţa de sub masă, să pară mai înalt, încercând să risipească hazul din sală.

Vorbele peonului stârniseră ilaritate şi mai toţi cowboy-ii şi peonii din fundul sălii, se hlizeau dându-şi coate şi frecându-şi mâinile mulţumiţi. Ace, care-şi auzise numele făcut de râs, scoase pistolul, ţintind figura peonului, dispărută între celelalte ale confraţilor. Văzându-i îmbrăcaţi la fel şi de aceeaşi culoare arămie lui Ace i se păru că l-a reperat de câteva ori. Nemaiştiind pe care să-l aleagă să-i smulgă măcar un smoc de păr, se lăsă până la urmă păgubaş.

— V-am rugat să tăceţi odată! bătu Willy cât putu în masă. N-are decât Blue Town să rămână fără şerif! Ce mare pagubă? Amânăm alegerea şi gata.

Propunerea lui Willy fu pe placul câtorva din sală, dar nu a celor mulţi.

— Toată treaba asta este… este… hâc… este… o aiureală sinistră a lui, a lui, Willy… hâc! ţipă Mayer mai desluşit, ridicându-se greoi în picioare, ca să audă toată lumea din saloon. Voi îl vreţi, îl vreţi… hâc… pe Allison. Ăştia care trag, care trag la pământ… hâc… şi-şi ard mâinile cu dangaua… hâc… îl cer pe Gerry. Dracu’ să înţeleagă… hâc… de ce sunteţi aşa chiori! Pe sănătatea mea, dacă nu sunteţi adormiţi ca marmota iarna! Aţi orbit… hâc… şi vreţi ce nu vor toţi de faţă…

— Să votăm! se auzi vocea hotărâtă a lui Murphy, susţinut de Donnald, Gallanger şi de oamenii de la ferme.

Ceilalţi, afară de peoni, începură să strige pentru Allison, mai, mai să acopere fluierăturile peonilor, care-şi vârâseră degetele în gură, stârnind un vacarm de neimaginat.

Gerry nu-şi mai găsea loc pe scaunul care făcuse parcă ghimpi. „Ce comedia dracului se întâmplă aici? îşi spuse în

gând. Mă vor şerif, aşa, fiindcă i s-a năzărit lui Murphy… Şi dacă mă aleg şi umblu să desfiinţez banda care stăpâneşte ţinutul? Mă vor curăţa ca pe Warner. De ce Murphy o ţine morţiş şi i-a mai ridicat şi pe ceilalţi să mă susţină? Oare sunt eu în stare să port steaua? Ăştia de aici cunosc doar că, până mai ieri, Blaky se lupta cu mine să mă ducă acasă tocat de bani! Şi ce ar zice Annie să mă ştie şerif? S-ar bucura desigur! Steaua de şerif este o fală aici! Să ai dreptul şi să chemi pe cine ţi se năzare, să-l iei la rost! Şi Billy King când mă vrea pe mine, când pe Allison. Încearcă să nu-i supere pe Pearson şi pe Willy, prietenii lui. Îl vor pe Allison care, împreună cu Harris, mă făcea să dau ortul popii, dacă nu venea Steve. Dar Steve unde o fi? Vocea lui a tunat cândva, aici în saloon, în apărarea mea. Şi Dona Hilda cum se mai uită! De-ar şti Annie că Dona Hilda îi face ochi dulci şi lui Billy, desigur ar suferi. Dar ea face ochi dulci tuturor. Cât ar încerca Pearson s-o strunească, ea nu poate uita că a cutreierat multe oraşe din Far West. Şi nu-i urâtă cantora! Astăzi a avut mai mult farmec ca oricând. Şi Ace m-ar toca! Nu mai vorbesc de Allison… Harris m-ar jupui de viu! Dar dacă voi fi poliţai?…” un ghimpe de ambiţie i se înfipse lui Gerry în suflet, sâcâindu-l fără astâmpăr.

— Păi atunci să votăm, repetă Willy a nu mai ştiu câta oară încât auzi şi Gerry. Dacă vreţi aşa, să fie aşa. N-aş vrea să duceţi vorbă la Fort Saint că noi nu facem cum vor cetăţenii onorabilului nostru oraş! Să-l alegem deci! Se ambală iar, ridicându-se pe vârfuri şi aranjându-şi ţinuta. Haina neagră, descusută la o mânecă sub braţ, îi descoperise plastronul scrobit, iar pince-nez-ul i se înfipse vârtos la rădăcina nasului său pătat de pistrui.

Strigat mai întâi Allison, o duzină şi ceva de palme păroase se ridicară în sus. Willy le numără, se fâstâci, greşi cu câteva mai mult şi înscrise rezultatul mărit cu ceva pe o foaie liniată a registrului îmbrăcat în hârtie gradel.

Pus la vot şi Gerry, pentru el se ridicară mâini de trei ori pe atât. Willy micşoră, la adunare, cât putu numărul, dar nu reuşi să-l reducă sub cel scris pentru Allison. Billy King îşi ţinuse promisiunea, ridicând mâna pentru amândoi.

— Păi n-au fost mai multe la Gerry! se înfurie Harris. El n-a avut atâtea. De unde le-ai scos, Willy? Pentru el au votat peonii. Ce avem noi cu voturile lor? Nici nu le vedem faţa în oraş. Şi nici nu cresc vite ca lumea, nici negustorie nu fac. Abia dacă vin pe aici, la saloon.

— Nu-i aşa, Harris! se roşi Guernnsey la faţă. Peonii ne dau să mâncăm! Când ne-am aşezat aici, i-am găsit scormonind pământul şi adunând cartofi. Doar a rămas vorba că peonii şi coioţii au stăpânit ţinutul ăsta! Vino la şcoală sau la Willy, să-ţi arătăm când s-au aşezat aici! Aşa că au şi ei o vorbă de spus în treburile oraşului...

— Bine, Guernnsey! Halal discurs! Pe cinstea mea, că ţi-l aduc pe Smoky la şcoală, chiar dacă-l ung cu catran, de nu vrea. Pe cinste vorbe! glăsui Withey Roy. Chiar de-l fac cowboy, buchea de la tine vreau s-o ştie!

Rancherii, cowboy-ii, ca şi peonii, rămaşi în tot acest timp sfioşi, dar demni, bătură din palme, aprobând pe Guernnsey.

— Deci, gentlemeni, aşa cum aţi voit, v-aţi ales un nou şerif în persoana lui Gerry Mulligan, fiul lui Tom Mulligan, bătrânul şi al lui Cecilly Mulligan, cunoscuţi în Blue Town!

Pe Gerry îl trecură fiori. Avea impresia că se află sub un clopot de sticlă şi nu mai are aer, că se sufocă precum fluturele sub un pahar, care îşi întinde aripile pe hârtie...

— Bravo, şerifule! îl strânseră în braţe Murphy, Shadow, Clarke şi ceilalţi de la ferme.

— Am pierdut un om a-ntâia, pe cinstea mea! se jelui Gallanger. Dar de, pierderea nu-i aşa mare, dacă l-am săltat şerif în Blue Town.

— Apropie-te, Mulligan! îl invită Willy, privind neputincios în saloon. Vino să-ţi iei însemnul!

Gerry se îndreptă spre masa lui Willy. Pe măsură ce distanţa între el şi cei din consiliu se micşora, liniştea începuse să-şi facă cuib în pieptul său, îi zărea privindu-l cu ochi admirativi, ori duşmănoşi. Peste câteva secunde va fi şeriful lor. Omul ordinei din Blue Town. Privirile Donei Hilda îl ardeau şi nu înţelegea pentru ce se gândea atât la femeia lui Pearson. I se păru că stăpânul saloonului devenise mic şi

neînsemnat. Nu-l văzuse niciodată aşa de scofâlcit. Că Dona Hilda se mai află şi nu se mai află aşa departe de el. Încă doi paşi şi Gerry atinse marginea mesei. Willy se întinse cât putu şi-i prinse steaua de şerif în piept, strâmbându-se de parcă linsese oţet. În insignă se oglindiră pentru puţin sticlirile sinistre ale câtorva perechi de ochi. Se auziră chiar vorbe mormăite de ocară, la adresa celor ce hotărâseră aşa.

— Ai de spus ceva, Gerry? îl întrebă Willy plictisit, după ce-i înşirase în câteva vorbe îndatoririle de poliţai şi-i primise legământul de a apăra legea şi dreptatea în Blue Town.

— Un singur lucru, domnule Willy, adică, de fapt, două. La început vreau să mulţumesc celor care au ridicat mâna pentru mine. Am să fac treabă, aşa cum spune legea! Al doilea, vreau să propun un ajutor. Aşa se cade, să mai fie careva să mă ajute. Că nu-i glumă cu ce-i de făcut. Iar Allison, fără îndoială, n-o să vrea să fie al doilea...

— Păi, cum să nu, Gerry! şi-a dat consimţământul Willy. Acum, numai dumneata trebuie să alegi. Ia-ţi omul care să te asculte. Dacă te-ai gândit la vreunul, zi!

— Pentru început, să zicem că l-aş alege pe... domnul Timber...

— Timber? Cum, Timber să fie ajutor de şerif? Willy, la fel cu majoritatea celor din sală, căscă ochii mari şi cât p-aci să se aştearnă pe râs. În sală se râdea bine, iar câţiva se ţineau cu mâna de burtă. Domnul Timber este aici? întrebă Willy care se înveselise de-a binelea. Parcă l-am văzut mai devreme cu doctorul.

— O fi plecat, Willy! răspunse cu răutate Harris. O fi avut pe vreunul să-l scalde...

— Scoală, beţivane! îl înghionti pe Timber un bărbos de lângă Mayer. Ai devenit mare, groparule! Din cioclu, iată-te ajutorul cotoiului! Pupă-i mâna lui Gerry, că te-a săltat bine în şa... Te-a scos din lături, putreziciune!

Timber, beat criţă, abia reuşi să se dumirească unde se află.

— Eşti ajutorul lui Gerry, bătrâne! îl ajută să înţeleagă un

cowboy de la masa vecină.

— Gerry, zici, ce-i cu Gerry? V-aţi îmbătat cu toţii!

— Ziceam că Gerry a fost uns şerif şi te-a propus ajutorul lui...

Din încâlceala gândurilor ce le avea în cap, Timber nu putea să aleagă mai nimic. Reuşi după un timp să vadă mai desluşit mutrele celor de aici, iar Mayer, care se mai trezise, îi confirmă că cele auzite erau adevărate.

— Ajutor de şerif, zici, doctore? Pe dumneata te cred! Şi Gerry, şerif? Să mor, că-i cea mai tare glumă de când mă ştiu.

Câţiva de la ferme păreau nemulţumiţi şi contrariaţi de ce-i trăsnise prin cap lui Gerry. Pentru că ei îl susţinuseră, trebuiră să înghită găluşca şi nu ţinură isonul celor porniţi pe batjocură. Ruşinaţi că trebuiau să facă un lucru numai de hatârul noului şerif, cătau mai mult în jos. Willy, cu o grimasă ironică pe care nici măcar nu şi-o ascundea, îi dădu lui Gerry insigna, să-i pună însemnul de ajutor lui Timber. Acesta veni împleticindu-se, mai mult ţinut şi împins de cei de la mese...

— La aşa şerif, aşa ajutor! mormăi un ins cu o faţă cioplită prost, din apropierea lui Timber. Acesta auzi, sughiţă şi-şi înfipse ochii în mutra celuilalt. Figura acestuia se umflă de câteva ori se strânse, pentru a se fixa, în sfârşit, pe retina lui Timber.

— Să-l asculţi pe Mulligan, îi recomandă Willy. Şi să faceţi linişte în oraş!

— Să faceţi linişte în ţinut, şerifule! strigă Murphy. Să curăţaţi lichelele şi puşlamalele, care ne golesc pungile!

Şedinţa se termină iar Buxton, la îndemnul lui Pearson, servi bere la cei care comandară. Bancherul făcu cinste la toţi, iar Dona Hilda luă loc la masa unde Billy King, Gerry, Guernnsey, Willy, Mayer şi Pearson începuseră să bea în sănătatea noului şerif.

Timber se lupta să se dezmeticească şi se aşeză alături de masa lui Gerry, lângă Murphy, Shadow şi Clarke.

Pianina începu să cânte într-un ritm viu, iar halbele se înghesuiau pe mesele ticsite din saloon. Cei mai mulţi

începură să soarbă din berea de Bruxelles, mulţumiţi de cum se terminaseră lucrurile. Foarte puţini părăsiră însă ostentativ localul. După înfăţişare, nu puteau fi decât oamenii lui Allison, care lucrau la ranchul său, sau cei de la gaterul lui Harris. Cele patru fete îşi arătară din nou danteluţele pantalonaşilor, iar Dona Hilda, cerută de cowboys, apăru din spatele draperiei, odinioară pluşată. Îmbrăcase pentru acest eveniment o rochie neagră înfoiată, împodobită cu pene de struţ. Era rochia în care cucerise primele aplauze în Blue Town şi care acum o arăta la fel de frumoasă ca şi în prima zi. Îşi prinsese în urechi cerceii pe care-i purta la zile mari, trei mici fragmente dintr-un şir lucitor de mărgele, atârnând de un taler şlefuit dintr-o piatră preţioasă, iar părul şi-l pieptănase în aceeaşi coafură montantă, asemeni unui dom, din care şuviţe rebele îi cădeau peste o parte a frunţii ca-o pavăză şovăielnică în calea privirilor mai îndrăzneţe.

Dona Hilda dansă pentru cei doi aleşi ai orăşelului, foşnindu-şi rochia şi ridicându-şi mult, foarte mult penajul de struţ, astfel încât ochii injectaţi de alcool ai multora alunecară pe strălucirea ciorapilor de mătase, negri, până la jartierele din aceeaşi culoare.

Cântă un cântec vechi al cowboy-lor din lungul râului Pecos, ungând inima băieţilor de la ranch-uri. Gerry, foarte atent acum, reuşi să pătrundă tâlcul versurilor că îi erau lui adresate…

Când soarele de jar se ascunde în făget
Şi Pecosul leneş aleargă să se culce,
Cu ghitara în mână, spre chipul iubit,
Călare, în ropot, iubirea mă duce…

Hai, Blaky, iute mă poartă
Spre ochii ce-n taină mă cheamă,
Că preria, cu râurile toate,
Numai spre ea mă îndeamnă…

Iar de te încumeţi să vii în poieniţă,

Fugind din odaia-ţi lăcătuită,
Îţi voi şopti în neagra-ţi cosiţă
De-al meu dor, suavă iubită!

Hai, murgule, iute tu zboară
La fata ce-n vale mă cheamă,
Că sihla şi râurile toate
Spre chipul iubit mă îndeamnă…

Dona Hilda termină, iar Gerry avu senzaţia că toată lumea priveşte la el. Pianina încercă să umple singură golul lăsat de cantoră, iar în sală câţiva ovaţionară pentru noul şerif. Se strigă şi numele lui Billy King, iar cele patru fete îşi arătară din nou picioarele strânse în cizmuliţe, închise cu şireturi până la genunchi. Atmosfera se încărca din ce în ce, iar Buxton prididea cu greu, poruncilor abia ghicite prin pâcla groasă de fum din saloon.

— Spune-ne şi nouă, Gerry, dar fără ocolişuri. De ce tocmai Timber a fost ales de tine să-ţi fie ajutor? Nu găseai unul mai de doamne-ajută în tot Blue Town? vorbise Guernnsey.

Ceilalţi de faţă, interesaţi de întrebare, ciuliseră urechile.

— Nu mai ştiu nici eu cum a fost! Atunci am avut în cap un gând, pe care acum nu-l pot aduna ca lumea, se bâlbâi intenţionat Gerry, încredinţându-i pe ceilalţi că trăsese zdravăn la măsea.

— Şi cum, n-ai avut nici un scop anume? nu-l slăbi profesorul, răsucindu-şi una din mustăţi muiată în bere, ce-i cădea mereu în gură.

— Ba cred c-am avut şi acu’ parcă mi se limpezesc gândurile. Mi-am zis că n-ar fi rău să am aproape un asociat care să facă iute lăzile şi cele trebuincioase pentru cei care se vor încumeta să calce legea.

Pearson şi Willy, de faţă, râseră cu poftă de prima glumă reuşită a lui Gerry.

— Numa’ să ai grijă, să ai grijă… hâc… să-mi laşi şi mie niţei muşterii. Unde mai e de îndreptat ceva, şerif, să-i laşi în seama mea. Dacă-mi răreşti cliente… clientela… hâc… o

scofală… hâc…

— Hai, Timber, să mergem la oficiu! se ridică Gerry, strângându-şi centura în jurul mijlocului. Nu-i treabă deloc uşoară, prietene.

Gerry salută cowboy-ii de la ranchuri şi, susţinându-l de braţ pe Timber, ieşiră împreună pe uşile batante ale saloonului. Trecând pe lângă Pedro, tânărul şerif cumpără o grămăjoară de alune de pământ, lăsându-i un dolar de argint. De fapt, acesta era preţul la toată marfa care o aducea zilnic spre vânzare.

— Graţie, senor! Senor Gerry este bun ca aluatu'! Santa Maria va ajuta pe senor şerif şi pistola de la şold… la fel.

În drum spre oficiu, Gerry nu mai avu timp să se gândească la prea multe. Întâmplarea ultimă îi dădea mult de furcă. Faptele din ziua alegerii lui ca şerif trebuiau rumegate pe îndelete.

— Ha, ha, eu dorm în patu' lui Travie, şerifule! Şi-i iau şi pistoalele. Cu hainele mă descurc. Îmi amintesc că ţinea la brâu două tunuleţe pe cinste. Măcar să le pot căra după mine. Poate mă strâmbă de tot acu' la bătrâneţe.

— Faci cum vrei, bătrâne! Eu îmi păstrez pistoalele. Mi-au fost credincioase la Defileul Morţii şi n-am motive să mă despart de ele.

Cei doi intrară în oficiul şerifului. Gerry avea o legătură de chei de la Willy şi urma ca a doua zi să discute cu judecătorul amănuntele îndatoririlor lor.

Cum acasă trimisese vorbă despre schimbarea survenită în meseria lui, se gândi să se dăruiască odihnei, în timp ce ajutorul dormea de acum buştean. În oficiu răsunau sforăituri puternice, de care Gerry se temea mai mult ca de duşmănia lui Ace…

Capitolul XII – RONDUL LUI TIMBER

A doua zi, când zorile nu răsăriseră bine în Blue Town, Willy se înfăţişă la oficiu şi-i predă lui Gerry tot ce rămăsese de la Warner. După ce trecură lucrurile în registrul judecătoriei, noul şerif mai primi câteva sfaturi avocăţeşti.

Pentru început, îndeletnicirea de şerif îi părea peste măsură de încurcată lui Gerry. Voind să nu înşele credinţa celor care l-au ales, se apucă cu sârg de lucru. Mai întâi buchisi caietele de notiţe ale lui Warner. Se duse şi la Willy în vreo două rânduri, de-l descusu în câteva pricini încâlcite. Fără exagerare, după câteva zile, Gerry părea că este poliţai de când lumea...

Explicându-le celor de acasă ce avea de făcut ca şerif, Cecilly şi Annie îl priviră cu scepticism. Aproape imediat Annie l-a felicitat, dar doamna Mulligan l-a jelit de parcă Gerry ar fi fost gătit în costumul nou de cowboy, cu mâinile încrucişate pe piept. Annie l-a încurajat, dar i-a dat mii şi mii de sfaturi. Gerry a fost nevoit să le promită tot ce au vrut ele, asigurându-le că va veghea să nu i se întâmple nimic rău.

Dată fiind, mai ales noua situaţie, Annie a trecut sub tăcere păţania de la cascadă. Zilele până la sosirea la ranch a lui Billy King, după cum le promisese, trecuseră într-o lâncezeală de nesuportat. Ideea că bancherul n-are cuvânt pe Cecilly o tortura. Privea în lungul drumului, ce ducea la ranch, aşteptând ca în fiecare călăreţ să recunoască pe Billy King. Annie punea de acum la îndoială buna credinţă a bancherului. Iar lui Gerry nu mai avea curajul să i se confeseze. Acum, când devenise şerif, îl credea capabil de orice faptă pripită, necugetată. Cecilly a fost prima care cunoscuse adevărul de la Annie. Fata ei avu grijă să o consulte, fiind sigură că sfatul înţelept al mamei o va ajuta să înţeleagă intenţiile lui Billy King.

— Dar nu mi-aş fi închipuit în ruptu’ capului una ca asta!

Părea un bărbat întreg la minte, Annie, vezi, cum te poate înşela vorba ticluită şi mieroasă? Sau poate te-a încercat, Annie, să vadă de nu eşti ca fetele de la saloon care-şi aruncă fustele-n cap…

Annie nu catadicsi să răspundă. Nu ştia dacă aşa începe dragostea pentru o femeie… sau dacă bancherul îşi dăduse arama pe faţă.

Alegerea lui Gerry ca şerif renăscuse mult optimismul Anniei. Viitorul i se părea asigurat. Avea de acum înainte cine s-o apere. În umbra pistolului lui Gerry, va munci alături de Cecilly la ranch, fără să se teamă de uneltiri ticăloase. Chiar dacă n-avea tată, avea, în schimb un frate tânăr, frumos, voinic, ce-şi cucerise un nume de viteaz la Defileul Morţii şi peste toate, fusese ales şerif în Blue Town! „Oricum, şeriful are putere în oraş şi nu-i uşor să treci peste voinţa lui!” îi spunea lui Cecilly, încurajând-o, în aceste laude aduse lui Gerry.

Dacă Gerry ar fi cunoscut frământările Anniei, n-ar fi fost atât de potolit. I se păruse că fata şi-l scosese din gând pe bancher şi asta oarecum îl liniştea. „Cine ştie ce plămăzi mai dospesc în capul lor femeile astea? gândea precaut totuşi tânărul Mulligan. Eu ştiu că nu-mi place mutra lui de filfizon mexican şi pace!”

Gerry ajunsese la câteva sumare puncte de plecare. Chestia cu poliţa semnată de tatăl său i se părea la fel de neclară ca şi moartea lui Warner. Trebuiau limpezite deocamdată aceste ape! Căile i se păreau afurisit de spinoase. „Multă răbdare, Gerry, îşi spunea singur. Numai cu mintea limpede poţi descurca lucruri ce par de nepătruns”.

— Timber, bătrâne! îi spuse într-una din dimineţile următoare Gerry, ajutorului său, care tândălea prin oficiu. Cele aflate de mine la Fort Saint trebuiesc dovedite. Mă bate gândul să dăm o raită la Colţii Şacalului. Poate e rost să dibuim ceva despre Warner. Ar fi grozav dacă ne-am întoarce cu ceva în coburul şeii! Poate mai dăm de niscaiva urme.

— Şerifule, la ordinele voastre! Dacă nu mă-nşel, eu sunt

plătit să ascult, nu să pun întrebări şi sincer să fiu mi-au amorţit mădularele de atâta stat.

— Dai semne de îngrăşare bătrâne şi fata pe care ai comandat-o s-ar putea să se răzgândească, îl mai necăji Gerry, văzându-l sculat din pat şi întinzându-se gata-gata să-şi rupă vreun mădular.

— În regulă, şerif şi asta e adevărat! Câte zile bunişoare m-am tot războit cu mutra asta a mea s-o scot la lumină! Dacă nu mă-nşel, nu-ţi era nici ţie pe plac cum arătam înainte. De nu mă sculam atunci de pe scaun, îmi tăia amărâtul de Gloomy o felie din obraz. Aşa pornit era să-mi tundă stufărişul din barbă. Părul mi l-a ajustat atât cât să nu fiu luat drept pastor... Hainele cred că-ţi plac! se împăună ajutorul.

— Eşti o adevărată comoară, bătrâne! Pari scos de la cutie, nu altceva!

— De ai şti, şerifule, cât am răscolit prin magazine, să le găsesc! Toate le-am întors cu fundul în sus. Cine e vinovat că mama nu m-a înfăşat şi mi-au rămas picioarele strâmbe, de trece porcul pe sub ele? Iar de înalt, asta-i marca. Nici tata n-a fost mai trupeş. La mine ploi n-au căzut, patul a fost scurt şi altul n-am avut. Aşa că tu eşti vinovat că m-ai ales ajutor. Ai făcut-o să-ţi râzi de mine şi uite c-ai nimerit-o!

Gerry îl privi şi nu putu să-şi ascundă un zâmbet. Oricum, în nimeni de aici nu avea încredere mai mare ca în Timber. El cunoştea totul despre Steve şi-l ajutase atunci s-o scoată la capăt, păstrând în deplină muţenie secretul lor. Dacă la început mai făceau haz unii din oraş când îi vedeau împreună, acum, în noua sa înfăţişare, apariţia lui Timber nu mai stârnea zâmbete. Gerry, cu toate insistenţele lui, nu l-a putut convinge să renunţe la iapa deşirată şi ciolănoasă. Cei care treceau şi o vedeau cât era de uscată şi năpârlită nu-şi puteau ascunde zâmbetele, amintindu-şi că o văzuseră de atâtea ori, ducând morţii la ţintirim, iar acum devenise calul celui de al doilea poliţai al oraşului.

Gerry s-a îngrijit şi de iniţierea lui Timber în treburile ajutorului de şerif. Pentru asta s-au dus în afara oraşului, să

încerce precizia pistoalelor şi a carabinei lui Timber. Au înfipt câteva sticle goale în nişte pari şi l-a sfătuit pe Timber cum să ochească de la douăzeci de paşi. După încercări repetate, Gerry oftând, fu nevoit să se lase păgubaş. Ori de unde trăgea, gloanţele ajutorului dispăreau ca înghiţite de strigoi…

Drumul urca şi călăreţii se păstrau cu muţenie în şei.

Departe, în dreapta văii, se întindea cât cuprindeai cu ochii ferma lui Allison. Ţarcurile erau acum goale. Oamenii mânaseră vitele în valea bogată în păşune a lui Rio Pecos, aşa cum făceau toţi ranchmanii din partea locului.

Cum ajunseră sus, cei doi oameni ai legii se aşezară pe lucru. Aplecaţi de mijloc, o zi întreagă controlară locurile încinse de soare. Dar semnele, dacă or fi existat cumva, părea că se evaporaseră. Descurajaţi se gândeau să renunţe şi se îndreptară spre locul unde lăsaseră caii. Dar câteva pete murdare ce abia se mai deosebeau pe cenuşiul stâncii îi reţinură. „Pare că originea lor nu poate fi decât cea care o bănuim. De la Warner şi Travie sunt cu siguranţă”, spuse tare Gerry, cuprins de neastâmpăr. Inspectară cu atenţie locul, recunoscând abilitatea celor care făcuseră de petrecanie fostului şerif! Un loc mai potrivit nici nu puteau găsi! Drumul, destul de lat în acel punct, era străjuit de câţiva colţi pietroşi, îngemănaţi la peste zece metri înălţime. Ascunşi după această cetăţuie de piatră, câţiva buni ochitori puteau veni de hac unei trupe întregi. În faţă, un perete abrupt ostil, de unde poteca se bifurca. În spate, drumul în stâncă se îngusta şi nu te mai puteai retrage. Cei de sus te curăţau oricum, fără să-i vezi la faţă măcar.

— Perfect loc şi-au găsit, Gerry! strigă Timber, fără să-şi stăpânească uimirea. Mâna meşteră a naturii care a ticluit acest loc a fost darnică cu ucigaşii lui Warner.

— Dar nu ţipa aşa tare, bătrâne! Ţipi de parcă tu ai fi în Fort Saint, iar eu aici, călare pe Şacal. Ai dreptate, locul e ales pe cinste!

— Un lacăt care nu poate fi deschis decât cu o haraba plină de dinamită, iar Warner n-avea decât încărcătura din

pistoale, dacă nu spun prostii!

Ajutorul lui Gerry căzu apoi într-o tăcere soră cu muţenia, grepţănându-şi părul ce i se ridicase în cap şi privind cu ochii săi de veveriţă înaltul stâncii de pe care se trăsese.

— Ei veneau înspre Blue Town, întrucât au urcat dinspre Pecos. Braşoavele scornite la procesul lui Paulo, că i-ar fi curăţat în drum spre ranch, la noi, sunt poveşti de adormit ţâncii de-o şchioapă, vorbi iute şi întretăiat Gerry.

— Ha, ha, ha! se bucură Timber. Azi sunt în norocuri, şerifule! şi-i înmână lui Gerry un obiect ridicat de lângă o crăpătură în stâncă.

— Ia stai, bătrâne! Dar asta nu e decât ce-a mai rămas din pipa lui Travie. Eşti un hombre norocos, vorba lui Steve, că el o avea... Acum lucrurile încep să se limpezească. Gerry se săltă pe o ridicătură de piatră şi privi de jur împrejur printre Colţii Şacalului, cât putea cuprinde.

— Vino încoa’, bătrâne! Lasă caii unde sunt, că stau bine.

N-au făcut mai mult de cincisprezece paşi şi un miros de carne intrată în putrefacţie îi trăsniră. Mai înaintară, învingându-şi sila şi privirile le căzură pe hoitul unui animal devorat în parte de coioţi. Resturile putrezeau în soare, iar viermii hălăduiau ca la ei acasă. Ţinându-şi mâna la nas, Timber se apropie şi trase de pe tigva urâtă şi roasă a animalului harnaşamentul hărtănit în câteva locuri de sălbătăciuni.

— Bătrâne, acum este limpede ca apa izvorului. Ăsta este căpăstrul calului lui Travie. Îl cunosc ca pe al meu. Era bătut cu ţinte de aramă, uite-le aici, coclite, cum de altfel erau. Nu mai este nici o îndoială, că în acest loc au fost lichidaţi cei doi oameni de ordine.

— Hai să ieşim la drumeagul pe unde am venit. Poate mai dibuim ceva. Oricum, de acolo l-au târât aici, dacă nu spun prostii şi Timber ridică piciorul calului, cu toată scârba ce-l stăpânea, arătând urmele de păr ce se vedeau pe stâncă. Mai ai ceva de zis, şerifule? îl iscodi ajutorul, ţinându-şi mâinile în şold, sigur de el. Sau acum lucrurile sunt clare?

— Hai la treabă, bătrâne! îl acoperi Gerry cu priviri

încărcate de blândeţe. E rost să dezlegăm lucruri care să arunce puţină lumină aici. Treburile sunt pe cale să se descurce.

Răscoliră cu mai multă atenţie locurile. Timber, urmărit de baftă, ridică de jos un pinten şi-l răsuci în mână ca pe o monedă rară. Rotiţa mare cât o carboanţă fu cercetată şi răscercetată.

— Este de la piciorul stâng, bătrâne, îl privi în ochi Gerry, fără să clipească, aşteptând totuşi o confirmare.

— De unde ai scos-o, băiete? De ce de la stângul? Mergi la sigur, de parcă l-ai cules de la cizmă? Faţa ajutorului se lungise de uimire, apoi un licăr de neîncredere i se ivi în priviri.

— Ia-l în mână, bătrâne! Priveşte banul de argint din care şi-a făcut rotiţa. Uită-te bine la el. Ai înţeles şpilul? Uite, se află aici o crustă. Vezi? Stai aşa, să-ţi!… Gerry luă cuţitul şi zgârie cu atenţie metalul şi dinţii tociţi, desprinzând o coajă sfărâmicioasă. În crusta dezlipită, un fir de păr alb şi scurt îşi scotea capul la vedere. Straşnic, bătrâne! Omu' nostru călăreşte un cal alb. Şi nu este nici prea îndepărtat timpul de când l-a pierdut. Vezi ce simplu este? Oho! Oho! Exclamă Gerry. Şi mare minune dacă banditţii n-au înfăşurat copitele cailor în mocasini. Uite aici o bucată ferfeniţă dintr-un mocasin. Deşi terenul e tare, al dracului de prevăzători mai sunt! Se vede că şeful haitei îşi ia toate măsurile de prevedere.

— Dar tu ai fost născut pentru a fi sticlete, Gerry! Zi-mi şi mie unde le-ai învăţat. Doar Guernnsey a avut altă treabă la şcoală, nu de asta v-a vorbit la tablă…

Gerry rămase pe gânduri. Amintirile îl duceau în copilărie, când Archie, bunul său, îi descifra în sihlă şi în preria ce începea de la ţarcuri urmele animalelor care hălăduiau prin ţinut. Cu Archie urcase şi la Colţii Şacalului. Aici citiseră semne pe piatra stearpă. Multe învăţase Gerry şi de la Steve, din povestirile acestuia, după ce trecuse cu bine de frigurile rebele care-l chinuiseră…

— Bătrâne, hai s-o apucăm pe acest drumeag. Poate mai aflăm câteva urme…

O porniră prevăzători şi atenţi la fiecare zgomot din jur. De aici, panorama oraşului Blue Town li se înfăţişa ca o adunătură de case acoperite cu solzi roşii albăstrui. În fundul văii, la stânga, cabana lui Allison, abia se zărea ca printr-o perdea de ceaţă. Înconjurat de sihla arţarilor şi de drumul ce cobora în Fort Saint, pământul lui se întindea până la Colţii Şacalului, iar în cealaltă parte se învecina cu drumul ce urca la ferma lor.

„Nici că se putea să-şi aleagă o bucată de pământ mai frumoasă Allison, ăsta, gândi Gerry. Întinderile de teren cultivabile le-a cumpărat de la peoni pe mai nimic. Harris nu le-a dat voie peonilor cu nici un chip să-şi tragă apă din râul abătut spre gater. Ceilalţi, care au stat pe gânduri, au fost momiţi de Pearson şi aşa, cu băutura în nas, au semnat în faţa lui Willy actele de vânzare către Allison”.

— Ce părere ai, bătrâne? De aici, în câteva minute se poate ajunge la ranch. Dar n-au făcut aşa. Vezi? Au coborât mai întâi până la Rio Pecos. Ciudat! Hai să cercetăm până la capăt toată tărăşenia.

Timber îl urmă docil, frământat de tot felul de gânduri stranii şi întortocheate. Trebui să recunoască că Gerry nu se înşelase. După aproape zece minute de galop pe teren tare, străbătând o fâşie de prerie, ajunseră la un loc unde urmele întipărite se citeau ca în palmă.

Gerry se aşteptase ca iapa lui Timber să-şi dea sufletul, dar, spre stupefacţia sa, se resimţea mai puţin după galop decât Blaky.

Semnele copitelor a trei cai se puteau citi pretutindeni în pământul moale. Crăci rupte şi amestecate cu pământul argilos le confirmau la fiecare pas presupunerile.

— Aici nu se prea şterg uşor urmele, bătrâne, rupse tăcerea Gerry. Pământul e de vină. Nici ploile care au căzut n-au avut ce le face. Numai tăvălugul le-ar mai veni de hac. Vezi, bătrâne? continuă Gerry. Oamenii s-au cam grăbit. Cel care a aruncat cârpa asta folosită la o rană deschisă n-a prea stat în cumpănă. Poate n-a gândit că cineva îl va paşte, sau nu l-a durut nici în cot de eventuali urmăritori…

— E sânge, şerifule! Nu mai încape vorbă.

— Da, bătrâne! Treanţa asta glăsuieşte că Warner şi Travie şi-au vândut scump pielea. Nici nu putea fi altfel! Warner a fost prieten bun cu tata şi la noi era totdeauna bine primit. Luptaseră împreună şi ai mei îmi povesteau multe despre isprăvile din tinereţe ale lui Warner... Vezi, bătrâne? continuă Gerry. Cei fără mocasini au şters-o pe aici, spre Blue Town. În acest loc au pus pesemne ţara la cale şi au tulit-o apoi în oraş. Ceilalţi au dispărut de parcă i-a înghiţit pământul. Afurisit obicei au mai împrumutat hahalerele de la indieni! Oricum, potcoavele de la cai sunt bătute în Blue Town. Se vede de la o poştă mâna lui Weslley şi fierul din care le face. Pune Weslley fier, nu glumă. Ia uite şi forma lătăreaţă şi cu arcul deschis mult în spate...

— Măi, să fie! sări Timber. Dacă nu mă înşel şi spun prostii, muşterii noştri sunt nişte fazani şi jumătate sau...

— Sau se cred din cale-afară de tari, încât nu le pasă de urmele ce se văd de la o milă! strânse Gerry din măsele.

— De aici, şerifule, bandiţii puteau s-o apuce fie în sus, pe Rio Pecos, fie să treacă pe malul celălalt.

— Ştiu şi asta, bătrâne. Nu departe este un vad, pe unde se poate tăia de minune râul, ferindu-te de bancurile de nisip. Cu siguranţă că pe acolo a venit şi Warner din Fort Saint. Acolo, râul se lăţeşte mult şi apa la timpul său nu-i adâncă decât pe câteva porţiuni...

— Dar bandiţii puteau intra tot aşa de bine şi în ferma lui Allison, şerifule! vorbi triumfător Timber. Şi mii de drăcuşori şi de draci d-ăia mari, împieliţaţi, dacă nu le venea mai uşor să facă lucrul ăsta! Cine-i putea opri să nu intre în ranchul lui Allison?

— Dacă nici tu, bătrâne, nu grăieşti, cu cap, apoi nu văd cine ar mai face-o. Eu totdeauna am luat în serios vorba ălora născuţi înaintea mea. Hai să vedem deci mutra lui Allison! Ideea a fost a ta, bătrâne, iar eu ţi-am urmat sfatul...

Trebuiră să ocolească alunişurile ce înţesaseră regiunea şi locurile unde migdalii pitici se înfrăţeau cu tufele încâlcite de măceşi. Soarele ardea în înaltul cerului şi florile alburii

de salvie le aţineau lenevite calea… Păsările mărunte ţâşneau când şi când pe lângă piepturile cailor lui Gerry şi Timber, ezitând parcă să-şi ia zborul, moleşite de văpăile soarelui. „Mireasma preriei la voi este aşa cum n-am întâlnit-o nicăieri pe unde am umblat. Acest parfum n-am să-l uit niciodată. Poate unde seamănă cu ţinuturile unde mi-am petrecut copilăria, mă atrag aşa de mult aceste locuri”, îşi aminti Gerry mărturisirile omului la care din nou se gândise.

— Bătrâne, cred că suntem pe calea cea bună, reveni Gerry la ale lor, privind cu atenţie vecinătăţile cărării pe care mergeau la pas.

— Mie îmi zici, şerifule? Cum nu se poate mai bună! Patru ochi, Gerry, fac totdeauna mai mult ca doi. Numai că, vezi, eu mă bizui mai mult pe ascuţişul privirilor tale, şerifule!

— Acum înţelegi, bătrâne, cât de vinovat a fost bietul Paulo şi cât de drept a fost cântarul lui Willy, trecu Gerry peste vorbele de laudă ale ajutorului. Nu crezi şi tu că sufletul lui Paulo, rămas neîmpăcat, o fi hoinărind acum în prerie şi aşteaptă izbăvirea noastră, bătrâne?

Timber se făcu înadins că nu pricepe reflecţiile lui Gerry. Nu-i convenea ca versetele citite cu atâta patos la îngropăciunea lui Paulo să fi fost considerate o treabă de prisos şi deci neluate în seamă.

— Dar eu ce dracu’ am făcut la groapă, Gerry? Mi-am răcit gura de pomană? Nici Thomson n-ar fi zis mai mult! Şi ce dacă n-am făcut şcoala lui Thomson, Dumnezeu nu primeşte şi de la mine ruga? Ce, Thomson este băgat în slujbă la el? Ce, are contract cu el? Nu văd cum scurtează slujba când n-are chef?…

— N-am vrut să te supăr, bătrâne! Nu e vorba de asta! Mi-am amintit din nou cât a fost de umilit şi cum s-au lepădat de el cei din Blue Town. Parcă ar fi fost unul trecut la mahomedani…

— Asta aşa-i, şerifule! Omul este uneori laş şi fricos ca un coiot, dacă nu mă înşel şi spun o prostie!

— Bătrâne. Nu spui deloc prostii. Mai bine ascultă! Te învoieşti să mă ajuţi să lămurim câteva lucruri aici în Blue

Town? se aprinse Gerry, simţindu-şi inima că-i bate aprins, iar mâna strângând cu putere frâiele lui Blaky.

Bietul Timber abia acum văzu cât de îndârjit era băiatul lui Mulligan. Hotărârea de neclintit i se citea în voce, iar ochii îi erau mistuiţi de un foc lăuntric.

Bătrânul ajutor se simţi îmboldit să spună ceva. Încercă un mic discurs, se încurcă, îl reluă de la capăt. Din cele câteva vorbe pe care reuşi să le spună până la urmă, Gerry oricât de neatent ar fi fost, înţelese că se poate bizui pe credinţa şi hotărârea lui de a sluji legea în Blue Town.

Se apropiaseră mult de ferma lui Allison. Afară de ţarcurile în care sufla vântul, la ora aceea Gerry şi Timber n-au mai zărit nimic făcut de mâna omenească în jur. Preria năpădise fostele ţarini ale peonilor, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Plopii pleşuvi şi castanii se zăreau pretutindeni, iar zambilele sălbatice înţesaseră preria. Cum mergeai spre cabană, pe aproape cinci-şase mile, de la Rio Pecos şi până la drumul ce suia spre New Mexico, rancherul plantase o groază de plopi şi puieţi de arţari. Printre ei năpădiseră plute, sălcii şi tot soiul de trestii şi tufe de măceş care se întreţeseau. Astfel dinspre ţarinile peonilor, un adevărat zid de verdeaţă oprea privirile să străbată spre ranch. Să-i priască puzderiei de bălării, ranchmanul tăiase un şanţ destul de adânc, alimentat de braţul de apă, ce mişca gaterul lui Harris. Imprudentul neobişnuit cu locurile şi capcanele înşelătoare presărate la tot pasul, oricând se putea afunda până la brâu în mâlul şi ochiurile de mlaştină înverzite de iarba broaştei, ce răsăriseră pe toată întinderea văii.

Oamenii legii se minunau de măsurile luate de Allison. Ele întăreau spusele peonilor care susţineau că în spatele brâului de verdeaţă, ciracii lui Allison pândeau zi şi noapte. Orice nepoftit o păţea dacă trecea bariera naturală ce mărginea ferma.

Cei doi înaintară în inima ranchului şi nimeni nu-i somă să se oprească. Totul părea pustiu, fermierul şi oamenii săi nu se vedeau pe nicăieri. Cocoţat în şa, Gerry zări la umbra unui ţarc, un om îmbrăcat într-un costum mexican, hărtănit

că abia se mai ţinea în cusături. Omul, buşuma un cal, dar treaba o făcea doar aşa, în dorul lelii. Şomoiogul de paie abia atingea părul calului. Era vădit, că individului îi era lehamite să se mişte. Când li se încrucişară privirile, mexicanul căscă doi ochi mari, însângeraţi şi lovi cu o vergea metalică într-o bucată de fier, atârnată de şipcile corralului.

— Ce faci, amigo, dai alarma aşa, nitam-nisam? îi surâse Gerry, cu mâna pregătită spre şold.

— Senores, şeful ştie că veniţi la ranch? întrebă cu o voce subţiată de spaimă, aproape femeiască, bărbosul mătăhălos, ce înota în pantalonii slinoşi şi rupţi în genunchi.

— Uite, amigo, am uitat să ne anunţăm, fir-ar să fie a morţii de poveste! i-o întoarse Gerry. Am lăsat însă vorbă în Blue Town că suntem la domnul Allison!

Din cabana ridicată din bârne, rostuită pe un brâu din piatră, înalt de două picioare, ieşi mai întâi un individ înalt, bine legat, în care Gerry recunoscu la iuţeală pe Harris. Stăpânul gaterului era însoţit de încă doi indivizi, după înfăţişare mexicani, toţi cu pistoalele în mână pregătite.

— Drace, parcă vă aşteptaţi la un asediu, aşa iute scoateţi arma de la brâu!

Omul cu şomoiogul din paie zâmbi cu o strâmbătură de cotei furios şi crud, dezvelindu-şi un şir de dinţi îngălbeniţi şi rari.

— Aşa suntem noi p-aici, senor. Gata cu mâna pe pistola. Umblă atâţia bravos, hi, hi, hi! Te întâlneşti cu un glonţ şi habar n-ai cine ţi-e naş.

În acest timp, cei trei se apropiaseră. Recunoscând în vizitatorii noştri pe oamenii legii din Blue Town, Harris îşi înfipse pistolul la şold.

— Dar nu sunteţi deloc primitori! le aruncă din şa Gerry.

— Fiindcă prea multă onoare îi faceţi lui All, venind la o oră aşa de nepotrivită…

Gerry pricepu că cei doi mexicani, fie că nu pricepeau că în faţa lor era şeriful din Blue Town, fie că ştiau, dar se ascundeau de minune, împrumutând nişte mutre prostite şi rele.

— Vrem să schimbăm câteva vorbe cu Allison. Fiindcă faceţi pe gazdele, aţi putea să ne lămuriţi cum am putea să-l găsim?
— Noi v-am întrebat cine sunteţi? vorbi una din matahalele care-l încadrau pe Harris. Avea un cap uriaş şi o cicatrice urâtă îi despărţea o sprânceană în două. Şi ca să nu lase vreo îndoială asupra sentimentelor sale, ridică din nou pistolul spre pieptul lui Gerry. Celălalt îl imită, iar mexicanul de lângă ţarc îşi aminti şi el că are o armă asupra sa.
— Dracee… Nu sunteţi primitori de loc! Ai putea, Harris, să le spui amicilor dumitale cine suntem. Băieţii se cam joacă cu puşcoacele!
— Nu zici cine eşti? ridică tonul uriaşul, de parcă n-ar fi auzit spusele lui Gerry.
— De ce este nevoie să-mi spun numele? Insigna de şerif nu te mulţumeşte?
„Cu siguranţă că ştie cine sunt, dar face pe prostul, îşi spuse Gerry în gând. Vor să mă scoată din sărite, să folosesc eu primul arma”…
Timber, rămas în spatele lui Gerry, îndreptase arma cu două ţevi spre cei trei şi părea hotărât s-o folosească. Gestul lui nu rămăsese fără efect. Niciun deget n-a apăsat pe vreun trăgaci. Armele tăcură!
— O să vă ducem să-i spuneţi şefului ce vânt v-a adus aici, le făcu o concesie matahala. Locul este al domnului All şi n-aveţi voie să-l încălcaţi!
— Ei, asta-i bună! Noi venim în vizită, iar voi ne ameninţaţi că ne duceţi la All! Halal ospitalitate!
— Ar fi mai bine să vă rostiţi numele. Stele din astea am mai văzut, rânji zeflemitor interlocutorul.
— Cum să nu! Dacă domnul Harris nu vrea să glăsuiască, hai să vă spun eu! Sunt Gerry Mulligan şi sunt şerif în Blue Town. El este Timber, ajutorul meu.
— Da, aşa e precum spune, râse Harris prosteşte. El este Timber, ajutorul! Cioclul oraşului! D-aia nu v-am prezentat eu! Am vrut să audă din gura voastră de unde aţi zburat! Ia te uită ce onoare pe All! Să vină aici taman poliţaiul din

Blue Town, în carne şi oase. Şi încă cu cine? Cu ajutorul său, Timber, cioclul! L-ai scos în lume! Harris fu apucat de un râs sardonic pe care nu şi-l mai putea opri.

Gerry ţinând carabina în mână, se apropie de cei trei.

— Nu crezi c-ai făcut haz destul, Harris?

— Hi, hi, continuă nestingherit stăpânul gaterului. Ceilalţi se porniseră şi ei pe chicoteli. Auzi, cioclul, ajutor de poliţai! Mai mare râsul. Şi pisicile râd în Blue Town de alegerea ta. Hai, cioclule, îngroapă-mi scatiul. L-a prins o cursă de vulpe şi-a rămas neîngropat. Venisem la All să mă plâng, dar văd că aţi picat taman la ţanc. Tot tăiaţi frunză la câini, de când v-am ales...

— Amigo, alo, amigo! încercă Gerry să-i frâneze excesul de zeflemea. Domnul Timber este ajutorul meu şi nu se cade să-i vorbeşti în acest fel! Poţi s-o păţeşti, Harris!

— Ha, ha! De la cine să iau eu lecţii! Auzi, s-o păţesc! Cine s-o păţească? Harris? Eu, Harris, cunoscut în Blue Town, stăpânul gaterului. Cui îi vorbeşti tu aşa, bă? Ai uitat cine ai fost până mai ieri? Am să te pun acu' şi pe tine să-l ajuţi să-mi îngroape scatiul, mucosule! Crezi că nu mai ştiu cum făceai pe grozavul la saloon, la adăpostul pistoalelor văcarilor? Şi, pe neaşteptate, Harris încercă să-l lovească pe Gerry cu un pumn în faţă.

Gerry nu s-a lăsat atacat. Patul carabinei tânărului lovi fulgerător. Stăpânul gaterului n-avu timp nici măcar să destindă pumnul. Aproape fără geamăt, Harris se prăbuşi la picioarele lui Gerry. Ceilalţi trei, stupefiaţi se holbară la Harris, neînţelegând cum s-au petrecut faptele. Ţevile carabinei lui Gerry şi a lui Timber le ţintuiau piepturile...

— O mişcare şi vă trimit la strămoşii voştri!

În acel moment, uşa de la cabană se deschise şi Allison în persoană, însoţit de alţi doi oameni, se arătă în prag.

— Timber, tu ţii ochii pe dumnealor. La cea mai mică mişcare, tragi! vorbi tare Gerry, să fie auzit de toţi. Eu mă ocup de gazda care abia acum îşi arată faţa.

Allison se apropie. Văzându-l pe Harris ghemuit în iarbă rânji ca un racon. Vâna de pe frunte i se umflase, iar ochii îi scăpărau sălbatic. Înţelesese că nu se putea glumi cu

Gerry. Atunci, mai ales, nu era momentul prielnic.

— Ce-i asta, şerifule? Cam nepotrivit mijloc de a intra la mine în ranch. Şi, peste toate, îmi loveşti şi amicul venit în vizită.

— Şi eu sunt în vizită la ranch, vorbi legănat Gerry. Venisem din Blue Town să te văd şi nimic mai mult. M-am dezmorţit niţel călărind până aici, însoţit de domnul Timber. Iar stimabilul şi-l arătă pe Harris, deşi nu era de-al casei, ne-a făcut ca pe o albie de porci. Nu mai vorbesc că aceşti domni ne-au ameninţat chiar cu armele, deşi ştiau cu cine au de-a face.

— Şi i-ai pus la punct, din câte înţeleg! se învineţi Allison. Vâna de pe frunte i se umflase din nou, iar privirile cătau sălbatic spre Gerry. Să ştii c-o păţeşti, dacă-i aşa! Fiindcă treaba nu se va încheia aici! Vocea şi-o voia potolită, dar se vedea că, în străfunduri, Allison clocotea de mânie.

— N-am obiceiul să expediez oameni pe lumea cealaltă, din fleacuri d-astea. Mai ales când le-am şi spus celor din Blue Town unde ne pot găsi. Chiar mă gândeam pe drum ce urât procedează... unii când trag pe la spate şi mai au şi grijă să înşire cu urme locul!

— Nu înţeleg ce vrei să spui, şerifule? îşi schimbă vocea Allison, devenind silit mai binevoitor.

— Nici eu nu pricep multe, Allison, i-o întoarse Gerry. Dar, să nu uit, să-i spui lui Harris, când îşi vine în fire, că-l aştept peste şase zile în Blue Town. Avem de schimbat câteva vorbe amândoi. Să nu uitaţi să-l anunţaţi.

— Şi dacă refuză să asculte? rânji Allison. Nu ştiu dacă am să pot să-l conving. Mai bine spune-i dumneata la gater...

— Dacă nu vine, îşi tărăgănă mult vocea Gerry, imitându-l pe Steve, atunci am să-l aduc eu în Blue Town, indiferent unde ar fi...

La întoarcere, străbătură o bucată mărişoară de drum, când Timber începu să se frământe în şa.

— Spune-mi şi mie, şerifule, să nu mor prost: de ce taman peste şase zile să vină Harris în Blue Town?

— Uite aşa mi-a venit în minte atunci! răspunse după o clipă de gândire Gerry.
— Şi de ce nu peste mai multe zile sau chiar mâine, să zicem? Ai ales şase zile aşa, dintr-un foc!
— Hai să nu te mai las să te frămânţi, bătrâne! Pentru că în şase zile a fost zidirea lumii. Şi-n fiecare zi, Creatorul a făcut câte o minune. Chiar lui i-au trebuit şase zile să facă tot ce vedem! Eu am însă nevoie de câte două zile pentru fiecare nod pe care trebuie să-l dezleg. Uite, spre exemplu, eu ştiu că Warner şi Travie au fost ucişi de altcineva şi nu de Paulo. Iar Harris a fost de faţă, să zicem, la crimă. Să presupunem că n-a făcut-o chiar el. Dar, ca să nu uităm, hai s-o zgâriem aici pe răboj, făcu Gerry, tăind pe patul carabinei lui Warner un şanţ adânc cu briceagul..
— Încep să pricep, şerifule! Nici la şcoală n-am avut capu' tare. Numai, spune drept, unde ai învăţat să baţi aşa, ca la carte? Pe cinstea mea, dacă nu-mi venea să aplaud, ca la saloon!
— Nevoia te învaţă, bătrâne, vorbi trist Gerry. Mai ales ca să judeci şi să acţionezi iute. Orice clipă poate fi ultima pe care o trăieşti. Şi, pe urmă, lui Harris am să-i plătesc, de mult, nişte poliţe…
— Oricum, straşnic ai lucrat, şerifule! îl lăudă Timber. Cu sete l-ai potcovit, dacă nu mă-nşel şi spun o prostie!
— Avea pielea tare, ca de bizon, bătrâne. Şi, nu ştiu dacă ai văzut că îi lipsea şi perechea asta de pinteni, care e aici în buzunar. Acum ai înţeles, bătrâne, de ce am lovit aşa fără milă şi de ce a trebuit să zgârii o linie de răboj?
Timber tăcu scărpinându-se la ceafă. Rămăsese puţin în urmă, meditând, apoi îşi împunse iapa cu pintenii, apropiindu-se de Gerry.
— Iartă-mă, băiete, dar te întreb iar, să nu mor prost: de ce nu l-am luat noi chiar acu' pe Harris ăsta?
— Pentru că se încălzea prea tare aerul la noi, la oficiu şi n-ai mai fi putut sforăi ca lumea. Dacă-l luam cu noi, trebuia să-l apărăm, să nu-l împuşte careva. Sau ne dădea el nouă la amândoi la mir…
— Ştii ceva, şerifule? Tu ai cap, nu glumă, mă băiete! îl

admiră el sincer. Tu ai capul mai mare ca de bizon, că multă minte ai, băiete, în el… Prea le ştii bine pe toate…

Gerry tresări, mai, mai să-l pufnească râsul, văzând cât de serios îşi dăduse frâu liber gândurilor Timber.

— Uite ce-i, bătrâne, îl bătu Gerry prieteneşte pe umăr, luând totuşi discuţia în serios. Să ştii că nu mă supăr prea rău, dar în ziua în care vei spune şi lui Billy King aceleaşi vorbe, te dezleg de legământul de a nu bea. Dar numai pentru o zi!

— Şi ce să-i spun, şerifule? Îşi lungi faţa ajutorul, gândindu-se la propunerea lui Gerry, care-i surâdea peste măsură.

— Păi, foarte simplu! Să-i zici că şi el are capul mare ca de bizon.

— Da' cine ţi-a spus, şerifule, că are cap aşa cum îl ai tu? făcu nemulţumit Timber, privind indignat şi chiar răutăcios în ochii lui Gerry. Billy King este un flecar, un şoarece de cărţi şi hârţoage mucegăite, este un…

— Îţi mulţumesc, bătrâne, pentru părerea bună ce o ai despre mine, dar dacă eu te rog foarte mult să-i spui…

Timber încercă să înţeleagă ceva, dar nu reuşi decât să se înfurie, fiindcă Gerry îi cerea să laude şi scăfârlia bancherului plină numai de câlţi nedaţi la darac, pe care nu arunca un cent chior.

Au mai trecut de atunci două zile, fără să se întâmple ceva deosebit.

După ce făcuse un galop cu Blaky până la ranch, unde o găsise pe Annie plânsă, Gerry se întoarse necăjit în Blue Town. Conform unor îndatoriri trecu pe la Salonul Fericirii.

Aşezat anume în centru, acolo unde opreau diligenţele, saloonul ademenea pe orice călător în trecere prin oraş în egală măsură ca şi pe localnici. N-a găsit lume prea multă la ora aceea de prânz. Muncit de gânduri, Gerry simţi nevoia să bea o bere. Ştia că-şi luase o grea răspundere, primind să fie şerif. Acum era aproape sigur că Warner şi Travie fuseseră ucişi de oamenii lui Allison, deşi nici chitanţa prezentată de Pearson la ranch, cu siguranţă nu

era autentică. Lucrurile se încurcau rău, aşa că datoria pentru Billy King putea să mai aştepte. Dacă bancherul păgubise nişte bani, atunci numai Pearson i-i luase cu siguranţă. Ce rost avea să arunce două mii de dolari aşa, în vânt? Deci, mai presus de toate, moartea lui Tom Mulligan trebuia cu orice preţ clarificată. Toţi din oraş ştiau că bătrânul Mulligan fusese găsit în faţa saloonului împuşcat în piept. În procesul-verbal, Willy scrisese că a fost lichidat de nişte indivizi necunoscuţi în Blue Town, cu care se luase la harţă la joc. Când şi adevărul ăsta va ieşi la suprafaţă, o a doua crestătură va fi tăiată pe răboj!

În cele două zile de când îl înfruntaseră pe Allison chiar în bârlogul lui, aştepta în fiece moment replica acestuia. Venirea lui acum, la Salonul Fericirii, avea un anume scop. Spera să citească pe mutrele lui Pearson şi Allison şi să afle dacă Harris se arătase cumva în oraş.

Pearson se afla în local, cufundat într-o partidă de cărţi. Părea rupt de lume, cu privirile tulburate de băutură şi obrazul aşa de congestionat, de părea vopsit în stacojiu. Juca cu un prospector de aur şi cu doi indivizi cu mutre de asasini, toţi trei erau în trecere prin Blue Town. Gerry nu se putu stăpâni să nu compătimească pe măgăruşul „El Burro”, cum îl numeau localnicii, care flămânzea de cine ştie când lângă stănoagă. Prospectorul ţinea jos, lângă el, plosca, târnăcopul şi o sită – cea mai de preţ avere a lui. Cuţitul lat îl păstra pe masă, la îndemână, iar partenerii de joc, făcuseră la fel. De câteva ori se ciorovăiseră cu Pearson, gata-gata să se încaiere, dar Dona Hilda intervenise de fiecare dată şi totul se liniştise.

Străinii aflaseră că aici se măsluiesc cărţile şi de aceea erau foarte suspicioşi dându-i a înţelege lui Pearson că orice încercare de a trişa l-ar putea costa viaţa… Patronului nu-i surâdeau astfel de glume şi zâmbea fals când îi umblau prin mâini perechi cu dandana. Neputându-şi face carte altfel, căuta măcar să tragă foloase cât mai mari din nepriceperea companionilor săi. Nici chibiţii nu-şi puteau exercita meseria, bănuind că orice gâlceavă ar plăti-o scump, iar noul şerif nu se lăsa îmbrobodit în nici un fel. Cu

Warner se mai aranja câte o trebuşoară. Cu Gerry, nimic! Nu era prea dus la biserică şi nici nu părea să glumească în ceea ce făcea. Păţania lui Ace şi a lui Harris, chiar în ranch la Allison, a dat de gândit celor din Blue Town. Băiatul lui Mulligan era sigur altul după venirea din California. Cei care au râs, când l-au uns şerif, se înşelaseră. Gerry nu mai bea decât o halbă, iar Timber chiar de loc.

— Bună, Buxton! Şi o halbă a-ntâia cu guler, cum au porumbeii călători ai profesorului Guernnsey!

— Bună, şerifule! Şi vine! Se poate să nu vină pentru domnu' Gerry! Chiar şi două şi ce mai guler… mamă, mamă…

— O! Ce cinste pentru noi! Ia te uită, şeriful în carne şi oase. Lasă-mi, Buxton, plăcerea să-l servesc eu pe şerif. Doar nu avem decât un şerif în Blue Town! Nu?

— Cum doriţi, Dona Hilda! Eu n-am preferinţe. Dacă berea este rece, totul este în ordine. Şi să aibă guler a-ntâia, aşa-mi place.

— Dar n-o beţi cu mai mare plăcere, dacă v-o spun eu, şerifule? Zău, hai spune drept?

— Dacă-i reuşiţi gulerul, poate că da… Buxton îl face a-ntâia, ca nimeni în Texas!

— Fir-ar să fie Buxton ăsta! Auzi, câte laude pentru el. Ia să vedem care pe care…

Şi Dona Hilda nu pregetă să-şi etaleze calităţile de barman. Cu gesturi pline de delicateţe umplu o halbă şi-i tăie gulerul cu lopăţica, fără să fie mai prejos de Buxton.

Gerry luă băutura şi, vădit încurcat, bău pe nerăsuflate aproape jumătate din ea.

— Să ştii, Gerry, că-mi pare nespus de bine că te-au ales şerif!

— Vă mulţumesc, deşi mie nu mi-a surâs deloc treaba asta. Din contră. Dar acum, am intrat în horă, trebuie să joc. Dumneavoastră sunteţi poate sinceră, eu însă cunosc destui cărora nu le-a căzut bine la stomac alegerea mea, vorbi Gerry, privind spre masa lui Pearson.

— De ce mi-ai ocolit privirile atunci când te-au ales, Gerry? De când ai devenit aşa fricos? Înainte nici nu clipeai

când dispăreai sus, la Sally sau la cealaltă, plecată să facă parale în Dodge City. Zău, parcă a trecut de atunci un veac. Şi, să fiu sinceră, niciodată nu mi-ai spus ceva drăguţ. Sau aşa sunteţi voi? Cum vă atârnaţi steaua în piept, vi se urcă fumurile la mansardă.

Gerry renunţase să mai bea. Dona Hilda îl luase atât de iute, încât, îşi pierduse pentru câteva clipe cumpătul. Se uită în jur. În local erau numai câţiva clienţi şi Pearson putea să-i vadă încurcătura. Îşi aduse aminte că şi Murphy, la care fusese chiar în dimineaţa aceea, îi atrăsese atenţia, la despărţire, asupra insistenţelor din privirile Donei Hilda.

„Fără îndoieli”, gândi Gerry, Murphy are dreptate. Şi el simţise că uitătura Donei Hilda nu era prea curată. Era aproape sigur acum că femeia lui Pearson îi făcea ochi dulci într-o manieră provocatoare, care v-a naşte un scandal. Dacă era o cursă pregătită chiar de stăpânul saloonului? Oricum, nu va fi găsit nepregătit.

— Nu-mi faci cinste, şerifule? Ce dumnezeu! Înainte nu erai aşa de sălbatic. Ce a făcut din tine steaua asta din piept, Gerry.

Tânărul roşi, înfuriindu-se în sinea lui pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. Dona Hilda avea poate dreptate. De la un timp îşi umflase puţin pieptul, iar mersul îi devenise şi mai legănat. Vorbele şi le rostea parcă mai preţios, iar mâinile le ţinea depărtate de corp şi îndreptate spre pistol. Cât priveşte pălăria, cu calota turtită şi-o trăgea pe o sprânceană, cum văzuse la alt şerif în trecere prin Blue Town. Timber luase ceva şi el din apucăturile şefului, pe care încerca să-l imite în toate privinţele.

— Aveam de gând Dona Hilda! Dar ne-am luat cu vorba, aruncă Gerry o scuză, care nici lui nu-l plăcuse cât de fals sunase.

— Mie să mi-o toarne Buxton! Vreau să văd care este mai îndemânatic la umplut halbele.

Pentru că Dona Hilda insistase atât, Gerry de voie, de nevoie, bău cu ea, fiind însă nevoit să-şi comande altă halbă, călcându-şi astfel pentru prima oară legământul.

— Pentru sănătatea dumitale, şerifule! îi ură şi îl privi ea

galeş, ţuguindu-şi buzele într-un zâmbet cu nenumărate semnificaţii.

— Pentru frumuseţea dumitale, Dona Hilda, să dureze cât va curge apa pe Rio Pecos! îşi reveni din zăpăceală Gerry, zâmbind că până atunci, aproape sigur, arătase ca un cotoi jigărit.

Cei câţiva oameni care erau de faţă, aflaţi în slujba lui Pearson, nu vedeau nimic rău în faptul că noul şerif cinstea o halbă cu Dona Hilda. Poate chiar se bucurau, văzând în asta o limpezire a apelor. Ştiau că Gerry şi Pearson nu se aveau la stomac şi apropierea lor le aducea oarecare linişte. Gerry abia fusese uns poliţai, deci nu se puteau descotorosi chiar în primele zile de el. Tânărul Mulligan lăsă pe bar costul berii, ridicând două degete la pălărie în faţa Donei Hilda şi se întoarse pregătindu-se să plece.

— O clipă, şerifule! îl reţinu ea. Uitasem să te întreb cum îţi împarţi serviciul de noapte cu faimosul dumitale ajutor.

— O jumătate de noapte eu, o jumătate el! trecu Gerry peste ironia Donei Hilda.

— Şi astăzi cine începe, şerifule? întrebă insinuant femeia.

Gerry o privi puţin descumpănit, întrebarea femeii era plină de tâlc, să nu se facă de râs dădu primul răspuns care-i veni în minte.

— Deşi ai fi putut vedea şi singură de la fereastră, astăzi încep eu rondul, după care se întoarse, agale, trăgându-şi pălăria şi mai mult pe sprânceană şi ieşi pe uşile batante, care se bâţâiră parcă nedumerite în balamale.

În drum spre oficiu, Gerry fu ajuns din urmă de Willy, care îl invită pe la el, să mai schimbe câteva vorbe.

Gerry Mulligan se repezi totuşi până la oficiu, băgă puţin capul pe uşă şi-l anunţă pe Timber unde poate fi găsit. Traversă apoi hotărât strada, la Willy. Nu fu aproape de loc surprins să întâlnească aici pe Billy King şi pe Mayer, la un păhărel de whisky. Buxton în persoană adusese mai înainte băutura pe tavă, unde un pahar aştepta neînceput.

— Am auzit c-ai avut o mică discuţie cu un cunoscut al lui

Allison, începu vorba Willy, încercând să ia totul uşor.

— A, un fleac, domnule Willy. A făcut prea mult haz de ce făcea înainte Timber, iar pentru mine a avut nişte cuvinte de ocară. Cei care îl însoţeau mi-au vârât chiar armele sub nas. Dar după aia l-am culcat în iarbă, să-i treacă răul…

— Culcat, zici? Straşnic trebuie c-a fost! exclamă Mayer. M-a chemat să-i prind falca în speteze, iar la plecare mi-a înmânat, o dată cu onorariul, trei dinţi amintire. Uite-i, dacă te interesează, şerifule! Dar primeşte un sfat de la un bătrân: nu faceţi bine că păstraţi această duşmănie de moarte!

— El a căutat-o, doctore! Nu e vina mea dacă a fost slab de măsele. L-am chemat la oficiu peste şase zile şi depinde de el dacă duşmănia se înteţeşte sau nu. Am să-i dau atunci şi un lucru pe care-l păstrez de la el ca amintire, o dată cu aceşti dinţi… Pentru asta am fost chemat, domnule Willy?

— Nu, şerifule… Vroiam doar să te întreb cum te simţi în noua slujbă, ce-ai mai făcut, pe unde mai cercetezi pricini… Dacă ai nevoie de ajutor…

— Păi, vă spun în două cuvinte, domnule Willy. Mă simt foarte bine. Parcă m-am născut poliţai nu alta! Am avut câteva lucruri de lămurit cu Ace, cu Harris, dar acum treburile sunt clare şi n-or să-mi caute, cred, harţă!

— Bine ai făcut, şerifule! vorbi Billy King. Dacă au căutat-o cu lumânarea, nu-i greşeala dumitale.

Au mai sporovăit de una, de alta, Willy încercând să-l tragă de limbă şi să afle ce vânt l-a abătut pe la Allison. Gerry se scuză însă că trebuie să plece, iar Billy King făcu acelaşi lucru. De la uşă, Gerry se întoarse şi puse pe tavă un dolar de argint, spre uluiala lui Willy.

— Restul să mi-l dea Buxton. Încă n-am primit simbria şi n-o duc aşa straşnic cu banii, încheie el, lăsându-i pe toţi absolut nedumeriţi de această probitate pe care, oricât s-ar fi muncit s-o înţeleagă, n-ar fi reuşit…

Gerry părăsi biroul judecătorului o dată cu Billy King.

În strada inundată la ora aceea de soare, o mână de copii jucau un fel de leapşa.

Au mers un timp în tăcere, iar primul care a vorbit a fost Gerry. Vocea îi tremura, reuşind cu foarte mare greutate să-şi ascundă emoţia.

— Domnule Billy, vream să vă spun un lucru mai de mult. Eu am o soră… O ştiţi, Annie…

— Te ascult, Gerry! răspunse Billy la fel de emoţionat, auzind despre ce este vorba.

— Cum vă spuneam, am o soră, pe Annie, o cunoaşteţi bine, din câte am aflat. Ştiţi că ţin la ea mult, mai mult decât la orice pe lume. Până aici am spus totul clar, nu?

— Foarte clar, Gerry! aşteptă Billy King să continue, pregătindu-se pentru mai mult.

— Dacă i se întâmplă ceva, să ştiţi că-mi arunc insigna din piept şi-mi fac dreptate cum cere legea pământului de aici. Mai ales dacă se întâmplă ceva fără voia ei.

— Dar de ce-mi vorbeşti despre toate astea, şerifule? ridică tonul Billy King, încercând astfel să-l deruteze pe Gerry.

— Pentru că vă iubeşte, domnule Billy. Am înţeles acest lucru chiar astăzi de la ea. Şi femeile din familia Mulligan, când iubesc, îşi pierd capul. Iar Annie n-a mai iubit până acum, asta s-o ştiţi…

Un zâmbet, la început de nesiguranţă, apoi de satisfacţie şi în cele din urmă de triumf, se jucă pe faţa lui Billy King. O idee i se înfiripase în dosul frunţii şi mulţumi în gând lui Gerry pentru vestea cea mare adusă mai curând decât ar fi visat vreodată…

— N-ar fi trebuit poate să vă spun, continuă Gerry. Aş fi vrut, însă, de mult s-o fac, dar, mi-a fost greu şi-am tot amânat…

Era noapte şi negurile cuprinseseră de mult Blue Town.

La Salonul Fericirii nu se petrecuse nimic deosebit în seara aceea. Pianina se defectase, iar clienţii rari din acea după-amiază părăsiseră localul unul câte unul. Buxton făcu ordine în saloon, să-şi uşureze treaba pentru a doua zi. Dona Hilda se plânsese de o migrenă, care o stăpânea de la un timp şi nu mai fusese văzută de loc în saloon. Pearson n-

a mai deschis nici el masa de joc şi se repezi până la Bird Village…

Noaptea se lăsase de-a binelea asupra orăşelului şi Buxton, după ce aşteptase cât aşteptase clienţii întârziaţi, stinse luminile din local. Pe cerul smolit ce atârna înfricoşător deasupra preriei, o felie de lună se târa fantomatică printre Colţii Şacalului trimiţându-şi licărul leşiatic pe acoperişurile zburlite ale orăşelului.

Sălciile însingurate moţăiau pe malurile râului, legănându-şi pletele deasupra apei, înfruntând boarea nehotărâtă a unui vânt trezit de strigătele jalnice ale lupilor de prerie. Felinarele spânzurate pe parmalâcuri luminau strada mare cu o lumină pâlpâită, chinuită de o anemie sigură.

În biroul şerifului era întuneric. Gerry predase rondul lui Timber şi dormea zgâlţâit de înfricoşătoare coşmaruri. Din nou Billy King îi apăru în uşă, cu pistolul său bont, din care glonţul îl fulgera pe lângă ureche, lovind-o pe Dona Hilda. Femeia căzu şi Gerry o purtă pe braţe spre camerele de sus. Ţipă după Mayer şi se temea că nu va ajunge la timp. După el, sărind câte cinci trepte o dată, alerga stăpânul saloonului, cerându-i să se explice ca între bărbaţi. Gerry nu găsea cuvinte potrivite… Urmase apoi o bătaie crâncenă şi Gerry se rostogolise peste cele douăzeci de trepte, oprindu-se în barul de acaju. Voise să tragă cu pistolul, dar Dona Hilda se agăţase pe pieptul său. Căută să scape din încleştare, dar ea îl ţinu şi-l strânse…

Deschise ochii mari… În oficiu era lumină şi pe moment i se păru că totul se petrecuse aievea. Vru să adoarmă, dar redeschise ochii neîncrezător. La căpătâiul său, Dona Hilda, cu figura pitită sub un şal, îl privea întrebătoare, stăpână pe ea. Gerry căută instinctiv arma, dar Dona Hilda duse degetul la buze, dându-i de înţeles să stea liniştit. Vocea ei se risipi în oficiu, ca o melodie stranie şi ireală…

— Ce dormi aşa greu, Gerry? Puteam să te fur cu pat cu tot. Ţi-am promis că vin şi iată-mă, sunt aici, continuă femeia, netulburată şi stăpână pe situaţie.

Gerry se trezi de-a binelea. Visurile cu himere alergau pe

întinsul preriei, iar Dona Hilda era aici, la el…

— Pentru asta m-ai iscodit când fac de serviciu? M-a chinuit mult întrebarea, fiindcă nu ştiam unde ţinteşti.

— Bine că te-a chinuit şi pe dumneata cineva. Pe mine m-au torturat destul, de când te-au ales şerif. Viaţa îţi este în mare pericol, îndeosebi de când te răfuieşti cu Harris. Ţi-o cauţi cu lumânarea! Nu ştiu ce vrei. Eşti singur, dar ai curaj de parcă toţi pistolarii din Texas ţi-ar sta alături!

— Fă-mă să înţeleg ce spui? îi ceru Gerry. Cine mă ameninţă, Dona Hilda? Dacă tot i-ai dat drumu', explică să pricep şi eu.

— Toţi îţi vor pierzania, Gerry! Toţi, fără milă. Nimeni nu te înghite…

— Te referi la Pearson? La Allison? La Harris şi oamenii lor?… Ăştia, sigur, nu mă pot înghiţi! Fiindcă tot ce fac ei este în afară de lege!

— Dacă-i cunoşti aşa de bine, de ce le mai cauţi râcă? De ce îi înfrunţi? Te expui fără rost! Este păcat de tine…

— Nu se poate altfel. Mai ales că a început să-mi şi placă această joacă, glumi Gerry, sărind jos din pat şi încheindu-şi centura cu armele.

— Eu nu vreau să ţi se întâmple nimic rău. Mă înţelegi, şerifule? Văd că n-ai încredere în mine, se lăsă femeia leneş pe un scaun. Vocea îi tremura şi o paloare bruscă i se aşternuse pe obraz. De ce n-ai încredere? Eu nu-ţi vreau decât binele. Ai să te convingi singur. Tot ce îţi spun este purul adevăr!

— Unde-i Pearson acum, Dona Hilda? întrebă scurt Gerry, sfredelind cu privirile obrazul femeii, văduvit de dresuri.

— Acum se află la Allison. Fii liniştit, nu-i la uşă, cu pistolul în mână, cum credeai. Tot acolo e dus şi Harris. Se sfătuiesc să dea o lovitură în oraş. Să-ţi vină de hac cât mai curând. Îi calci pe bătături în fiecare zi şi nu mai vor să te suporte. S-au jurat! Ori ei, ori tu!

— Lovitură zici? se făcu Gerry că nu înţelege. Şi cine va fi, mă rog, păgubaşul! Că n-oi fi eu? Mi-ar lua praful de pe tobă. Nici măcar prima leafă de şerif n-am încasat-o. Şi abia aştept, bineînţeles, simbria! Banii de la Gallanger aproape i-

am fituit, iar Shadow şi-a tocat banii la cărţi şi la Murphy nu mai am credit.

— Lasă gluma, Gerry! Dumneata râzi tot timpul. Dar ei abia aşteaptă să intervii, să te poată împuşca ca pe un coiot…

— Nu mai spune! glumi Gerry. Şi vor da lovitura sigur, dacă eşti aşa de bine informată, Dona Hilda?

— Ba bine că nu! Pentru asta am venit. Am să-ţi spun tot, şerifule. Să te fereşti, fiindcă nu vreau să cazi în cursa lor odioasă. Vor să atace banca. Şi să fure banii de acolo. Dar te vor în primul rând pe dumneata. Banca este o simplă momeală…

— Oho… făcu surprins Gerry. Asta este prea de tot! Banca este a lui Billy King doar? Nu mai pricep nimic, pe cinstea mea! Zici că banca lui Billy King va fi ţinta unui atac de formă? Lovitura urmăreşte să mă lichideze însă pe mine? Şi dacă nu mă vâr în această joacă?

— Nu mai ştiu, şerifule! Am venit să te previn doar. Ei urmăresc să te atragă în cursă şi să te lichideze. Allison, Pearson şi Harris nu se bagă. Oamenii lui Allison vor ataca cu cârpe negre pe faţă! Să nu-i poată nimeni înfunda. Nici chiar Willy, care va sta ascuns sub pat, când va auzi împuşcăturile…

— Dona Hilda, mi-ai adus o ştire din cale-afară de preţioasă. Îţi rămân îndatorat. Nici nu ştii ce nepreţuit serviciu aduci oraşului nostru…

— Lasă acum oraşul, Gerry! Crezi că oraşului îi pasă de tine? Aş fi tare nefericită, dacă ţi s-ar întâmpla ceva! Un lucru te rog foarte mult. Să nu se audă ce-am vorbit. N-ar avea milă de mine nici cât faţă de un câine turbat.

— Ce spui, Dona Hilda? glumi din nou Gerry, încălzindu-i-se glasul şi făcându-se că nu aude temerea femeii. Nu înţeleg de ce atâta frică.

— Pentru că îmi eşti drag Gerry, băiete! Că-mi placi mult. Pearson, dragul meu, este o lighioană însetată de bani şi de sânge. Nu ştie decât să despoaie oamenii la joc…

Sufletul lui Gerry se muie de tot. Îi plăcea Dona Hilda. Iar mărturisirea femeii îi adăuga un plus de încredere în el.

— Dacă vine Timber şi te găseşte aici? voi să încheie totuşi discuţia într-un fel.

— Nu vine nimeni, fii pe pace!

— Cum asta Dona Hilda?

— Bine de tot, şerifule! Timber ştie că sunt aici, îl învălui ea într-o privire caldă, poate chiar exagerat de protectoare.

— Asta-i bună! Să vezi ce-i fac... Deci un aranjament în doi! Halal ajutor de şerif mi-am ales, n-am ce zice!

— Ajutorul dumitale pricepe mai mult decât dumneata ce se întâmplă. Mi-a înlesnit chiar să ajung până aici...

— Şi ne şi păzeşte, te pomeneşti, Dona Hilda? se îndreptă Gerry spre uşă.

Dona Hilda se ridică de pe scaun, intenţionând să-l întâmpine. Gerry o ocoli şi-şi aruncă privirile afară, scrutând noaptea cătrănită, în care fanarele ofilite pâlpâiau cuprinse parcă de spasme.

Timber la vreo douăzeci de paşi, păzea uşa saloonului şi cea în pragul căreia ieşise el.

„Bravo, bătrâne! îşi spuse Gerry. Vezi ce înseamnă să ai mai mult cu douăzeci de ani? Dar cu siguranţă că nici tu la vârsta mea nu erai mai descurcăreţ.”

— Va să zică, va fi atacată banca, Dona Hilda, din câte mi-ai spus, vorbi tânărul tărăgănat şi înecat de emoţie, întorcându-se în oficiu. Pe obraz îi încolţise un zâmbet şters, iar ochii îi luceau înfierbântaţi...

— Ce Dumnezeu... Gerry. Nu numai pentru bancă am trecut peste toate ca să viu în miezul nopţii în oficiu, vorbi cald femeia lui Pearson, aruncându-şi pe spate părul său negru ca abanosul. Dacă ai ştii cât mi-e de frică pentru tine! îi vorbi Dona Hilda, mângâindu-i obrajii palizi, pe care umbrele emoţiilor se stingeau una câte una.

Gerry simţi suflul fierbinte al femeii şi îşi făcu un blând reproş, de care uită chiar atunci, că un adevărat şerif n-ar fi fost aşa de uşuratic ca el...

Capitolul XIII – ATACUL ASUPRA BĂNCII ORAŞULUI

Gerry n-a fost deloc surprins când, a doua zi, Timber i-a adus vestea că Dona Hilda vrea neapărat să-i vorbească. Ajutorul nici n-a vrut să audă să lase treaba pentru altă dată. Atât l-a sâcâit pe Gerry, atât s-a foit pe lângă el, până a reuşit să obţină, în sfârşit, răspunsul care-i convenea cantorei de la Salonul Fericirii!

Gerry stătuse mult pe gânduri până îşi dăduse consimţământul. Se temea să nu fie o cursă pusă la cale de Pearson, ca să-l atragă la ea.

Dar nici să dea înapoi parcă nu-i convenea. Va fi extrem de precaut. Dacă va fi o cursă, va şti s-o înfrunte pe spaniolă. Nu va face de râs pe bărbaţii din familia lui Mulligan. Era sigur că nici Tom, nici Archie n-ar fi procedat altfel, chiar dacă din asta ar fi ieşit tămbălău mare...

— Se vede că nu te pricepi la femei, băiete! De ce ţi-or mai fi spunând ăştia pe aici cotoi beţiv, să mor de pricep! Beţiv, hai, treacă-meargă, că le mai trăgeai la măsea, dar cotoi, uite, să mă spânzuri, dacă-mi trece prin tărtăcuţă!

Tânărul se decisese, făcându-şi toate calculele. Drumul ce-l avea de străbătut şi-l concepuse deja în gând. Cercetase cu atenţie locurile pe unde urma să pătrundă în cameră la Dona Hilda. Ştia fereastra stăpânei saloonului după semnele date de Timber şi ar fi nimerit-o chiar cu ochii închişi...

Timpul a trecut chinuitor de greu până ce ora fixată de spaniolă a fost numărată de cucul prăzuliu al pendulei. Conform înţelegerii, în fereastră se proiecta acum lumina făcută ostentativ mare la lampa cu abajurul din carton cerat. Femeia îl aştepta deci.

Lăsând ultimele instrucţiuni lui Timber, Gerry ieşi prin luminatorul clădirii oficiului, fiind îndată învăluit de

întunericul nopţii, de nepătruns.

Spre norocul lui şi în seara aceea Buxton trăsese obloanele devreme. Stăpânul era plecat cu afaceri, iar Dona Hilda fusese mai agitată ca oricând…

Gerry alunecă ca o umbră pe lângă coşurile de fum ale magazinelor. Se obişnuise cu întunericul nopţii şi recunoscu Happy Saloon după coama îmbrăcată în olane. Într-o clipită se săltă pe acoperişul construcţiei prinzându-se zdravăn de streşini.

În noaptea aceea, luna parcă se pierduse pe celălalt tărâm, fiindcă nu mai apăruse pe cer. Noaptea era rece, duşmănoasă, făcându-l să se adune în haine. Venise anotimpul răcoros, dar, în sobe, tăciunii din gătejele de sălcii nu se zăreau încă. O burniţă afurisită cernea de sus şi, la fiecare pas, Gerry îşi punea viaţa în pericol. E drept, prea mult până jos nu era. Vreo douăzeci şi cinci de picioare, dar destule ca să-i treacă os prin os. Strada gloduroasă şi nepavată nu i-ar fi fost în nici un caz o saltea prea moale. Ajunse deasupra locului unde trebuia să coboare. Legându-şi lasoul de un coş din cărămidă se lăsă în gol, prinzându-se de parmalâcul ce sprijinea acoperişul. Nu uită să pitească apoi frânghia după un cuşac.

— Mâine atacă banca, Gerry! Puţin mai devreme am aflat lucrul acesta. Îţi spun şi ora, dacă vrei să cunoşti de-a fir a păr. Vin când trage oblonul Billy King. Aproape de ceasurile douăsprezece. Pearson spunea că patru din oamenii lui Allison sunt de ajuns să te lichideze. Cu Timber n-au nimic. Dacă nu se bagă, nici nu-l ating. Vor veni călări şi vor ţine pe faţă pânzele lor negre, să nu fie recunoscuţi. Au să facă tărăboi mare, nu te amesteca neapărat. Te vor curăţa cât ai clipi… Gerry, dragule, hai să fugim de aici! Mi-am şi strâns câteva lucruri. Totul e pregătit pentru drum. Buxton este omul meu de încredere şi ne va ajuta. Mai sunt aproape patru ceasuri până se luminează. Avem bani pentru tot restul vieţii. Ne cumpărăm un ranch în Arizona sau în Nevada, cum n-are nimeni. Acolo pământul costă puţin. Nu ne va lipsi nimic, Gerry, îţi promit!

Femeia lui Pearson trase un sipet din lemn de cedru cu

încrustaţii şi-l desfăcu febril. Monezile şi hârtiile de bancă îl lăsară pe Gerry indiferent. Era măgulit însă de gândul că femeia râvnită de toţi bărbaţii ce treceau pragul saloonului se îndrăgostise de el… Gerry înţelesese că Dona Hilda era înspăimântată. Dar…

— Şi Pearson crezi că va sta cu braţele încrucişate? o descusu Gerry. Nici o clipă nu-i trecuse prin gând să urmeze îndemnurile Donei Hilda.

— Nu va afla nimic, Gerry. Sau când va afla, vom fi departe. Ştiu să călăresc destul de bine, iar până la Socorro, ajungem cu trenul pe care-l luăm din El Paso. În New Mexico nu va fi greu să ajungem. Frontiera este la doi paşi, putem merge şi călări. Acolo am rude, care ne vor însoţi până în Nevada. Şi, pe urmă, cunosc atâtea despre Pearson, încât n-o să-i convină să vorbesc ceva la marshall… Pearson va primi târgul, vei vedea. Bani mai strânge el…

— Dona Hilda, îmi ceri un lucru tare greu, vorbi Gerry, privind-o înţelegător. Era totuşi ferm. Am aici o misiune şi nu pot înşela pe cei care m-au ales şerif. Ce-ar spune Murphy şi Shadow, sau Clarke şi Olson? Ce-ar crede Timber şi Willy şi chiar ai mei? Iar Pearson ar urla peste tot că i-am furat femeia şi banii! Să n-ai nici o grijă, Dona Hilda, că bărbatul de care vrei să fugi şi care este un veritabil tâlhar odată şi odată îşi va ispăşi fărădelegile.

— Pleacă din calea lui, Gerry! Te va ucide fără să clipească. Este un mare pistolar, dar nu vrea să se ştie asta. Are multe crime pe conştiinţă. Este urmărit peste tot. În Arizona are cinci mii de dolari puşi premiu pe capul lui, iar în New Mexico este de asemenea urmărit. Şi dacă vrei să afli, îţi spun că el l-a ucis pe Tom, tatăl tău! Dona Hilda tăcu, iar Gerry făcu ochii mari. Cantora continuă descumpănită: Tom descoperise ceva necurat la masa de joc, aproape şopti ea şi n-a vrut în ruptul capului să i-l restituie lui Pearson. Bătrânul Mulligan era îndârjit cum nu-l mai văzusem. Mai mult, l-a ameninţat chiar că se duce să-i arate lui Warner lucrul acela…

Gerry era înfiorat de ştirea aflată. Pentru că Dona Hilda

nu mai avea glas, şeriful îi ceru să repete veştile care-l răscoliseră.

— Zici că Pearson l-a ucis pe tata? Cunoşti lucru' ăsta bine? Faţa îi înota în sudoare, iar buzele îi erau livide.

— Da, Gerry, el a făcut-o! El! repetă femeia stins.

— Spune încă un lucru, Dona Hilda, insistă Gerry răguşit. Un tremur nervos îi cuprinse mâinile. L-a ucis în luptă dreaptă sau a tras mişeleşte în el, pe la spate?

— El l-a lichidat, Pearson. Eram aici în seara aceea… După închidere plecaseră cu toţii. Tom pierduse la cărţi şi semnase o poliţă. S-au încăierat pe acel lucru pe care-l găsise Mulligan. Am auzit două împuşcături. Am fugit jos, să văd ce se întâmpla. Îmi era frică şi pentru Pearson. Mulligan se aplecase într-o rână, cu pieptul roşit de sânge. Din câte am înţeles, trăseseră amândoi. Pearson a mai ochit o dată şi Tom a căzut pe spate. Am fugit îngrozită în cameră, dar apucasem să văd cum Mulligan mă fixase cu ochi rugători. Uitătura lui n-am să mi-o scot din cap niciodată, şerifule!

Gerry reflectă febril la destăinuirea Donei Hilda. Rămăsese câteva minute pe căpătâiul patului. Era aşa cum bănuise. O moleşeală născută în furca pieptului îi umbla prin mădulare, vlăguindu-l.

— Am să-l zdrobesc ca pe un vierme, vorbi Gerry, cutremurat. O sfântă ură îi clocotea în suflet.

— Fugi, Gerry, fugi de el! Are atâtea brute, atâtea slugi care trag iute cu pistolul! Pearson este şiret ca un indian şi crud ca un puma.

— Unde este el acum? întrebă scurt Gerry, de parcă luase pe loc o hotărâre. Ştia acum al doilea mare adevăr şi avea să mai cresteze încă un şanţ în patul carabinei.

— Sunt toţi duşi la un taifas. Pregătesc lucrurile pentru atacul de mâine. Pearson nu se bagă, ţi-am mai spus. Şi oamenii lui stau deoparte. Toată treaba zicea că-i priveşte pe Allison şi pe Harris.

— Îţi sunt recunoscător, Dona Hilda, pentru ştirea care mi-ai dat-o, îşi recăpătase întreaga stăpânire de sine Gerry. Trebuie să-l dovedesc pe Pearson. O mare parte din fărădelegi le-a făcut la noi, în Blue Town. Aici au căzut o

seamă de oameni, iar alţii au suferit de pe urma ticăloşiilor lui. Dacă nu este înlăturat, nu te gândeşti, Dona Hilda, că vor muri şi alţi oameni?

— Gerry, n-ai să le poţi face nimic! Eşti singur cu împiedicatul de Timber. Ei sunt o droaie! Nici nu le cunosc numărul. Te vor curăţa cât ai scăpăra amnarul. Este adevărat că la Defileul Morţii i-aţi învins pe cei care voiau să vă fure cirezile. Au mai rămas însă destui. Tot ţinutul se teme de ei. Acum ar fi dorit să se retragă la timp, dar te-ai pornit tu împotriva lor. Ei îşi cam făcuseră suma şi intenţionau pentru un timp să se astâmpere. Dacă reuşeau să-l aleagă pe Allison şerif, ar fi îmbrăcat haine de oameni cumsecade, cum spune Pearson. Dar Murphy şi peonii le-au răsturnat toate planurile... Pentru că nu eşti de-al lor, oraşul te-a vrut pe tine, iar ei ştiu că nu pot avea linişte... Hai, Gerry, hai şerifule, îl implora ea, scapă-mă din iadul acesta nenorocit! Te voi face cel mai fericit dintre bărbaţi. Vom pleca departe de aici. Salvează-ţi viaţa, iubitule şi smulge-mă şi pe mine din acest iad!

În privirea lui Gerry se ivi o umbră, un licăr de duioşie. Strânse femeia la piept şi-şi trecu degetele prin părul ei bogat.

— Poţi să mă crezi, Dona Hilda. Am să te apăr de Pearson şi de oamenii lui. Numai după ce închei socotelile cu aceşti bandiţi, mă voi gândi la un ranch.

Gerry îi dădu astfel să înţeleagă că vorbiseră destul. Timpul se înfăşură pe caierul nopţii, iar ziua se năştea zgribulită pe vârfurile copacilor din valea lui Pecos. Pearson putea veni dintr-un moment într-altul şi putea să iasă din asta un tărăboi de care nimeni n-avea nevoie.

Gerry îl găsi pe Timber măsurând agitat oficiul. Armele din rastel le pusese în poziţie de tragere la fereastră. Ieşise şi în stradă, măsurând drumul între balconul Donei Hilda şi uşa oficiului lăsată larg deschisă. Urechile le ciulise ca un viezure, iar cel mai slab şi neînsemnat zgomot îl făcea să tresară.

— Era să fac bătaie de inimă, şerifule! De lătra în somn vreo potaie, săream cu tot arsenalul în stradă...

— Uşurel, bătrâne! Şi în ce ai fi vrut să tragi? începu să râdă de-a binelea Gerry. Neliniştea lui Timber, dar, mai ales, faptul că totul se desfăşurase fără incidente îi adusese în suflet voia bună.

— În draci! În strigoi! În Dona Hilda care s-a scrântit la cap! În tot Blue Town ăsta, care s-a întors pe dos, de când te-au ales şerif. Înainte se băteau ca chiorii în stradă şi ştiau când mor. Acum, moartea cloceşte într-una şi nu ia dracu' pe nimeni!

— Răbdare, bătrâne! Să nu spui hop, până nu treci puntea. Sub noi, dragă bătrâne, este iadul şi dincolo, la capătul punţii, este limanul salvator. Buba este taman coaptă. Mâine se sparge. Iar noi o stoarcem până-i iese ţâţâna, vorba lui Murphy.

— Asta ai aflat, şerif?! Credeam că te-a chemat aşa, dintr-o toană muierească. Dar ce Dumnezeu a apucat-o? S-a scrântit la cap, din câte văz, femeia asta a lui Pearson!

— Huleşti, bătrâne! M-ai trimis numai pentru interesele mele de şerif. Ştirile care le-am aflat sunt de mare preţ.

— Parcă eu ţi-am zis că nu vei primi ştiri preţioase? Dar de ai şti numai ce spaimă am tras eu, şerifule! Nu degeaba ţi-au scos ăştia vorba de cotoi. Că umbli ca mârtanul pe streaşină. Şi m-am temut pentru tine, pentru mine, pentru dracu' să mă ia, că n-ai să ajungi la Dona Hilda…

— Şi dacă n-ajungeam nu se crăpa pământul…

— Ba se crăpa, şerifule. Şi să ştii că nu mă înşel! Că am stat cu sufletul la gură, să nu cazi, să faci hărmălaie. Ne urcam în cap toţi oamenii lui Pearson. Şi-i stricai şi culcuşul Donei Hilda… Dar acum totul este în ordine, şerifule, nu m-am perpelit degeaba…

Noaptea n-au dormit amândoi, fiind stăpâniţi de nelinişti. Ziua următoare se anunţa încărcată de surprize, poate chiar de nenorociri.

Abandonară de câteva ori planuri care mai de care mai năstruşnice, pentru a lua totul de la început. Trebuiau să-şi aleagă un loc lângă clădirea băncii, de unde să împroaşte cu gloanţe bandiţii şi cu maxime şanse de apărare pentru

ei.

Puteau să ceară întăriri, dar se gândiră că bandiţii ar fi fost astfel preveniţi. Au trimis totuşi vorbă lui Shadow şi Clarke să se prezinte la oficiu la ora prânzului.

Veni şi dimineaţa. Ziua nu reuşise să-şi deschidă bine pleoapele îmburniţate, că Gerry măsura deja strada mare, de la lăcaşul de închinăciune al lui Thomson până la şcoala lui Guernnsey. Însoţit de Timber, observaseră fiecare ungher de unde puteau vâna bandiţii. Intrară şi în saloon aşa, cu noaptea în cap, dar Gerry nu desluşi pe feţele oamenilor saloonului nici un zâmbet sau gest care să-i amintească de vizita lui nocturnă.

Numai Pearson îl privi cu ochi duşmănoşi, iar cutele de răutate din colţul gurii i se accentuaseră.

„Cu siguranţă că-l vede pe Timber făcându-şi meseria de cioclu cu mine, cărându-mă în haraba.” Gerry îl înfruntă din priviri, împingându-şi pălăria pe ceafă. Îi venea chiar să-l cheme în acel moment în strada mare, să se răfuiască amândoi. Mărturia Donei Hilda îl păstra într-o veşnică tensiune.

Apoi Pearson îşi luă ochii de la el. Gerry nici nu-l mai zări la un moment dat.

Când plecară de la saloon cei doi se abătură pe la şcoală, unde aleseseră, în sfârşit, locul de apărare. Era sărbătoare şi copiii şedeau acasă. Gerry compătimi ferestrele lui Guernnsey şi faţada şcolii abia dată cu var. În asemenea situaţii n-aveau de ales. Gerry mai trimise odată pe Pedro să reamintească prietenilor rugămintea lui.

Shadow şi Clarke nu se arătaseră călări încă, dar nici peonul nu se mai zărea.

Sosi şi momentul de care vorbise Dona Hilda. Când Billy King se pregătea să tragă grilajul la bancă, opt călăreţi cu măşti pe faţă intrară pe strada mare în galop. Trăgând rafale de focuri în aer îşi descărcară apoi toţi pistoalele în ferestrele oficiului. Patru din ei, apăraţi de ceilalţi, descălecară şi se repeziră spre bancă. Oamenii surprinşi pe străzi dispăruseră la iuţeală în momentul când primele gloanţe şfichiuiseră faţadele tencuite ale caselor.

— Mii de trăsnete şi fulgere, şerifule! Ăştia atacă de parcă ar fi în timp de război. Şi nu sunt numai patru, şerifule! Sfinte Laurenţiu, scapă un cioclu păcătos ca mine de plumbii acestor coioţi râioşi de prerie!

— Linişte, Timber, pentru Dumnezeu! Manevra îmi place. Cu puţin cap, avem toate şansele s-o dejucăm. Tragi numai când îţi spun! Nu risipi cartuşele, cum ai obiceiul...

Cei patru rămaşi în stradă îşi goleau încărcătura pistoalelor în bârnele caselor învecinate. Voiau să intimideze cetăţenii, pentru a fi siguri de izbândă. Doi bandiţi care intenţionaseră să intre în bancă au fost respinşi uşor de Billy King şi de ajutorul său.

Când cei rămaşi călări galopară, trecând prin faţa şcolii, Gerry ordonă foc, punându-se şi el pe lucru. O dată cu detunăturile armelor, din şcoală răsunară şi câteva focuri de pe acoperiş. Cei patru călăreţi căzură fulgeraţi de pe cai. Animalele, pierzându-şi stăpânii din şa o porniră spre o latură a străzii. Gerry ştia că ochise doi, iar pe ceilalţi îi dăduse pe seama lui Timber, care trăgea într-una, folosind armele cărate de la oficiu. Magazinele de vizavi nu mai aveau nici un geam întreg.

Bandiţii se făcuseră temporar nevăzuţi. Lăsând la o parte orice prudenţă, Gerry părăsi locul ales pentru apărare, ieşind în curtea şcolii. Spre norocul său zări un cap mascat, pe care îl fulgeră la primul foc. Ceilalţi trei bandiţi alergară la cai, cuprinşi de panică. Cursa pe care o pregătiseră oamenilor legii se spulberase în vânt.

Trăsnetul unei carabine, venit parcă din cer, mai culcă la pământ un bandit săltat deja în scări. Gerry se pregătea să ia la ochi pe altul, dar o voce care-l înfioră îl opri.

— Nu-i rări de tot, amigo! Lasă-i de sămânţă, să ajungă la vizuină. Fără ei ar fi imposibil s-o recunoaştem şi noi...

— Dumnezeule! aproape strigă Gerry, în pragul emoţiei. Este vocea lui Steve! Aceeaşi voce auzită la Defileul Morţii, vocea lui Colorado!

În momentul următor, un trup mlădiu şi înalt sări în stradă, la doi paşi de Gerry. Tot atunci, şeriful simţi braţele lungi şi viguroase ale lui Steve într-o îmbrăţişare caldă de

frate. Deşi prietenul său era mult schimbat, barba de pe obraz îi dispăruse şi chica la fel, îl recunoscuse totuşi la iuţeală.

— Acum, în mare viteză, la treabă, şerifule! Felicitări, amigo! Cine ar fi crezut una ca asta? Dar lasă că mai vorbim noi! Acum, fiecare clipă e de aur. După ei, să nu le pierdem urmele că altfel îi vom căuta ca pe firul de praf într-un vârtej…

Timber dispăruse după oficiu, de unde-l aduse imediat pe Blaky, iar Steve îşi scoase pagul de după zidul din chirpici.

Acoperit de Steve, Gerry pătrunse, în sediul băncii. Un spectacol care-l uimi peste măsură i se înfăţişă real, de necontestat. Billy King era întins pe podea lovit la cap, iar ajutorul său Liston, împuşcat în piept zăcea alături fără suflare. Sertarele erau răscolite şi întoarse pe dos, iar prin ferestrele din spate adierea îmburniţată a preriei bântuia ca prin nişte cotloane stăpânite de cucuvele.

Banii, toţi câţi fuseseră, dispăruseră cu siguranţă în sarsanaua altor tâlhari decât cei din stradă, care apucaseră pe drumuri total necunoscute. N-aveau deci timp de pierdut, altfel bandiţii le puteau scăpa definitiv. În aceeaşi clipă, săriră ambii în şei.

Gerry şi Steve galopară, ca două năluci, în lungul drumului ce urca spre Colţii Şacalului. Cetăţenii de pe strada mare începuseră să iasă în drum, nedumeriţi încă de ceea ce se întâmplă.

Cei doi trecură peste podul din lemn, dincolo de braţul Pecosului. Bandiţii îşi măriseră mult avansul. Blaky şi pagul lui Colorado iuţiseră şi ei goana. Continuară acest galop îndrăcit, pe lângă ţarinele peonilor care alergau îndărăt, cu iuţeală crescândă. Trecură printre primii Colţi al Şacalului, ca o vijelie. Dorinţa de a-i ajunge pe bandiţi îi domina pe amândoi. Uitaseră de orice prevedere.

Ţintirimul aşezat pe costişă, dispăru şi el ascuns de vălmăşagul de stânci, de parcă nici n-ar fi fost. Pământul lui Harris, cu gater cu tot, a rămas şi el profilat în zare, iar goana cailor micşora tot mai mult distanţa ce-i separa de bandiţi.

— Cred că stimabilii ne-au luat la ochi, Steve! ţipă Gerry, să fie auzit. Uite, taman acu' au atins drumul ce suie la cascadă, dar mă îndoiesc că vor mai încerca să se apropie de bârlogul lor blestemat.

În câteva secunde, Gerry şi Colorado ajunseră la locul amintit. Traseră vârtos de frâiele cailor şi le mai încetiniră din iuţeală. De aici se desfăceau două poteci. Locul era destul de strâmt şi încâlcit de ierburi. Aşezarea nu-i convenea lui Colorado. Unul din drumuri se bifurca într-un unghi ascuţit din cel pe care veniseră. Era înţesat de tot felul de buruieni şi mărginit de un lăstăriş de lemn câinesc. Se vedea că de mult nu fusese folosit. Steve se aplecă mult în şa şi reuşi fără mare cazně să desluşească urmele lăsate pe terenul foarte uscat şi gloduros.

— Au trecut pe aici mai mulţi cai, Gerry. Doi din ei sunt, cu siguranţă, ai tâlharilor lăsaţi de noi pentru sământă, la care s-au mai adăugat câţiva şi ai altor hahalere.

Gerry şi Steve călăriseră un timp cu mii de precauţiuni. În mâini ţineau pregătite armele, gata să culce la pământ banditţii care le-ar fi ieşit în cale. Poteca începuse să suie spre cascadă. Drumul, la început argilos, deveni pietros şi înţesat de mărăcinişuri. Pietrişul şi piatra luară locul glodurilor şi o vegetaţie pipernicită şi ţepoasă se frângea sub călcătura cailor. Timpul trecea, iar distanţa ce-i separa de bandiţi rămăsese acum aceeaşi.

— Va să zică, tu ai fost la Defileul Morţii şi ne-ai salvat viaţa la toţi? vru o confirmare Gerry. Acest lucru mă frământă de atunci, dar n-am putut să-i dau de rost. Astăzi ai apărut din nou tot ca un trimis al cerului. Deci tu, Steve, eşti Colorado, cel de la Defileul Morţii?

— Eu sunt, amigo! Spune-mi însă pe numele meu cunoscut în prerie. Colorado îmi place să-mi zici…

— Deci vestitul Colorado a fost omul care ne-a salvat, iar eu, o nătăfleaţă, să nu ştiu. Omul cu atâta faimă în Far West a stat la noi la ranch şi n-am ştiut. Cum s-a terminat cu inşii care ne-au răscolit casa? îşi aminti Gerry de felul în care Colorado părăsise ferma. Le-ai văzut mutrele?

— Au rămas în Bridge Town. În ţintirimul de acolo, la şase

coţi sub iarbă, dacă s-a îngrijit cumva senor Amarildo de ei. E vorba de Jakie, fratele unuia Ace, de aici. Şi mai era unul Lefty, un lăudăros fără pereche şi o mare haimana. De nu mă-nşel, la un frate al unuia din ei i-am găurit mâna la saloon. D-aia erau aşa turbaţi să mă prindă. La încăierarea de la defileu şi-au ferit pielea.

— Dar de unde ştiai că vor apuca spre Valea Raconului?

— Pe la ranch, la voi, erau numai în trecere, să mă lichideze. Ţinta lor era însă Defileul Morţii, unde plănuiseră să vă atace. O aflasem chiar de la ei, spionându-i într-o seară la un popas. Aflând că eşti cu Murphy şi băieţii de la ferme, v-am sărit atunci în ajutor…

— Câte lucruri mi se limpezesc mie acum! vorbi gânditor Gerry. Şi astăzi de unde ai bănuit că se va pune la cale această sinistră mascaradă? Cum ai ajuns în Blue Town? mai căută Gerry să-l descoase pe Steve.

— Ai s-o afli mai târziu. Toate la timpul lor. Ce pot să-ţi spun este că voi rămâne un timp bunişor în Blue Town. Vreau să te ajut să-i pedepseşti pe cei care l-au ucis pe Tom Mulligan, Warner şi Travie. Despre cei care l-au lichidat pe Warner îţi pot spune mai multe. Eu cu mâinile mele i-am încărcat pe cai, Warner nici nu murise încă atunci când i-am găsit…

Lui Gerry i se păru că este pradă unor halucinaţii. Prea multe întâmplări neaşteptate se iviseră şi era puţin năucit. Colorado apăruse ca din pământ, la fel ca şi prima oară în Oraşul Albastru… Iar cele auzite de la el îl buimăciseră de-a dreptul…

Se lăsă însă furat de bucuria revederii. Şi-l năpădi pe omul de care soarta îl legase prin mii de fire, mereu cu alte întrebări.

— Dar spune-mi şi mie cine eşti, Colorado? În jurul tău s-au ţesut atâtea legende! Şi ce cauţi aici, în Blue Town, cu atâta înverşunare? Poate îţi pot fi şi eu de folos, deşi nici în vis n-aş putea spune că aş fi în stare să mă măsor cu tine.

— Ţi-am explicat doar, Gerry. Deocamdată îţi dau numai o mână de ajutor… După asta, am şi eu de limpezit nişte lucruri afurisit de tulburi. Bineînţeles că treaba n-am s-o pot

face fără sprijinul şerifului din Blue Town!

— Deci tot enigmatic ai rămas, Colorado. Tot de nepătruns te-ai păstrat, prietene...

— Linişte, şerifule! ordonă Colorado. Fereşte!

Era însă târziu. O piatră de mărimea unui pumn, ţâşni din dosul unei stânci trântindu-l pe Gerry la pământ. Şocul provocat de forţa loviturii putea să-i fie fatal, dacă-l izbise în plin. Blaky se opri nechezând şi râcâi sfornăind piatra. În aceeaşi fracţiune de secundă, pistolul lui Colorado detună de două ori şi un bandit negricios se rostogoli din dosul stâncii, la câţiva paşi de potecă.

Apoi întâmplările se succedară ca într-un prelungit coşmar. La câteva sute de paşi se făcu larmă şi un răcnet spart comandă ticăloşilor să se amestece în bătaie. Timpul era preţios. Cu iuţeala fulgerului, Colorado hotărî ce avea de făcut. Fără să pregete, îşi săltă la iuţeală prietenul pe cal. Gerry respira regulat, iar Colorado ghici că nu apăruse vreo complicaţie. Se ridică şi el în scări, întoarse caii şi o porni la trap, atât cât să nu pună în pericol viaţa lui Gerry. Nu după mult timp au fost reperaţi de bandiţi. Se auziră glasuri îndemnându-se, înjurături şi un galop turbat se porni pe urmele lor. Colorado îşi aminti de sihla din vecinătatea râului. Grăbi într-acolo şi cu privirea sa ageră descoperi la iuţeală o tainiţă în care îl aşeză uşurel pe Gerry, pe un pat de frunziş în dosul unor tufe bogate. Lui Blaky îi dădu poruncă să rămână liniştit, după care şterse la iuţeală urmele ce duceau aici. Îşi încălecă apoi pagul şi se depărtă de tainiţa lui Gerry, făcând un ocol înscris pe un arc destul de larg, cu scopul să-i atragă pe bandiţi pe urmele lăsate. După aproape o sută de yarzi trase un foc de carabină şi împunse cu pintenii uşurel credinciosul animal. Câteva chiuituri îl vestiră că bandiţii l-au auzit. Urmă o alergătură pe viaţă şi pe moarte, în care el, Colorado, devenise vânatul râvnit de bandiţi. Şase indivizi care mai de care mai deocheaţi îl urmăreau. Îl văzuseră şi ei şi traseră primele focuri de armă în direcţia lui Colorado, dar gloanţele se risipiră în imensitatea văii. Vreo două îi ţiuiseră pe la urechi, înştiinţându-l că bandiţii îl vor viu. Îşi îmboldi calul în

coapse, reuşind să mai câştige puţin avans. Se răsuci apoi brusc în şa, ochind pe primul dintre urmăritori. Un glonţ trimis calului şi banditul se prăbuşi în drum, după urletele lor de furie înţelegând că nimerise în plin. Un spic răsfirat de gloanţe îi ţiuiră pe deasupra capului, unul rătăcit trecându-i prin mâneca surtucului. Colorado îşi struni calul, galopând în zigzag şi din nou fulgeră într-unul din urmăritori. Se creă în rândul bandiţilor câteva momente de panică. Îşi încetiniră puţin goana, ceea ce îi permise lui Colorado să câştige câţiva yarzi buni. Dar din faţă îi răsări un individ călare, care-i expedie un glonţ sfârtecându-i cămaşa şi găurind-o în dreptul buzunarului. Plumbul lui Colorado nu-l iertă însă lovindu-l în plin şi înţepenindu-l în şa. Încă o izbitură cu patul carabinei în umăr când ajunse în dreptul lui şi banditul descrise în aer un arc de cerc, prăbuşindu-se în vâltoarea râului.

Făcând câteva ocolişuri, Colorado ajunse deasupra cascadei. Apa fierbea, căzând pe stânca terasei, acoperind ţiuiturile gloanţelor. Urmăritorii, folosind o scurtătură, se apropiaseră mult de vânător. Calul lui Colorado, istovit, începuse să tremure. Piciorul nesigur al animalului abia se putea sprijini pe solul neregulat şi stâncos. Colorado mângâie grumazul pagului, şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare. Distanţa ce-l separa de bandiţi era acum de mai puţin de cincizeci de yarzi. Oricât de proşti ochitori ar fi fost bandiţii, tot l-ar fi atins pe Colorado. Dar ei nu se grăbeau să-l ucidă. Un lasou tăie aerul în spatele său. Când se întoarse pe jumătate să mai expedieze un glonţ în urmăritori, lasoul îi prinse umerii, imobilizându-l. La acest atac, opri brusc calul, apoi îl însângeră, înfigându-i pintenii adânci în carne. Calul se cabră mult, apoi făcu un salt înainte, iar laţul banditului fu smuls cu belciug cu tot. Şocul puternic îl aruncă pe aruncătorul lasoului din şa, izbindu-l de muchia stâncoasă a prăpastiei. Colorado îşi pierdu şi el echilibrul şi alunecă din scări. Văzându-l, bandiţii ajunşi la aproape zece yarzi se pregăteau să descalece. Dar Colorado sări de la peste douăzeci de picioare în apa râului, deşi nu-i cunoştea adâncimea. O ploaie de gloanţe îl urmări

dar, din fericire, nu-l nimeri nici unul. Având nevoie de aer ieşi la suprafaţă. Urletele bandiţilor care-l şi văzuseră fură urmate imediat de ţiuiturile plumbilor. Pentru a ieşi din raza de bătaie a focurilor de armă, se lăsă târât de furia curentului. Între cei doi pereţi tăiaţi de apa ce fierbea, zgomotele se transformaseră într-un adevărat vacarm. Bandiţii, descălecaţi la rândul lor, coborâră la iuţeală peretele abrupt al malului. Cercetau cu ochii aprinşi de ură fiecare cotlon săpat de apă, alergând ca nişte apucaţi pe ţărmul stâncos. Dar Colorado n-a mai apărut la suprafaţă. După toate semnele, el nu mai era în viaţă. Bandiţii urmăriră însă în continuare suprafaţa apei. Cu o cange închipuită dintr-o creangă groasă de alun încercară să-l găsească viu sau mort, să-l tragă la mal. Bănuiau că s-a înecat şi că zace cu siguranţă ţintuit sub vreo stâncă pe fundul apei.

Soarele coborâse spre asfinţit, iar umbrele pădurii luaseră treptat în stăpânire albia râului, întinzându-se apoi peste întreg ţinutul sălbatic al Colţilor Şacalului. Odată cu negurile nopţii, vâjâitul torentului ce se prăvălea în adânc devenise parcă şi mai înfricoşător.

Bandiţii au înnoptat în jurul unui foc de popas, convinşi că urmăritul se înecase, sau a rămas în torent, fără şanse de a părăsi locul. Singurul drum pe care-l avea trecea prin cascadă, fiind păscut deci de o moarte sigură. Iar înotul în sens invers era imposibil aproape din cauza forţei de nebiruit a apei…

Orele se înfăşurau nemilos în caierul timpului şi Colorado era aproape îngheţat. Numai o minune îl mai ţinea încleştat de ramura pomului. Sub el, apele se învârteau într-un ochi larg, amestecându-se la marginea vârtejului cu cele ale râului, pentru a se arunca în prăpastia unde se spărgeau de terasa stâncoasă a cascadei. În orice moment se putea îneca. Ştia că trecerea prin cascadă constituia o aventură în care-şi putea găsi moartea. Dar o altă cale de ieşire din râu nu avea. Reperase locul, risipindu-şi ultima energie rămasă, ca să taie forţa curentului, înotând pe sub apă. Avea nevoie

să câştige timp şi sub protecţia nopţii să găsească totuşi o ieşire, dacă exista aşa ceva, sau să se predea nelegiuiţilor.

Luminile focului aprins de bandiţi se jucau în vâltorile râului, roşindu-le în scântei de apă. Colorado se hotărî să părăsească ascunzătoarea. Se decisese pentru salvarea prin cascadă.

Când se aruncase în torent, Colorado trăsese şi frânghia aruncată de bandit. Să nu fie luat de apă, îi înnodase un capăt de creanga salvatoare. Încleştându-şi voinţa şi învingându-şi toropeala ce-l cuprinsese, se lăsă învârtit în ochiul curentului. Puterea neobişnuită a apei îl scoase pe o spirală aproape de centrul cascadei. Simţi că pluteşte pe creasta şuvoiului şi flutură ca o coajă de nucă. Slăbi apoi frânghia câte puţin şi coborî în adâncul ce se căsca la picioare. Crestele înspumate ale apei îl izbeau cu putere, dar îl păstrară câteva momente plutind, apoi Colorado reuşi să străbată şuvoiul umed. Învingând senzaţia de înec, coborî în cascadă, între pânza groasă de apă şi peretele de stâncă, care-i zgâria spatele. Acum însă putea respira. Vaporii de apă îi răcoriră faţa congestionată de efort. Coborî mai departe, însângerându-şi palmele şi luptându-se să nu alunece în adânc. Ajutându-se mereu de frânghie coborî. Colorado se apropia de sfârşitul drumului. Întunericul era de nepătruns, iar tunetul şi vâjâitul apei ce se prăvălea în faţă, îi dădeau senzaţia că se află în iad. Muşchii săi abia îl mai ascultau. Cuţite de foc îi străbăteau corpul, de parcă ar fi fost legat de stâlpul caznelor. Zvâcniturile inimii le auzea în tâmple ca pe nişte imense gonguri. Lungimea frânghiei se terminase şi Colorado nu ştia cât îl mai desparte de terasă. Trebuia să-şi dea drumul în vâltoare, altă cale nu există. Ajunsese la belciugul prins de lasou, se ţinu câteva momente de el, apoi îşi dădu drumul în bulboana ce fierbea în faţa sa. Se lovi de piatra pe care se zdrobeau vârtejurile de ape, căzând inert sub greutatea şuvoiului ce aproape îl strivi. Trupul său mai fu răsucit de câteva ori, apoi se simţi cărat la vale. Din nou începu să se afunde şi se chinui să se păstreze deasupra. Ameţit, cu scântei de toate culorile în ochi, ajunse la mal, fără a şti unde se găseşte. Locul părea

mai degrabă un smârc, unde vegetaţia cobora până la oglinda umedă a râului. Cu ultimele puteri se târî în ierburile ce se înfrăţeau cu apa, agăţându-se de creanga unui copac. Vlăguit, se lăsă pradă slăbiciunii şi se întinse pe spate în patul moale şi umed. Când s-a trezit, întunericul se mai risipise, iar luna îşi cernea lumina ei ştearsă şi nesigură peste aceste locuri, pe care Colorado încerca acum să le recunoască. Îşi revenise şi umbrele înconjurătoare reintraseră în adevăratele lor forme. Respiră cu nesaţ aerul proaspăt şi înmiresmat al nopţii. Îşi pipăi mădularele şi constată că este întreg, nevătămat. Reuşi să se orienteze fără greutate: se afla, desigur, la câteva sute de picioare, în josul râului. Vâjâitul cascadei răzbătea la el, cu intermitenţe adus de rafalele de vânt. „Abia mâine vor înţelege, dacă or să mă mai caute cu prăjinile, că am scăpat. Deocamdată să vedem ce face Gerry!” Se ridică încă ameţit şi porni spre tainiţa unde-şi ascunsese prietenul. Găsi ascunzătoarea la iuţeală, dar tânărul şerif nicăieri! La lumina vlăguită a cerului, Colorado văzu un lucru care-l înfurie peste măsură. Gerry fusese descoperit şi cărat în alt loc. Nici Blaky nu era. Se aplecă şi reuşi să citească cu uşurinţă urmele lăsate de bandiţi. Aceştia, stăpâni pe situaţie, nu se gândiseră să le şteargă. Unul din cai era mustangul prietenului său. Colorado, recunoscuse potcoavele lui Blaky. Grupul coborâse spre drumul ce ducea la ferme. Desluşind cu atenţie urmele cailor, spre bucuria sa, recunoscu şi semnele lăsate de Picior Uşor. Îşi verifică apoi pistoalele, declarându-se mulţumit. Carabina îi rămăsese prinsă de şa şi se ferici la gândul că va intra curând în stăpânirea ei…

Indivizii din câte se părea, netemându-se de nimic, o porniseră călări pe un drumeag ce cobora la gaterul lui Harris.

Colorado aplecat de mijloc apucă acelaşi drum, pe urmele, care-l duceau la vizuina bandiţilor. Gândul la Gerry îl neliniştea peste măsură…

Gerry se trezi sub biciuitul şuvoiului de apă zvârlit dintr-o căldare, în obrazul lui. Capul îl durea, de parcă era gata să

se spargă. Simţea în creştet apăsarea unei coşcogeamitea stânci… încercă să ducă mâna la frunte, dar trebui să se resemneze. Sforile, care îl ferecaseră de lemnul gros, îi intrau adânc în carne. Privind în jur, cu tot întunericul de smoală reuşi să se orienteze, înţelegând că nu este departe de gaterul lui Harris. Era legat de stâlpul masiv al unui şopron, sub care zăceau o sumedenie de unelte şi resturi de lemn dat la gater. Îl dureau toate mădularele, iar faţa şi-o simţea grea şi arzându-i în câteva locuri. În gură îi apăru gustul sărat al sângelui. Vru să scuipe, dar efortul îi săgetă obrazul şi buzele rupte în câteva locuri. Ochii, mari şi dureroşi, îi şedeau gata să-i sară din orbite.

În faţă, la câţiva paşi, ardea un foc în care lemnul trosnea înteţind flăcările ce încolăciseră fundul unui tuci. Mirosul de cafea pusă la fiert răzbătea până la el. Câţiva inşi sporovăiau cu spatele la foc, plimbându-şi o sticlă cu whisky de la unul la altul. „Parcă m-au aşezat la stâlpul caznelor, aşa m-au măcelărit. Nu ştiu dacă mi-a rămas vreun oscior zdravăn”, îşi spuse Gerry, încercând să-şi mişte mădularele. Câteva dureri surde i se născură în obraz şi în abdomen. „M-au stâlcit în bătaie nemernicii. De lichidat nu m-au lichidat, deşi nu le-ar fi fost deloc greu”…

Gândurile i se învălmăşiră în creier şi se canoni să ghicească cum ajunsese aici. Reuşi să recompună câteva fragmente ale întâmplărilor. Călărise alături de Colorado, fiind peste măsură de fericit că şi-a regăsit prietenul. Bucuria pe care o trăise îi spulberase orice prevedere. Îşi amintea de lovitura primită la cap. Din acel moment, totul plutea într-o afurisită nebuloasă. Când s-a trezit, zăcea trântit pe pământul şopronului. Apa unei găleţi îi spălase faţa îmbibată de praful de pe jos. Au urmat nişte vorbe schimbate cu Harris. L-au sculat doi în picioare, în timp ce şopronul se învârtea cu el. L-au sprijinit să nu cadă, să rămână o ţintă stabilă pentru nemernici. A fost lovit apoi de bandiţi fără milă. Harris l-a izbit cu o neastâmpărată sete. A leşinat, s-a trezit şi-a pierdut cunoştinţa din nou şi tot de atâtea ori l-au readus cu apă la viaţă. După ultima serie de pumni, unul l-a sfătuit pe Harris să se potolească, fiindcă

victima murea. Se stricau planurile Şefului. L-au legat apoi de acel stâlp şi bănuiau că leşinase între timp. Necunoscând ce aveau de gând bandiţii cu el, se prefăcu în continuare leşinat. Voia să-şi refacă din forţe, să poată suporta eventual o nouă bătaie iar când se va ivi prilejul să încerce neapărat să fugă. Harris nu pierduse prilejul să-i amintească de măselele ce le purta Gerry ca amintire.

Bandiţii discutau acum cu aprindere. Unul scosese o pereche de zaruri din buzunar şi se aşternură pe joc, sporovăind într-una între ei.

— Şefu' ăl mare poate veni din moment în moment. El hotărăşte când îi facem de petrecanie. Azi-dimineaţă, la bancă, trebuia lichidat. Acum ne-a ordonat să-l mai păstrăm. Uite aşa se schimbă ordinele…

— Ce să mai facă cu el? Şi aşa este o epavă, gata să se dea la fund, răspunse o altă voce groasă. Dacă n-a înghiţit găluşca până acum, spre dimineaţă o mierleşte cu siguranţă.

— Şefu' ăl mare vrea să cunoască de unde a prins vorba că banca va fi atacată. A lătrat careva şi trebuie să aflăm.

— Putea să crape Cotoiu', aţi văzut şi voi, da' n-a scos o vorbă, de parcă i-au mâncat guzganii limba. Al dracului sticlete… Ţin şi eu jumate, şefu'? Ia-le, săru' dreapta, poate-ţi faci suma. C-am inima ca unsoarea de bursuc.

Gerry înţelese ce-i hărăzise lichelele ghemuite la foc. „Dar Colorado? Unde era el? Când a fost lovit la cap, cineva a tras! Dar cine? Numai el ar fi putut să fie. Mai era oare în viaţă? Sau prietenul său rămăsese împuşcat undeva pe stâncă şi fusese prăvălit de nemernici în râu? Ăştia de aici n-au pomenit o vorbă despre el. Dacă ar fi murit, s-ar fi lăudat că l-au curăţat… Atunci unde o fi? E rănit?”

Focul ardea molcom în faţă, la mai puţin de zece paşi. Afară între timp se pornise o burniţă sâcâitoare. O umezeală nefirească îi pătrunsese în oase lui Gerry şi-l făcea să tremure. Nu era încă timpul anotimpului rece, dar nehotărâta natură îşi dădea în petic.

Unul din oameni se sculă, luă o creangă aprinsă din foc, apropiindu-se de stâlpul unde era legat. Gerry păstra

aceleaşi aparenţe de leşin. Celălalt îi apropie flacăra de obraz, îl lumină, îi ridică capul, ţinându-l de păr la lumina focului, apoi îi dădu drumul.

— A dat ortu’ popii scatiul, Mac, sau taman îşi înghite împărtăşania?

— N-a dat, şefu’. Pare tot leşinat. L-am stâlcit al dracu’ la obraz! Inima însă îi bate. Un glonţ de înfigem în ea…

— Atunci lasă-l aşa, că nu-i momentu’ încă! Hai amestecă zarurile, că-i rându’ tău…

Mac îi mai verifică o dată legăturile şi strivi cu cizma vârful aprins al crengii.

— Zici că mai trăieşte sticletele nostru, Mac? îi vorbi Harris. Al dracu’ cotoi beţiv! A prins gustul caftului de când l-au uns şerif! A uitat când lua peste mutră şi-şi înghiţea limba pe sub masă la Pearson.

Mac răscoli focul, aruncă un pumn de găteje peste el de-i înteţi vâlvătaia. Se aşeză alene la joc, de-i trosniră încheieturile genunchilor, aruncă zarurile, pierdu şi începu să se scarpine vârtos la subsuori.

Gerry verifică trăinicia sforilor cu care era legat şi constată că nu are nici o şansă. Palmele îi erau prizoniere înapoia stâlpului, iar peste picioare avea înfăşurată o frânghie. Îşi alese o poziţie mai bună, să se odihnească, fără a trezi bănuieli. Reflectă câteva momente la eventualele cazne ce le va îndura de la bandiţi. Îşi propuse să nu-l facă de râs pe Archie. Cam în acelaşi timp, fierul rece al unui metal i se înfipse între palme. Simţi în aceeaşi clipită, că strânsura legăturilor de la mâini îi slăbesc. Totul se petrecuse într-o totală muţenie, iar cei de la foc nu mirosiră nimic. Crengile trosneau muşcate de foc, iar jocul îi absorbise… Încercă să-şi mişte mâinile şi simţi între palme atingerea rece a unui cuţit. Fără să stea pe gânduri, îşi tăie ultimele resturi de sfoară. Îi venea să strige de bucurie! Gândi că i se oferise o nesperată şansă de luptă. „Asta nu putea s-o facă decât Colorado”, fusese primul la care se gândise!

— Stai liniştit, amigo! Rămâi în continuare tot aşa! Hotărârea din vocea lui Colorado, îl îmbărbăta, iar inima îi

dădea aripi curajului său renăscut. Dezmorţeşte-ţi mâinile că vei avea nevoie curând de ele. Rămâi pe loc. Să creadă indivizii că eşti tot leşinat. Nu te trăda! îi vorbi în şoapte.

În acelaşi timp, Gerry înţelese că şi legăturile de la picioare i-au slăbit. Sforile atârnau inerte dar simulau că totul era ca înainte. De stâlp nu-l mai ţinea nimic. Mai mult decât atât, Gerry pricepu că este din nou înarmat.

Tocurile pistoalelor atârnau grele, iar cuţitul îi fu aşezat, la locul său.

— Să te mişti numai dacă li se năzare din nou să dea în tine. Nu trebuie să facem zgomot. Altfel ne atragem toată liota pe cap. Blaky şi pagul meu sunt la câţiva paşi de şopron. Încerc o manevră să le cad în spate. Răbdare Gerry, încă puţin şi vom termina cu inşii de faţă!

Burniţa de afară era rece ca sărutarea satanei. Cerul era de un cenuşiu murdar, greţos şi îmbibat de apă. Câţiva coioţi urlau nu prea departe a ducă-se pe pustii, iar scâncetele sinistre şi urgisite, se înfrăţiră cu sporovăială bandiţilor de lângă foc.

Înrăiţii în ticăloşii mai făcură câteva glume deşucheate pe seama lui Gerry continuându-şi partida cu zaruri. Câţiva dolari din argint se plimbau la jucători, lucind viclean în flăcări cu sticliri de viperă. Harris fără pic de chef la joc rămăsese gânditos, observând scânteile ce săreau din lemn înecându-se în stropi de cenuşă. Îşi propusese să-l ţină viu pe Gerry până va grăi cine i-a dat vestea. „Mai încerc o dată, îşi spuse în gând. Îl frig să-l trezesc. Îl ard până spune, iar dacă tace îl lichidez pe loc”. Luă o creangă începută de foc şi se apropie de Gerry legănându-şi corpul mătăhălos. Aşa cum arăta leşinat, Harris crezu că şeriful intrase în lumea drepţilor. „Lasă, că fac două lucruri deodată. Îl şi prăjesc şi aflu şi de unde a cumpărat pontul. Nu se poate să nu-i fi suflat careva dintre toţi cei care eram de faţă.” Se apropie cu creanga aprinsă de obrazul stâng al lui Gerry. Jarul îi încălzi obrazul, iar Harris pradă unui vechi sadism aştepta mirosul de carne friptă. Apoi Harris oricât şi-ar fi chinuit răutatea ce-o căra în tigvă să priceapă ce se întâmplă cu el, nu s-ar fi dumirit. Pumnul lui Gerry îi izbi ca

un ciocan nodul de la gât, ridicându-l pe vârfuri, de-i trosniră vertebrele. Scăpă, horcăind, lemnul aprins din mână, în timp ce stânga lui Gerry lovindu-i unul din ochi, îl culcă peste lemnăria aruncată în neorânduială. Aşa cum era de ameţit Harris încercă să ducă mâna la pistol, dar leşină turtit de disperarea pusă de Gerry în lovituri.

— Pe toţi dracii din iad, viermi de hoit turbaţi! Vă găuresc la prima mişcare! Sus labele voastre murdare! vorbi răspicat Colorado din spate, apropiindu-se de Harris.

Gerry scoase şi el pistoalele, învăluindu-i pe banditi din partea cealaltă a focului, nescăpându-i din ochi.

— Cine eşti, blestematule! îi vorbi Mac, holbându-se speriat. Ţigara îi rămăsese lipită de colţul gurii şi-l frigea. Nu îndrăznea să coboare mâinile, iar uluiala îi era aşa de mare, că uitase să şi-o scuipe.

— Un hombre oarecare din prerie, vorbi tărăgănat Colorado. Ei, drace! Sus laba, potaie! strigă la Bude, care coborâse mâna fulgerător şi-şi smulsese pistolul din şold. Cuţitul lui Colorado săgetă aerul, lucind straniu, după câteva fracţiuni de secundă în beregata banditului. Acesta căzu, înghiţindu-şi blestemele horcăite.

— Şi voi, care aţi rămas în viaţă, fiţi cuminţi, să ne putem auzi. Colorado nu glumeşte cu lichelele!

Colorado vorbise tăios, iar hotărârea din glas nu lăsa nici o îndoială asupra gândurilor lui din acel moment. Faptul că în faţa lor se afla Colorado, un pistolar renumit, îi făcu să se considere nişte înfrânţi norocoşi. Numai Colorado putea să scape prin cascadă şi să apară aici, în felul său. Mac şi Gunn priviră ca nişte câini bătuţi spre vestitul gunman, uşurându-i lui Gerry misiunea de a-i dezarma şi a-i lega zdravăn de doi stâlpi, care susţineau acoperişul.

Pe Harris îl readuseră în simţiri şi nu se impresionară de sudălmile stăpânului gaterului. Uluiala banditului cu nimic stăpânită nu avu margini. Îşi văzu oamenii legaţi de stâlp, iar unul din ei trântit la pământ şi din câte înţelegea lichidat. Pricepuse că de această dată fusese înfrânt.

— Ne cunoaştem, dacă nu mă înşel, Harris? îl zeflemisi Gerry. N-aş vrea să spun că rolurile s-au schimbat, iar eu

sunt acum mai tare. Probabil că nu m-aţi fi culcat pe un pat odihnitor, dacă prietenul meu Steve nu mi-ar fi sărit în ajutor!

Harris îi privea cu ochii învineţiţi de furie, blestemând dezlănţuit cu toate blestemele ce-i veneau atunci în minte.

— Pe amicul meu îl cunoşti foarte bine, Harris! Este vânătorul de mufete, pe care aţi vrut să-l curăţaţi în stradă, la Happy Saloon. Îl mai cheamă Colorado, când hoinăreşte prin prerie. Nu pleacă aşa iute de aici, asta este important să afli acum deocamdată. Uite-ţi dinţii, de altfel ţi-am promis că ţi-i înapoiez.

Vorbele lui Gerry cădeau ca nişte pietroaie din creştetul Guadalupei pe capul lui Harris. Blestemele şi răcnetele înveninate şi le înecase în căluşul ce i se înfundase în gură. Privi neputincios şi crâncen la amicii noştri, împroşcându-i cu ocări abia înţelese. Colorado observase că Harris la una din mâini avea numai patru degete, dar nu spuse deocamdată nimic.

— Nu, amigo, folosi Gerry vorbele prietenului său, oricât ai plesni de furie, pe tine te luăm cu noi. Te ducem întreg în Blue Town. Un şerif nu lichidează un înrăit ca tine cu pistolul, când poate folosi judecata. Chiar dacă m-ai implora în genunchi să trag, n-aş face-o. Ai izbăvi uşor faptele tale, Harris. Tu trebuie să atârni în ştreang! Acolo este locul tău! Şi n-ai decât să te apere cine vrei tu… De fapt mâine se sfârşeşte răgazul avut să te prezinţi la oficiu. Cum probabil n-ai luat în serios promisiunea mea, am să te car eu de aici. Nostimă treabă, Harris? Cu voie sau fără voie, mergi în Blue Town! Te aşteaptă Timber, cu celula pregătită. Să nu taie frunză la câini, a omorât ploşniţele acu’ două zile, să-ţi facă bârlogul curat. Vei dormi pe cinste, dar nu te ţinem mult. Locul e strâmt la oficiu şi ne vom stânjeni reciproc… Aşa că-ţi vom pregăti ştreangul cât mai iute posibil…

Capitolul XIV – AMINTIRI DIN FORT DAWSON

Era din nou seară şi mă găseam la bătrânul Ştefan Şercanu. L-am găsit cam indispus privindu-şi gânditor casa la care schimbase şindrila cu una nouă.

Vechea fântână a cărei cumpănă părea ascunsă în nori, fusese sleită, iar ghizdul din cărămidă refăcut şi tencuit cu mortar. În ultimii ani când vizitase plaiurile natale, altoise o serie de pomi cu altoiuri din îndepărtatul Texas.

Acum, atârnau îngreunaţi cu mere aurii parfumate, asemănătoare suratelor din înfrunzita vale a Pecosului. Îmi citise, traducându-mi o scrisoare primită de la unul din feciorii săi stabiliţi în Nevada, unde era chemat să petreacă în Virginia City o parte din toamna aceea.

Nostalgia ce-i cuprinsese privirile sale tăioase alternând cu stări de explicabilă nervozitate, mă îndrituiau să cred că în sufletul său se desfăşoară o luptă între dorinţa de a-şi revedea fiul şi regretele despărţirii temporare de locul părintesc. M-a invitat în tinda casei unde pe măsuţa joasă ne aştepta nelipsita palincă şi două căni mici de lut ars. L-am rugat să-mi dea încă o dată să privesc noianul de fotografii, iar Ştefan, se sculă greu pentru a mi le aduce. Din nou mi-am trecut în revistă amicii imortalizaţi pe hârtie fotografică. Îi priveam încercând să scrutez spaţiul şi timpul, iar neînfricaţii texani însămânţaţi în sufletul meu de atunci, îmi deveniseră la fel de apropiaţi ca vestitul Colorado. Reuşisem să pătrund în lumea plină de primejdii a oraşelor fierbinţi şi a locurilor solitare ale Colţilor Şacalului. Dar Colorado nu se lăsă prea mult rugat. Vocea lui domoală, în care păstrase sunetul oţelului, se auzi în liniştea serii, legănată şi convingătoare. Bătrânul Ştefan Şercanu se aşternuse din nou să povestească. Vibram de emoţia indusă de întâmplările ce se succedau în tumultul

clocotitor al faptelor de bărbăţie a lui Gerry şi Colorado la gaterul lui Harris. Pe nesimţite magnificul ecran se aşternu în valea Oltului înceţoşată de umbrele timpurii ale nopţii. Pe tainica panoramă, preria întinsă a Pecosului, Colţii Şacalului şi drumul ce cobora de la gater îmbrăcară forme reale, convingătoare, iar ceaţa se risipi în incertul amurgului.. Era aceeaşi lume veridică a întâmplărilor pe care fluxul verbal al faimosului Colorado, o reînnodase şi pe care o reiau şi eu de unde am părăsit-o…

Gerry îşi stăpânea cu greutate durerile loviturilor primite de la oamenii lui Harris şi nenumărate junghiuri îl înţepau. Blaky îl purtă în trap uşor pe drumul ce cobora în Blue Town. Îşi arăta în felul său mulţumirea simţindu-şi stăpânul în şa şi că se afla în apropierea unui pag ca Picior Uşor. Şeriful avea chiar dificultăţi să-l păstreze la trap. Înaintea celor doi prieteni, Harris legat cobză de cal şi dezarmat, spumega de furie.

Stăpânul gaterului se pornise din nou să înjure toţi sfinţii din cer şi pe Gerry de partea căruia se dăduseră. Prietenii nu catadicseau să răspundă ticălosului. Priveau cu justificată atenţie mişcările acestuia şi umbrele ce se profilau pe fundalul cerului de catifea neagră. Întunericul pusese stăpânire pe prerie, iar o ploaie de stele năboiseră cerul şi o parte din câmpie, până hăt-departe. Burniţa de până atunci parcă nici nu căzuse, drumul se uscase, iar prospeţimea şi răcoarea aerului erau un balsam. Suferinţele îndurate de cei doi prieteni începură să fie date uitării. Călăreau cu mii de precauţiuni privind prudenţi în spate şi aşteptând să răsară din negurile drumului niscaiva urmăritori. Tăcerea nopţii era întreruptă numai de tropotul copitelor cailor, porniţi într-un mers întins ca într-o veritabilă plimbare nocturnă.

„Cu siguranţă, ceilalţi oameni ai lui Harris ştiu că şeriful este la loc sigur”, îşi muncea creierii Colorado. „Să-i fi făcut felul, fusese o treabă amânată pentru a doua zi…”

Într-adevăr, Harris se gândise să aştepte până a doua zi, când lucrurile s-ar fi lămurit de la sine. Printr-un om de

legătură aşteptase numai dezlegarea pentru lichidarea prizonierului. Dar, ura ce-o păstrase lui Gerry şi faptul că fusese prea sigur de el îl îndemnaseră să-l sfârşească chiar în noaptea aceea.

Rolurile se schimbaseră definitiv. Prins era acum călăul şi făcut inofensiv de şerif. L-au legat, este adevărat de cal, dar mâinile i le lăsaseră un timp libere, să-şi poată struni animalul. Ca măsură de prevedere, îi ancoraseră dereşul de mustangul lui Gerry. Orice tentativă de fugă era exclusă. Dezarmat cum era, mai ales, n-ar fi putut face nici câţiva paşi. Gloanţele lui Gerry şi Colorado nu l-ar fi cruţat, oricât de nepătruns ar fi fost în bezna de afară şi orice tertip ar fi folosit.

Hainele din piele de căprioară de pe Colorado nu se zvântaseră încă, iar vântul înteţit între timp îi pătrundea în oase. Acelaşi lucru se petrecea şi cu Gerry. Amândoi prietenii începură să dârdâie de-a binelea, deşi nu luau în seamă acest lucru. Mai călăriră câteva mile şi intrară într-un şleau apărat de vânt. Vremea începuse să se îmblânzească, iar vântul rătăcit printre cactuşii răzleţi de pe întinsul preriei se înecă în ierburi. Pacea izbăvitoare a nopţii care stăpânea ţinutul a fost atunci spulberată, iar animalele preriei şi ale pădurii îşi lăsară slobode glasurile pestriţe şi înfricoşătoare...

„Am trecut din nou la un pas de moarte, dar am avut destulă baftă să-l smulg pe Gerry din mâna ticălosului de Harris. La mare ananghie a fost băiatul lui Mulligan! Omului legii din Blue Town i-a fost dat să scape şi pace... Situaţia era la fel de afurisită ca în Defileul Morţii. Acolo numai preria îi adăpostea. Bandiţii se furişau prin iarbă, ca nişte guşteri veninoşi. Aici, în Blue Town, zidul şcolii l-a apărat ca o platoşă adevărată. Cei din stradă prea se făloşiseră cu numărul lor”... „Până la urmă l-ar fi biruit, fără doar şi poate. Noroc cu Pedro care a zburat la mine şi mi-a spus pe nerăsuflate ce ţi se pregăteşte şerifule”... Colorado îl privi cu blândeţe pe Gerry. Şeriful orăşelului Blue Town moţăia în lege pe cal. Ca să-l trezească îşi struni pagul, alăturându-se de Gerry. Vru să mai schimbe câteva cuvinte cu el şi să se

mai sfătuiască asupra unor lucruri importante. Harris călărea în faţă la lungimea frânghiei şi îi ardea şi de puţină vorbărie cu Gerry…

— Oricum, şerifule, nu ne întoarcem cu mâna goală. Vânătoarea s-a lăsat cu o panteră rară. Nu este el tigru bengalez, dar nici un raccoon nu ducem în oraş! Şi, pe urmă, decât nimic, tot e ceva… La ce te interesează, Harris ăsta, îţi foloseşte în vreun fel? Iartă-mi curiozitatea, dar m-a luat gura pe dinainte şi nu vreau să mă amestec în treburile tale de şerif!

— Mă frământă gândul, prietene, vorbi după un timp Gerry, dacă n-am greşit luându-l numai pe Harris în Blue Town, la oficiu. Dar, ducându-i pe tustrei, cred că ar fi fost prea mare gălăgie la noi, îşi spulberă singur, temerea.

— Cred că n-ai greşit prea mult, amigo. Într-adevăr, locul este prea strâmt ca să poţi întoarce cum trebuie la nevoie. Oricum Harris nu va fi lăsat mult timp fără ajutor. Asta cum mă vezi, amigo. Vor încerca să-l scoată din colivie, la prima ocazie, jur pe calul ăsta care m-a scăpat de câteva ori de la moarte!

— Fără vorbă că aşa va fi, prietene! Se tem să nu destăinuie ceva. Pe urmă pun preţ pe pielea lui… D-astea, prietene, trebuie să ne facem un plan, coborî mai mult vocea Gerry.

— Afară de noi doi, amigo, îl numărăm şi pe ajutorul tău care a curăţat geamurile de peste drum. Timber este omul nostru în care putem avea toată încrederea.

— Desigur prietene. Timber este un băiat a-ntâia. Pe onoarea mea! Timber este un tip, o raritate. O perlă din fundul oceanului! îl mai lăudă, neştiind ce-ar mai putea spune despre el.

— Deci suntem trei, şerifule! Asta e fain…

— Pune la socoteală însă, că arma lui Timber, nu face nici o scofală. Este ca şi cum n-ar fi. Trage cum nu se poate mai prost. Cred că împuşcă alături pe lângă un elefant care paşte la câţiva paşi. Poate să ne ajute cu destule, numai ca trăgător să nu-l luăm în calcul!

— Păi, nu-i clar, şerifule? În oraş avem mare nevoie de

careva să ne asigure o seamă de legături cu rancherii şi câte nu sunt de făcut!

— Hm, gândi Gerry, cred că Brown şi Weslley cu flăcăii lui ar fi de credinţă, poate chiar Guernnsey, dacă merge la cetăţeni să le explice că avem nevoie de braţele lor. Apoi ar fi Murphy, Gallanger, Donnald şi băieţii de la ferme. Timber va face desigur câteva raite la ranchmani. Vom strânge şi oamenii pentru întărit paza în oraş. Chiar la intrările şi ieşirile din Blue Town va trebui să punem oameni de încredere, îşi făcu la iuţeală un plan Gerry.

— Văd, văd, că strângi o armată întreagă, şerifule! Mai ai chiar aşa mulţi de dovedit, amigo?

— Oricum, îmi este clar că Harris a fost de faţă când a fost Warner împuşcat, oamenii care-i dau ascultare au sufletele la fel de întunecate ca şi străfundurile iadului. Afară de asta, ciracii lui nu i-au întors vreodată vorba, după cum Pecosul nu curge decât spre Rio Grande. Deci toate motivele să-i dovedim şi să-i pregătim pentru ştreang.

— Parcă Allison şi ai lui au vreun cusur, şerifule? Nu te-ai întrebat, ce căuta Harris la el? Sau numai fiindcă sunt vecini se vedeau? Şi, în seara când m-au împuşcat, nu tot împreună erau la joc de-l secondau pe Pearson să poată măslui cărţile ca în codru?

Băiatul lui Mulligan ascultă atent, apoi se înălţă în scări, contrariat. Colorado vorbea de nişte lucruri, cunoscute din câte se aştepta numai de el.

— Dar de unde ştii, prietene, că l-am găsit pe Harris la Allison? Nu ţi-am vorbit despre lucrul ăsta încă…

— Tot Blue Town discută amigo despre dinţii lui Harris. Era aşa de greu să aflu? Şi apoi nu i-ai înapoiat în prezenţa mea? Nici Allison nu este străin de toată această poveste…

Vântul din nou se înteţise, iar cei doi prieteni îşi apăsară borul pălăriilor pe frunţi, să nu se trezească fără ele.

— Mă munceşte un gând, prietene! vorbi tot încet Gerry.

— Dă-i drumul, şerifule! Oricare ar fi el e mai bine să-l spui cu încredere. Ne vom sfătui împreună să-i dăm de hac!

— Au pierit o seamă din perlele acestea ale iadului la Defileul Morţii. Aici au căzut câţiva seceraţi de mâna lui

Travie şi Warner. Am mai trimis şi noi să-şi caute strămoşii pe cealaltă lume destui în Blue Town. De unde împuiază năpârcile astea, nu ştiu? Parc-ar fi mânătărci, nu alta... Cred că Allison şi Harris şi-au păstrat liota asta blestemată în vreun loc dosit bine, de unde-i trimite să dea lovituri atunci când soseşte momentul.

— De bună seamă, amigo, că banditţii au o ascunzătoare în care dispar ca înghiţiţi de vârcolaci. Cred că la asta te gândeşti, şerifule?

Şi fără să fie invitat, Colorado îi istorisi toate întâmplările trăite, după ce părăsise locul luptei de la Defileul Morţii. Gerry îi ţinu isonul povestindu-i cât înduraseră ai lui. Trecu sub o totală tăcere părerile personale privitor la relaţiile dintre Annie şi Billy King. În câteva vorbe îi istorisi ce aflase în Fort Saint, unde fusese după venirea lui din California, înainte chiar de a fi ales şerif.

— Deci Pedro este omul care te-a găzduit şi care-ţi face servicii! L-am văzut şi eu cum se mai osteneşte de atâţia ani să-şi vândă marfa în faţa saloonului, dar n-am bănuit ce ascunde sub sombreroul din pai. Şi Pedro poate mai îmi pregăteşte şi alte surprize.

Drumul începuse să urce, iar Colorado mărise binişor distanţa ce-l separa de Gerry. Prevăzător cum îi era firea, privea cu atenţie în valea ce se căsca în stânga spre ferma lui Allison, străduindu-se să străpungă pâcla fumurie aşternută de curând.

— Ne apropiem, amigo! Ascultă puţin cât de surd sună pământul peste Colţii Şacalului. Nu este nici o tăgadă că sub noi se află întinderea unei peşteri. Într-un asemenea cuib, banditţii pot sta nestingheriţi, fără să fie dibuiţi cu una cu două...

— Ai dreptate, Colorado, mormăi Gerry înciudat... La gater sau la ranch la Allison, ar bate la ochi. Poate ăsta este şi izvorul poveştilor care circulă prin ţinut despre o ascunzătoare din munţi. Peonii vântură nişte zvonuri despre duhuri necurate ce stăpânesc Colţii Şacalului. Jură că este vai şi amar de cel care se afundă şi înnoptează printre steiuri. Că rămâne din el numai pielea din care vulturii

pleşuvi îşi căptuşesc cuibarele!

— Păi, amigo, e cu ochi şi cu sprâncene! Poveştile astea le-au scornit cei interesaţi să nu se apropie niscaiva oaspeţi nepoftiţi. Vor să-şi ştie ascunzătorile ferite de priviri. Tare aş vrea să-mi răsară un asemenea duh în faţa carabinei! M-ar amuza enorm să vedem cine trage mai iute primul foc! Cât am fost mic, nu mi-a ieşit pic de stafie în faţă, deşi vara, dormeam în pătul şi ascultam susurul Oltului care şerpuia pe lângă sat.

— Să nu spun palavre, prietene, n-am întâlnit nici eu asemenea năluciri! M-aş încumeta să mă răfuiesc cu vreuna şi eu numai să fie şi ea de aceeaşi părere.

— Bine că mi-am amintit! Am vorbit de atâtea ori şi era să uit ca pământul… Am o epistolă pentru şeriful din Blue Town!

— Mă faci curios, prietene. Şi de la cine aduci misiva? Dă-i drumu’ şi spune-mi prin ce coclauri a fost scrisă?

— Păi nu ghiceşti, şerifule?

— După o asemenea noapte tu mă faci să fierb de curiozitate? Îmi pui răbdarea la grele încercări Colorado.

— Uite, nu-ţi mai trudi capul, îl linişti Colorado, ascunzându-şi un zâmbet. Îţi aduc o epistolă de la mai marele tău, amigo.

— Mai marele meu? Foloseşti vorbe şi mai încurcate! De ce nu alegi o cale mai scurtă să aflu ce vrei să cunosc?

— Îmi pare caraghios, că nu-ţi cunoşti superiorul! Apoi continuă. Eşti şerif în Blue Town? Până aici este clar?

— Vorbeşti despre Willy, prietene? Ăsta e un şacal cu bot de nevăstuică.

— Iar te grăbeşti, amigo! Hai să nu te mai fierb! De la şeful lui Willy îţi aduc ştire prietene. Au fost pe acolo Warner şi Travie, pentru chitanţă. Şeriful şi judecătorul erau duşi cu o poteră.

— Deci ai mers şi tu pe urmele răposaţilor ciuruiţi de bandiţi?

— Cam aşa amigo! Am fost încă odată în Fort Saint… zâmbi Colorado de-a binelea.

— Ai dreptate! Trebuia să mai fac o raită în Fort Saint.

Vreau să-l cunosc mai bine şi pe judecătorul de acolo! Diligenţa pentru Fort Saint trece abia peste trei zile prin Blue Town din câte cunosc. Cu ce ai fost tu acolo, Colorado!

— Călare, şerifule! Am făcut drumu' chiar mai rapid decât diligenţa, ce face un ocol zdravăn să poată trece Pecosul prin vad. Nici Blaky n-o să te întârzie. Momentan să zicem că laşi această osteneală pentru mai târziu. Uite, aici misiva de la marshall!

— Ştii cam ce glăsuieşte scrisoarea? Vezi bine că stelele le poţi număra, de puţine ce sunt, iar împieliţata de lună parcă s-a ascuns într-un cuibar de vultur şi n-a mai răsărit pe cer. M-ai făcut să mor de curiozitate şi doar n-ai să mă laşi aşa…

— Ba deloc, şerifule! Este vorba despre Willy… Colorado se apropie de urechea şerifului şi-i vorbi în şoaptă, apoi continuă cu voce obişnuită. Din câte am aflat de la marshall, poliţa adusă de Warner era măsluită ca în codru de careva din Blue Town.

Gerry tăcu un timp destul de lung. Multe lucruri începură să i se limpezească în minte. Pe frunte îi răsăriră câteva cute, ca semn al încordării de care era stăpânit. Încă o dovadă că Paulo murise nevinovat. Warner şi Travie fuseseră înlăturaţi tot de oamenii lui Harris, poate chiar de el. Pintenul purtat în buzunar era o chezăşie care se adăuga la toate celelalte. De fapt, fusese firul primului început. Poliţa măsluită trebuia să se afle la Pearson..

— Ştii una bună, şerifule? continuă Colorado. În Fort Saint nu se ştiu multe lucruri despre ucigaşii lui Warner şi Travie. Până acum n-ai făcut nimic. Va trebui să ne repezim până acolo, să cerem întăriri. Dar povara va cădea tot pe umerii tăi, şerifule! Gerry ascultase, apoi îşi spuse pe scurt planurile ce le avea.

— Idei ai destule, prietene! continuă Colorado, trebuie să descurci mai întâi câteva lucruri… Eu nu ştiu prea multe despre această bandă, dar te voi ajuta din răsputeri să o scoţi la capăt, fii fără grijă!

Cerul începuse să-şi aurească într-o parte poalele, iar o lumină prizărită şi sărăcăcioasă, bătea la porţile tăriilor. Nu

peste mult, cerul plesni spre îndepărtatul lui, iar o eşarfă de foc inundă copacii somnoroşi, care-şi aprinseseră frunzişul într-o pară arămie.

Preria se roşi odată cu alunişurile şi vârfurile castanilor pitici, spălându-şi feţele mahmure de nesomn în lumina trandafirie a zorilor. Cactuşii presăraţi în lungul drumului îmbrăcară straiele unor adevărate odalişte sculate cu noaptea în cap, pentru a le încălzi privirile. Harris moţăia în lege, iar calul îl purta înaintea lor cu două lungimi.

— Soarele râde la noi, Colorado, astăzi. Uite ce tipsie de foc uriaşă se saltă din pământ.

— Nici eu n-am văzut de mult aşa ceva din şa. Îmi place priveliştea, amigo! Salvia parcă a luat foc şi pâlcurile de aluni zici că ard de-a binelea. Ia te uită ce de aburi se ridică în lungul Pecosului. Parcă ar fierbe râul... De la geamul casei lui Pedro, unde am poposit în Blue Town, nu văd decât lăstărişul ce ţine până la gardul lui Allison. Dimineaţa pare smolit în păcura iadului...

— Cum văd, ai pus piciorul zdravăn în Blue Town şi le înfăţişezi ca în cărţi, Colorado! Şi asta fără să treci pe la mine. Parcă am fi fost duşmani! Chiar dacă te supără, tot îţi spun adevărul cum îl văd eu. Aşa m-a învăţat Archie bunul, să nu-mi ascund adevăratele gânduri faţă de prieten.

— Dă-i drumu’, ce mai aştepţi, amigo! Poate aflu ceva care să-mi folosească în viaţă!

— Ai ceva ciudat în tot ce făptuieşti, Colorado! Nu mi-o iei în nume de rău? Suntem bărbaţi în toată firea, prietene. Uneori mă faci să nu ştiu ce să mai cred, continuă Gerry.

Colorado asculta în tăcere. Gerry îşi dăduse frâu liber gândurilor ce-l munceau, iar caii tropăiau peste pod. De acolo, acoperişurile caselor păreau muiate într-un ocean de picături ruginii, iar razele zgribulite ale zorilor căutau să se ascundă în cutele albăstrii ale ţiglelor.

— Ai nevoie de doctor, amigo! Te-au altoit brutele fără milă şi puţin ţi-a lipsit să-ţi facă de petrecanie, intră în ale lor Colorado.

Gerry fusese bătut măr. Un ochi era cadorisit c-o vânătaie iar pomeţii obrajilor fuseseră tumefiaţi de pumnii

oamenilor lui Harris. Cum arăta, cu greutate puteai recunoaşte figura şerifului din Blue Town. Harris arăta şi el destul de prost... Faţa puhavă a stăpânului gaterului era învineţită de pumnii încasaţi.

— Nu ştiu de unde ai avut putere să înduri bătaia ăstora! Pe Sfântu' Ştefan dacă pricep! se minună Colorado – cât de afurisit îl loviseră tâlharii înrăiţi în noaptea aceea. Faptul că te păstrezi aşa bine în şa trebuie s-o recunosc că ai stofă nu glumă, amigo!

Au intrat în oraş. Pedro, părând că-i aştepta dădea colţul în strada mare, legănându-şi picioarele pe burta măgăruşului său. Dintr-o simplă ochire, înţelesese că se petrecuseră în continuare lucruri ieşite din matca lui obişnuită. Colorado se aplecă în şa, rămânând amândoi puţin în urmă, şuşotind împreună câtva timp. Aproape imediat călcâiele peonului se înfipseră în burta lui El Burro, iar măgăruşul o porni într-un trap mărunt, iuţit de lovituri.

Harris încă mahmur avea faţa pustiită de furie. Aşteptase cu siguranţă să-i sară oamenii lui în ajutor. Acesta fusese şi motivul cuminţeniei lui... Faptul că nimeni nu se arătase, îl făcu să înjure apoi înfundat şi să privească cu ură la cei doi prieteni. Gerry îl lăsase să înainteze câteva picioare bune şi nu se putu stăpâni să nu-i reproşeze lui Colorado.

— Văd că aveţi mari secrete, de parcă aţi pune ţara la cale, îi vorbi puţin gelos. Şuşotelile voastre mă intrigă, mai ales că pe mine mă ţii într-un cumplit mister.

— La el am tras în gazdă, Gerry. Acum l-am rugat să-l anunţe pe staroste că o să avem nevoie de ajutorul peonilor. Poate chiar la noapte. M-aş fi repezit eu, dar cred că nu-i rău să te însoţesc.

Gerry îl privi lung, aprobă pe moment ideea lui Colorado, abţinându-se de la orice comentariu.

Zorile se revărsaseră toate peste Blue Town, iar noaptea sleită de atâta alergătură coborâse pe celălalt tărâm. Orăşelul se trezea la viaţă. Din casele joase din marginea orăşelului, lătratul câinilor vesteau că peonii sunt de acum treji. Pregătirea ţarinilor pentru arăturile de toamnă nu le îngăduiau să întârzie prin casele joase, acoperite cu

şindrilă. Ziua se arăta frumoasă, iar pe cer încă mai scânteia luceafărul dimineţii. Thomson mânuind cu îndemânare câteva dangăte, trimitea omagii înaltului pentru noua zi pe care o apucau cetăţenii încercatului oraş Blue Town…

Vitrinele lui Billy King rămăseseră negre, ca nişte găvane fără proteze, iar scândurile subţiri bătute pe afară le dădeau un aspect jalnic. Mărfurile fuseseră trase sub tejghele, iar pe uşile prăvăliilor, cuvântul „Closed”, vesteau clienţilor că magazinele rămân închise, până când Billy King va hotărî altfel.

Au trecut în tăcere prin faţa Salonului Fericirii. Harris până atunci tăcut se pornise să profere din nou la adresa şerifului sudălmi cu duiumul.

— Şi ce-ai de gând şerifule? Vrei să mă bagi la colivie, hai, rânji el între două vorbe de ocară.

— Ai cam ghicit, pentru început! De fapt, te pregătesc pentru ştreang! sună răspunsul lui Gerry, care şi-l dori, să fie cât mai sumbru.

— N-ai să ai noroc să mă vezi atârnând de funie, şerifule! Până să-mi faci de petrecanie veţi fi expediaţi la şase coţi sub brazdă.

— Nu face pe grozavul, fălosule! îl înfruntă Gerry. O să te văd eu cum o să te pupi cu moartea! Poate atunci să iasă pramatia din tine…

Harris îi râse impertinent în faţă, scuipând alături, în semn de cel mai autentic dispreţ.

Ajunseră la intrarea în oficiu. Din spatele uşii se auzea cum Timber desfereca uşa de toate zăvoarele. Apoi apăru ţeava carabinei, urmată de barba zburlită şi ţepoasă rămasă de la Gloumy.

— Vai de zilele tale, bătrân nătâng! se văită ajutorul. Ce-şi vede ochii Timber? Cum ţi-au mai strâmbat mutra băiete! Vino la bătrânu’ tău ajutor să te oblojească. Vai! Vai! Cum ai plecat de la oficiu… şi cum te întorci! Ptiu, drace! Căscă ochii mari, zărindu-l pe Harris. Dar vii încărcat, şerifule, nu glumă! Ia te uită… De nu mă-nşeală ochii mei bătrâni, e chiar… e chiar Harris în carne şi în oasele lui altoite, nu

glumă. Dar bine i-aţi mai aranjat mutra. Şi nu-i stă deloc rău cu moaca asta de marmotă îngrăşată cu mătrăgună. Iar cavalerul?! îl arătă uimit pe Colorado. Aoleu, ce surpriză! De unde ai tras la mal, băiete? Îl caut şi nu ştiu de unde să-l iau, dar îl ştiu, pe barba mea. Că nu m-or înşela ochii mei bătrâni.

— Nu-ţi mai frământa tărtăcuţa, c-ai să rămâi şi mai pleşuv şi aşa parcă te-a păscut vaca în creştet! E Steve, bătrâne! Steve Sharkey, vânătorul de mufete, cum l-a numit domnul Harris de faţă. Omul pe care l-au împuşcat în stradă. A venit să ia pielea mufetelor din Blue Town, pentru a fi argăsite şi duse la piaţă, în San Francisco. Dar deocamdată nici o vorbă la nimeni.

— Piei, lunganule din faţa mea! spumegă Harris, vârtoşindu-se în legăturile ce i se înfipseră în carne. Steve Sharkey putrezeşte. Am vrut să ţi-o spun şi la gater impostorule! Stafii nu există. Cară-te de aici! Iar dacă există stafii, nu eu ţi-am fost naş. Caută-i pe Lefty şi ai lui. Ei ar putea să te lămurească mai bine cum a fost treaba în seara aceea…

Colorado se lăudă încă o dată pentru că le venise de hac celor doi în Bridge Town. Deci inima lui nu-l minţise atunci când nu mai putuse răbda să nu-i culce în strada mare!

— Dacă nu crezi, uite actul de naştere, îl înfruntă Colorado, arătându-i cicatricea de pe piept, urâtă şi învineţită de răcoarea dimineţii.

Harris făcu ochii mari. Limba i se împletici în bolboroseli cărora nimeni din cei de faţă nu le-a putut dezlega tâlcul, iar înţelesurile lor negau existenţa fostului vânător în persoana lui Colorado.

În timp ce intrau în oficiu, un croncănit pătrunzător de păsări negre ce vâsleau în încremeneala de afară spre ţarinile secătuite de grăunţe ale peonilor ajunse la ei pentru a se pierde în lungul străzii mari…

După ce Harris fu vârât în spatele zăbrelelor, doctorul Mayer, sculat cu noaptea-n cap, se îngriji de rănile şerifului. Timber nu tăcea, sâcâindu-l la cap cu treburile care-l

năpădiseră în lipsa lui. N-a fost deloc simplu să răzbească cu şase coşcogeamitea tâlhari. Costul îl suportase consiliul, pentru că nu putuseră fi identificaţi, dar nu fusese deloc glumă să-i care până la ţintirim. E drept că l-au ajutat şi câţiva cetăţeni cu mai multă inimă la săparea gropilor. Peonii l-au rugat să-i mai cheme dacă va fi în zor, doar, doar, se va mai stârpi neghina din ţinut. Cât despre răniţi, Mayer nu se putea plânge că fusese năpădit de clienţi. Şeriful şi Colorado îi trimisese direct în cazanele cu smoală din străfundurile iadului.

Cei din oraş se foiseră pe străzi până noaptea târziu. Mai toţi îşi lustruiseră armele, pregătindu-le pentru orice eventualităţi. Willy li se alăturase şi el, dar n-au putut spune Consiliului pe cine slujeau nelegiuiţii.

Mayer s-a oferit să-l oblojească şi pe Harris, iar şeriful i-a permis să-i acorde îngrijiri. Scria la regulament, iar doctorul primea bani de la consiliu pentru această treabă.

Înjurând printre dinţii lipsă, Harris îl lăsă pe Mayer să-şi facă meseria. Vârful unui cucui fu împodobit cu un plasture, iar cât priveşte gura, doctorul îi recomandase să i-o aranjeze la Fort Saint.

După ce Mayer plecă, Gerry şi Colorado citiră în şoaptă scrisoarea adusă de la marshall-ul din Fort Saint. Timber instalat într-un scaun cu faţa la Harris frunzărea jurnalul moştenit de la Warner, din care nu reuşise nici pagina întâia s-o parcurgă. Peonul rămăsese şi el în încăpere şi-l privea pe Harris cu ochii duşmănoşi.

— Mult rău făcut Harris la noi peoni. Mulţi din fraţii noştri fost împuşcat la lupte. Toţi de la mine au fost la Secesiune cu general Grant. Ei luptau bine în Texas, când venit nordiştii. Plantatorii d-aici stat mereu cu ochii pe pământ la noi, să-l ia. Apoi fost cu toţi hingheriţi de căpitano Harris, ca pe coioţi turbaţi în deşert. Şi Orantes fost împuşcat în ceafă, lângă Fort Dawson, de căpitano Harris. Eu fost mai tânăr şi primit un pat de armă peste spate. Dar Orantes şi ai mei murit în genunchi în faţa lu’ căpitano Harris. De zece ori dat pământ acolo la soare şi zece ierni vin acu’ de când caut la el senor şerif. Acu’ ştiu toţii de el pe unde şi-a

plimbat pielea râioasă şi ce făcut rău aici…

Gerry ascultă povestea lui Pedro şi-l compătimi sincer.

Pedro părăsi apoi încăperea înveninat de fiere. Înainte de a ieşi, mai zăbovi câteva clipe cu Colorado, şuşotind ce nu mai ei ştiau ce. Dar oaspeţii se ţineau lanţ. Nu trecu mult şi pe uşă intrară Willy şi Billy King. Acesta din urmă avea un pansament uşor la cap şi cu greu îşi putea stăpâni întristarea pentru cele petrecute în oraş. Vorbele ipocrite ale lui Willy sunară de la început fals. Gerry împrumutase o figură încurcată, iar explicaţiile pe care le dădea nu aveau nici un înţeles. Colorado se uimi tot, gelozind pe Gerry pentru cât de bine ticluia minciunile, „îl poartă Gerry pe covorul fermecat, zâmbi în sinea sa vânătorul. Şi minciuna e o vorbă, dacă ştii s-o potriveşti, îşi aminti o zicală auzită acasă. Dar nici cu Willy nu mi-e ruşine. Numai că în locul covorului fermecat, foloseşte un preş ordinar…” Aruncă în acel moment spre judecător o privire semnificativă, care nu-l fericea pe Willy în nici un caz.

Willy pricepuse fără îndoială că lucrurile rămăseseră neclare în mintea lui Gerry, dar fiindcă dovezile lipseau, trebuia să-l elibereze până se vor mai strânge altele. Şi nu înţelegea pentru ce se răfuia şeriful cu stăpânul gaterului, un cetăţean onorabil al oraşului, doar aşa, fiindcă i se năzărise lui. Faptul că şeriful venise în Blue Town dintr-o călătorie făcută la gater, nu spunea prea mult. Că l-au bătut în halul ăsta, nu era decât o răfuială în doi, care trebuia descurcată. Că loviseră un om al legii, asta da, era grav şi Harris trebuia să răspundă… Însă nici Harris nu putea fi înfundat pentru toate trăsnelile oamenilor din slujba gaterului. Gerry dăduse buzna la el, în gater, fără să cunoască nimeni cu ce gânduri, iar omul de pază l-o fi crezut un răufăcător… Nu se perindă oare atâtea haimanale prin ţinut?

Gerry ascultă, pălind din cale afară de atent.

— Şerifule, zici c-ai fost lovit la cap, când îi urmăreai călare? Până aici totul e în regulă, controla Willy să vadă dacă este ascultat.

— Chiar aşa, îl privi fix Gerry în ochi.

— Şi mai zici că te-ai trezit legat fedeleş de şopron la Harris? Cum ai ajuns acolo? Nu bănuieşti că este ceva necurat în toată povestea?

— Curat, necurat, Willy, îl sfredeli Gerry cu nişte priviri, de nu-l mai lăsa pe judecător să-şi adune gândurile.

— Şi, lovit cum ai fost, de ce nu crezi posibil să te fi târât singur la gater? Iar când ai intrat înăuntru, cel care bănuieşti c-a dat ortu' popii te-a miruit de era să dai şi tu, Gerry.

— Toate ar fi bune, domnule Willy, îşi pierdu cumpătul şeriful. Doar că lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. Iar faptele au fost cu totul pe dos.

— Ei, asta-i, asta! se miră Willy, zâmbind pe sub mustaţă.

— Şi eu am fost martor, amigo! Voi depune mărturie pentru tine, dacă e trebuinţă. Văd că judecătorul din Blue Town ajunge la lucruri care fac casă bună cu minciuna, interveni Colorado mâniat de urzelile lui Willy.

— Da' cine este insul, Gerry? Şi pentru ce se amestecă în treburile de aici? se repezi precipitat Billy King, cum nu-i era felul, privind de sus la Colorado, cu o uşoară batjocură.

— Un pistolar a-ntâia şi cu pumnul de stâncă! Şi peste toate, un prieten pe cinste, îl recomandă Timber. Fără el n-ar fi fost Harris aici, iar Gerry ar fi rămas în şopron, hărtănit de oamenii de la gater, dacă nu mă înşel, crezu de datoria sa Timber să spună ceva care să limpezească lucrurile.

Lui Billy King îi licări în priviri o umbră de admiraţie, apoi una de invidie pe care nu şi-o putu stăpâni. Willy arboră o mutră acră, încropi câteva vorbe, le încurcă, se îneacă, tuşi, îndreptându-şi plastronul boţit. Deodată, se înfoie ca un cocoş, dar statura înaltă a lui Colorado, care domina încăperea, îi mai luă din ifose. Nici lui Colorado, nu-i căzuse bine la stomac Willy, iar pe Billy King l-ar fi pisat în pumni de cum a deschis gura să vorbească.

Vizitatorii mai schimbară câteva vorbe cu Mayer, apoi părăsiră oficiul, fără să fi ajuns la vreo înţelegere cu Gerry, rămas în ale lui. Gerry îl pregătea pe Harris pentru judecată, iar instanţa să hotărască cu probele furnizate până atunci.

Spre ora prânzului, peonul, cu papornița încărcată de nuci şi gutui îşi iţi capul pe uşă, apoi alunecă el întreg în încăpere. Ochii săi flămânzi şi neliniştiţi îi luceau ciudat. Fără să ceară voie de la şerif se apropie de Harris şi-i şuieră în obraz.

— Ai s-o plăteşti pentru Orantes, fratele meu, ucis de tine la Dawson! Câine, ai răpus pe toţi fără milă. Nici măcar un cigarello n-ai lăsat să sfârşească. Atunci erai căpitano Harris! Credeai că nimeni nu te poate dovedi? Te caut de ani mulţi... Ai pătruns ca un păduche în Blue Town! Ai pus mâna pe pământ de la peoni, fraţii mei. Ţi-ai adus apă la gater din apa peonilor. Vrei să te dai om de treabă. Da' venin spurcat, fierea de la tine te împinge să nu mergi drept. Acum se prăbuşeşte şandramaua pe voi toţi şi pe Allison şi nici Pearson nu scapă teafăr.

Gerry, văzând că Pedro începe să profere insulte la adresa celui reţinut, conform drepturilor de şerif, interveni. Peonul nu se dădu însă bătut şi se apropie de gratii, ţipând ca din gură de şarpe.

— Lup de prerie râios şi jigărit! Mufetă plină de răpciugă, n-ai să ieşi de aici, auzi! Vei atârna de ştreang cu toţi ai tăi la un loc. Veţi fi sperietori de corbi!

— Gura, peon ciolănos şi jigărit! Tacă-ţi meliţa, că te storcesc! Ai curaj aici, pastramă de cal făcută sub şa! Ţi-au îngheţat icrele din ţeastă de urli ca un turbat? Am să te storcesc, biber râios, când scap de aici! Am să te trimit după peonii tăi! Te vei târî ca ei de frică în genunchi, cerând milă. Ai să ceri şi tu o ultimă ţigară. Pe tine însă am să te scalpez! Da, îţi jupoi ţeasta! Iar părul tău negru şi îngrăşat cu seu, mi-l atârn la cingătoare să-mi lustruiesc cizmele. Aşa ai să te întâlneşti cu Orantes, mexican lăudăros! Vei fi râsul din cer şi din iad cu scăfârlia ta caraghioasă. Toată banda de peoni care s-a ridicat împotriva stăpânilor va plăti la fel. Pierzându-şi cumpătul, încercă să vâre braţele printre gratii, îl prinse chiar de haină, dar se mulţumi numai cu un rever mototolit, care-i rămăsese în mână. Lupta scurtă de lângă drugii de fier fu potolită la iuţeală de Gerry, care îndepărtă peonul de lângă

zăbrele şi-l altoi peste mâni pe bandit. Degetele lui Harris fuseseră foarte aproape de gâtul peonului, iar treburile s-ar fi încurcat rău dacă Harris îl înşfăca…

Ziua aceea trecu chinuitor de încet. Prin faţa oficiului se perindaseră o groază de cetăţeni, care comentară în toate chipurile întâmplările. Ştirile despre atacul băncii dăduse ocolul orăşelului. Începuse să se discute acum mai ales despre Harris. Unele dintre ştiri se ciocneau cap în cap, fără să se mai poată înţelege ceva. Murphy sosise într-un suflet la oficiu. Gerry repetă de câteva ori peripeţiile prin care trecuse. Şeriful îl rugă să treacă pe la ranch, să-i liniştească pe ai săi. Îi mai ceru să-i trimită a doua zi, pe Shadow şi Clarke. În caz de nevoie, băieţii să fie pe aproape. Murphy înţelegând tâlcul întâmplărilor, se jură că s-a prostit. C-a devenit un ramolit bătrân! Că nu bănuise niciodată ce putea învârti Harris. Pintenul din bănuţul de argint găsit pe Colţii Şacalului îi spulberă rancherului orice îndoială. Şeriful îl rugă să-şi ţie însă gura, iar Murphy ofensat promise solemn. Aşa cum era cunoscut, ca plantator şi crescător de vite din ţinut, putea fi demn de toată încrederea.

După-amiaza trecu afurisit de greu. Vremea vântoasă păstrase oamenii pe la casele lor. Mulţi însă roiau pe strada mare. Copiii erau ţinuţi cu greutate departe de locurile lor de joacă…

Veni şi noaptea, dar nici o scânteie rătăcită din cer nu-i asigura pe cei din oficiu, că le va ţine tovărăşie.

În încăperea oficiului, lampa ardea chinuită, gonind o frântură de întunecime prin cele mai îndepărtate unghere. Timber împărţea patul cu Steve, ghemuit într-o margine, mai mult atârnând pe jos. Prietenul şerifului căzuse frânt de oboseală.

Harris, cu spatele la ei părea absent de ce se petrecea în jurul său. Întins pe un pat, încercă să suspecteze gratiile de la celula sa.

Uşa oficiului era întredeschisă lăsând răcoarea nopţii să pătrundă la cei de aici. Fereastra prevăzută cu drugi puternici din fier dormea înţepenită în zăvoare. Gerry îşi

făcuse rondul, iar acum moţăia pe un scaun, lângă dulapul unde-şi păstra hârţoagele moştenite de la Warner. Un cărţoi cât toate zilele, pe care încercase să-l răsfoiască ridicat în picioare, încremenise pe masă. Umbra protectoare aruncată patului în care odihneau cei doi îi justifica menirea în oficiu în faptul acelei nopţi. Gerry îşi recăpătase întreaga încredere în el. Apariţia lui Steve i-a dat un nesperat curaj. Îşi privi ceasul rămas de la Archie. Mai avea de făcut un rond, apoi îl va trezi pe Timber, să-i predea lui schimbul. Trebuiau să vegheze cu infinită vigilenţă. În orice moment puteau fi atacaţi. Armele şi le încărcaseră, păstrându-le la îndemână. Felinarele din faţa oficiului le stinseseră, dinadins putând săgeta întunericul mai bine din locurile de veghe stabilite afară.

Gerry se ridică în picioare şi ieşi în pragul uşii. Weslley şi Murphy se ţinuseră de cuvânt. În dosul ferestrei fierarului desluşi sticlirea carabinei cu două focuri a lui Weslley. Când trecu prispa scurtă a oficiului, mai mult ghici în ambele părţi ale clădirii alte două umbre îngemănate cu întunericul de afară. În mâini aveau flinte lungi, purtate cumpănit în mers. Iar peste drum, două sombrerouri se profilau pe geamul întunecat al frizeriei. În spatele ferestrei, Gloomy păzea şi el. Şi la Turnney, era luminată atâta cât abia s-o zăreşti. O căldură necunoscută lui până atunci îl năpădi, iar ochii şi-i simţi umeziţi. Gerry se întoarse în birou. Cu adâncă recunoştinţă privi patul în care Colorado se dăruise odihnei. Pedro şi Murphy se ţinuseră de cuvânt. Aproape toată strada mare era în stăpânirea peonilor şi a băieţilor de la ranchuri…

Capitolul XV – SPOVEDANIA PLUMBILOR

Ziua era pe sfârşite şi multe lucruri nu se mai petrecuseră la oficiu. Harris fusese încarcerat în celulă şi îşi omora vremea aruncând pe jos două zaruri. Timber l-ar fi lăsat să flămânzească, dar rânduielile de aici trebuiau respectate. Ajutorul şerifului i-a adus mâncare de la saloon, atât cât prevedea tainul şi altceva nimic. Colorado rămăsese de la un timp pe gânduri. Se plimba prin încăpere cu mersul său drept, fără să poată alege un gând mai desluşit din câte îi frământau creierii. Strada se liniştea, iar copiii cetăţenilor se adunară pe la case. Se lăsa o înserare înşelătoare şi rece. Caii legaţi de stănoagă, din faţa oficiului, îşi făcuseră plinul, însă sfornăitul lui Blaky şi nechezatul pagului lui Colorado, erau semne că bidiviii veghează alături de stăpâni. Iapa lui Timber, răpusă de inactivitate, moţăia cu urechile ciulite, părând că veghează mişcările dereşului banditului.

— Ar fi trebuit să se arate până acum dacă şi-ar fi propus să-l scoată. Ce-or mai fi aşteptând? începu discuţia Gerry. Noi suntem gata să-i întâmpinăm!

— Vor ataca, se vede, la noapte, amigo! Asta este mai posibil! îşi dădu glas părerilor ce le rumega până atunci Colorado.

— Ăsta n-a scos o vorbă, de parcă i-a căzut limba. Şi-a ferecat teascul, n-am ce zice, prietene. Dacă nici la noapte nu se întâmplă nimic, trebuie să limpezim noi această afacere. Nu mai suntem singuri. Iar probe avem, slavă Domnului, destule... Harris va urca în arţar cu funia de gât, să plătească atâtea ticăloşii câte a făcut în viaţă.

— Bine ar fi, Gerry, să-i prindem pe ticăloşi vii, îşi urmă cu voce tare gândurile Colorado. Avem nevoie să cunoaştem cât mai multe despre Pearson şi Allison.

— Oricum, Harris nu mai se scaldă în apele lui, vorbi în şoaptă Gerry. Abia se târâie prin cuşcă. Pare un leu

îmbătrânit cu dinţii roşi de carii şi ochii vestejiţi…

Timber, la rândul său, îşi muncise creierul în fel şi chip, să-l tragă de limbă pe Harris. Aşezat pe un scăunel, îşi încropise o figură de pastor, cu ochii trişti şi melancolici.

— De ce nu-ţi vâri sfaturile mele în dovleac, Harris? E spre binele tău! Zău că-ţi vreau binele! Ţi-o spun eu, Timber! Un păcat mărturisit e pe jumătate iertat. Asta e la mintea cocoşului. Aici, în Blue Town, cetăţenii sunt omenoşi şi largi la suflet…

Harris tăcea, trăgând fumuri adânci dintr-o ţigară răsucită într-o foaie de jurnal. În cele din urmă, plictisindu-se de vorbele ce se voiau blânde şi iertătoare ale lui Timber, îşi abătu privirea spre podea.

— Ei, dă-ţi drumul la suflet! Nu te mai codi! îl împingea spre spovedanie Timber. Cu cât îţi laşi slobod mai repede sufletul, cu atât vei merge mai curat la groapă. Spune unde aţi ascuns banii şi cum ai ajutat la căsăpirea lui Warner şi Travie?

Harris plictisit scuipă printre dinţi la rădăcina unei gratii înfipte în duşumea, apoi îşi înfierbântă uitătura…

— Mă crezi un mare prost, Timber. Ai vrea să-mi dau drumul la gură, aşa cum pofteşti tu? Cauţi pureci pe strigoi, cioclule! Îţi toci pe gratis bunătate de limbă! Aşa prost mă socoţi, să mă descoşi, să aveţi cu ce să mă înfundaţi? Îţi închipui că mi-au mâncat şoarecii de sub pălărie, să nu-mi pot ţine gura?

— Uite, vezi, asta-i meteahna ta, Harris! N-ai încredere în oameni. Şeriful şi chiar eu îţi vrem binele. Tu orbecăi în întuneric şi crezi că necuratu’ care te stăpâneşte te va scoate la mal. Nu te eliberează de păcate nimeni, Harris! Uite, ai trecut de mijlocul vieţii şi e momentul să alungi pramatia din tine, care te stăpâneşte…

Harris tăcea, făcându-se că nu-l vede.

— Tu nu pricepi că-ţi vreau binele, stărui Timber. Chit că-mi omor gura cu tine până hăt-târziu, nu mă dau bătut. Sufletul îţi este apăsat şi-l striveşti sub şa, Harris! E la mintea cocoşului că ai fumat pipa păcii cu alde Allison şi nu-l vei da în vileag. Îmblânzeşte-ţi sufletul şi dă pe faţă

atunci partea ta de vină! Gerry a promis că va cere la Fort Saint să-ţi aprobe o pedeapsă mai uşurică. Hai, zi-ne cine a pus la cale căsăpirea lui Warner? De zici tot adevărul, scapi de ştreang. Un glonţ şi nici nu ştii când ai dat ochii peste cap...

— Nu-i rea oferta, râsul cioclilor! Eşti tare blând! Eşti bun la suflet ca mătrăguna în cozonac.

Timber asudase de strădania făcută şi se gândea că trebuie să se odihnească. Harris nu era dispus să vorbească. Ziua se apropia de capătul ei, iar umbrele înserării se furişaseră prin oficiu. Nu era lucru uşor cu Harris. Bătrânul ajutor mai spera totuşi, cu răbdarea unui castor, să-i smulgă până la urmă câteva mărturisiri.

— Oricum, Harris, dacă te descarci de păcat vei fi mai uşor pe lumea cealaltă. Ascultă la mine, c-am îngropat atâţia! Altfel ai să-ţi cari cu tine păcatele pe unde ai să orbecăi ca un strigoi cotonog năpădit de albeaţă! Dacă te spovedeşti, vei avea sufletul uşor, ca pitulicea când se împerechează pentru ouat.

— Baţi câmpii cioclule!

— Te vei simţi uşor, Harris! Ascultă-mă pe mine, băiete!

— Văd că ţi-au mâncat pe săturate şoarecii de sub pălărie, cioclu afurisit! Lasă-mă să mă culc, caraghiosule!

— Ai o inimă colţuroasă ca bolovanii din drum! Dar tot mie ai să mi te spovedeşti, fiule. Tot eu, Timber, am să te dezleg de păcate...

Se însera din nou. Stelele urgisite sclipiră palid şi înfricoşate pe cerul Orăşelului Albastru. Ajutorul de şerif se păstra îngândurat lângă gratii: Harris, plictisit, îşi scoase câteva degete de tutun de sub centironul lui din piele şi-l vârî într-un cotlon al gurii, pornindu-se pe mestecat. În pragul uşii apăruseră vreo patru peoni, ţinând în mâini flintele lor vechi. Ultimele sfaturi de luptă fură transmise la iuţeală de către Gerry. Fiecare dintre ţăranii spanioli se îndreptă spre locurile de pază stabilite. Pe la biroul oficiului mai trecură să-i dea bineţe lui Gerry, Olson, Clarke şi Shadow. După ce primiră sfaturile şerifului, se mistuiră în

lungul străzii mari, ca înghiţiţi de vârcolaci... Gerry alesese locurile de veghe, sfătuit de Colorado, la umbra câtorva prispe. Orice mişcare suspectă urma să fie anunţată la oficiu.

În saloonul lui Pearson, câţiva cowboys, veniţi de la ranchuri, beau cu peonii bere de Bruxelles la mese. Anotimpul călduros era pe sfârşite, iar ceilalţi obişnuiţi ai localului consumau whisky şi porter. Timber şedea tot pe lângă Harris şi mai intrase cu el în discuţie de câteva ori. Din nou îl sâcâia pe Harris.

— Te las să te odihneşti, Harris! Văd că-ţi aştepţi prietenii şi ne pregătim să-i primim cum se cuvine.

— De nu veţi zbura cu toţii, hărţuiţi ca alunarii de ereţi! Mai ales tu şi cotoiul ăsta beţiv! Şeful tău!

— Dacă apar prietenii tăi întru rele şi se lasă cu păruială, să ştii că s-ar putea s-o ştergi peste frontieră neîmpărtăşit! Aşa că, dă-ţi drumul la gură, să te spovedeşti! vorbi Timber mai oţeţit.

— Când vor strănuta cu plumbi ai mei, vă veţi pierde şi baierele de la pantaloni! Hi! Hi! Hi!

— Eşti nebun de-a binelea, Harris! îi sări ţâfna lui Timber. Cine să se ascundă, mă, lemn găunos? Cine? Timber, ajutorul lui Gerry? Sau şeriful, care te-a bătut măr la Allison, la ranch? Sau poate Colorado să se sperie? Ha! Ha! Colorado să se ascundă! Cu o sută de sceleraţi să veniţi şi tot vă facem tocătură pentru budincă, şacali neisprăviţi! Sau poate Timber să se sperie? Ha! Chiar de am rămâne singuri noi faţă-n faţă, tot eu te îngrop. Să fii sigur de asta! Altfel ce te-ai face, coiot plin de rapăn, dacă ţi-aş muri înainte? Ai putrezi, sceleratule şi ţi-ar aduna hoitul din cuiburile puturoase ale vulturilor pleşuvi să vii cu el la judecată.

— Ce ţi-aş mai gâdila cocoaşa de n-aş fi după gratii, cioclule! vorbi înveninat Harris.

— Te-aş da la viermi, ripostă Timber. Îţi vorbesc de o oră şi văd că ai tunel prin urechi. Rămâi învârtindu-te şi lasă-mă să dorm până vin zevzecii tăi. Vedem noi care pe care! Ha! Ha! Păcat de geamurile care au mai rămas la Billy, altele nu

mai sunt pe aproape… se adresă el şerifului, pornindu-se subit pe râs.

Lumina lămpii de petrol era zgârcită şi abia ajungea prin ungherele oficiului. Timber uitase să fasoneze fitilul, iar mucul abia scânteia în reverberul ciupit ca de vărsat. Gerry şi Colorado ascultaseră amuzaţi la taclalele celor doi. Şi de n-ar fi fost aşteptarea atât de apăsătoare, ar fi putut spune că s-au distrat pe cinste. De vreo câteva ori Gerry şi Colorado ieşiseră în stradă, să vadă dacă se simte ceva suspect. Ultima oară duseseră şi caii la adăpost după zidul de chirpici, lângă fierăria lui Weslley. Când luminile caselor se mistuiau pe rând, dinspre Colţii Şacalului se auzi un zgomot de copite, înfundat, apoi tropotul se apropie, stingându-se în faţa oficiului. Călăreţul descălecă, prinse calul de stănoagă şi din doi paşi fu în prag. Gerry şi Timber recunoscură în călăreţ pe Dick. Băiatul era înspăimântat, năclăit de praf şi sudoare, iar obrazul îi era încrâncenat de furie. Cu greutate reuşiseră cei de aici să înţeleagă despre ce este vorba. Din torentul de cuvinte, pricepură că se trăsese asupra lui câteva focuri din dreptul Colţilor Şacalului. Dick arăta tunica găurită în vreo două locuri. Împuşcase şi el şi bănuia că a rănit pe unul din cei ascunşi după stânci. După ce se mai linişti, aflară pricina goanei lui la oficiu. Annie plecase de dimineaţă de la ranch, iar Cecilly îl trimisese să-l întrebe pe Gerry, de ce n-a lăsat-o să se întoarcă. Întrebarea lui Dick căzuse ca un trăsnet în oficiu. Toţi amuţiră, afară de Harris. Banditul trăsese cu urechea, iar acum radia de cele auzite.

— Acu' să te văd, cioclule, pe unde scoţi surtucul! E vremea să ai grijă de sufletul tău! Ţi-a sunat ceasul! Vino încoa' să te dezleg eu de păcate pe tine. Numai să n-adorm după primul verset…

— Gura, coiot blestemat! Gura, că-ţi crăp capul! îl ameninţă Timber apropiindu-se de cuşcă.

— Hi, hi, v-au răpit puicuţa! Au dus-o la Allison la ranch. De nu-mi daţi drumu', îi taie capu' cu satâru'. Aşa a fost înţelegerea…

— Deci, lucraţi mână în mână, Harris! Ştirea asta îmi trebuia, îi râse în nas şeriful Gerry.

— Ţi-ai dat arama pe faţă, Harris! Ziceai că nu pot să trag cu ochiul în cărţile tale, coiot mâncat de râie! ţipă Timber la el. Am să te leg de craca cea mai joasă, ca să-ţi roadă câinii picioarele, nespălatule!

Gerry şi Colorado erau din cale afară de mulţumiţi. Au ieşit în prispa oficiului să poată gândi în linişte. Mai mult ca oricând, erau atenţi la orice mişcare suspectă. Dick şedea la o parte şi asculta. Deci, nu mai era nici o tăgadă; la Allison era ascunzătoarea. Colorado nu-şi mai găsea astâmpăr. Îşi aprindea ţigară de la ţigară, pradă unei tainice furii. Deci, acolo ar fi fost în deplină siguranţă, în bârlog la Allison. Tot acolo trebuie să fie şi… Colorado nu-şi mai mărturisi gândul. Se opri aici. Se felicitau amândoi de ideea lui Gerry să-l cheme pe Dick de la ranch.

— Locul cel mai sigur este la Allison, Gerry. Este clar, pe cinstea mea, că banda nu începe cu Harris. Bănuieşti şi tu unde-şi au ascunzătoarea. Pedro mi-a spus câte ceva despre tainele ţinutului şi nu-mi rămâne decât să-i mulţumesc. De fapt, am vorbit şi amândoi pe unde ar putea fi.

Gerry gândi că ranchul n-avea o situaţie strălucită. Singurul bărbat rămas era Lowel: nu trecuse mult peste cincisprezece ani, dar se putea bizui pe arma lui de foc. Dar era singur, cu cei câţiva oameni ai ranchului.

Pedro sosi şi el, călare de această dată pe un catâr bine clădit, fiind pe departe cu totul altceva decât măgăruşul de toate zilele. Schimbase negustoria cu două pistoale, pe care le vârâse în tocurile de piele. Îşi mai procurase o carabină aproape nouă ce lucea în oblâncul şeii. Din două vorbe înţelesese neliniştea ce plana la oficiu. Se făcu aproape imediat nevăzut şi reveni cu şase concetăţeni înarmaţi cu flinte lungi şi pistoale. Pe feţele peonilor se citea hotărârea de a răzbuna nedreptăţile îndurate de la înrăiţii locului, cărora le lucrau pământul pe nimic.

Gerry şi Dick îmbrăcaseră peste ce aveau straiele a doi

peoni şi, aşa deghizaţi, încălecară pe cai şi o porniră în galop spre ranch. Au făcut un ocol mărişor, evitând drumul dintre stâncile Şacalului. Ieşiră aproape de gater, pe o potecă rar folosită, ce urca la ranchul lui Mulligan. L-au găsit pe băiat extrem de neliniştit. Bănuia că se pregătesc lucruri ciudate. Lowel baricadase uşile şi se pregătise de un eventual atac. Faptul că nici Dick nu se întorsese repede, cum i-a promis, îi înteţise lui Lowel temerile. Cecilly şi Annie se găseau în deplină pază la Murphy, la ranch.

După ce-i explică lui Lowel pe scurt ultimele întâmplări, Gerry verifică măsurile luate pentru apărarea ranchului. Pedro le oferise un nesperat ajutor. „Opt ţevi de foc, cu muniţie din belşug, ascunse după metereze, nu pot fi uşor biruite”, gândi Gerry văzându-i pe fiecare ocupând posturile de luptă indicate de el. Îi povăţui să nu lase pe nimeni să se apropie de casă. Mai organizară şi un serviciu de gardă. Când socoti că totul este în ordine, le strânse bărbăteşte mâinile şi-şi luă rămas bun de la noii apărători.

La întoarcere, Gerry dădu înapoi hainele peonilor care-l aşteptau dârdâind de frig într-o cămăruţă a oficiului. Colorado fu găsit măsurând încăperea, fără ca Timber să-şi poată aminti, de când face acest lucru. Nu-l văzuseră niciodată aşa agitat. Fuma, mai mult muşcând din ţigară… Harris, în schimb, dormea sforăind de mama focului. Pe patul şerifului, Timber moţăia în lege. Lampa îşi afumase gâtul, iar restul arzând al fitilului sticlea în încăpere ca ochiul unei pisici la pândă. În câteva cuvinte, Gerry explică ce făcuse la ranch. Îi relată că la întoarcere s-a abătut pe la Murphy şi că totul a fost lăsat în ordine.

— Şerifule, aş vrea să-ţi mărturisesc unele lucruri pe care ţi le-aş fi spus mai târziu, vorbi tulburat Colorado, căutând privirile lui Gerry.

Şeriful tăcea, pradă gândurilor. Ieşiseră în prispă, căutând răcoarea nopţii. Cutreierat de îndoieli, aştepta orice sfat, orice idee salvatoare, să poată ataca pe bandiţi în vizuina lor.

— Mă asculţi? abia auzi Gerry întrebarea faimosului pistolar.

— Sunt numai urechi, prietene, ridică şi el capul, simţind că va auzi ceva important.

— Gerry băiatule, eu, ştii şi tu, eu şi cu Annie ne iubim! Am jurat amândoi în faţa lui Dumnezeu să nu ne despărţim niciodată în viaţă… După renghiul ce l-ai jucat astă-seară lui Harris simt nevoia să-ţi mărturisesc acest lucru.

Vorbele lui, scăpate în acele momente de tensiune, îl tulburară pe şerif. O linişte încărcată de frăţie bărbătească se aşternu între ei. Destăinuirea lui Colorado îl mirase şi nu prea. O aşteptase chiar mai de mult. Lucrurile nu-şi urmaseră făgaşul aşa cum ar fi trebuit. Colorado dispăruse hăituit de bandiţi şi nu mai dăduse de atunci nici un semn de viaţă…

— Cum îţi spuneam, şerifule, Annie mi-a jurat credinţă şi supunere! Că nici după moartea mea nu se va gândi la altul…

Gerry asculta, fără să poată formula o părere. Fusese îngrijorat peste măsură de dragostea Anniei pentru Billy King. Se pregătea chiar să-i spună lui Colorado câte ceva despre cele ştiute de el.

— Cred că te surprinde, şerifule, dar Annie cunoştea că m-am întors în Blue Town cu mult înainte de atacul băncii, continuă netulburat Colorado.

Gerry abia acum făcu ochii mari. Pe faţa lui se năştea o mirare ce creştea pe măsură ce Colorado continua să vorbească.

— După ce am sosit la Blue Town, i-am dat de ştire, cum îţi spuneam, Anniei şi ne-am întâlnit la Pedro. Tu te găseai încă pe drum. Când se terminase afacerea pusă la cale împotriva lui Paulo, ai sosit şi tu. Mai înainte i-au lichidat pe Warner şi Travie. Acestea sunt lucruri pe care le cunoşti foarte bine. Pedro a fost intermediarul care a ţinut legătura între Annie şi mine.

— Nu mă mai miră absolut nimic, Colorado, răspunse Gerry într-un târziu. Înainte de a pleca, am presimţit că între voi e ceva. Mi s-a părut ciudată purtarea Anniei încă de atunci.

— Nu, prietene, nu m-am ferit de tine. Nu s-a putut altfel.

Eu am venit aici pentru o treabă destul de importantă. Ai bănuit poate şi tu, iar dacă aş fi rămas la voi, la ranch, sau aici, în Blue Town, s-ar fi năruit totul. Am mers tot timpul îmbrăcat în peon şi nu s-a ferit nimeni să vorbească în prezenţa mea. Aşa am putut afla, – şi Colorado îşi micşoră vocea aproape de şoaptă – că Billy King este o mare canalie, poate cea mai mare din câte a trăit vreodată în Texas. Este urmărit pentru două jafuri în Mexic şi un omor în Arizona. Numele lui adevărat este Manuel Moreira. O parte din viaţă şi-a petrecut-o în Mexic, dar prin Vera Cruz, nu aşa cum s-a scornit pe aici. Se pare că Warner era să descopere totul şi acest lucru i-a grăbit sfârşitul. Iar Allison, Harris şi Pearson fac parte din banda lui. Au venit aici, în Blue Town, să se căpătuiască. La început intenţionaseră să se facă oameni de treabă, să se lase de ticăloşii. Voiau să-şi spele conştiinţa, dar în loc să folosească apele albastre ale Pecosului, s-au scăldat în lături. Şi tatăl tău a fost împuşcat fiindcă aflase, din câte bănuiesc, un lucru care ducea la închisoare pe careva dintre ei... Dar deocamdată să ne oprim aici, mai ales că nici eu nu cunosc mai mult, iar probele ce le deţin sunt insuficiente. Ideea cu poliţa a fost tot a lui Billy King, e clar. A căutat un pretext să-i atragă atenţia Anniei asupra mărinimiei lui. Când a simţit că Warner îl va înfunda, l-a lichidat pe şerif, întrucât devenise incomod. Iar bietul Paulo a fost ţapul ispăşitor, ca să poată încheia într-un fel afacerea... Dar acum îmi este tare frică, prietene, că Billy King s-a grăbit şi a şters-o în Mexic, deşi nu se poate opri acolo. În Mexic este urmărit şi nu poate face nicidecum purici.

— Şi totuşi, Steve, cred că un lucru rămâne totuşi neclar. Ce te face să crezi că Warner ştia ceva şi că trebuia neapărat să moară? întrebă nelămurit Gerry.

— Să-ţi mai aduc dovezi, şerif? Warner primise afişul ăsta! Abia atunci Colorado scoase din buzunarul bluzei un afiş dreptunghiular, cu poza unui bandit pe capul căruia era pus un premiu de cinci mii de dolari. L-am găsit în coburul şeii calului şerifului Warner. Priveşte bine, prietene! Dacă-i adaugi mustaţă, este Billy King în carne şi oase. Puţin mai

slab şi cu zece ani mai tânăr. Nimic în plus, nimic fără! Warner primise afişul de la marshall-ul din Sacramento. Când aflase şi de poliţă, venise întins să-l înfunde întâi pe Pearson. Este adevărat, continuă Steve, că Tom Mulligan se împrumutase la joc cu cincizeci de dolari.

Restul de zerouri le-a adăugat după ce l-au lichidat. Avusese loc chiar puţină ceartă între bandiţi. Pearson vă vrea pământul, iar Billy King pe Annie. Omorându-i şi pe oamenii legii, au scăpat vremelnic de ştreang. Păcatul însă nu rămâne niciodată veşnic tăinuit... De Billy n-a vorbit nimic Warner în Fort-Saint. Nu era sigur şi avea frică de bancher. Cât despre Dona Hilda, îţi pot spune că ştie destule lucruri, iar Billy King, în orice moment poate să hotărască înlăturarea ei...

— Eşti informat mai bine ca mine, prietene! I se întipări o sinceră admiraţie pe obrazul lui Gerry. Ai reuşit, în straiele peonului, să afli mai mult decât proaspătul şerif din Blue Town,

Gerry era cu adevărat uimit şi îşi căuta carabina, să cresteze în patul armei al treilea şanţ.

— Şerifule, să nu dăm o preţuire mai mare unui fapt decât îl merită. Buxton este prieten cu peonii. Şi ţie îţi este credincios. Mama lui a fost, din câte cunosc, fată de peon. S-a măritat cu tatăl lui Buxton în Mexic. Au venit apoi aici, iar bătrâna lui trăieşte printre peoni. D-asta n-a aflat Pearson că ibovnica lui îţi este drăguţă...

Lui Gerry nu-i cam venea la socoteală că Steve aflase de toate aceste amănunte. O roşeaţă îi coloră pometii obrazului. Că Buxton era omul de încredere al Donei Hilda chiar îl bucura!

— Mă uimeşti, Colorado! Nici nu mai este nevoie să mă întrebi ceva. Văd că eşti la curent cu toate.

— Sst! Lasă asta acum! Am prieteni credincioşi în Blue Town. Iar peonii lui Pedro şi-ar da viaţa pentru adevăr! În ultimii ani au avut de suferit, nu glumă, de la lichelele pripăşite prin aceste meleaguri. Li s-au luat pământurile, li s-a dat foc la recolte, au fost atacaţi de bandiţi ori de câte ori n-au părăsit de bună voie locurile de agricultură. I-au

înjunghiat noaptea şi ziua printre Colţii Şacalului. Au vrut să-i alunge pe toţi. Să-i îndepărteze în Est sau să-i expedieze dincolo de Rio Grande, în Mexic. Multe din ele le cunoşti şi chiar le-ai văzut şi tu, Gerry. Le-au transformat livezile şi terenurile de agricultură în păşuni şi în ocoluri pentru vitele furate. Pământul lui Allison şi al lui Harris se întinde cât vezi cu ochii, să nu-i poată privi nimeni cum înseamnă viţeii şi vitele furate din valea râului Pecos, cu dangaua lor mincinoasă. Să te ţii, ce zăpuşeală va fi mâine la Allison! Peonii sunt ca într-un crater aprins. Sunt sigur că zilele lui Allison şi ale lui alde Harris sunt numărate. Niciunul din ei nu va scăpa nici în gaură de şarpe fără o gaură în corp, care nu ştiu cum ar putea fi peticită…

Noaptea se târa chinuitor de greu. Ţipetele unor păsări ciudate se auzeau în întuneric la intervale precise de-a lungul străzii mari. Paza peonilor funcţiona ca pendula din odaia în care locuia Colorado… Şi acolo, la fiecare jumătate de oră, doi fierari loveau fierul pe nicovală. În timp ce o melodie săracă, din câteva note, îl îndemna pe vânător să bată tactul pe geamul ferestrei.

Şeriful înţelesese că aceşti peoni credincioşi deveniseră un adevărat scut. Mult mai greu a fost să strângă câţiva cetăţeni din Blue Town, să le dea o mână de ajutor.

Afară de băieţii întorşi de la Defileul Morţii, se oferiseră fierarul Weslley şi flăcăii lui, tipograful Turnney care, spre surprinderea lui Gerry, se cunoştea de acum cu Steve, învăţătorul Guernnsey, Brown, fostul vânător de bizoni şi încă vreo doi negustoraşi mărunţi. Mai toţi ceilalţi căpătaseră subit câte o meteahnă care-i reţinea pe la gospodării, sau urmau să ia armele din cui numai dacă nu-i va putea birui singur şeriful, că pentru această treabă îl plăteau.

Liniştea acelei nopţi pătrunse şi în sufletul lui Gerry. Înţelese că erau mult mai puternici decât speraseră să fie în această luptă… Annie şi Cecilly erau în siguranţă, iar ranchul era păzit. Lângă el simţea bătând inima lui Colorado; împreună, reprezentau o neîntrecută stavilă.

Colorado se întinsese peste pătura cazonă aşternută pe

somieră şi privea tavanul din scânduri vopsite în ulei. Harris se făcea că doarme în patul din celulă, iar Timber sforăia zdravăn. Pe stradă şi în jur, la perioade regulate, se mişcau umbre prietene. Aceleaşi ţipete nevinovate de păsări răsunau de la porţile orăşelului până la biroul şerifului Gerry…

Când zorile abia răsăriseră în stejarii ruginii înşiraţi în lungul lui Pecos spre Rio Grande, cei doi prieteni îşi spălară feţele cu apă proaspătă şi-l puseră pe picioare pe Timber, care abia se lăsase trezit. Făcuse el ultimul rond şi moţăia încă. Îi explicară planul pe care-l chibzuiseră amândoi, iar Timber îl votă fără să pună întrebări. Vorbiră în şoapte că abia se înţelegeau şi oricât şi-ar fi ciulit Harris urechile, tot n-ar fi auzit o iotă.

Timber abia îşi terminase ospăţul, când Pedro înarmat până-n dinţi apăru în cadrul uşii, urmat de o ceată de peoni. La foarte scurt timp, Murphy, însoţit de câţiva băieţi de la ranchuri, opriră brusc caii în faţa oficiului. Pe moment se aşezară sub ordinul şerifului. Mai sosiră Weslley cu flăcăii săi, Turnney, Brown şi Guernnsey. Puterea trupei şedea totuşi în numărul mare al peonilor, toţi înarmaţi cu flinte lungi. Gerry, în câteva cuvinte le spuse tuturor ce cunoştea el şi Colorado până în acel moment. Ca vorbele să aibă mai mult crezământ, despături hârtia şi mutra lui Billy King trecu prin mâinile muncite ale celor de faţă. Un murmur de furie însufleţi ceata ţăranilor şi a cowboy-ilor. Câteva ameninţări pătimaşe au fost rostite în faţa oficiului. Oamenii se jurară să le vină bandiţilor de hac. Starostele îl strânse pe Pedro în braţele sale osoase, încă puternice. Îi încredinţa lui conducerea peonilor pentru lupta pe viaţă şi pe moarte ce urma să aibă loc.

La o poruncă a lui Gerry, câţiva încălecară să-l aducă pe Billy King. L-au căutat şi pe stăpânul saloonului, dar Pearson dispăruse ca risipit în vânturile pustiilor. În saloon nu găsiră decât pe Dona Hilda, Buxton şi oamenii casei. Dansatoarele au scos capetele ciufulite prin uşă, bodogănind că niciodată nu se pot odihni ca lumea în acel oraş.

Când ziua începuse să-şi deschidă pleoapele, iar zorii se revărsaseră, toţi câţi erau, învăluind cu o lumină sângerie Blue Town, mica trupă, având în frunte pe Gerry, Colorado şi Pedro suiau Colţii Şacalului. Timber împreună cu doi peoni, rămăsese să-l păzească pe Harris. De acum puteau să-l spovedească plumbii şi nu el, care s-a îngrijit de atâtea suflete ce populau iadul şi raiul deopotrivă...

Capitolul XVI – CAPCANA

Când s-a luminat bine de ziuă, călăreţii plecaţi din Blue Town ajunseseră printre Colţii Şacalului. Guernnsey privise prin ochean panorama Oraşului Albastru, ce i se păruse foarte aproape, necrezut de aproape. Ranchul lui Allison parcă îl putea atinge cu mâna…

— Mare minunăţie mai este şi asta! se făloşi Guernnsey, făcând să crească mirarea lui Shadow. Neînfricatul cowboy rămăsese cu gura căscată, ca la Gloomy când îi trăgea măselele afară.

— Mie-mi zici prietene? răspunse înţelegător Colorado, dacă rătăceşti prin San Francisco, prin oraşul Phonix ori chiar prin San Antonio, tot să vezi şi să cercetezi câte şi mai câte. Tot felul de drăcovenii ale meşterilor din toată lumea. Mintea omului scorneşte tot timpul. Niciodată nu este mulţumit cu ce a făcut şi caută altceva.

— După cum se vede, Colorado, ăştia ne aşteaptă, gata de orice, îl întrebă altceva Gerry.

— Este clar că Allison şi-a asmuţit pe noi coteii. Suntem pândiţi din toate cotloanele, să ne înşface de carâmbul cizmelor. Am numărat până acum patru sombrerouri. Şi sunt sigur că grosul bandei s-a aciuat în cabană. Dacă ţintesc de-acolo, amigo, – îi înmână din nou lui Gerry ocheanul – nu vor fi uşor de scos…

— Tot atâţia am zărit şi eu, Colorado! îi răspunse într-un târziu Gerry. Este timpul să coborâm. S-ar putea ca inşii de jos să aibă vreo lunetă. În acest caz pot să ne ia la ochi de la distanţă şi ne dau pradă corbilor!

După un sfat încropit ad-hoc, se urniră din locul unde se aflau, iar caii băieţilor de la ranchuri se înşirară pe ridicăturile abrupte şi prăvălatice din lanţul Şacalului. Să nu alunece în hăurile prăpăstiilor, ţineau caii strânşi în frâu, însângerându-le zăbala. Nici Blaky şi nici chiar pagul lui Colorado, nu se simţeau în largul lor. Nu odată se săltaseră

în două picioare, necutezând să coboare vreun povârniş înclinat. Peonii în schimb, se avântau pe stânca golaşă şi abruptă fără ezitări. Catârii încălecaţi de ei nu ameţeau pe înălţimi, având pasul totdeauna sigur şi potolit. Se mai opriră odată pe un mic platou. După ce Gerry, Murphy şi Pedro ţinură un scurt sfat de război, trupa se desfăcu în trei părţi. Murphy cu băieţii de la ferme, plecară în recunoaştere spre ranchul lui Sammy şi spre gaterul lui Harris. Pedro şi peonii urmau să păzească ieşirea din ranchul lui Allison şi drumul spre New Mexico. Colorado, însoţit de aproape de Gerry, coborî malul abrupt ce ducea spre ranchul lui Allison, adăpostiţi de umbra unor tufărişuri bogate în frunziş.

Descălecară nu după mult, scrutară cu atenţie locul şi-şi legară caii de tulpina unui stejar. Distanţa până la şopronul unde văzuseră primele sombrerouri nu era mare, iar caii i-ar fi putut scoate la repezeală din bătaia puştilor. Feriţi de câţiva corcoduşi prizăriţi şi vegetaţia târzie, se apropiară pe furiş de şopron. Colorado scoase cuţitul din teacă, strângându-l puternic de vârful oţelului. Gerry făcu şi ei acelaşi lucru. Voiau să nu facă zarvă, deşi la nici unul din el nu le făcea plăcere să mânuiască cuţitul, chiar dacă era vorba de nişte bandiţi sadea. În cazul în care ar fi fost descoperiţi şi s-ar fi dat alarmă, ar fi fost tot planul compromis.

Colorado zări primul vârful unei puşti lucind în spatele şopronului ridicat din lăturoaie trase la gater.

— Lasă-mi-l mie, Gerry! îi şopti Colorado ţinându-l de braţ. Vreau să-l scot din luptă fără zgomot.

Cu mişcări bine judecate, agile şi lipsite de zgomote, asemeni indienilor, Colorado aluneca spre ţinta vie, târându-se pe coate şi genunchi. Ajunsese aproape de tot de baraca cu lemnul năpădit de licheni şi iască. Renunţase la cuţit, hotărât să-i lase banditului viaţa. Când fu la doi paşi de acesta, se ridică brusc în picioare. Individul, toropit de căldură, n-a avut nici măcar răgazul să se dezmeticească din uluială. Plăseaua pistolului îl lovi în tâmplă, împietrindu-i faţa pe care i se citea o uimire fără seamăn.

— Drace, dar bine l-ai mai miluit, şopti impresionat Gerry văzând faţa smeadă a mexicanului, devastată.

— Mi-e teamă, Gerry, că l-am izbit prea tare, vorbi cu voce tăiată Colorado. Nu-mi face deloc plăcere să pun viaţa cuiva în pericol decât în cazurile când mă aflu în legitimă apărare ori n-am încotro.

Cu celălalt bandit, treburile n-au decurs chiar atât de simplu. Acesta, vârât într-un loc ascuns al şopronului, păzea drumul spre ţarinele peonilor. Prinsese din zgomotele luptei şi chiar din şoaptele celor doi. Crezând că acolitul său adormise şi vorbea în somn, venea cu paşi furişaţi să-şi râdă de el. Cei doi prieteni se tupilară după câteva lăzi aruncate la câţiva paşi, iar Gerry îi ţâşni în faţă. Uluiala banditului se preschimbă în furie oarbă. Se încinse o luptă scurtă, iar Gerry îl înşfăcă de beregată cu o mână, cu cealaltă îi izbi bărbia de câteva ori. Individul rezista însă la lovituri şi mai tari. Dezmeticindu-se, îi trânti un baros de pumn lui Gerry în plex, tăindu-i respiraţia, apoi îi cărăbăni o serie de pumni în figură. Lupta se înteţise, banditul trăsese din brâu un cuţit, iar Gerry, căzut într-un genunchi, era în pericol. Şeriful văzu primejdia, pară o lovitură: adversarul alunecă, iar în cădere, Gerry îl altoi cu toată puterea în tâmplă cu patul pistolului. Mişcările celor doi fuseseră iuţi. Colorado nu putuse interveni, iar Gerry se descurcase bine, ţinând seama că adversarul cântărea cu o treime mai mult ca el. Cei doi fură legaţi fedeleş. Le îndesară la amândoi câte un căluş fabricat din câte o bucată din mânecile cămăşilor celor doi bandiţi şi târâră cele două trupuri inerte în încâlceala unui rămuriş din vecinătatea şopronului.

Până la intrarea în ranch aveau de străbătut un loc deschis, ca în palmă, pe o distanţă de mai bine de o sută de paşi. O iarbă măruntă, abia mijită printre fire gălbejite şi ţepoase, acoperea peluza. Nu se vedea nici o cută de pământ după care să se ascundă. Dar norocul le surâse şi de această dată; locul dădea în spatele cabanei, unde nu era nici o fereastră. Întrebuinţând un vechi vicleşug de-al indienilor, îşi închipuiră câte o tufă din rămurişuri de aluni, în care încurcară tot felul de crăci şi nuiele înfrunzite. Sub

protecţia acestor tufe înşelătoare, se apropiară, târându-se pe coate şi genunchi. Au ajuns la jumătatea distanţei. De aici puteau străbate locul rămas cu mai puţine primejdii. Viitorii lor adversari patrulau în jurul cabanei, păzindu-i intrarea şi venind la intervale de timp regulate spre cele două colţuri de care se apropiau şi prietenii noştri.

— Acum e acum, şerifule! Să le luăm înainte dacă vrem să avem sorţi de izbândă! De iuţeala noastră depinde totul.

Înţelegându-se în priviri, o rupseră la fugă ca împinşi de un resort. În câteva clipe ajunseseră la locul unde trebuiau să apară bandiţii. Gerry respira întretăiat, dar se lupta să nu facă zgomot. Mâna o ţinea strâns pe ţeava carabinei, gata s-o folosească în orice moment. De data aceasta, el avu mai mult noroc decât Colorado. Aşteptarea n-a fost prea lungă. Un icnet surd şi banditul se întinse cât era de lung în iarbă. Gerry îl legă fedeleş cu sfoară, deşi lovitura îl transportase pe bandit pentru cel puţin câteva ore în lumea viselor.

Când Gerry dădu colţul, rămase înmărmurit. Colorado terminase cu doi tâlhari odată, dar braţul stâng îi sângera mai jos de cot. Unul din înrăiţi îi zgâriase umărul înainte de a fi înlăturat din luptă.

— Gerry, ocupă-te de insul pe care l-ai culcat la pământ, priponeşte-l la colţul casei. Pe unul din ei îl trag în desiş dacă se trezesc, să nu se poată dezlega între ei.

Terminară la iuţeală totul şi Gerry întrebuinţă o bucată din cămaşa prietenului său, îi legă rana ce continua să sângereze.

— Eu intru în cabană, Gerry, vorbi zorit Colorado. Privirile îi ardeau de un foc lăuntric pe care şeriful nu-l mai văzuse până atunci.

— Ce-ai de gând, Colorado? îl ţinu Gerry pe loc. Toată casa trebuie să fie plină de bandiţi. Afară de asta, eu sunt şerif şi sunt mai dator să scot banda din funcţiune.

— Tu n-ai putea să te descurci mai bine ca mine, Gerry, iar timpul e scurt, fiecare minut este de aur, Gerry, ştii într-adevăr să te baţi, dar mai ai multe de învăţat, aşa că rămâi pe aproape, să nu-mi cadă vreunul în spate dintre bandiţii

care nu s-au arătat încă. Dacă voi fi totuşi scos din luptă, să aibă cine veni după mine. Fii atent, Gerry, să nu mă urmezi curând!

Şeriful bombăni ceva, apoi renunţă. Înţelesese că ar fi fost un lucru extrem de greu să-l convingă pe Colorado să procedeze altfel. Colorado însă se opri şi-l privi întrebător.

— Ziceai parcă ceva, vorbise Steve, cu puţină emoţie în glas. Gerry mormăise iar câteva cuvinte, pe care Colorado abia acum le înţelese, deşi trecuse dincolo de pragul cabanei.

— Că sunt plin de taine ca preria de răcănei? Nu sună deloc rău, şerifule. Mi-am notat-o, s-o spun şi eu marshall-ului din Phonix.

Gerry îi mai prinse un zâmbet şi prietenul său alunecă ca o umbră pe lângă peretele din bârne groase cât mijlocul unui bărbat zdravăn…

Întreaga făptură a lui Colorado era încordată la culme, aşteptând ivirea unui pericol. Ambele pistoale le ţinea în mâini. Colorado era de acum sigur că nu se mai putea evita larma. Bănuia că se găseşte chiar în inima bandei. Ştia că Gerry rămăsese afară, să-i acopere eventual retragerea spre magazie. Caii îi păstraseră aproape, deci situaţia nu era chiar atât de afurisită precum se lăsa să se întrevadă…

În faţa intrării, câteva petunii în floare contrastau puternic cu acest cotlon de infern. Gândurile vânătorului îl purtară din nou pe plaiurile natale, unde în fiecare vară înfloreau în grădină petuniile, în cele mai felurite culori. Colorado păşi hotărât în încăpere, rotindu-şi privirile prin odaia mare cât un han. Nu văzu ţipenie de bandit! Încercă, cu prudenţă, două uşi întâlnite în drum, dar nimic. În afara unui scârţâit sinistru, nimic în continuare, îşi plimbă pălăria în vârful pistolului ca pe o momeală, dar totul rămase în aceeaşi suspectă nemişcare. Numai o uriaşă pisică siameză, miorlăi, i se încurcă printre picioare şi-l blestemă, aruncându-i o privire vicleană şi rea… Într-o colivie uriaşă, câţiva peruşi sporovăiau, făcând tumbe pe câteva vergele în vecinătatea unui bogat şi înfrunzit ficus. Prin fereastra care se bâţâia scârţâind în cercevele, pătrundea răsuflarea

fierbinte a preriei. Colorado scormoni febril cabana cu auzul încordat. Eventualele şi nedoritele apariţii, trebuiau întâmpinate cu toate onorurile. O convingere tainică şi obsesivă îi păstra prezentă imaginea unei ascunzători camuflate. Nu avea să se înşele nici acum. Continuându-şi investigaţiile şi ciocănind pardoseala, descoperi o trapă. Fără să ezite o ridică, furişându-se în umbra chepengului lăsată în cabană. În continuare, totul rămase ca la început. Coborî prin gârliciul ce se căsca sub el cam vreo zece trepte prost întreţinute. La capătul lor, i se descoperi intrarea într-un tunel. A stat puţin să judece situaţia. Gândurile lui Colorado se limpeziseră în parte, iar hotărârea îi întărea o dorinţă mai veche. Înaintă în pata aceea încărcată de taine, pipăind, cu mii de precauţiuni, umezeala peretelui jilav. Era conştient că-şi joacă viaţa, dar era hotărât să-şi vândă cât mai scump pielea. Întunericul rămăsese în continuare de nepătruns, iar Colorado, riscând de a se trăda, folosi de câteva ori amnarul. Înainta în continuare, orbecăind în întuneric. Când orice speranţă părea că-l părăseşte, o lumină albăstrie pâlpâi ca un firav sol al unui cer binecuvântat. Îşi reaminti că se găseşte în măruntaiele pământului, poate în drum spre bârlogul bandiţilor şi voinţa de a merge până la capăt i se oţeli. Speranţele că a dezlega misterul la capătul tunelului îi înzeciră puterile. Strângând cu mai multă putere plăseaua pistolului, Colorado pătrunse, cu o furie încrâncenată, în inima peşterii, ai cărei pereţi acum se depărtau. „Faină ascunzătoare şi-au ales, pramatiile. Oricum, Pedro şi starostele au bănuit din capul locului că banda se ascunde ca hârciogul, sub pământ”.

Pereţii tunelului se depărtară şi mai mult, iar plafonul începu să se ridice. După circa cincizeci de yarzi, Colorado nu mai fu obligat să meargă adus de spate. Lumina devenise mai bogată. În faţă, pe un diametru de circa două sute de paşi, întinderea unui lac scălda malurile din piatră ale peşterii. Aceeaşi lumină rece, albăstruie şi fantomatică, îşi oglindea geana în luciul umed al apei. Pe acea nesigură oglindă, la răstimpuri, picături greoaie, leneşe, o desfigurau, născând cercuri ce sucombau în drumul lor spre

maluri. Sus, la peste zece picioare înălţime, peretele din stâncă era străpuns de cratere prin care lumina zilei se cernea în pânze străvezii. Intră în adâncurile grotei şi privi de jur-împrejur. Ruginiul pereţilor se îngemăna cu azuriul stalactitelor, pe care lacrimile de apă îşi jucau ursita la lumina neconvingătoare a zilei. Surprinderea lui Colorado crescu pe măsură ce se apropia de lac. Pentru a evita să fie văzut, se aplecă mult, chiar se întinse pe stânca umedă şi neospitalieră. În dreapta, cam la şaizeci de paşi, văzu o diligenţă cu toate atelajele pregătite gata de plecare. Pe lângă ea roiau tot felul de figuri spectrale. Aplecaţi sub baloturi grele, încărcau prăzile pe samarele unei duzini de catâri. De o stănoagă din apropierea apei, cam tot atâţia cai aşteptau înşeuaţi. „Deci, domnii se pregătesc să spele putina!” gândi prietenul nostru strângând mânerul coltului. Printre mutrele nerase ale bandiţilor i se păru că zăreşte obrazul scheletic al lui Allison. Rancherul căra şi el o valiză uriaşă. Pearson, ca o umbră decupată pe decorul ruginiu, îşi arată şi el mutra. Luptându-se cu două coşcogeamitea colete, le sălta pe spinarea unui catâr ce se îndoi sub greutate.

Cercetă grabnic cu ochii un drum pe unde să ajungă cât mai iute la intrare. Bănui că firida aflată dincolo de apă, luminată de două făclii, trebuia să ascundă ceva. Bandiţii se foiau pe mal, iar ca să ajungă acolo ar fi trebuit să treacă printre ei. Oricât l-ar fi ajutat întunericul, Colorado calculă că n-ar fi avut destule şanse. Judecă posibilitatea de a ocoli grota furişându-se prin faţa a nenumărate firide în care se găseau poate bandiţi. I-ar fi trebuit un timp lung, iar drumul era plin de riscuri. „E mai simplu să trec înot apa decât să le cad în mână”, se hotărî dintr-odată Colorado. Puţin mai înainte, aruncase la câteva zeci de picioare o piatră şi zgomotul îl vesti că lacul este destul de adânc. Curând apa îi clipoci în dreptul mijlocului. Înaintă hotărât, cu armele şi cartuşiera deasupra capului. Riscul de a fi văzut îl înlăturase. Folosise pavăza naturală a câtorva stalactite ce atingeau suprafaţa apei. Înotând cu o mână, ajunse la ţărmul unde se afla locul ochit de mai înainte. Cu respiraţia

tăiată şi sleit de efortul făcut, urcă malul, stânjenit de hainele ude, ce i se lipeau de piele. Se ridică. Genunchii îi tremurau şi-şi prinse centura în jurul şoldurilor. Cu armele de foc la locul lor, se simţi în largul său. Se folosi de meşteşugul însuşit de la câţiva indieni din rezervaţia Yuma şi se târî printre cutele stâncii. Curând, în faţă i se căscă firida spre care se îndreptă nerăbdător. Înfiptă într-o aplică, o torţă sfârâia, lingând răceala stâncii cu o flacără grasă şi puturoasă. Apa i se mai scursese din haine, iar mişcările le avea acum mai sigure. Se putea bizui oarecum pe agilitatea braţelor şi a picioarelor încă rebegite de răceala lacului. La câţiva paşi, în apropierea intrării, câţiva indivizi deochiaţi, purtând lăzi în spinare intrau şi ieşeau din firidă. Aşteptă până ce ultimul colet fusese încărcat pe samarul catârilor şi îşi trase pălăria pe ochi, să nu fie recunoscut, împingându-şi cuţitul mult, mult, în faţă. Apoi se decise, se ridică brusc în picioare şi pătrunse fără şovăire într-un fel de gang, hotărât să culce la pământ pe oricare i-ar fi stat în cale. Făcuse numai câţiva paşi şi lăsă un mexican să treacă pe lângă el, aplecat sub greutatea unui butoi cu scrumbii. Vru să înainteze spre uşa deschisă, dar o voce cunoscută îl ţintui locului.

— Hei, Prate, ce dracu’ te-ai rătăcit pe aici? Erai la încărcarea banilor; ce învârteşti la magazia cu provizii?

Pearson se înşelase. Îl asemuise cu vreunul de-ai lor. Nu trebuia să se trădeze şi pătrunse mai adânc în firida de unde ieşise mexicanul. Vocea auzită era neîndoios a stăpânului saloonului şi Colorado se felicită că prima confruntare cu bandiţii nu începuse deloc rău. Zgomotul paşilor lui Pearson îi urma însă pe ai săi.

— Ce, Prate, ai orbul găinilor? Ai încurcat intrarea, sau doreşti ceva? Ieşi de acolo, să te văd!

Ajuns în vecinătatea lui Colorado, Pearson încasă un pumn în vârful bărbiei şi se rostogoli pe spate. Stăpânul saloonului nu-l recunoscuse. Colorado se gândi că până aici avusese noroc. Vru să plece, dar individul mişcă. Fără să ezite, Colorado îl ameţi de această dată pentru mai mult timp. Îl trase apoi, la iuţeală într-o parte a firidei şi,

prevăzător, îl uşură de pistoale, aruncându-le într-o ladă găsită la îndemână. Îngrămădi apoi în faţa stăpânului saloonului, o sumedenie de butoaie goale, lăzi şi coşuri de nuiele. Mai zvârli şi câţiva saci din hârtie pe deasupra, apoi îl părăsi pe Pearson, fiind sigur că nu-l vor descoperi ceilalţi cu una, cu două.

Colorado apăru din nou lângă firida unde ardea torţa. În apropiere, banditţii aprinseseră câteva focuri de popas, la care frigeau câţiva batali. „Probabil că s-au hotărât în pripă la plecare. Au nevoie de carne proaspătă. Cine ştie unde vor să-şi mute cuibul. Să le fie de bine! N-or să vadă, din câte bănuiesc, niciodată Mexicul. Dacă nu vor cădea seceraţi de gloanţele peonilor şi ale lui Murphy, vor înfunda închisorile. Nici măcar marginea deşertului n-o vor atinge...”. Colorado îşi aminti istorioara lui Pedro referitor la Orantes. Împuşcat de căpitanul Harris...

Se întoarse şi pătrunse din nou în gangul părăsit mai înainte. Văzând că tunelul începe să se lărgească, bănui că trebuie să fie instalat pe aici vreun depozit ceva mai încăpător. Presimţea că nici Billy nu putea fi departe. Găsi însă cu totul altceva. Află o încăpere tăiată în stâncă, destul de mărişoară, înzestrată cu o groază de lucruri pe care le cunoştea. Vestitul Colorado uită de orice prudenţă şi privi atent jur-împrejur. La pălălaia torţei descoperi un mic atelier de litografie. Un Boston miniatural, o presă cu piatră litografică, o maşină manuală de tăiat hârtie; toate alcătuiau un inventar sumar. Mai află şi câteva instrumente de prelucrat metalul prin gravură şi altele pentru desenat pe piatră litografică. Mirosul oţetului şi al gumei arabice împrăştiate pe jos indica graba celor care părăsiseră locul...

Ochii lui Colorado fură atraşi de o masă pe care erau aruncate, în neorânduială, hârtii şi trageri mai reuşite de tipare în culori. Alese un tipar mai îngrijit al unei bancnote de 100 pesos. O împături şi o vârî într-un buzunar ascuns al surtucului. Un zâmbet de triumf îi lumină chipul. Deci, tot aici, în cuibul banditţilor, se petreceau şi aceste matrapazlâcuri, iar el se gândise tot timpul la Turnney... Deci, Billy King, adică Manuel Moreira, cum se numeşte de

fapt, nu degeaba lucrase ani de zile la litografia din Vera Cruz. De acolo fugise tot pentru încercarea de a tipări bani clandestin. „Drumul până în Texas, până aici, în Blue Town, nu mi-a stricat deloc” îşi spuse în gând Colorado. Ieşi din nou în tunel şi înaintă spre ieşire. Bandiţii se aflau de jur-împrejurul unui foc uriaş şi cinsteau din câteva ploşti.

Trebuia să-l găsească pe Billy King. Îl voia viu. Îşi propusese să-l ducă întreg şi nevătămat în Arizona pentru judecată. Se întoarse şi mai căută vreo intrare mascată. N-apucă să facă câţiva paşi şi lumina bogată a unei torţe aproape îl orbi, iar avântul său fu stopat brutal. Se lovise de o matahală, care-l prinsese de gât cu o forţă diavolească. Strânsoarea era atât de puternică încât aproape îşi pierduse cunoştinţa. Cercuri de culoarea spectrului îi dansară prin faţa ochilor. Cu o putere aţâţată de imensa lui sete de viaţă, încercă o luptă inegală cu insul care-l gâtuia. Nu reuşi. Făcu un efort supraomenesc şi-şi scoase cuţitul din teacă. Gândi să-l apropie de pieptul matahalei ce duhnea a sudoare şi tutun fermentat. Metisul, rânjind, ca un animal de pradă, îşi întărise mai neîndurător menghina, pentru a sfârşi cu inoportunul vizitator. Colorado mai făcu un efort disperat, urmărindu-şi unica şansă care-l putea păstra în viaţă. Izbuti în sfârşit şi, ameţit, pe jumătate leşinat, vlăguit de puteri, îl zări printr-un praf de stele colorate prăbuşit la picioarele sale. Înotând în norul stelar, se rezemă de peretele stâncos, unde rămase câteva clipe să-şi adune forţele. Apoi, cu un efort uriaş de voinţă, îşi învinse slăbiciunea temporară în timp ce stânca, metisul şi torţa îşi căpătaseră adevăratele lor forme. Se urni de acolo şi încercă să revină în gangul pe unde venise. În spatele său, câteva zgomote îl opriră.

— Hai, vânătorule de mufete, te aştept de o groază de timp.

Era vocea lui Allison. Colorado se repezi într-acolo şi cu un gest furios, aruncă în lături o blană de grizzly uriaş ce acoperea o firidă.

— Până aici ţi-a fost, asasin josnic şi vierme printre viermi, îi strigă Colorado şi mai făcu un pas spre el. Era însă

Billy King. Capul bandei îl privi la început cu ochi tulburi, ca un om de pe altă lume. Nu era înarmat şi păstra braţele încrucişate pe piept. Pe faţă i se citea o ură şi o imensă silă. Colorado privi în jur. Allison nu era nicăieri.

Colorado mai făcu un pas cu pistolul în mână. În cealaltă ţinea cătuşele.

— Ridică mâinile în faţă, Moreira. Supune-te legii!

În acelaşi timp, Colorado se răsturnă pe spate cât era de lung la picioarele banditului, pe blana care-i fusese trasă de sub picioare.

Mâinile i-au fost răsucite la spate, aproape smulse din umeri şi fu imobilizat. O ploaie de lovituri cu pumnii şi cu picioarele l-au năucit. N-ar fi putut spune niciodată câţi bandiţi l-au tocat în picioare.

— Oho, hei, destul, Gunn! Allison, opreşte-te şi tu! Îl omorâţi, ce dracu' şi nu mai scoatem nimic de la el. Lăsaţi-l, să vedem ce hram poartă şi apoi este al vostru!

Billy King vorbea stăpânit. Îşi trecea, ca un tic nervos degetele prin părul lui negru şi cârlionţat, îşi scosese haina pe deasupra centurii în care ţinea pistoalele şi, cu un gest nervos, îşi aprinse o ţigară. Steve nu-şi mai dădu seama ce se întâmplă cu el. O ameţeală soră cu leşinul l-a cuprins şi l-a părăsit de câteva ori. Între timp a fost legat fedeleş şi transportat afară din firidă, aproape de apa lacului. Capul îi atârnase lovindu-se de ieşiturile ascuţite ale terenului deasupra căruia fusese purtat. Începuse să simtă ce se petrece cu el, când o lovitură mai violentă îl determinase să creadă că sfârşitul îi sunase mai repede decât gândise.

Colorado pierduse noţiunea timpului şi se trezise cu tâmplele zvâcnindu-i de o furie oarbă. Era rănit la cap în câteva locuri şi nu putea bănui cât de grave sunt loviturile. În tot corpul simţea dureri surde. Se găsea lângă un foc de popas şi de jur împrejur se buluceau tot felul de mutre, de la care nu se putea aştepta la nimic bun. Billy King, zâmbindu-i câineşte, trimise ciracii la treburile lor, oprindu-i numai pe Mac şi Gunn. Proaspetele cunoştinţe ale lui Colorado îi zâmbeau rău prevestitor. Spre uimirea fără margini a lui Colorado, în spatele lor îşi făcuse apariţia şi

Harris.

— Ziceai că nu ne mai întâlnim? îi râse acesta în nas. Vă sfădeaţi, de ce cracă să mă atârnaţi, hai? Noi n-o să ne obosim să te cărăm afară. Vei putrezi aici, în peştera Şacalului! Vezi, dacă ţi-ai vârât nasu' unde nu trebuie? Şi cine eşti, nenişorule, c-ai dat buzna în Blue Town după potcoave de cai morţi? Acu' te întreb eu – aşa e piesa, Colorado! Ieri, voi cântaţi şi eu jucam. Am avut mare noroc. Aşa sunt eu de când mă ştiu. Ştii că avea haz rabla aia de Timber. O cam băgasem pe mânecă cu ameninţările lui; dar azi are el nevoie de un cioclu să-l îngrijească. L-am răcit înainte de plecare. A avut mare haz Timber, Colorado! Şi peonii lui au primit câte un glonţ în ţeastă. Asta a fost însă treaba celorlalţi. Trag iute oamenii noştri, Colorado! N-am avut timp să le jupoi ţestele. Ce vrei, se încingea al dracului aerul de mai stăm puţin în oficiu. Pe tine însă te scalpez. Ce-i de colea să păstrez la brâu scalpul lui Colorado? Acum te-aş sfătui să te spovedeşti. Ieri, Timber m-a spoit cu puţină duhovnicie, aşa că se găseşte niţică şi la mine în ţeastă. Hi! Hi, mă prăpădesc de râs!

— Lasă astea Harris! Ce ţi s-a năzărit? Vorbeşti de parcă te-ai scrântit la scufiţă. Te-au zdruncinat, nu glumă, pumnii încasaţi de la şerif.

— Aha, îi vine rându' şerifului. N-avea grijă, All! Am şi pentru el un glonţ. Dar nu primul din ţeavă, ăsta l-am rezervat lui Colorado cel cu mare falǎ în Far West, hi, hi, hi!

— Te-ai îmbătat, Harris? Când ai dat sticla peste cap?

— Am împrumutat-o de la Willy. Aţi stat cu toţii la căldurică şi aţi manipulat foiţele… Pe mine m-aţi asmuţit să încasez pumni, iar voi v-aţi distrat sub umbrar…

— Tacă-ţi gura, Harris, că vine şeful! îl sfătui Allison.

Atât cât îl lăsau durerile din ceafă, Colorado întoarse capul şi-l văzu pe Billy King coborând majestuos, în costumul său negru, cu cizmele de călărie ce aruncau reflexe vineţii.

— Cine eşti, diavole, de-ţi zice Colorado? Ce vânturi te-au împins în Texas? Se aud multe de tine. O groază de oameni mi-ai distrus. S-ar cuveni să te fac să guşti moartea

picătură cu picătură. Hai, răspunde, mişcă-ţi limba! Sau ţi-au tăiat-o oamenii mei? Hai, că n-am timp de pierdut. Sunt grăbit să mă aştern cu tine la discuţii, vorbi şeful bandiţilor într-o înlănţuire grăbită de cuvinte.

— All, Gunn, i-aţi umblat în gură?

— Nu, Şefu'! se grăbi cu răspunsul Gunn. Dimpotrivă, are tot tacâmul de dinţi şi măsele; toate sunt la locul lor. Să nu se fi amestecat puţin între ele, mă gândesc, numai aşa...

— Atunci, daţi-i drumul, băieţi, că-i târziu. Pe cei de la ranchuri i-am atras într-o cursă spre Rio Pecos. Le-am servit o momeală cu o diligenţă şi acum mă urmăresc spre Fort Saint. Timpul este preţios, să nu-l irosim. Pe cai toată lumea! comandă el acoliţilor săi ce căscau gura de jur-împrejur. Trebuie să ajungem cât mai repede la Rio Grande. Voi doi veniţi după ce isprăviţi treaba de aici. Billy King se săltă şi el în şa.

— Hai, descleştează-ţi fălcile, Colorado! De eşti cu mine cinstit, te iau lângă noi, că îmi placi.

Colorado îl privea tăcut; o vână de pe frunte i se mărise, încerca să-şi slăbească legăturile.

— Daţi-i câteva bice, poate să-i revină vocea, ordonă banditul, lui Gunn şi Mac. Aceştia descălecară şi sfâşiară cămaşa lui Steve. Spatele acestuia se descoperi. Cele două bice îi şfichiuiră pielea. Sângele răsări în broboane în răni, dar Colorado nu scăpă nici un geamăt. Billy King, cu un gest plictisit, întrerupse pe cei doi bandiţi zeloşi. Colorado, aproape leşinat, se rezemase istovit într-o rână. În continuare încerca să-şi slăbească legăturile.

— Percheziţionaţi-l! porunci Billy King. Putem să-l omorâm şi nu scoatem nimic de la el. Poate aflăm cu ce gânduri a pătruns în Blue Town.

Mâinile butucite şi murdare ale celor doi îi întoarseră abil toate buzunarele pe dos. Nu găsiră decât un pumn de hârtii de bancă şi monede. Banii, împărţiţi la nimereală, luară drumul buzunarelor lui Mac şi Gunn.

— Harris, ştergi urmele de la maşini. Pui un fitil, aşa cum am spus! hotărî stăpânul grotei. Când isprăviţi, nu-i trimiteţi lui ăsta nici un glonţ! le mai porunci Billy King în timp ce

convoiul se punea în mişcare.

Colorado încercă să se ridice. Era legat cobză şi o sfârşeală prelungită îl cuprinse, păstrându-l câteva minute într-o stare de amorţeală din care nu reuşea să iasă. După un scurt timp, o bubuitură năprasnică zgudui grota din temelii, câteva uriaşe stalactite se stinseră, căzând în adâncimea apei. Din acele locuri, trombe de lichid în culoarea plumbului topit se ridicară, împroşcând aerul ca pentru o răfuială, apoi lacul mai dănţui ca îmbătat cu leşie pregătindu-se să intre în starea dinainte. Ecouri scâlciate se sparseră de labirintul de pereţi şi stalactite, iar Colorado îşi reveni în simţiri.

— Sărăcuţa maşinuţă s-a făcut praf, vorbi în bătaie de joc Harris. Se apropie de foc şi privi, cu prefăcută părere de rău, golul căscat în perete. Ce bună a fost, mititica! Ea ne-a hrănit pe toţi aici şi ne va umple buzunarele cu parale, nu glumă, în Mexic.

Colorado îşi încercă bruma de forţe rămase şi dureri surde îl asigurară că este totuşi întreg. Făcu un efort sălbatic să-şi rupă legăturile de la mâini; nu reuşi. Curelele înguste din piele îi pătrunseră mai adânc în carne. Îl încercă un leşin, apoi încă unul. Cei doi nu se mai ocupau de el. Se apropiaseră de stănoaga unde aveau caii legaţi, apoi Allison dispăru în direcţia intrării principale.

Colorado se târî spre foc, iar drumul fu străbătut cu preţul unor eforturi de care nici el nu se credea capabil. Cu mâinile legate, prinse un gătej cu jar la un capăt şi-l ascunse la spate. Fără să pregete, apropie creanga aprinsă de legături. Colorado răbdă arsurile cu un stoicism împins la absurd. O transpiraţie rece îi năpusti fruntea, dar nici un muşchi de pe faţă nu-l trădă. Îşi stăpâni durerile şi puse din nou legăturile pe jar. Chinurile îndurate îl răsplătiră. Una din curele slăbise.

Allison plecase, iar Harris se apropie de Colorado cu pistolul în mână.

— Te scutesc să te îneci, ca un şobolan, Colorado. Prea te-am chinuit, ca să mai râd de tine! Tot nu va şti nimeni cum ai murit. Ce-ai văzut, va dispărea cu tine sub apă. Nu

te-ai gândit să ai o asemenea moarte!

Colorado se ridicase în capul oaselor. Pe fruntea lui, două vene păreau gata să plesnească de efortul ce-l făcea. Vederea morţii îi dădea o putere nebănuită. Simţea că renaşte, că este gata să se lupte cu o mie ca Harris.

Banditul îndreptase cu mână sigură pistolul spre pieptul lui Colorado, fără nici un fel de grabă.

— Spune-ţi o rugăciune, Colorado. Am să-ţi fiu naş! rânji la el Harris. Hai, că n-am mult timp.

Ţeava, terminată cu o pată sferică, neguroasă, pe unde urma să iasă plumbul, să i se înfigă în piept, îl ţintea de la câteva picioare.

Harris era amuzat de inutilele eforturi ale lui Colorado să-şi rupă legăturile. Se hotărî să tragă, slobozi chiar glonţul, dar Colorado era liber. Plumbul nu întâlni ţinta, iar Steve aruncă o mână de cenuşă în obrazul banditului. Apoi, dintr-un salt, se afla în picioare, faţă în faţă cu Harris. Mâna acestuia i-a fost imobilizată, arma detună din nou, iar Colorado căzu, sleit de puteri, pe stâncă.

— Până aici ţi-a fost, Colorado! Scoală în picioare! Numai eu te-am mirosit că eşti copoi. Am să-ţi îngrop faima în peştera asta care va lua apă. Stai drept, să te privesc la faţă înainte de a trage. Nu visam să moară de mâna mea un pistolar ca tine. Prea te-ai făloşit cu curajul tău! Şi acum, să-ţi fie de bine, Colorado!

Harris ridică din nou arma, ţintind pieptul lui Colorado.

— Cred că n-am să sfârşesc aici, îl înfruntă Colorado purtând în priviri un gând nebun.

— Nu eşti întreg la cap? Vrei să mori mai iute? Bine, fie!

Ţeava hidoasă se îndreptă din nou spre pieptul lui Colorado. Cocoşul armei se depărtă, spre capătul unei curse de neîmpiedicat.

— N-am de gând să mor în nici un fel, Harris, zâmbi Colorado, stăpân pe el.

Lacul tuna în adâncuri, Harris începuse să fie neliniştit, iar trăgaciul ajunsese la capătul drumului. Colorado râdea sincer, din toată inima.

— Cred că te-a înnebunit gândul morţii, Colorado! Cum n-

ai să dai ortul popii? Spune-mi şi mie cum faci, să învăţ şi eu înainte de a te nimici, îl zeflemisi Harris. Îmi place curajul tău, vrei să-ţi mai prelungeşti câteva clipe rămânerea în viaţă?

— Simplu ca bună ziua! Salvarea mea stă în spatele tău…

Harris se întoarse pe jumătate şi în aceeaşi clipă detunară două împuşcături înmănuncheate într-una. Pălălaia născută lumină o bucată din întunecimea grotei, iar silueta fantomatică a lui Pedro se arătă ca un diavol. Lumina focului de armă îl descoperise pe peon aruncat pe solul tare. Când din nou detună arma lui Harris, peonul apăru în altă parte. Râsul demoniac scos de Pedro se sparse de pereţii depărtaţi ai grotei. Harris mai trase odată, iar Pedro se arătă cam la zece picioare, ridicat şi neclintit, cu silueta lui înaltă şi subţire. Harris trase din nou, dar arma sună a fier sec. Mai încercă odată; acelaşi rezultat. Pedro numărase bine.

— Stop, Capitano! Aici ţi s-a surpat drumul! Mergi de spală picioarele la Orantes, racon hămesit care băut la el sangre!

Obrazul lui Harris se înmărmuri. Ultimele întâmplări aproape îl scoaseră din minţi. De la distanţa de unde se afla Pedro, un fulger tăie semiobscurul grotei şi se înecă într-o izbitură surdă. Harris scăpă un geamăt înfiorat. Cuţitul peonului i se înfipsese adânc în piept. Pedro se apropie. Paşii ţăranului spaniol clipociră în apa care fierbea pe mal. Harris căzuse într-un genunchi, corpul său mătăhălos tremură, cuprins de spaimă. Pedro scosese revolverul, fără să se grăbească.

— Destul, Pedro! îl opri Colorado. Cât este el de Harris, un cuţit de peon bine ţintit, îi este de ajuns!

Colorado se apropie de bandit. Citise în ochii acestuia dorinţa de a-i spune ceva. Harris era pe sfârşite. În faţă, i se citeau pustietăţile pe unde va colinda. Înţelesese cine i-a venit de hac, deşi acum totul plutea între ceaţă şi un întuneric desăvârşit. Pedro îi trimisese lovitura de graţie. Viaţa lui continua datorită unei supraomeneşti sforţări de a-

şi mărturisi un gând lui Colorado, pe care voia să i-l lase.

Peonul se ţinuse de cuvânt. Ameninţările din faţa zăbrelelor nu fuseseră vorbe goale. Semănaseră cu o proorocire înfăptuită mai curând decât a crezut. Misiva ucigătoare a peonului o simţea arzându-l lângă inimă. Gâtul îl avea ud şi sărat, iar respiraţia i se îngreunase, n-o mai putea duce.

— Gata, Colorado, se chinui să-şi lege cuvintele. M-a terminat. Şi cine? Pedro, râia asta de peon. Auzi cine? N-ai fost tu, Colorado, ci ţăranul ăsta jigărit...

Colorado se aplecă şi văzu că Harris vorbise pentru ultima dată. Îi închise pleoapele, cutremurat de emoţiile ce se ţinuseră lanţ.

Se ridică şi-l cuprinse pe Pedro la piept. Era ameţit de eforturile acelei zile soldate cu sfârşitul neprevăzut al lui Harris.

— Să ne grăbim, senor! Să ieşim iute de tot, cât mai este timp, altfel aici putrezim.

O luară amândoi la goană pe drumul pe care venise Pedro. Apa se înălţa cu viteză uluitoare. Mersul le devenise greoi. Curând apa le întrecu mijlocul, clipocindu-le prin dreptul pieptului.

— Nu putem ieşi pe acolo, ar trebui să înotăm mult pe sub apă şi nu ştiu dacă putem rezista, senor.

— Ai venit prin chepengul de la cabana lui Allison?

— Da, senor! Acela e singurul drum pe care-l cunosc.

Apa mugea din adâncuri, crescând îngrijorător. Au fost nevoiţi să se caţere pe câteva înălţimi, curenţii formaţi ameninţau să-i tragă în vâltoare. Priviră în jur cu îngrijorare. Singurele locuri spre ieşire erau hornurile ce duceau spre viaţă.

— Pedro, prietene, se pare că lucrurile stau cât se poate de rău. Ai vreo idee?

— Nici una, senor. Presimt că ne vom îneca ca guzganii în apă. Mi s-a prezis că voi muri lângă un viteaz, senor Colorado.

— Poate nu sunt eu viteazul, Pedro, căută să-l liniştească Colorado, stăpânit şi el de aceleaşi gânduri sumbre. Poate

ţi-a încurcat baba, care ţi-a ghicit, planeta.

Apa bolborosea în vârtejuri, iar nivelul lacului creştea ameninţător. Apele afluentului ce se vărsau în Pecos intrau vrăjmaşe, de nestăvilit. În curând le ajunse şi aici la umeri. Colorado fu cuprins pentru puţin de o teamă vagă. Un destin hidos îi urmărea pe toţi bărbaţii din familia lui. Tatăl său avusese doar aceeaşi soartă… Volumul peşterii se îngustase de necrezut. Majoritatea firidelor erau inundate, pe apă pluteau lăzi goale şi o sumedenie de doage de butoaie.

— De înotat te pricepi, Pedro?

— Nu ştiu ce rost ar avea, senor. Întotdeauna m-am temut de apă. Aici, stăm într-un puţ…

— Pedro. Tu nu eşti întreg la minte? Te-am întrebat dacă ştii să înoţi, ori ba?

— Cum aţi spus la urmă, senor!

— Dar să calci apa?

— Numai pământul l-am călcat, senor, iar apa o calc când e mică şi o trec prin vadul lui Pecos. Dar aici, în peşteră, e apă, nu glumă, senor…

— Să ne mişcăm din locul acesta, eşti în stare, Pedro?

— N-are rost, senor Colorado! Pot să mor şi aici.

— Lasă, Pedro. Hai după mine şi încearcă să pluteşti, se încăpăţână Colorado la gândul ce-i apăruse mai înainte.

— N-are rost, senor. Ascultaţi la Pedro.

— Lasă prostiile, Pedro! ridică vocea Colorado, enervat de încăpăţânarea peonului. Dacă rămânem aici, ne înecăm ca nişte pisoi fără ochi într-o găleată nenorocită.

De voie, de nevoie, Pedro se lăsă târât de Colorado spre mijlocul grotei, în locul unde coborau stalactitele. Apa avea răceala gheţii, pătrunzându-i până la oase. Pedro se lăsă dus de curent, iar Colorado l-a pescuit, trăgându-l lângă o stalactită cu multe neregularităţi. Nivelul apei continua să crească şi distanţa până la plafon se micşora înfricoşător. Colorado se lupta din răsputeri să-l păstreze şi pe Pedro la suprafaţă, ţinându-se cu putere de stalactită.

— Curaj, Pedro! Apa se pare că a încetat să crească. De n-ar fi rece ca gheaţa am suporta-o mai uşor. Dar mi-a mai

răcorit rănile din spate. Apa nu mai creşte, Pedro! ţipă Colorado de bucurie ori de furie. Peonul îi scăpă din nou din mână, iar Colorado, credincios lui însuşi, îl pescui, scoţându-l ca pe un prostovol dezumflat. Pentru Dumnezeu, Pedro, încearcă să-ţi vii în fire! Nu-ţi pierde speranţa! Dacă ţii la viaţă şi aţa cea mai subţire te scoate la liman. Mai ai vreo părere, prietene?

— Să te rogi, senor, abia vorbi Pedro şi atunci n-ai să te mai zbaţi după viaţă…

— Nu, Pedro! Trebuie să ne gândim. Cum să scăpăm din peştera asta a iadului. Uite, ating cu mâna partea, de sus a grotei. Dar până în vârf, la lumină, mai sunt câteva picioare bune, Pedro. Auzi tu, Pedro. Câteva picioare; dar cum să ne înălţăm, că nu suntem becaţe.

Când un destin implacabil părea că-şi semnase definitiv sentinţa, un lucru nebănuit întoarse lucrurile pe un făgaş neaşteptat. O bubuitură se născu într-o parte a peşterii, iar un val de apă îi rostogoli, lovindu-i de stalactitele vecine. Ajutat de un nesperat hazard, Colorado reuşi să se agaţe de un alt reazim, susţinându-l şi pe Pedro. Lui Colorado ceva îi spunea că totul era spre bine. Puhoiul de apă năboise printr-o spărtură uriaşă, pe unde răzbătea lumina zilei. Toate se petrecură după aceea ca într-un delir prelungit. Se luptară din răsputeri şi nu se lăsară târâţi de apa ce se retrăgea. Nivelul lacului apoi scăzu cu repeziciune. Puhoaiele râului vâjiiră prin spărtură, până când legile care zămisliseră acele forţe îşi pierdură cauza. Colorado se dezlipi de lângă stalactită şi se lasă târât de apa ce-l purta spre ieşirea din grotă. Pedro atârna sub braţul său ca o rufă muiată. Colorado înotă pe firul apei ce se retrăgea. O explozie de lumină venită prin spărtură îi obosi privirile adaptate cu întunecimile grotei. Mai făcu un efort şi ajunse la locul unde apele îşi căutau nivelul. Colorado respiră puternic aerul de afară, genunchii nu-l mai ascultară şi căzu sfârşit, lângă trupul chircit al lui Pedro. Gerry, stareţul şi peonii îi priveau cu ochi măriţi de nemăsurată uimire. Privirile lui Colorado începură să înoate în lacrimile ce-l răzbiseră. Încercatul vânător lua parte la a doua naştere a

sa…

Capitolul XVII – RĂFUIALA

— Slavă Domnului, şerifule! Uite-i, sunt amândoi în viaţă. Cine ar mai fi crezut că vor ieşi pe aici?

Vocile se auziră stridente ca sunetele oţelului. Ele făceau parte din lumina zilei care-i orbea, ameţindu-i şi îmbătându-i cu semnele acelei neaşteptate realităţi. Silueta zveltă a lui Gerry se desprinse de celelalte, apoi braţele vânjoase şi odihnite ale şerifului, purtară trupul epuizat al lui Pedro în afara grotei.

— Trăiţi, prieteni! Asta este o adevărată minune!

Colorado găsi resurse să se ridice. Capul îi vâjâia, iar privirile întrebătoare ale peonilor îl oboseau.

Pedro se întinsese pe stâncă şi, ajutat de compatrioţi, se descotorosea de îmbrăcămintea udă, ce i se lipise de corp. Peonii aprinseseră pe stâncă un foc straşnic, la care cei doi îşi zvântară hainele. Câteva guri zdravene de whisky şi cuvintele de îmbărbătare le-au redobândit în parte puterile.

Mare i-a fost bucuria lui Colorado când şi-a zărit, la câţiva paşi, pagul ce păştea, alături de catârul lui Pedro, câteva fire de iarbă zgribulite, crescute într-o crăpătură a stâncii.

— Priveşte, prietene! Uite ce s-a ales din averea lui Allison, strânsă din jafuri, îl făcu atent Gerry pe Colorado.

Cercul peonilor se desfăcu într-un loc, iar privirile prietenilor noştri contemplară spectacolul ce li se înfăţişa. Cât ţinea ranchul lui Allison, preria fumega, cuprinsă de flăcări. Tăvălugul de fum şi vâlvătăi muşca lacom din tot ce întâlnea în cale.

Limbile de foc alergau prin ierburile uscate spre gater unde urmau curând să ajungă. Un roi de călăreţi, peoni şi cowboys de la ferme, trăgeau găleţi de apă din cracul râului deviat la gater şi cu ele, spânzurate de frânghii, le aruncau înaintea flăcărilor. Acest prag de umezeală avea să stăvilească urgia pârjolului.

— Nu trebuie să-i lăsăm pradă distrugerii, îi dădu o

explicaţie utilă lui Colorado starostele. Gaterul a fost făcut pentru folosul oamenilor din Blue Town, iar Harris l-a acaparat pe nimic. A vrut să ne sărăcească. Când ne abăteam să despicăm copaci la fierăstrău, ne lua şi pielea de pe noi.

— Cine a făcut isprava, şerifule? se interesă Colorado, deşi bănuia cam ce fel de răspuns va primi.

— Peonii, ţăranii năpăstuiţi, mai mult ca sigur. Au o veche răfuială cu purtătorii cârpelor negre ce s-au pripăşit pe aici… Mâine este ziua sorocită de întins sforile. Astfel îşi reiau ţarinile luate prin înşelătorii de bandiţi… Priveşte, Colorado!

Vânătorul se uită în direcţia arătată de Gerry.

Cabana lui Allison lăsa impresia că se înalţă ca trasă în văzduh de o mână uriaşă, iar în clipa următoare se prăbuşi nevolnică, împroşcând în jur scântei şi cărbuni aprinşi.

— Este o pedeapsă meritată, prietene! i se adresa Colorado, impresionat, lui Gerry. Vocea starostelui, hotărâtă şi cavernoasă, îi făcu pe cei doi amici să asculte atenţi. Starostele le relată prin cuvinte simple istoria nescrisă a locului, ce abunda cu suferinţele ţăranilor spanioli. Dreptul lor sacru la rodul pământului a fost în mai multe rânduri subliniat.

— Buruianul l-am aprins, să curăţăm tot răul, vorbi starostele domol. Focul acesta sfânt spală pământul de blesteme şi de răutatea cărată de picioarele bandiţilor, ce au înveninat iarba. Acum, pământu’ curat de spurcăciuni poate fi muncit de noi, uniţi ca înainte, vorbi starostele. Au furat pământul nostru la cărţi, cu vicleşug şi cu spirtu’ din sticle, ce fumegă la Pearson. Le-au întunecat la ai noştri, slabi de înger, minţile şi au pus pe ei să semneze acte. A luat pământ de la noi, apoi ne-a aruncat înjunghiaţi în prerie dacă n-am muncit ca robii.

Starostele se pornise pe vorbit şi nu se mai putea opri. Hainele de pe cei doi începuseră să se usuce, iar Colorado ascultă cu interes poveştile starostelui. În acel timp, un peon îi oblojea rănile de pe spate cu foi de pătlagină unse cu grăsime de soc.

— Până vede la voi vraciul din Blue Town, senor, leacurile mele ţin mai bine decât descântecele din ţinut. Noi ne arătăm mai puţin în oraş şi, uite, suntem tari ca piatra. Ce rău ţi-au tăbăcit pielea guzganii de apă!

La insistenţele starostelui şi ale lui Gerry, Colorado povestise scurt întâmplările din grotă.

Gerry asculta mut, confirmându-i-se bănuiala că Billy King era cea mai mare lepădătură din toate câte colindaseră ţinutul.

— De Pearson nu ştiu ce s-a ales, continuă Colorado. L-am înfundat sub nişte troace după ce l-am expediat să viseze. Tot ce este posibil, să se fi înecat odată cu grota.

Lui Harris, continuă Colorado, i-a fost naş Pedro, aşa cum nu visase. Restul de bandiţi, în frunte cu Billy King urmat de Allison cred că au plecat spre Mexic. Distanţa ce ne separă de ei n-ar fi mai mare de patru ore de mers călări. Sunt împovăraţi de lucrurile jefuite şi n-or să poată înainta prea repede. Peste câteva nopţi urmează să treacă Rio Grande, în Mexic. E posibil să călărească şi noaptea, să câştige timp, mai mult ca sigur însă că le vor slăbi caii.

— Ai noştri s-au dus în urmărirea lor, şerifule? se interesă Colorado, destul de nemulţumit că-i scăpase printre degete Moreira.

— O întreagă trupă, Colorado, în frunte cu Murphy şi băieţii care au fost cu mine în California. Mai sunt cu ei pe puţin încă douăzeci de peoni.

— Şerifule şi noi ne-am întins la poveşti. Eu am zburat după ei, Gerry. Pentru acest bandit am bătut drumurile până la Blue Town şi nu face, după toate întâmplările, să-l las să-mi scape printre degete.

Şeriful făcu ochii mari. N-apucă să spună nimic, întrucât Colorado era în picioare, părând mai înalt decât îl cunoştea.

— Trebuie, Gerry, amigo, auzi vocea fermă a lui Colorado. Buruienele starostelui mi-au lecuit arsurile. De altfel, am mai încasat nişte bice zdravene de la omul unui grof când eram copil. Nu m-am temut să-i strig c-a avut inimă de câine. Pe Moreira trebuie să-l duc viu la marshall-ul din Phonix.

— Asta înseamnă să călărim împreună, prietene. Şeriful nu poate tăia frunză la cotei atunci când bandiţii hălăduiesc în ţinut.

— Merge şi Pedro cu senorii! Locul lui Pedro e lângă senori.

— Iar restul de oameni nu părăsesc ţinutul, porunci şeriful. Oraşul trebuie apărat. Se vântură destui răufăcători prin Blue Town…

Starostele rămăsese în cumpănă şi sporovăia cu oamenii săi. Se sfătuiau care dintre ei să-i urmeze.

— Ne descurcăm noi trei, îi linişti Gerry. Nu-i nevoie de nimeni. Iar cu băieţii noştri, care-i urmăresc, suntem destui să venim bandiţilor de hac. Avem cai buni şi-i ajungem mâine la ora asta dacă nu se va încăiera până atunci Murphy cu ei.

Primiră la iuţeală ceva merinde din cele aduse de peoni, deşi nu-i ardea nimănui de mâncare. Aveau însă drum întins în faţă de străbătut şi nu le ardea să-şi procure hrană proaspătă.

Ocolind mult Blue Town, cei trei călăreţi trecură prin vadul afluentului lui Rio Pecos, la câteva mile de oraş. De acolo voiau să ţină drumul un timp pe lângă marele râu Pecos, apoi să se abată spre dreapta, mult, spre Rio Grande.

Nu călăriră mai mult de un sfert de ceas că norii strânşi deasupra Şacalului, aţâţaţi de un vânt ce măturase coastele munţilor Guadalupe, culcă preria sub răpăiturile în rafale ale ploii. Încercară să se apere sub păturile luate la drum, dar fură udaţi ciuciulete. Apoi ploaia se opri la fel de brusc cum începuse.

— Sunt la fel de ud cum am ieşit din grotă, prietene! Ca un făcut, astăzi nu reuşesc să mă usuc, râse Colorado, deşi nu era nimic de făcut haz.

Gerry lăsă frâul liber lui Blaky şi căută să stoarcă pătura îngreunată de apă.

— Ce bine a fost, senor! vorbi ca pentru el Pedro. Apa a stins focul de la Allison. Gaterul nu mai poate arde. Acu’, norii stau numa acolo. Şi ploaia a venit iute ca şi focul. Norii

s-au făcut iute din sufletu' lu' Paulo, care a fost peon şi vrut să răzbune pe ticăloşi ce spânzurat la el, în strada mare..

— Multe mai îndrugă şi Pedro ăsta! îl privi cu prietenie Colorado. Dar nu se dă în lături să-şi rişte viaţa, s-o salveze pe a altuia. I-am rămas dator, îi reaminti Colorado şerifului fapta eroică a peonului.

— Pedro n-a îndeplinit mare lucru! Senorul făcut totul pentru peoni. Pedro aruncat bine un cuţit, atât. Dar senorul scos Pedro din apă adânc ca un puţ de catran. Senor Colorado a pus pe fugă liota spurcată de tâlhari care furat pământ la peoni.

— Totul a fost un iad, Gerry! Pe cinstea mea! Îmi luasem adio de la viaţă. Pedro m-a făcut să uit că moartea era aproape. Dându-i speranţe lui şi luptând pentru amândoi, m-a păstrat întreg! Totuşi, şerifule, astăzi am primit o nouă viaţă, de care n-am să-mi mai râd, ca până acum. Astăzi am înţeles că viaţa înseamnă totuşi foarte mult când eşti pe cale s-o pierzi.

— Mi-am dat seama că vă aflaţi în încurcătură, Colorado, înainte de a porni pe urmele lui Billy King, am vrut să văd ce-i cu grota aceea blestemată. Am bănuit că ne trag pe sfoară cu diligenţa şi am evitat momeala. Am aşteptat să iasă grosul bandei şi apoi le-am aruncat şandramaua în aer…

În acest timp, mica trupă călărea pe un drum drept şi urmăritorii îşi îmboldiră trăpaşii la un galop întins. Colorado recunoscu încă odată calităţile pagului său. Rămăsese tot un cal sprinten şi de rezistenţă. Bidiviul alerga încordat, muşcând din zăbală, fără să piardă teren în întrecerea cu Blaky! Au galopat în această cavalcadă mai bine de o oră, dar oboseala cailor îi obligă să încetinească din goană. Drumul cotea mult spre est; după toate aparenţele, se apropiau din nou de Rio Pecos. Terenul era nisipos, pe alocuri pietros, iar vegetaţia sărăcise. Întinse suprafeţe de pământ arid înlocuiseră veşmântul vegetal al pământului.

Se opriră. Lăsară animalele să se odihnească, iar ei încercară să desluşească nişte urme. Pedro deosebi copitele catârilor călăriţi de peoni şi ale celorlalţi cai. Roţile

diligenţei le-a adeverit că Billy King apucase acelaşi drum.

După un scurt popas, porniră la un galop întins, cu convingerea că câştigă din avansul celorlalţi. În timp ce umbrele înserării se târau pe văile Guadalupei, cei trei călăreţi se grăbiră să mai parcurgă o bucată de drum.

Ţinutul ce se întindea în faţa lor era dezolant. Cât cuprindeai cu ochii, nu vedeau decât o vegetaţie pipernicită şi sărăcăcioasă. În partea dreaptă a văii se profilau şiruri deluroase. Ridicăturile se întindeau până spre înălţimile ce se pierdeau în zare...

Cu ochii la urmele care abia se desluşeau, trecură pe lângă hacienda lui don Carumpas, ce se întindea pe o suprafaţă bunişoară. Ferestrele de sus ale locuinţei erau luminate, semn că ai casei se pregăteau să aştearnă masa. Câţiva vaqueros în slujba lui don Carumpas trecură la trap, ca din întâmplare, pe lângă ei. Aveau priviri bănuitoare, iar mâinile le păstrau încleştate pe paturile carabinelor. Recunoscând însemnele şerifului din Blue Town, îl salutară şi se reîntoarseră spre poarta ce adăsta înnegurată în zidul din piatră.

Lăsară mult în spate hacienda, iar urmele începură să se ascundă în catranul nopţii. Îşi aleseră locul de tabără lângă un aluniş, încropindu-şi la repezeală un foc. Pedro strânsese un morman de crengi. N-a fost chip să adoarmă însă. Frigul se lăsase brusc şi le pătrunsese în oase. N-au fost lăsaţi să se dăruiască odihnei nici de brotăceii ce orăcăiau într-un concert impertinent, din apele mâloase, vecine. Hainele de pe ei fiind încă ude, au pierdut prima parte a nopţii, să le usuce. Cât despre pături, ele erau în aceeaşi stare. Pedro hrăni focul o mare parte din timp. Nu se gândea la somn şi-i veghea pe Colorado şi Gerry.

Dimineaţa s-au trezit cu membrele corpului amorţite.

Soarele se ridica pe sticla cerului, răsărind rece din stufărişurile Pecosului. Urmăritorii îşi dezmorţiră mădularele înţepenite pe lângă focul de popas. Prima grijă a lui Pedro a fost să le îmbărbăteze sângele la toţi trei cu aproape un bidon de whisky. De jur-împrejur, câmpia se învăluise într-o pătură albicioasă, iar aburii vătuiţi se ridicau spre cerul

coborât mult, foarte mult, ce se aprindea spre îndepărtatul lui.

Pedro aţâţă focul, încălzind câteva bucăţi de carne rămasă din seara precedentă. Apoi luă de dârlogi caii, ducându-i spre un huceag vecin, unde se adăpară dintr-un pârâiaş nevolnic ce se pierdea într-o mlaştină.

După ce mâncară pe săturate, săriră în scări şi porniră la drum, conduşi de urmele amestecate de-a valma între ele. Nu după mult, se aşternură într-un galop întins. După aproape trei ore de urmărire, dădură peste focurile de popas ale lui Murphy. Şi băieţii înnoptaseră acolo. Toate indiciile glăsuiau că porniseră în dimineaţa aceea la drum, în acelaşi timp cu ei. După altă oră de mers, lângă o lizieră de salcâmi descoperiră focurile de popas ale bandiţilor. Drumul de aici cotea şi mai mult spre stânga, apropiindu-se de râul Pecos. Îşi struniră caii, iar cei trei bidivii se aşternură pe un galop însufleţit. Gerry şi Colorado erau siguri că nu peste mult îl vor ajunge pe Murphy. Se depărtaseră din nou de Pecos, în dreptul oraşului Pecos – pe care-l lăsară în urmă. Galopară câteva ore bune, după care beneficiară de un binemeritat popas. Au mâncat nerăbdători, odihnindu-şi un timp caii.

Suiră apoi în scări şi continuară această urmărire îndrăcită.

Între timp, în faţa lor ploua. Alergară în urma câtorva nori buimaci, ce-şi scuturau coamele cătrănite fără ca nimic să-i stânjenească.

N-au mai ţinut seama cât călăriseră în acest galop frenetic. În depărtare, se afla trecătoarea Wild Rose, de care se apropiau.

Îi mai despărţea de punctul de trecere spre bătrânul Fort Davis ore bune de galop, când ecourile unor împuşcături îndepărtate ajunseră la ei din spatele unui şir de măgure. Ocoliră câteva ridicături de pământ, iar împuşcăturile se auziră mai clar, pentru a se transforma într-o adevărată canonadă. Afară, ploaia îşi făcuse toanele, iar acum încetase.

Călăreţii începură să desluşească într-o vale străjuită de

două rânduri de cucuie pietroase o buluceală de cai ţintuiţi de tirul pornit din ambele versante. Pricepură pe moment că bandiţii erau încolţiţi, fără şanse de scăpare.

Izbânda surâdea celor din spatele meterezelor. Murphy îi vâna ca pe bizoni.

Au ajuns şi ei, când ultimele focuri de armă se stingeau, iar câţiva bandiţi răniţi fură adunaţi pe un loc încins de soarele ce zvântase cerul. Învingătorii recunoscură noii călăreţi şi lăsară armele în jos. Se salutară în tăcere, iar Colorado şi Gerry îşi rotiră atenţi privirile în jur. Cei mai mulţi dintre înrăiţii locului fuseseră ucişi. Rămăseseră numai trei, pe care peonii cu nici un chip nu voiau să-i lase în viaţă. Într-unul din ei, Gerry recunoscu pe Ace. După o mică sfadă, îi târâră spre un copac zdravăn, de la poalele unui colnic, căutând din ochi o cracă pe măsura lor. Gerry a vrut să intervină, dar hotărârea de pe feţele oamenilor l-a făcut să renunţe. Ticăloşii erau cunoscuţi bine de ţăranii jefuiţi, iar plata pentru fărădelegi nu ar fi fost alta nici în Blue Town.

— Unde este Moreira, sau Billy King cum îşi spunea în Blue Town? sună prima întrebare a lui Colorado.

N-a putut nimeni din cei de faţă să dea un răspuns.

Billy King ştersese putina, lăsându-i pe ai săi, cu înjurături pe buze. Alături de şeful bandiţilor, mai erau Willy, Allison, Mac şi Gunn. Chiar de la primul popas al bandiţilor, cei patru călăriseră fără răgaz toată noaptea. Grosul banilor îl îndesaseră în samarul unui catâr iute de picior, luat cu ei. Gerry şi Colorado încercară să citească urmele tâlharilor fugari prin împrejurimi. Constatară că nu trecuseră pe aici. Se întoarseră la locul ambuscadei în momentul când Ace, ultimul dintre supravieţuitori, urma să fie atârnat în ştreang. Şeriful îl convinse pe Murphy că aveau nevoie de el, să le divulge locul viitoarei reşedinţe, sau poate măcar punctul de întâlnire ales. Făcură roată în jurul lui Ace. Dar la întrebările lui Gerry nu primiră răspunsuri prea clare. Banditul era înfricoşat; toţi ai lui fuseseră lichidaţi. Billy King plecase undeva, în Mexic şi atât.

Gerry se gândi că putea să-l lase pe Murphy să-şi termine treaba începută, dar Colorado îl sfătui să-l judece pe Ace în Blue Town, mai ales că-i fusese gâde lui Paulo…

Au rămas un număr de oameni să se îngrijească de îngroparea bandiţilor căzuţi. Cu toate fărădelegile lor, cetăţenii din Blue Town au găsit de cuviinţă să nu-i lase pradă fiarelor sălbatice.

Mica trupă se puse în mişcare, întorcându-se pe drumul ce ducea în Blue Town. Poposiră două nopţi în câmpie, iar focurile aprinse le încălziră mădularele răcite de frigul nopţilor ce se înăspreau. Avură un mic incident. Unul din cai îşi rupsese piciorul. Conform unor legi nescrise, îl sacrificară. Făceau un ultim popas. Hălci proaspete de carne sfârâiră, muşcate de foc. Mirosul făcu ocolul micii tabere, iar cuţitele ascuţite pentru bandiţi lucrară paşnice, împărţind carnea pătrunsă de dogoare. Noaptea a trecut fără nici un incident. Toţi au dormit în jurul focurilor de bivuac. Murphy trăsese la sorţi schimburile de pază, iar liniştea taberei n-a fost de nimeni tulburată.

A doua zi se sculară cu noaptea-n cap, pornind-o zoriţi la drum. În zare, ţiglele roşietice ale oraşului Blue Town băteau în albăstrui şi mai toţi zoreau să-şi reia îndeletnicirile părăsite vremelnic.

Trupa începu să urce panta ce suia spre Colţii Şacalului. Curând fură părăsiţi de băieţii de la ranchuri şi de peoni. Gerry, Colorado şi Pedro urcară spre Peştera Şacalului. Găsiră sus câteva străji din peoni printre care însuşi starostele şi Guernnsey îi aşteptau.

— Mâine, ai noştri ce ştiu înota, caută Harris şi Pearson. Ei lipsă sunt din haită, vorbi starostele după ce aflară că Pearson nu fugise cu ceilalţi. Toţi erau convinşi că stăpânul saloonului rămăsese în grotă. Senor şerif, continuă căpetenia, pleava asta zice de peoni că ar fi catâri buni de poveri… nişte paria. Bătrânul vorbise fără urmă de duşmănie în glas. Noi nu lăsăm la ei să-i întindă coioţii, cum merită. Noi respectăm lege făcută cu pământ în care ne întoarcem… Şi fiindcă ştim cum este adevăr, adevărat, mâine mergem la ţintirim şi cerem lui Thomson să

îngropăm Paulo la loc de cinste, nu hoţeşte, aşa cum vrut ticălos de Billy King. Şi Thomson să-i facă dezlegare de pământ peste cea făcută de noi atunci. Să fie două, că Paulo merită cu prisosinţă asta...

Acum când banda era ca lichidată, gândurile celor doi prieteni se îndreptară spre Timber. Ştiau de la Harris că ajutorul de şerif fusese împuşcat. Spusese că-i trimisese chiar el un glonţ în inimă, să nu lase treaba altuia, care ar fi putut greşi. La întrebările lui Gerry, starostele răspunsese ceva încâlcit, din care n-au înţeles mare lucru. Coborâră deci spre Blue Town extrem de grăbiţi. Când au ajuns la oficiu, au constatat cu amărăciune că Harris nu se lăudase deloc. Bandiţii se distraseră, nu glumă. Uşa era ciuruită, pereţii erau afumaţi. Urmele luptelor se vedeau pretutindeni.

Între timp apăruse şi Mayer. Ca niciodată, nu era băut. Cu o figură obosită şi deprimată, doctorul îi conduse la infirmerie. Gerry încercă să-l descoase pe doctor de soarta lui Timber, însă Mayer rămase de nepătruns. Cu cât se apropiară de infirmerie, cutele de amărăciune umbreau şi mai tare obrazul nebărbierit al doctorului. Gerry şi Colorado aşteptară. Întreaga atmosferă ce sălăşlui în jurul lui Mayer îi pusese pe gânduri. Când se dumiriră cam cine putea fi ascuns într-un balot de feşe ce puteau ocoli Blue Town, rămaseră posaci. Timber zăcea în patul infirmeriei, părând un vierme mare de mătase, învăluit în gogoaşă. Barba lui ţepoasă se încâlcise peste măsură, iar ochii îi căzuseră în fundul capului. Cei doi prieteni se apropiară de Timber, cu feţele îndurerate, pe care cu încetul îşi făcea loc speranţa. Vocea lui Mayer îl asigură pe Timber că nu era pradă vedeniilor. Ajutorul de şerif încercă să vorbească, dar cel care-i veghea sănătatea îl opri. Ţi-ai găsit însă cu Timber!

— Ah, şerifule, bine că te văd!... vorbi el slab, abia auzit, făcând pauze lungi. Era să dau ortu' popii... Povesteşte-mi şi mie, şerifule, prin ce isprăvi aţi trecut şi pe urmă pot muri în tihnă. Thomson m-a împărtăşit, iar Guernnsey mi-a promis că mă va trece în cartea cu eroii ce au murit să

apere Blue Town.

Gerry se aşezase pe o canapea din faţa patului, alături de Colorado. Pe scurt îi înfăţişă faptele mai de seamă de când se despărţiseră.

Timber mai voia să se învinuiască pentru uşurinţa cu care s-a lăsat doborât de Mac şi Gunn, că totuşi banditţii nu-i luaseră arma, dar Mayer aproape îi astupă gura cu mâna.

— Şerifule, lăsaţi-l pentru numele lui Dumnezeu! O nouă hemoragie îi va fi fatală. Abia peste o săptămână are voie să vorbească şi atunci numai câteva minute pe zi…

Cei doi prieteni au înţeles recomandările lui Mayer. Se sculară de pe canapea când Timber adormise, biruit de slăbiciune. Când să părăsească infirmeria, Gerry auzi din nou vocea ajutorului, mai clară şi lipsită de şuieratul ce-l speriase înainte.

— Da, da, ţi-am spus, eu, doctore! Şeriful nostru e tare deştept, doctore! Are capul mare ca de bizon, oricât ar spune el că mă înşel…

Gerry râse din toată inima, alungându-şi întunecimile strânse în suflet în aceste ultime zile. Fără să mai piardă timpul în Blue Town, unde deocamdată nu era nevoie de ei, se aruncară în şei… Apucară mai întâi drumul spre ranch. După ce au lăsat în urmă Colţii Şacalului şi se apropiau de gater, fură ajunşi din urmă de Chirk, fiul cel mai mare al lui Weslley. Cei doi prieteni vorbiseră de foarte multe, mai ales de ciubărul cu apă încălzită în care vor face o baie zdravănă şi de mâncărurile pe care, în special Gerry, le jinduia. Colorado era nerăbdător s-o vadă pe Annie, s-o privească în tihnă, să se retragă lângă piersici, unde să-şi povestească întâmplările petrecute de când se despărţiseră la Pedro.

Dar ştirile lui Chirk le răsturnară planurile. Fără să stea pe gânduri, se întoarseră din drum, zburând toţi trei într-un veritabil galop spre Blue Town. Aflaseră că Pearson apăruse în orăşel şi se pregătea chiar atunci s-o şteargă. Deci nu murise înecat în grotă…

Localul fusese închis de mult, iar Buxton nu mai servise pe nimeni la tejghea. Dona Hilda scoase numai de câteva ori capul la fereastra dinspre balcon.

Chirk le spusese că Pearson fusese pe cale să încarce geamantanele pe un cal, iar Turnney, ai lui Weslley şi Guernnsey îl somaseră să se predea. Profesorul fusese rănit la mână de un glonţ tras de Pearson. Apoi, stăpânul saloonului se ascunsese în dosul obloanelor.

Intrară ca vântul tustrei pe strada mare. Ştirile lui Chirk se confirmau. Printre ţiglele de pe acoperişul saloonului izvora un fum gros, negru, dovadă că podul clădirii fusese cuprins de flăcări.

— Drace, cine mai avea nevoie de asta? se minună Colorado, neînţelegând cine incendiase locuinţa lui Pearson.

Curând ajunseră în apropierea saloonului. Prăvăliile lui Billy King ardeau şi ele cu flacără mare, iar obiectele din lemn trosneau, devorate de foc. Oamenii strânşi în spatele gardurilor îl învinuiau pe Pearson că ar fi fost autorul incendiului.

Câteva împuşcături răzleţe ţiuiră, lovindu-se de faţade, semn că Pearson nu avea de gând să se predea fără vărsare de sânge.

Gerry, cu ochi bănuitori, iscodea intrarea în saloon, ferit de gloanţe. De la una din ferestre se auzi un ţipăt, care nu putea fi decât al Donei Hilda. Era sigur că Pearson n-avea şanse să-i mai scape, orice ar fi încercat. În pasăre să se fi transformat şi tot l-ar fi dat jos de pe cer!

Gerry şi Colorado descălecaseră la vreo treizeci de paşi şi se apropiaseră de saloon adăpostindu-se pe lângă clădiri. Au fost cu siguranţă văzuţi. Câteva gloanţe se şi înfipseră în solul muiat al străzii. Să nu-i ofere o ţintă prea sigură lui Pearson se aruncară la pământ, rostogolindu-se până sub ciotul de zid de lângă fierăria lui Weslley. Ţintiră cu carabinele în geamurile mansardei, care zburară în ţăndări. Pearson răspundea înrăit. Curajul oamenilor din stradă crescuse odată cu venirea amicilor noştri. Timp nu mai era de pierdut. Acoperişul începuse să fie muşcat de flăcări. Câţiva cetăţeni inimoşi, înfruntând bărbăteşte pericolul, se căţăraseră pe casele vecine, de unde aruncau apă pe ţiglele saloonului. Focul trebuia stăvilit. Sacaua oraşului, chemată de Guernnsey, care preluase îndatoririle

primarului, se oprise lângă oficiu, într-un loc ferit de bătaia gloanţelor.

Ţipetele Donei Hilda ajunseră din nou în stradă. Gerry, umplut de furia neputinţei, era pe cale să-şi piardă cumpătul.

— Eu urc la el! vorbi, transfigurat de furie Gerry. Este treaba mea, prietene, să mă răfuiesc cu el! Răfuiala este numai a mea. Pielea lui îmi aparţine mie şi n-o vând nimănui…

Gerry, fără să aştepte vreun răspuns, ţâşni din locul unde se afla. Traversă strada spre saloon, căţărându-se pe burlanul primei case, până sub streaşină, pe care o escaladă. Pearson îl zărise de la fereastră şi trase. Prea târziu; Gerry se aruncase de acum după calcanul zidului. Arma şerifului detunase de câteva ori, iar carabina lui Colorado, pocnind ca o maşină de foc, îi acoperise înaintarea. Gerry se căţără, apărat de tirul lui Colorado, pe acoperişul saloonului, de unde sări pe balconul Donei Hilda. Lucrurile se precipitaseră extrem de iute.

Apariţia lui Gerry în cadrul uşii îi smulse cantorei un ţipăt, auzit probabil şi de Pearson, apoi femeia îi căzu în braţe. De dincolo, vocea lui Pearson îl somă să deschidă. Gerry era în încurcătură. Un glonte trecu prin tăblia subţire a uşii, iar altul sfărâmă broasca. Trase şi el. De dincolo o înjurătură îl înştiinţă că n-a greşit ţinta şi totuşi uşa zbură, lovită de o cizmă. Gerry se găsi faţă în faţă cu omul care-l omorâse pe Tom Mulligan. Se priviră crâncen, se ochiseră, dar nici un glonţ n-a pornit.

— Ai venit să ne răfuim! mârâi Pearson cu voce sugrumată de veninul ce-l scălda pe dinăuntru. Lasă jos femeia, că numai pe tine te vreau! Vei lua urmele beţivului de Tom!

Gerry înţelese dintr-o ochire că Pearson era rănit la mâna dreaptă. Pistolul îl ţinea în stânga, iar privirile îl arătau ca pe un om turbat. În spate, tavanul saloonului ardea. Flăcările erau aproape de balconul ce răspundea în saloon. Fumul trecuse în camera Donei Hilda.

— Până aici ţi-a fost, asasin nelegiuit! Fă-ţi mai bine

rugăciunea! Şeriful îndreptă spre el arma, dar văzu că Pearson aştepta, fără să se apere. Duşmanul său căpătase o privire resemnată şi pe faţă i se citea neputinţa. În lungul braţului, sângele îi şiroia şi un rictus de durere îi apăru pe chip. Dona Hilda se trântise într-un jilţ, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Aruncă arma, Pearson şi dă-mi chitanţa măsluită la joc! îi porunci Gerry. Judecata va stabili ce ţi se cuvine pentru fărădelegile făcute. Eu te învinuiesc de asasinarea lui Tom Mulligan şi de crimă împotriva lui Warner şi Travie.

Pearson parcă se trezi dintr-un somn de plumb. Faţa îi spumega de furie.

— Piei, blestematule, după Warner ori Travie, să vă întâlniţi în iad! Ridică cu iuţeala fulgerului pistolul şi trase. În aceeaşi clipă, glonţul şerifului îi aruncă coltul din mână. Glonţul lui Pearson se înfipsese într-o bârnă a peretelui, puţin deasupra capului lui Gerry.

— Ţi-am spus să stai cuminte, Pearson. Sângele se spală cu sânge, dar legea să-şi facă auzit glasul mai întâi! Hai, scoate chitanţa! Gerry se apropie de Pearson, care spumega de furie. Întregul corp i se turtise şi căpătase nişte priviri aiurite. Dintr-un buzunar scoase cu mâna teafără chitanţa.

— Dacă numai asta vreai, lasă-mă să plec şi-ţi voi da o groază de bani.

Şerifului nu-i venea să creadă. Altfel îşi imaginase răfuiala cu ucigaşul tatălui său. Îşi aruncă ochii pe hârtie. Ea era. Gerry întinse cătuşele şi gândi că visase totdeauna să aibă cu Pearson o luptă pe viaţă şi pe moarte. Să-l doboare în ţarină şi să-i spună că a făcut-o pentru Mulligan, bătrânul. Se mai închipuise chiar murind şi el, blestemându-l pe stăpânul saloonului. Acum, Pearson atârna inert în uşă, iar flăcările ardeau undeva în spatele lui. Dona Hilda începuse să plângă, rugându-se de Gerry să-l lase să fugă.

— Asta a fost totul, Pearson! îi apucă Gerry mâinile, în jurul cărora îi ferecă o cătuşe.

— Atunci încă nu, blestematule! urlă Pearson cu puterea groazei întipărită în ochi. Alese singura cale de fugă, o

curată sinucidere şi se aruncă prin parapetul în flăcări, căzând în saloon. Gerry îl zări prăbuşit printre bârnele şi scândurile ce ardeau. Crezu că Pearson era pierdut şi se îngriji de Dona Hilda.

— S-a sfârşit cu Pearson, Dona Hilda! aproape o smulse Gerry din locul unde se afla.

Cantora nu răspunse. Tremurând de spaimă, se eliberă din braţele lui Gerry şi privi prin deschizătura uşii în locul unde căzuse Pearson. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

— Salvează-te, Dona Hilda! o apucă Gerry de umeri. Dacă mai rămânem, suntem şi noi în pericol să ardem.

Fără să ia în seamă văicărelile ei, îi legă un lasou pe sub umeri şi petrecându-l de două ori de după stâlpul pălimarului, o expedie în strada mare. Prin uşa deschisă între timp de Buxton, toţi cei sechestraţi în saloon de Pearson ieşiseră în stradă, înecaţi de fum. Şi, ca printr-o minune a iadului şi Pearson, ars pe faţă şi mâini, apăru în faţa uşilor batante. Hainele de pe el ardeau în câteva locuri. Privind cu ochii înroşiţi de o furie oarbă, cu gesturi somnambulice, se aruncă în şa. Calul porni în galop în susul străzii. Faţa lui Pearson era crispată, pe ea spaimele morţii se întipăriseră ca pe o mască de groază. Mâna care nu fusese rănită strângea frâul calului, iar cealaltă se rezema de piept. Gerry ridicase arma. Dar ceva mai presus de voinţa lui îl opri să tragă. Pe ucigaşul lui Tom Mulligan îl dorea totuşi judecat.

Colorado coborâse şi el. Câţiva cowboys, printre care băieţii lui Weslley, erau în scări. N-a fost nevoie să-l urmărească pe bandit. Din capul străzii mari, un brâu de trupuri vii, în mâinile cărora luceau flinte lungi încărcate cu pulbere, îi barase fuga. Erau peonii, iar în mijlocul lor se afla starostele! Pearson îşi revenise în faţa pericolului. Stăpânul saloonului se întoarse, înjurând sălbatic. Încercând să dispară în cealaltă direcţie, trecu prin faţa saloonului într-o goană drăcească. Câteva gloanţe trase după el se loviră de faţadele caselor. Weslley ridicase carabina, ţintind spatele lui Pearson, hotărât să-l culce în ţărână.

— Nu, Weslley, Pearson este omul meu! îl opri Gerry.

Şeriful se ridicase în scări, strunindu-l pe Blaky spre mijlocul străzii. Încă odată trebui să renunţe. La celălalt capăt al drumului, Pearson se lovise de un alt zid de peoni şi câţiva cetăţeni ai oraşului, care stăvileau strada mare. Flintele şi pistoalele fură slobozite în aer, iar calul banditului se cabră, aproape să-l răstoarne. O nouă salvă răpăi pe deasupra lui Pearson, iar calul, speriat, se săltă în două picioare, trântindu-l la pământ. De sus, din coburul şeii, zornăiră peste el un râu de galbeni şi arginţi. Se sculă şi, turbat de furie, îşi căută animalul. Calul însă căpătase ospitalitatea unei curţi. Încercă să pătrundă şi el, dar poarta fusese de-acum priponită zdravăn pe dinăuntru. Aruncă o privire plină de blesteme în jur şi înţelese... Pe un arc ce se închidea în spatele său, peonii şi cetăţenii din Blue Town se apropiau cu feţe neiertătoare. Pearson încercă să treacă prin trupurile peonilor. Dar trebui să renunţe. Urlă, tăiat de un cuţit la picior şi blestemă toţi Dumnezeii din cer, cu faţa schimonosită de frică. Căzu apoi în genunchi, scoţând de sub haina lui neagră, arsă de foc, pachete cu bani, aruncându-le peonilor. Ţăranii, truditori ai pământului, pe feţele cărora se citeau tot felul de sentimente ostile lui Pearson, micşorau distanţa, apropiindu-se de el aplecaţi de mijloc, cu paşi ce aminteau mersul jaguarului...

Pearson ţipă, urlă, scânci de frică, se tăvăli prin praf... iar Dona Hilda îşi întoarse privirile şi-şi astupă urechile, să nu-i rămână în amintire nimic din zvârcolirile şi urletele stăpânului saloonului, ce-şi pierduse cu adevărat minţile...

Capitolul XVIII – TIMBER SE ÎNSOARĂ

Era din nou cald. Anotimpul primăverii alungase ultima iarnă pe vârfurile înalte ale munţilor Guadalupe. Pomii se îmbrăcaseră în floare, iar livezile din jurul lui Blue Town se albiseră, păreau acoperite de omăt. Corolele agrişelor erupseseră în explozii roşcate pe arbuşti, ca un pojar. Frunzişul peren se trezise şi el din amorţeală. Preria îşi îndreptase mădularele firoase după zăcutul la care fusese condamnată de implacabila împărţire a timpului. Un soare tihnit îmbobocise salvia şi primele flori mijiseră în straie albăstrui. Râul Pecos îşi căuta dornic malurile. Apele lui leneşe, înmulţite de ploile adunate pe întinsul Podişului Texan, se legănau ca după beţie.

Oraşul Albastru se primenise ca pentru o nouă viaţă. Cetăţenii se grăbeau să întâmpine cum se cuvenea prima duminică a primăverii. Thomson dădea ghies credincioşilor, să-i intre în sfântul lăcaş, pentru a le îngriji sufletele. Sărbătorirea Florilor bătea la poarta nezidită a orăşelului, încercările la care fuseseră supuşi de banda lui Billy King nu se uitaseră nici cât facerea lumii.

În fostele prăvălii ale banditului se mutase unul Jeff Butter, mânat în Blue Town de mirajul unui chilipir. Venise din Austin, fiind din tată în fiu negustor. Plătea chirie şi dările la Consiliu, pentru un fel de „*Store for all things*”, ce s-ar fi vrut un magazin universal. Îşi împodobise vitrinele cu tot felul de mărfuri alese. Înlăuntrul prăvăliilor, ţesături, de felurite desene, erau tăiate în cupoane respectabile pentru femeile texanilor din Blue Town. Metrajele le ambala în hârtii strident colorate şi legate cu rafie sau fir de bumbac împletit; căuta să le facă ştiute şi în alte oraşe.

Veşnic stăpânit de febra negoţului şi excesiv de curtenitor cu clientele, nu permitea nimănui să-i treacă pragul fără să-i lase în tejghea monedă forte în pesos ori dolari.

Oraşul îşi schimbase şi el înfăţişarea în bine. Faţadele caselor din strada mare fuseseră cârpite meşteşugit. Micile ori hidoasele cratere unde plumbii muşcaseră din tencuieli, parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Sulemenite apoi cu tot felul de vopsele, se învioraseră, erau de nerecunoscut. Portocaliul intens, azurul de toate felurile, verdele ţipător, maroniul agasant şi roşul, de la culoarea sângelui de bivol până la nuanţe pale, leşiatice, fuseseră întinse alandala într-un pestriţ amalgam. Se vedea că proprietarii se întrecuseră în a-şi etala nediscutabilele lor preferinţe. Nici trotuarele nu fuseseră date uitării. Bucăţile de dulapi roase de umezeală şi slăbite au fost scoase definitiv din stradă. Piatra cărată dintr-o margine secată a Pecosului şi bătută cu maiul în lutul străzii reprezenta o iniţiativă curajoasă a lui Guernnsey. Împrejmuirile gospodăriilor din orăşel fuseseră şi ele reîntregite, înţepenite în cuşaci potriviţi din lemn sănătos de arţar, deveniseră vânjoase, rivalizau celor din chirpici. Profesorul Guernnsey îşi mai văzuse un vis cu ochii. Pe întreaga lungime a şcolii sădise arbuşti ghimpoşi din măceşi şi agrişi. Consiliul din Blue Town avea motive îndreptăţite să fie satisfăcut.

Saloonul era de nerecunoscut. După focul ce-i tăciunise pereţii pe dinăuntru, fusese renovat de noul proprietar. Numele de Happy Saloon rămăsese neschimbat, iar reclama cu cele patru girls, renovată de Turnney, a fost înţepenită sănătos deasupra uşilor batante. Tejgheaua nouă nu se putea compara cu cea veche, barul din lemn de acaju strălucea.

Stăpânul saloonului, senor Amarildo, cu pretenţiile şi gusturile aduse, din Bridge Town, schimbase tot ce nu-i convenise din mobilierul muşcat de incendiu cu altul nou, cumpărat la o licitaţie în oraşul Magdalena. Oftase din adâncul sufletului pentru dolarii ce i se scurgeau printre degete, dar gândul că făcuse o teribilă afacere îl consola.

Îşi vânduse în Bridge Town toate lucrurile greu de urnit, stabilindu-se în Blue Town, mânat de obsesia unei nemaipomenite pricopsiri. Era ferm convins că oraşul va

înflori. Al doilea saloon nu exista, rancherii şi cowboy-ii nu se uitau la bani. Amarildo preluase afacerea saloonului de la Dona Hilda, după ce Pearson îşi sfârşise viaţa bicisnică în strada mare. Meritul îl avusese Colorado în aşezarea lui Amarildo în Blue Town. Vânătorul îl înduplecase pe spaniol să nu dea cu piciorul la o asemenea mănoasă afacere. Hotelierul spera ca Oraşul Albastru să fie ultimul *thriving town* în care îşi căuta norocul. Lui Amarildo i se mai propusese o afacere în Las Vegas. Învestise chiar o sumă frumuşică acolo, dar lăsase totul baltă... Argumentele lui Colorado învinseseră. Faptul că faimosul gunman se statornicise în Blue Town era supra-asigurator pentru prosperitatea afacerilor lui. Umbra neînduplecatului pistolar îl apăra de toate relele. Mulţimea peonilor îi hrănea şi ea mulţumirea că nu trăieşte printre străini, cum simţise în Bridge Town. Colorado a fost invitatul de onoare la inaugurarea teribilei sale bucătării. Gerry n-a lipsit nici el. Şeriful din Blue Town s-a declarat mulţumit. Niciunul din cvasi-bucătarii angajaţi de Pearson n-ar fi reuşit să le pregătească un meniu de o asemenea suculenţă. Cu băuturile şedea la fel de bine, fiind aprovizionat de cărăuşii ce băteau drumurile de la El Paso la San Antonio. Stabilise câteva prospere legături care-i îndestulau beciul. Amarildo avea de toate: bere proaspătă de Bruxelles, Porter, Brandy şi o sumedenie de inofensive licori aromate, ce fumegau pe gâtlejuri...

Dar, să urmărim succesiunea întâmplărilor distrugerii bandei lui Billy King. Constatăm cu mărturisită satisfacţie că Sammy fusese anunţat de şerif să-şi reia în stăpânire pământul. Ai lui Sammy s-au mutat cu toţii la ranch. Fermierul având autorizaţia consiliului şi-a deosebit vitele dăngăluite cu însemnul său din cirezile bandiţilor confiscate şi trecute în proprietatea peonilor şi a fermierilor păgubiţi. Dona Hilda plecase spre neascunsa fericire a consoartei lui Amarildo. Îşi adunase lucrurile în prima duminică înainte de Crăciun într-un morman de valize, umplând aproape singură diligenţa. A dispărut din Blue Town tot aşa cum

apăruse la angajarea ei la saloon. Comitetul de femei din Blue Town a sărbătorit plecarea cantorei. Şezătoarea organizată pentru strângerea de fonduri a fost dedicată neuitării acelei zile. Thomson a fost şi el mulţumit, parohia lui beneficiind de dărnicia femeilor.

Spaniola trecuse frontiera în New Mexico şi nu lăsase nici cea mai şubredă urmă, unde poate fi găsită. I se oferise un contract cu Santa Fe, iar altul la Fort Sumnar, însă Dona Hilda s-a decis pentru un angajament la un saloon din Salt Lake City din Utah. Lăsase o scrisoare lungă, cu un conţinut rarefiat, lui Gerry. Nu izbutise să-şi explice rostul acelei plecări. Deosebirea de vârstă invocată nu reuşise să-l convingă că reprezentase un solid argument. Îi mai scrisese şi despre o pacoste de amintiri legate de Pearson şi de ultimele întâmplări. Rândurile l-au chinuit pe Gerry mai rău decât bătaia încasată la gater, la Harris.

Au urmat pentru şerif un şir de zile proaste, când şi-a nesocotit legământul făcut, să nu mai bea. Pe un colţ al biroului din oficiu, alături de Timber şi-a ostoit din amarul neaşteptatei deziluzii. Ajutorul de şerif l-a dezarmat şi l-a culcat în dosul gratiilor.

Gerry a băut şi la saloon. Pianina mecanică adusă de Amarildo nu făcea două parale faţă de cântecul Donei Hilda. La bar îi servise Buxton, păstrat de Amarildo tejghetar în continuare.

Oficiul fusese renovat pe cheltuiala consiliului, iar Gerry îşi cumpărase o uniformă nouă. Încasase câteva simbrii. Premiile pentru Pearson le împărţise Colorado cu el. Banii pentru Harris îi primise Pedro. Peonul era de câtva timp angajat temnicer la oficiu. Premiul îl cedase femeilor văduve ale peonilor căzuţi în bătaia cu bandiţii. Iniţiativa spaniolului fusese curând urmată de Gerry şi Colorado.

După ce Pearson a fost răpus de peoni şi liniştea a fost întronată în oraş, Gerry şi-a întocmit un raport amănunţit, pe care l-a dus în Fort Saint. Judecătorul şi marshall-ul i-au încuviinţat toate actele întreprinse. Tot atunci, judecătorul din Fort Saint a trimis o depeşă în statele din West, cu semnalmentele bandiţilor. Tipograful din Fort Saint, cu

puţină trudă, încropi două portrete cu mutra lui Billy King şi a lui Willy. Hârtia mai veche, primită de la Colorado, i-a fost şi ea de ajutor.

Blue Town n-a rămas mult fără judecător. După aproape două luni de la plecarea lui Willy, sosi în oraş noul judecător de pace, aşteptat ca un lan copt de agave. Era originar din Dodge City şi se numea William Styrky. Înlocuitorul lui Willy era înalt şi uscăţiv. Îşi pieptăna părul rar, încărunţit, peste cap. Cu nasul noduros, destul de lung, având un obraz albicios şi uscat şi ochii înconjuraţi de cearcăne negricioase, aducea cu un arhivar ce nu scosese capul dintr-o încăpere umbroasă. Poseda braţe nesfârşit de lungi, cu palmele la fel de uscate şi terminate cu degete subţiri. Prin pielea străvezie şi lipsită de grăsime a mâinilor se zăreau venele, ca într-o planşă de anatomie. Umbla totdeauna îmbrăcat într-o haină lucioasă peste o cămaşă albă descheiată la gât.

William Styrky părea un om crescut drept şi nu-ţi dădea motive să-i eviţi uitătura. Gerry şi Colorado credeau în probitatea noului judecător. Apărarea legilor în Blue Town era încredinţată în mâini straşnice.

Colorado n-a mai plecat din Blue Town. Cum era de aşteptat, s-a căsătorit cu fata lui Tom Mulligan. Cecilly le-a dat binecuvântarea. Cel care stârpise oraşul de bandiţi fusese primit la ranch ca un izbăvitor al ţinutului. În acest timp, Colorado lipsise din Blue Town aproape două luni în şir, timp în care şi-a dus raportul la marshall-ul din Phonix. Steve îşi îndeplinise misiunea primită de la mai marele său. Descoperise locul unde se fabricau banii falşi ce erau trecuţi în Mexic, banda lui Billy King era ca desfiinţată, mulţi dintre ciracii lui Billy fuseseră pedepsiţi pentru fărădelegile săvârşite. Pricina morţii lui Tom Mulligan în sfârşit nu mai plutea în întunecime. Bătrânul rancher primise la joc bancnota falsă şi, furios pentru pierderea de bani, îl ameninţase pe stăpânul lui Happy Saloon că-l va înfunda.

Poliţia mexicană urma să aresteze bandiţii. Existau certe dovezi că cei scăpaţi de Murphy trecuseră fluviul Rio Grande del Norte. Prinderea lui Billy King, a lui Allison, a lui

Mac şi Gunn nu putea să întârzie prea mult. Şi pe capetele lui Mac şi Gunn se puseseră recompense frumuşele.

După plecarea de la marshall-ul Stone Mighty, Colorado şi-a abătut pagul pe la Bridge Town. Aici l-a convins pe Amarildo, lăudându-i neaşteptata şi prospera afacere ce îl aştepta în Blue Town.

Faptele se petreceau într-o zi mai însorită decât toate celelalte uitate în nesfârşirea albăstrie a preriei.

Strada mare era înţesată de oameni. Era şi duminică. Din clipă în clipă era aşteptat să sosească convoiul de care din Oklahoma. Un afiş mare, scris de Turnney cu litere de o şchioapă, ura femeilor aşteptate un convins bun venit. Între faţadele apropiate, se agăţaseră de câteva lasouri ghirlande din crăci mlădii de salcie şi crenguţe de arbuşti ţepoşi înfloriţi.

Timber aştepta cu nerăbdare venirea carelor de la drum. Nu-şi găsea astâmpărul, se plimba agitat, era încărcat de emoţie. Îi era chiar frică să nu facă febră.

În urma atacului asupra oficiului, viaţa lui Timber atârnase de un fir de păr. Doctorul Mayer îl salvase printr-o adevărată minune. Incizia largă se închisese iute, o dungă urâtă, vânătă, însemna locul cusăturii.

Iarna nu fusese geroasă. Mayer îl sfătuise pe Timber să îmbrace un cojoc, să nu facă de pază în nopţile geroase ori umede. Acum era sănătos, dar un sâcâitor neastâmpăr îl vântura prin piaţă. Copiletul orăşelului ieşise, îmbrăcat cu lucruri mai alese. Cetăţenii ce-şi pierduseră răbdarea se foiau între barul lui Buxton şi fanfara dirijată de Weslley. Orchestranţii instalaţi în faţa saloonului erau şi ei grăbiţi să-şi sfârşească treburile. Cei trei Weslley şi câţiva cowboys de la Gallanger îşi încercau instrumentele. Pentru cazul când muzica va osteni, Amarildo, prevăzător, scosese pianina mecanică. Cu o polcă, maşinăria îşi începu repertoriul.

Dar să-l urmărim pe ajutorul de şerif. Timber se afla într-o totală nelinişte. Se plimba prin faţa orchestrei ca frământat de colici. Se gătise cu haine cumpărate de la noul magazin. Ajutorul lui Gerry părea scos de la cutie. În

urma lui trăsnea mirosul odicolonului. Mergea, folosind o călcătură iuţită de griji. Zvonindu-se prin nişte draci de copii că primul car trecuse cracul Pecosului, Timber se căţărase pe stănoaga din faţa saloonului. Gerry îl dezaprobase, dar nu se putea înţelege nimeni cu el. A coborât bombănind pe şerif. Se apropie iar de panoul unde Styrky afişase fotografiile fetelor ce veneau din Oklahoma să se mărite în Blue Town. Admira voit tihnit poza viitoarei consoarte aleasă prin poştă. Îi reciti a suta oară semnalmentele. Era exact ce-şi dorise. Ar fi preferat totuşi un păr bălai ori negru. În fine, culoarea descrisă de judecătorul de pace din Oklahoma, îl nedumerise la început, dar Annie îl asigurase că în Far West părul roşu la femei va deveni o modă.

Şi Timber îşi croise o fizionomie care-l prindea. Îşi răsese barba, mustaţa şi-o tunsese scurt, iar părul şi l-a potrivit la Gloomy. Frizerul i-a cănit favoriţii, după ce i-a uns din abundenţă cu pomadă, să nu i se zburlească. Prin Blue Town trecuse cu puţine zile în urmă „căruţa-laborator” intitulată preţios „Foto-Texas”. Improvizaţia, de atelier făcea o rută între San Angelo ajungând până hăt departe, la Durango. În Blue Town poposise două zile. O groază de amatori se înghesuiseră în jurul fotografului, să le imortalizeze chipurile pe hârtie lucioasă. Timber se temuse să nu scape acel prilej. Pândise o sumedenie de timp şi dăduse târcoale carului cu coviltir ce servea meşterului şi ca dormitor. Mirosul de colodiu şi al sărurilor ce treceau prin pânza de cort îl atrăgea pe Timber cu o putere de magie. Ajutorul de şerif mai folosi odată oglinda. Indiscutabil, îl privea un alt chip. Era însă pe placul său. Şi-a cercetat, atât cât putea şi celelalte lucruri de îmbrăcăminte. Cizmele luceau ca niciodată. Vacsul se fixase sănătos, nu se ştersese, pentru că de această dată într-adevăr îşi văcsuise cizmele. Vesta nouă îi ţinea pieptul ţeapăn. Insigna de poliţai era la locul său şi strălucea. Era altcineva.

Gerry, Colorado şi Annie se aflau şi ei în faţa saloonului. De cum au sosit, doamna Sharkey devenise centrul atenţiei. Îmbrăcată într-o rochie de catifea neagră, cu părul ca un snop de grâu pârguit şi adunat într-un coc de aur, în

care străluceau câteva ace terminate cu flori mărunte de azalee, putea fi considerată cea mai frumoasă nevastă din Blue Town. Colorado îşi admira soţia, nu se mai îndestula s-o privească. Pentru aceasta, nu înţelegea bine ce se petrecea cu Timber. Gerry însă era ferm conştient că ajutorul său îşi pierduse puţin firea. Dar, strigăte pestriţe şi depărtate ajunseră până aici, în faţa saloonului. Fanfara încetă să-şi mai acordeze instrumentele, amuţise. Guernnsey ceru cu insistenţă linişte de la masa unde se afla. Zgomote de împuşcături şi iuhuiturile cowboy-lor, trimişi până la staţia vecină să însoţească la Blue Town convoiul de care, se auziră desluşit. Se făcu din nou un fel de tăcere; convoiul depăşi podul aruncat peste cracul râului Pecos, apoi primul car se arătă la intrarea în oraş. În piaţetă vorbea toată lumea. Guernnsey nu se mai putea face înţeles. Carele se angajaseră de-acum pe strada mare. Din dreptul şcolii, băieţii de la ranchuri îşi descărcară pistoalele în aer. Se făcuse din nou hărmălaie. Animalele domestice aduse ca vai de ele în care, se încadrară în concertul de strigăte şi larmă. Convoiul înainta, descrise un arc în piaţetă şi se opri în faţa saloonului. Sosiseră femeile comandate de bărbaţii becheri din Blue Town. Marşul fanfarei, unde cei trei Weslley deţineau rolul de vioara întâia, începu să cânte strident şi dezacordat. Un adevărat cor, încropit ad-hoc, s-a adăugat muzicii. Alămurile, tobele şi trompetele, făcură cu greu faţă vocilor, toate câte erau. Apoi, o linişte aproape deplină se instală în piaţetă… Vorbea Guernnsey. Scurtul discurs a fost tulburat doar de cotcodăcitul câtorva găini şi de lătrăturile câinilor aduşi de femei. Coborî mai întâi un pastor cu o faţă de beţiv, luat dintr-un oraş apropiat. Prin Blue Town era numai în trecere. Un trapper, după îmbrăcăminte, fusese al doilea călător al primei căruţe.

Apoi se dădu jos o femeie corpolentă, ce condusese caii, probabil o fostă ţărancă din Ţările de Jos. Purta într-o mână o geantă de călătorie din care îşi scotea capul lătrând răguşit şi copt un pechinez cu ochii bulbucaţi. Câinele arăta de aceeaşi vârstă cu stăpâna. Din car răsunau tot felul de

zgomote. Veniseră cu purcel, cu căţel, orătănii şi tot felul de troace de gospodărie. Urmă o a doua femeie. Mai tânără, de statură mică, destul de rotofeie, cu o rochie strânsă în corsaj, avea un obraz rotund şi doi ochi depărtaţi de nas. Cu părul adunat într-o pălărioară ce aducea cu o scufie de noapte şi o pereche de cizmuliţe roşii înşirate până sus cu două şireturi, şezuse pe două geamantane cât toate zilele. Faţa-i pistruiată se roşise de efortul făcut pe drum.

Timber, cu ochii împărţiţi la cele două femei mai alergă o dată la panou. Nu putea să se fi înşelat. Nu ştia ce să creadă. Era şi nu era, ce ştia el că trebuia să sosească.

Dintr-a treia căruţă coborî o altă femeie. Timber se scuturase ca apucat de friguri. Un glas îi şoptea că aceasta va fi viitoarea lui nevastă. O cercetă atât cât agitaţia ce-l stăpânea i-a permis. Destul de înaltă pe tocurile pe care se căţărase, cu mijlocul subţire, era atât cât îi convenea de împlinită la corp. Umbla cu o călcătură decisă, se păstra ţanţoşă şi târa după ea trena unei rochii de catifea ce-i cădea în câteva falduri peste ghete. Deasupra bluzei albe cu dantele, cu gulerul înalt, îmbrăcase o jachetă tot neagră, încheiată cu nasturi, deasupra pieptului opulent. Pe cap purta o pălărioară cu pene pestriţe, pe spate îi cădea în bucle lungi un păr roşu şi bogat. Avea o faţă ovală, iar peste nasul arcuit de acvilă, ţinea o pereche de ochelari cu rame din argint. Era o femeie la treizeci şi ceva de ani. În mâini avea tot felul de cutii, care mai de care mai caraghioasă. De la una ce semăna cu o colivie, terminând cu alta ce aducea cu o bucată de burlan. Toate aveau încuietori curioase şi agăţători teribil de ingenioase. De sub voaletă sfredelea asistenţa, păstrând cu greu o figură impasibilă. Dădea impresia că este agasată de încetineala bolnăvicioasă cu care Guernnsey făcea oficiul de cap al consiliului. Când femeia se dăduse jos, Timber suferise un neaşteptat avatar. Îi distingea vag obrazul, dar nu se putea înşela. Fotografia era de o dată mai trecută, dar semănau.

Felul în care femeia călca şi îşi păstra capul, deşi era privită ca un urs, îi slăbise curajul. „Are ceva de preceptor

hain” scânci în sinea lui Timber. Îi zâmbi lui Gerry, dar nu ştia de ce o făcuse. Şeriful era pus pe gânduri. Înălţimea femeii îl pierduse şi pe ajutorul de şerif, mai ales agitaţia ei… „Trebuie să fie nervoasă” se gândi în continuare Timber. Femeia era neliniştită. Se deplasa plimbând în braţe cutiile acelea fistichii. Se uita îndârjită în jur. Bărbatul ce o ceruse de nevastă întârzia. Normal trebuia, devreme ce o chemase, să fie prezent.

Guernnsey strigase primele femei. Styrky le pusese să semneze în hârţoaga celor ce se legau în Blue Town prin lege. Fanfara intonase pe rând Marşul nupţial. Se bătea din palme, oamenii se distrau copios. Pianina mecanică îşi începuse de la capăt repertoriul.

— Lilly Hoppe! reuşise Guernnsey să întreacă zgomotele adunate într-un vacarm.

Femeia se înălţă. Pieptul îi tresălta, era vizibil emoţionată. Timber avu impresia că pur şi simplu îşi redusese înălţimea. Se simţea transformat subit într-un pigmeu.

— Hai, nu te mai codi, bătrâne! îl îmboldi Gerry. Ţine-te bine în scări, bărbate! Ţi-a venit o cuconiţă a-ntâia! Ranch de stâncă, bătrâne! Îl împinse bărbăteşte în faţă. Toate privirile îl descoperiseră pe Timber.

— Hai, colega, ce dracu, hâc! îl luă în primire şi Mayer, ce se pilise zdravăn. Dacă eram văduv, îţi luam eu bătaia asta de cap.

Guernnsey strigă încă odată. Anunţă şi numele mirelui. În piaţă se bătu din palme, fanfara repetă de trei ori „un an nou fericit”.

Timber se zgârcise în hainele ce i se păreau presărate cu praf de scărpinat. Trecând peste pragul emoţiei, se înălţă pe vârfuri. Cu pieptul scos în afară, îşi tăie decis drumul spre Guernnsey. Îl urmară Gerry, Annie şi Colorado. Glasul lui Gerry nu-l slăbea:

— Este mai uşor decât să înfrunţi un Harris ori un Pearson. Las-o încolo de treabă!

Apoi, aplauzele l-au acoperit pe Gerry, l-au astupat pe Mayer ce nu mai sfârşea un cuvânt… toate se topiră într-un

învălmăşag care-l ameţi pe ajutorul de şerif.

Dar starea de inconsecvenţă ce şi-o crease durase puţin. Timber se autodepăşise. Cu pasul mai sigur se apropie de femeia sosită în Blue Town să-şi caute norocul. Feţele multora se luminară mai mult decât era necesar. Alfred Timber ajunse în faţa viitoarei sale soţii.

Lilly Hoppe nu-l vedea. Continua să cerceteze neliniştită fotografia primită prin poştă de la Timber.

— Bine ai venit, domnişoară Lilly Hoppe! Dacă nu mă înşel, eu te-am cerut. Şi mai mult ca sigur că nu mă înşel. Te numeşti Lilly Hoppe? Eu sunt Timber, Alfred Timber. Şi cum vezi, sunt ajutorul de şerif aici, în Blue Town.

— Te credeam mai înalt, domnule Timber. Înadins ai ascuns statura dumitale în scrisoare? vorbi, nemulţumită, femeia, neputându-şi ascunde un tremur al vocii.

Vorbele lui Lilly Hoppe îl neliniştiră puţin, dar ajutorul de şerif îşi reveni pe moment. Se pregătise chiar pentru mai mult. În nici un chip n-ar fi acceptat să piardă femeia.

Gerry, Annie şi Colorado se apropiaseră de el. Fiecare încerca să-i sugereze câte o replică fericită. Doctorul îi făcea zile fripte. Semnele lui disperate, să fie bărbat, ori să-l lase pe el să-l reprezinte, îl agasaseră.

— În fine, să lăsăm asta, vorbi cu răceală doamna Hoppe.

Timber transpiră de bucurie. Apele intraseră în matcă.

— Dacă nu mă înşel, întrebă la rândul său Timber, între poza trimisă de dumneata înainte şi cum arătaţi nu este prea mare asemănare.

— Asta este, domnule ajutor de şerif, i-o tăie scurt Lilly Hoppe; eu sunt şi acolo şi aici în faţa dumitale. Ştiţi totul despre mine. Văduvă, treizeci şi cinci de ani. N-am coadă, hangarale, nimic! Pot să întorc carul şi să iau drumul îndărăt. N-au intrat zilele în sac şi, slavă Domnului, de oase rupte nu mă voi plânge.

— Dar în fotografie nu arătaţi aşa de bine, adică de corpolentă, dacă nu mă înşel! Sunteţi, ce mai, peste ce-mi place mie, vorbi bâlbâit ajutorul lui Gerry…

Guernssey le întinse iute registrul. Timber îşi înscrise numele primul, apoi preluă o groază din cutiile cu pălării ale

doamnei Hoppe. Femeia din Oklahoma, în sfârşit, iscăli. Fanfara repetă marşul nupţial, câţiva cowboys de la ranchul lui Gallanger îşi descărcară pistoalele în aer. Pianina râşnea acum un cadril, câteva clipe de vacarm stăpâniră piaţeta.

— Sărută-mă, pentru Dumnezeu, ţipă la ajutorul de şerif proaspăta doamnă Timber, văzând că ultimul act al împreunării nu avea loc. Ce-ai înţepenit aşa ca o momâie. Omule, n-am bătut drumurile din Oklahoma până aici să-ţi văd mutra asta de adventist. Parcă ai înghiţit ricină, omule! Fă ceva, că doar eşti poliţai!

— Hai, bătrâne, ce mai aştepţi? îl înghesui Colorado. Annie îi şoptea şi ea ceva la ureche. Mayer se oferise să-l scape el de obligaţie. Gerry se lupta să-l ţină pe doctor pe loc.

Timber reuşi un zâmbet canonit, ce s-ar fi vrut al unui proaspăt soţ, ce se sacrifica pentru hatârul întregii obşti şi dispăru la voluminosul piept al doamnei Timber, rătăcindu-se printre cutiile cu pălării. Fanfara nu mai ezită şi cântă zgomotos pentru încheiere. Lumea din stradă începu să se împrăştie.

Timber sărbătorea două evenimente. Căsătoria lui cu Lilly Hoppe şi patruzeci şi cinci de ani de când văzuse lumina în Wichita, în Kansas unde se născuse.

Ajutorul lui Gerry, încărcat de cutiile acelea fistichii, îşi conduse consoarta la cabrioletă. Colorado, Annie şi Gerry îl însoţeau. Spre uluiala generală, Timber o ridică pe capra cabrioletei pe doamna Timber ca pe un fulg. Mayer aproape se trezise. Urmăriţi de ochii celor apropiaţi lui, Timber dispăru în susul străzii mari în cabrioleta împodobită cu salcie şi crăci tinere de cedru. De trăsură fusese remorcată căruţa în care venise Lilly Hoppe.

Fanfara se retrăsese, însetată, în saloon. În timp ce era transportată la local, pianina mecanică încurcase notele valsului vienez cu cele ale cadrilului.

Mesele erau ticsite cu muşterii, iar Buxton, într-o risipă totală de energie, măsura iute şi îndemânatic o sumedenie de pahare mari, gulerate, cu bere.

Colorado, Gerry şi Annie luară loc la o masă. Comandară

trei măsuri cu bere şi o farfurioară cu alune de pământ. Sărbătoarea continuă în saloon. Pe scena renovată apărură cele patru girls. Arătau şi mai proaspete în rochiile lor foşnitoare, cusute în Dogde City. Masa fiind în apropierea estradei, şeriful admiră apatic dantelele dezvelite de cancanul frenetic al fetelor. Negrul Sillver încheie dansul, bătând ultimele note pe clape, iar Sally, Lola, Katty şi Betty îşi drapară graţiile după catifeaua groasă a cortinei.

Stăpânul lui Happy Saloon fuma un trabuc gros. În ochii lui bulbucaţi se oglindea întreaga sală înceţoşată.

La masa de joc nu era nimeni. Juanito, alături de William şi ceilalţi angajaţi făceau adevărate echilibristici cu tăvile încărcate cu pahare gulerate.

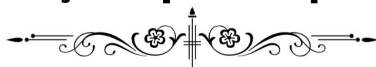
În iuhuiturile câtorva cowboys ce luaseră rachiu, îşi făcu apariţia pe scena iluminată slab, noua cantoră angajată de Amarildo. Opunerea neveste-şi nu ajutase la nimic... Nici consiliul femeilor, a cărei proaspătă membră devenise, nu-l înduplecase. Cantora cânta la saloon. Mai presus de toate, stăteau afacerile, iar Gerry a pus o vorbă grea la Guernnsey.

Colorado surprinse, involuntar, privirile şerifului încrucişându-se cu ale noii cantore. Steaua Oraşului Albastru, cântă şi în acea după-amiază, pentru şerif. Bărbatul lui Annie recunoscu că Gerry mai avea încă o calitate peste celelalte. În nici un moment, nu-şi mărturisise gândul de a lua urma Donei Hilda. Apoi, toate câte se petreceau în jur se estompară de tot. Numai glasul Anniei îl stăpânea... Proaspătul rancher ce lucra pământul şi dăngăluia viţeii la ranchul lui Mulligan, a promis în faţa celui mai nevinovat surâs din lume, că, nu mai târziu de câteva zile, vor lua trenul ce făcea ruta Texas-Pacific, pentru a ieşi la portul Galveston. Hotărârea de a o duce pentru un timp în ţara lui, aşa cum îi promisese, de această dată, Colorado o legă cu un jurământ.

Annie trăi clipe de o intensă fericire. Se va întâlni în sfârşit cu plaiurile lui de obârşie şi va asculta cântecul duios al presurii şi susurul Oltului, sărutând pământul Făgăraşilor. De acolo, venise iubitul ei Colorado, copilul de odinioară,

Ştefan Şercanu...

Sfârşitul primei parţii.

CUPRINS

Coperta originala de POMPILIU DUMITRESCU

